

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KADERE KARŞI VERİLEN BİR SAVAŞ
ZAMANA KARŞI BİR YARIS

GİZLİ ATEŞ

C.J.DAUGHERTY
VE
CARINA ROZENFELD

Ücretsiz PDF E-kitaplar için www.kartay.org

DÜNYAYI KURTARMAK BİR ARAYA GELMELEĞİNE BAĞLI...

✧

Taylor Montclair sakın bir İngiliz kasabasıyla yaşayan sıradan bir kızıdır. Sacha Winters ise Işıklar Şehri Paris'ten gizemli bir gençtir.

♫

Taylor, Oxford Üniversitesi'ne girme hayaline odaklanmışken Sacha okulu hiç önemsememektedir. Sacha tam olarak ne zaman öleceğini bilmektedir. Bunu daha önce de yapmıştır.

Ω

Önceden belirlenmiş bir günde Sacha son nefesini verecektir. Ölümü, kaos ve felaket getirebilecek kadim bir kehaneti yerine getirecektir.

⚡

Onu kurtarabilecek tek kişi Taylor'dır. Ancak bundan ikisinin de haberi yoktur. Daha karşılaşmamışlardır bile...

♂

Aralarında yüzlerce kilometre ve deniz bulunmaktadır. Ölümcül güçler onları ayrı tutmak için ellerinden geleni yapacaktır. Birbirlerini bulmak, kadim gizem ve tehlike ağlarını açığa çıkarmak için sadece sekiz haftaları vardır.

II

GERİ SAYIM BAŞLADI

“Heyecan verici ve eşsiz bir hikâye.”

The Guardian

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-936-3

Kapak Tasarımı: LBBG
- Sian Wilson.

GİZLİ ATEŞ

Pegasus Yayınları: 2345

Gizli Ateş

C. J. Daugherty ve Carina Rozenfeld

Özgün Adı: The Secret Fire

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2021

ISBN: 978-605-299-936-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021

Copyright © CJ Daugherty & Carina Rozenfeld, 2015

Bu kitap ilk olarak 2015 yılında Büyük Britanya'da

Atom/Little Brown tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari

pegasusyayinevi

pegasusyayinlari

Pegasus Yayınları

C. J. DAUGHERTY
CARINA ROZENFELD

Gizli ATEŞ

İngilizceden çeviren:
Sefa Emre İlikli

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Jack ve Leo için

BİR

“**A**tla!”
Ses gece kadar soğuktu.
Sacha arkasına döndü, korkmuştan çok eğleniyormuş gibi duruyordu.

“Bunu yapmamı gerçekten istiyor musun?” Göğsünü sıkıca tutup titriyormuş gibi yaptı. “Ama... ama... canım yanabilir.”

“Kes sesini.” Antoine ona doğru uyaran bir adım attı; elindeki silah ay ışığında parladı. “Zamanımı boşa harcamayı kes, çocuk. Bahsi kaybettin. Seçimini yaptın. Şimdi...” Omuz silkti. “Atlamak zorundasın. Haydi, Sacha. Şu işi bitirelim.”

Sacha ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam. Heyecan yapma.”

Sacha uzun boylu ve inceydi, üzerinde rengi solmuş siyah bir tişört ve kot pantolon vardı. Ambarın kenarına doğru korkusuzca adım atarken kocaman gülümsemesi onu olduğundan daha da genç gösteriyordu. Bir esinti düz kahverengi saçlarını gözlerinin önüne düşürdü, o da saçlarını geriye doğru savurup gözlerini karanlığa dikti.

Antoine zeminin gece yarısı gölgelerinin içinde kaybolmuş olacağını biliyordu. Beş katlı bir binanın çatısındaydılar.

Aşağı düşünce hayatta kalınamayacak kadar yüksekti.

Yere çömlen Sacha boşluğa sıçramaya hazırlandı.

Antoine nefesini tuttu. Çocuğun cesaretini takdir etti, onun öldüğünü görmeyi hiç istemiyordu. Fakat ortada bir bahis vardı ve çocuk bu sefer sınırı aşmıştı. Parasını alıp geri ödememek ha? Onu adamdan saymayıp onunla oyun oynamak ha? Antoine buna izin veremezdi; diğerlerinin ona bu şekilde davranıldığını görmesine izin veremezdi. Onu ibret olsun diye cezalandırmak zorundaydı. Yarın cesedini bulduklarında, bunun ardında kimin olduğunu bileceklerdi.

Ona saygı duyacaklardı. Altı metre ötede duran Sacha bir dalıcı gibi kollarını açtı... sonra da birdenbire durup geriye döndü, gözleri fırl fırlıdı.

“Hey, bir fikrim var. Bir bahse daha girelim.”

Antoine’in eli silahı daha da sıkıca kavradı.

Bütün bu olanlara anlam veremiyordu. Neden korkmuyordu bu çocuk? Ölmek üzere olması umurunda değil miydi? Hiç mantıklı değildi bu.

Antoine mantık dışı şeylerden hoşlanmazdı.

“Ne? Şimdi mi?” Öfkeden sesi tiz çıkmıştı. Ses tonunu zorla kalınlaştırdı. “Suratın yere yapışmak üzere ve sen yeniden pazarlık yapmak mı istiyorsun?”

Çocuk, serinkanlı bir kararlılıkla, “Evet,” dedi, “hemen şimdi.”

Bir sürü renkli küfrü art arda mırıldanan Antoine silahını indirdi ve sol elinde tuttuğu feneri yaktı.

Fenerin parlak beyaz ışığı ambarın pislik ve moloz içindeki çatısını aydınlattı. Uzakta bulunan diğer ambarların hatlarını az çok seçebiliyordu, aynı zamanda park etmiş kamyonları ve Paris’in bu çirkin banliyösünün göstergesi olan çöp tenekelerini de.

Gün içinde bu bölge işçilerle kaynardı ancak bu saatte durum öyle değildi. Limandan doluşan sıçanlar ve ayaklarının altındaki çati kirislerinde şikâyetlerini öterek bildiren güvercinler hariç.

Antoine, “Ölmek üzereyken neyin üstüne bahse girmek istiyorsun sen?” diye hırladı.

Sacha elini cebine atıp telefonunu çıkardı. “Önce, bunu tutman gerek. Annem bunu daha yeni aldı ve kırarsam beni öldürür.”

Antoine silahı salladı. “Senin annen benim hiç de si...”

“Cık cık.” Sacha işaretparmağını dudaklarına bastırdı. “Terbiyemizi bozmayalım. Daha lafımı bitirmedim. Bahsin bir parçası olarak, telefonu sen alacaksın. Sonra sen gerçekten çok istediğin için atlayacağım. Ama ölmeyeceğim. Onun yerine ayağa kalkıp eve gideceğim. Bunu yaptıktan sonra da, telefonumu geri vereceksin, bütün borçlarımı sileceksin ve bu kadar zahmet ettiğim için bana 500 euro vereceksin.” Topuklarının üstünde geriye doğru sallandı, Antoine’a reddet de görelim der gibi bakıyordu. “Anlaştık mı?”

Antoine havlarcasına güldü ancak bunların hiçbirini komik bulmuyordu. Elindeki silah seğirdi.

“Bir daha eline telefon alabileceğini mi sanıyorsun? Ölülerin parmakları tuşlara basabilir mi?”

Gitgide sıkılıyormuş gibi görünen Sacha ellerindeki tozu rengi atmış kotunun üstünde çırpıtı. “Bahse var mısın yok musun?”

Antoine gülmeyi kesti.

Tecrübelerinden Sacha’nın her şeye bahse girebileceğini biliyordu. Kaybetmek umurunda değildi, zaten o yüzden şu anda buradaydı. Sacha onun para kaybetmesine sebep olmuştu, hem de büyük miktarda para. Kendisiyle uğraşılmasından hoşlanmayan adamlarla uğraşmıştı.

Antoine onun sorununun ne olduğunu bilmiyordu ama Sacha hayattan bu kadar nefret ediyorsa, ona iyilik yapıp bu hayata veda etmesine yardımcı olacaktı. Zaten artık bir faydası kalmamıştı.

Belki de Sacha'nın küçük numaraları yüzünden peşinde olan adamların da hoşuna giderdi bu.

“Olur.” Antoine omuz silkti. “Ölü bir çocukla bahse girmek bana hiçbir şey kaybettirmez. Anlaştık. Aşağıya telefonunu ve parayı getireceğim. Tek yapman gereken atlamak, sonra da mezarından kalkıp onları benden almak.”

“Harika.” Sacha halinden memnun görünüyordu. “Öyle yapacağım.”

Sacha telefonu uzattı. Antoine bir saniye için işin içinde bir bit yeniği olabileceğini hissedip tereddüt etti. Çocuk onun kolunu yakalayıp onu kenardan aşağı savurabilirdi.

Ancak Antoine Sacha'yı bir yıldan uzun süredir tanıyordu. O böyle bir şey yapacak bir tip değildi. O aslında iyi bir çocuktü. Sadece kimi kızdırdığını umursamıyordu.

Antoine feneri cebine sokup Sacha'nın beklediğı yere doğru çatıda ilerledi.

Sacha, telefonu sallayarak, “Haydi, haydi,” dedi. “Bütün gece bekleyemem.”

Antoine temkinlice uzandı ve Sacha'nın elinden cihazı kapıp onun uzanamayacağı bir mesafeye çekildi.

Sacha ona öyle bir bakış attı ki, Antoine'ın ondan daha çok korktuğunu bildiğı belliydi.

Antoine'ın yüzü karanlığa gömüldü.

“Bu kadar gevezelik yeter.” Antoine bir adım geriledi ve silahı kaldırdı. “Şimdi, ukala velet. Atla.”

Sacha, “Tamam,” dedi.

Sonra da atladı.

Hiç tereddüt etmeden, en ufak bir korkusu olmadan atlamıştı. Haykırmamıştı. Hatta hiç ses çıkarmamıştı; atlayışı tüyler ürpertecek denli sessizdi. Antoine'ın en son gördüğü şey, Sacha'nın kafası ve düşerken rüzgârda dalgalanan açık kahverengi saçlarıydı.

Sersemleyen Antoine geriye doğru yalpaladı. “*Merde*. Atladı harbiden.”

Sacha’nın biraz önce durduğu yerdeki boşluğa doğru bakarken, bir parça pişmanlık hissetti içinde. Cesur bir çocuktu o.

Aptaldı. Fakat cesurdu.

Hemen dönüp pislik içindeki çatının üzerinden merdivenlere koştu ve beton basamaklardan aşağı atlaya atlaya, gergin bir şok içinde yarı gülerek inmeye başladı.

Sacha’ya bir dizi seçenek sunmuştu. Ödeme planları. Pazarlıklar. Spor arabasını çalıp mahvettiği o heriften özür dileyebilirdi. Zararını telafi edebilirdi. Onun birkaç işini halledebilirdi.

Ancak o ölmek istediğini söylemişti. Sonunda, Antoine bunu onun bıçak kemiğe dayandığında ne yapacağını görmek için kabul etmişti. Bunca zamandır çocuğun onunla oyun oynadığını sanmıştı. Onu kandırdığını. Sonunda bunun da koca bir şaka olduğunu kabul edeceğini.

Antoine kendi kendine, *Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim*, dedi. *Belki de uçabileceğini sanmıştı*.

Aşağı inmek uzun sürdü ve Antoine ambarın zeminine indiğinde nefes nefeseydi. Kocaman, karanlık boşluğun içinden hızla koştu, kimse cesedi görmeden oradan çıkmak istiyordu.

Kapı koluna uzandı.

Tam uzandığı anda, biri kapıyı diğer taraftan açtı.

Antoine’ın önünde bir siluet belirdi, uzaktaki sokak lambası onu arkadan aydınlatıyordu: uzun, ince, saç başı birbirine karışmış fakat oldukça canlı biriydi. Ve her zamanki gibi burnu havadaydı.

“Telefonumu alabilir miyim?” Sacha elini uzattı.

Antoine nefesini hızla içine çekip geriye doğru sendeledi ve ayağı pis beton zeminin üstünde unutulmuş paslı bir makine parçasına takıldı. Dengesini yeniden sağlayıp arkasına uzandı ve gözlerini ondan bir an için bile ayırmadan gerilemeye devam etti.

“Non. Bu imkânsız! Sen...”

Sacha kaşlarını çattı. “Telefonumu getirdin mi, getirmedi mi? Eve gitmek istiyorum. Saat geç oldu yani.”

Antoine ağzı açık bir şekilde öylece bakakaldı.

Sacha o atlamadan canlı kurtulmuş olamazdı. Bu mümkün değildi. Ancak suratındaki ve ellerindeki birkaç kanlı çizik dışında... iyi görünüyordu.

Bu mümkün olamazdı.

Antoine onu itip geçerek yere çarpmış olması gereken noktaya doğru tökezledi, Sacha'nın yere reçel gibi dağılmış, kendi kanı içinde yüzüyor olması gerekiyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Geri döndü. Çocuk kapının orada duruyor, bu durumdan eğlendiği belli bir şekilde onu izliyordu.

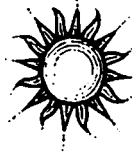
“Ama... ama...” Antoine düzgün bir cümle kuramadı.

Sacha gözlerini devirdi. “Haydi, Antoine. Paramı ve telefonumu ver. Bir anlaşmamız vardı.”

Antoine titreyen eliyle cebinden telefonu çıkardı. Sonra da parayı saydı.

Ancak onları verirken çocuğun eline dokunmamaya çalıştı. Onda çok yanlış bir şeyler vardı.

İKİ

“**Y**arın gece ne giyeceksin?”
Herhangi bir lüksten uzak okul tuvaletinin aynasına bakan Taylor, fırçasını söz dinlemeyen kıvrıcık sarı saçlarının arasından geçirdi.

“Bilmem. Daha düşünmedim.” Aklı başka yerdeymiş gibi konuşuyordu; fırça bir düğüme takılmıştı, onu bir tomar saçını yolmadan kurtarmaya çalışıyordu.

Bu başına hep geliyordu.

Birçok kere fırçayı keserek çıkarmak ve haftalarca kafasında boş bir kısımla dolaşmak zorunda kalmıştı. Şu anda buna hiç gerek yoktu.

Aynadan Georgie’nin kafası karışmış ifadesini görebiliyordu.

Georgie, “Bunu nasıl beceriyorsun, bilmiyorum,” dedi. “Ben daha şimdiden her şeyimi planladım. Ojeme kadar. Okyanus pembesi.”

“*Okyanus* pembesi mi?” Taylor güldü. “Ne kadar anlamsız. Ojelere böyle boktan isimleri kim veriyor acaba?”

Kız sonunda fırçayı çekip kurtardı ve dehşet içinde aynaya gözlerini dikti. Saçları sanki görünmeyen bir gücün emrinde gibi, gözlerinin önünde kıvrılıyordu. Öfkeden şişiyordu. Sarı saçlar düz ve ipeksi olmalıydı. Onun saçlarıysa tam bir felaketti.

İç geçirip pes etti ve fırçayı el çantasının içine tıktı. “Tom’la gideceğim ne de olsa. O benim nasıl göründüğümü biliyor zaten.”

Georgie resmi bir tavırla, “Geleneklerimize göre,” dedi, “erkek arkadaşının senin dış görünüşün hakkında ne düşündüğünü önemsemek gerekir.”

Taylor yanıt vermedi. Sanki giysileri düşünecek zamanı varmış gibi. Bitirme sınavlarına çalış, özel ders ver, gönüllü ol derken... başka hiçbir şeyi düşünecek zamanı kalmıyordu. Georgie’ye söz vermiş olmasa, bu aptal çift randevuya gitmezdi bile.

“Bir şeyler giyeceğim, Georgie,” dedi. “Söz.”

Georgie, “Ya da çıplak gidebilirsin,” diye önerdi ve aynada mükemmel kahverengi tenini inceledi. “Sonsuza kadar ünlü olurdun.”

Taylor kapıya doğru yürüdü. “Biliyor musun, böyle tavsiyeler yüzünden gerçek sorunlarım varken başka yerlere gidiyorum.”

“Ah, Tay. Beni yaralıyorsun.” Georgie onun arkasından çıktı. “Hey, bu akşam yemekten sonra hâlâ ders çalışıyor muyuz? Bir tarih ödevi vardı...”

Taylor, “Ve onu senin için yazmamı mı istiyorsun?” diye onun düşüncesini tamamladı.

Georgie sevinçle ışıldadı ve gamzeleri derinleştirdi. “Çok meşgul değilsen.”

Birlikte koridora çıktılar, koridor öğle yemeğinden sonraki derslerine koşturan öğrencilerle kaynıyordu.

Onlar geçerken iki çocuk birbirine yumruk attı, Georgie’nin fark edip etmediğini görmek için bakınıyorlardı. Fakat Georgie onlara bakmamıştı bile.

Biri diğerine, “Salak,” diye bağırdı.

İlk çocuk, “He he,” dedi, sonra da koridordan geçip gittiler.

Taylor arkadaşına yandan şöyle bir baktı. Garip bir çift olduklarını biliyordu. Georgie’nin parlak, siyah at kuyruğu her adımda zıplıyordu. Her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Kıyafetinde oynamalar yapmıştı, belinde biten göğüs dekoltesi beyaz bir bluz onun ince vücudunu ve koyu espresso renkli tenini ortaya çıkarıyordu. Pilili eteği uzun bacaklarını daha iyi sergilemek için kısaltılmıştı.

Taylor’ın kendi giysileriye daha çok... eh, daha çoktu. Uzun eteği dizlerinin altında sona eriyor ve bacaklarını kısa gösteriyordu ki zaten hava atacak uzun bacakları da yoktu. Üstü o kadar boldu ki onun kıvrımlarına pek bir faydası olmuyor, onu tombalak gösteriyordu.

İşin aslı, Taylor giysilerine Georgie’nin yaptığı şeyleri nasıl yapacağını bilmiyordu. Onları düşmanı değil, dostu haline getirmeyi. Taylor sadece giysilerini üstüne geçiriyor... ve ümidini kesiyordu.

Georgie okuldan mezun olunca moda sektöründe çalışmak istiyordu. Taylor arkeolog olmak istiyordu. Dışarıdan bakıldığında ortak yönleri çok değildi ancak her nedense, Georgie dokuzuncu senenin başında kasabaya taşındığında çok iyi anlaşılmışlardı.

O zamandan beri Georgie, Taylor’ın kitaplarının içinde çok fazla kaybolmasına engel olmuştu. O da Georgie’nin bütün derslerden kalmasına.

Bu bir şekilde... işe yarıyordu.

Taylor gülümseyerek, “Evet,” dedi. “Bu gece hâlâ ders çalışıyoruz.”

“Bayan Montclair, sizinle biraz konuşabilir miyim?”

Arkalarından Bay Finlay’nin genizden gelen sesini duydular. Döndüğünde, Taylor Fransızca öğretmeninin ona hızla yaklaştığını gördü, fırça gibi gri saçları her zamanki gibi karmakarışıktı,

kravatı bayağı bir eğri duruyordu. Dikkati başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

Sadece Georgie'nin görebileceği acılı bir surat ifadesi yaptı.

Ona anlayışlı bir surat buruşturmayla karşılık veren Georgie, Bay Finlay'nin bölük pörçük sohbetlerinden birine katılmak zorunda bırakılmadan önce kalabalığın arasında kayboldu.

Taylor Fransızca öğretmenine dönmeden önce suratını düzeltti. "Evet, Bay Finlay?"

Öğrenciler artık sınıflarına doluşmaya başlamıştı. Koridor boşalıyordu. Son zile kalmamayı ümit eden bir iki öğrenci de yanlarından koşarak geçti, ayakları dösemeye pat pat vurdu.

"Bayan Montclair, şu anda derslerinizle ve diğer takdire değer faaliyetlerle meşgul olduğunuzun farkındayım..." Bay Finlay'nin elinde bir avuç dolusu buruşmuş kâğıt vardı. Taylor adamın onları tuttuğunu unuttuğu izlenimine kapıldı. "Ama bir özel ders fırsatı çıktı."

Taylor üflememek için kendini tuttu. Zaten burasına kadar işe gömülmüş durumdaydı. Ve öğretmenleri ona hep yapacak daha da fazla iş veriyordu. Sanki bir eğitim komplosu gibiydi. Fakat rengini belli etmedi. Fransızca onun en iyi derslerinden biriydi.

"Yeni bir öğrenci mi?"

"Tam olarak değil." Öğretmeni tel çerçeveli gözlüğünü kâğıtları tuttuğu eliyle burnunun üstüne doğru itti. Bu hareketi ona kâğıtların varlığını hatırlattı, onları karıştırdı. "Şurada bir yerlerde olacak. Neredeydi? Ah, evet." Katlanmış bir kâğıdı kaldırdı ve zafer kazanmış gibi salladı. "Fransız bir çocuk."

Taylor gözlerini kırıştırdı. "Fransız bir çocuğa... Fransızca dersi mi vereceğim?"

"Tabii ki hayır." Adam ona gözlerini kısarak baktı. "Bunun bir anlamı olmazdı. Ona İngilizce dersi vereceksiniz." Bay Finlay kâğıdı açtı. "Bilgiler burada. Bütün bunları internette yapacaksınız. Artık modern çağdayız." Bunu öyle söylemişti ki,

Taylor adamın internetin ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını hissetti. “Evet, Bayan Montclair.” Ses tonu değişti ve ciddileşti. “Hassas olmanız gerekecek. Bana söylenenlere göre, bu çocuk kötü bir süreçten geçiyormuş. Babasıyla ilgili bir şey.” Öğretmen sanki en ufak bir duygu belirtisi bile onu rahatsız ediyormuş gibi boğazını temizledi. “Her neyse, sıkıntı çekiyormuş. Rehberliğe ve yardıma ihtiyacı var. Sizin bunu soğukkanlılıkla halledeceğinizden eminim.”

Kâğıdı ona verdi.

Taylor’ın berbat durumdaki bir Fransız çocuğa İngilizce öğretecek zamanı yoktu. Fakat hayır demeyi de gözü yemedi. Fransızca’dan iyi not almaya ihtiyacı vardı ve Finlay onun tarafında olsun istiyordu.

İsteksizce adamın elindeki buruşmuş kâğıdı aldı.

“Onunla bu akşam iletişime geçin, lütfen.” Bay Finlay konuşurken bir yandan da koridordaki dikkati dağılmış gezisini sürdürdü. “Ve notları düzelirse, bunun için kredi alabilirsiniz. Oxford böyle girişimlere çok olumlu bakar...”

Taylor’ın öğretmenlerinin hepsi onun ümidini Oxford’a girmeye bağladığını biliyordu. Büyükbabası orada profesördü. Küçüklüğünden beri onunla birlikte çalışmanın hayalini kuruyordu.

O anda zil çaldı ve Finlay artık her ne dediyse duyulmadı. Öğretmeni köşeyi döndü ve okulun derinliklerine doğru kayboldu.

Koridorlar boşalırken, Taylor elindeki kâğıt parçasına baktı.

Üstte tek bir kelime karalanmıştı: Sacha.

II

Taylor okuldan sonra evine adımını atar atmaz, gri-beyaz bir teriyer ona doğru uçtu. Köpek kuyruğunu çılgınca sallayarak onun bacaklarına sürtündü, kürkü kıvrıcık, sıcak ve yumuşaktı.

Taylor okul çantasını yere bırakıp köpeğinin sırtını okşadı. “Hey, Fizz,” diye mırıldandı. “Hey, Fizzcık.”

Taylor onu yerden alıp aydınlık mutfğa doğru geçerken köpeği sevinç içinde kıpırdanarak yanağını yaladı.

Annesi hâlâ isteydi. Küçük kız kardeşi Emily okul sonrası etkinlikleriyle meşguldü. Ev Taylor'a kalmıştı.

Arka kapının kilitlerini açıp kapıyı çekti, çimlere doğru yumuşacık tüylü bir kurşun gibi fırlayan Fizz'e bakıp gülümsedi.

Sıcak bir gündü, o yüzden kendine bir bardak portakal suyu koyup kitaplarını eski çam mutfak masasına yığarken kapıyı açık bıraktı. Sonunda buruşmuş kâğıt parçası da düştü ve kalkülüs kitabının üzerine iniş yaptı.

Taylor onu açtı ve kırıksıklıklarını düzelitti. Kaşlarını çatarak Bay Finlay'nin yamuk yumuk el yazısıyla yazılmış kelimelerini yeniden okudu. Aralıklı yazılmıştı; sadece en temel detaylar. Ancak öğretmeni çocuğun zor bir süreçten geçtiğini söylemişti. *Babasıyla ilgili bir şeyler...*

Birdenbire ona karşı bir empati dalgası hissetti içinde. Bu tanımadığı Fransız çocuk için üzülyordu. Kötü bir şeyler yaşamış olmalıydı.

Fizz bahçeden geri döndü ve ayak bileklerine dolandı, sonra da mutlu bir şekilde nefes nefese kaloriferin yanındaki sepetine kıvrıldı.

Taylor dizüstü bilgisayarını açtı, işletim sistemi yüklenirken parmaklarını bilgisayara davul çalar gibi vurdu. Sonunda ekranda bir deniz feneri resmi belirdi.

Yeni bir e-posta açtı ve kâğıttaki adresi kopyaladı. Sonra da bir an için boş ekrana bakıp hızlıca yazmaya başladı.

Sevgili Sacha,

İsmim Taylor Montclair. İngiltere'de okuyan bir öğrenciyim. Senin ismini bana Fransızca öğretmenim verdi. Sana İngilizce özel ders vereceğimi söyledi. Uygunsa pazar günü başlayabiliriz.

Bence birlikte İngilizce bir kitap okuyarak başlamalıyız. Sen hangi kitabı istersen. Tabii uygun bir şey olmalı.

Sevgilerimle,

Taylor Montclair

Yazmayı bitirdiğinde bir parmağıyla dudağına hafifçe vurarak yeniden okudu. Sonra da omuz silkip gönder butonuna tıkladı.

“İşte, Georgie ve ben cuma günü çifte randevu olayı için dışarı çıkıyoruz. Okey mi?” Taylor tavada yaptığı kızartmanın sesini bastırmak için yüksek sesle konuştu.

O ve kız kardeşi mutfak masasında oturuyorlardı. Annesi ocağın başındaydı. Üzerinde hâlâ işte giydiği eteği ve bluzu vardı, ceketini sandalyelerden birinin arkasına asmış, ayakkabılarını da masanın altına terk etmişti.

Annesi pilavı kontrol edip, “Ne güzel,” dedi. “Tom ve kiminle?”

“Arkadaşı Paul’le. Ragbi takımından.” Taylor burnunu kıvrırdı. Paul’ü sıkıcı buluyordu ama Georgie onun kaslarından büyülenmişti.

“Ben de çifte randevuya çıkmak istiyorum.” Masanın karşısında başını bir eline yaslamış olan Emily iç geçirdi.

O daha on üç yaşındaydı ve Taylor’ın yaptığı her şeyi yapmak istiyordu.

Taylor, “Sen de çıkabilirsin,” dedi. “Üç yıl sonra.”

Emily, “Çok varmış,” dedi. Uzun sarı saçları omzuna düştü. Taylor’ın dizginlenemez kıvrıcık saçlarının aksine, Emily’nin saçları kalın ve düzdü; altından bir örtü gibi. Bu genetik adaletsizlik Taylor’ı deli ediyordu.

Taylor'ın annesi tezgâha dayanıp bardağındaki beyaz şaraptan bir yudum aldı. Mutfağın içi sıcaktı ve buhar, bardağın sanki buzluymuş gibi görünmesine yol açıyordu.

“Aslında, on beş yaşına geldiğinde çifte randevuya çıkmana izin veriyorum, Emily,” dedi. “O yüzden sadece iki sene beklemen gerekecek.”

Kızları kadar sarışın olan annelerinin saçları boynunda hafif bir kıvrımla bitiyordu. “Evet Taylor, çıkabilirsin. Tom nasıl? Son zamanlarda seninle ders çalışmaya gelmedi pek.”

Taylor umursamaz bir şekilde omuz silkti. “İyidir, herhalde. Şu anda onunla ders çalışamayacak kadar meşgulüm. Beni yaşılatıyor.”

Annesi ona tuhaf bir bakış attı. “Aranız iyi mi?”

“Evet,” Taylor'ın sesine bir parça kendini savunma girdi. “Çok işimiz var. Sınavlar. Hayat.”

“İyi bakalım.” Annesi üç tabağa yemekleri koymaya başladı. “Saat on ikide dönmek şartıyla gidebilirsin tabii ki.”

Taylor'ın telefonu titreşti. Baktığında yeni bir e-posta geldiğini gördü. O Fransız çocuktan, Sacha'dan cevap gelmişti.

Annesi buharı tüten tabağı önüne koyarken, “Masada telefonla oynamak yok, Taylor,” diye onu azarladı. Soya sosunun keskin kokusu havayı doldurdu.

Fakat Taylor onu duymadı bile. Gözleri mesajdaydı.

Slm. E-posta için falan sağ ol ama benim İngilizcem mükemmel ve bu şeylere ayıracak pek zamanım yok. Görüşürüz. S

Georgie kaşlarını çatarak, “Çok ayıp,” dedi. “Terbiyesi nerede bu çocuğun? Ben de Fransız çocukları... kibar sanırdım.”

Taylor'ın odasında ders çalışıyorlardı. Ya da en azından, Taylor çalışıyordu. Georgie yatağa uzanmış, iPad'indeki bir şey-

lere bakarken, Taylor çalışma masasında oturmuş, Georgie'nin tarih ödevini yazıyordu.

"Aynen!" Taylor hâlâ öfkeden kuduruyordu. "Pisliğe bak. Finlay'nin bana bunu yaptığına inanamıyorum."

Taylor gözlerini dizüstü bilgisayarına indirdi, kelimeler bulanıklaştı. Nedense Sacha'nın soğuk cevabı onu gerçekten incitmişti. Bütün bu durum insanı çileden çıkarıyordu.

"Ne yapacaksın?"

"Hiç bilmiyorum. Finlay'ye söyleyebilirim ama o sadece beni yeterince çaba göstermemekle suçlayacaktır." Taylor uzunca bir nefes verdi. "Sanırım Fransız çocuğa yeniden yazıp ona derslerinde yardım etmeme izin vermesi için yalvaracağım. Çünkü bu aptal derste başımı belaya sokamam." Taylor parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Tanrım, ondan nefret ediyorum. Hayatımın içine sığıyor."

"I-1. Bana telefonunu ver." Georgie elini uzattı, parlak tırnakları çingene pembesi renginde ışıldıyordu.

Taylor ona şüpheyle baktı. "Niye?"

Georgie parmaklarını kıvırdı. "Haydi, Tay. Güven bana."

Taylor çekinerek ona telefonunu verdi.

"Süper." Georgie ustaca onun e-postasını açıp karıştırmaya başladı. "Şu o mu?" Taylor ekranı görsün diye telefonu ona doğru kaldırdı. "Adı ne, Sacha mı?"

Taylor kararsız bir şekilde başını salladı. "Ne yapacaksın? Bence..."

"Ona," dedi Georgie, yazarken kaşlarını çatmıştı, "bir mesaj gönderiyorum."

"Ah George..." Taylor dudağını ısırды. Georgie ondan çok daha dobraydı. "Bu işi iyice büyütme."

Georgie göndere bastı ve gözlerinde cüretkâr bir bakışla telefonu ona uzattı. "Bu işi sana o gıcık mesajı gönderirken o başlattı. Kimse benim arkadaşşımla o şekilde konuşamaz."

Taylor tuşlara beceriksizce basarak Georgie'nin ne yazdığını görmek için mesaja girdi.

Her şeye rağmen, gördüğü kelimeler onu güldürdü.

Selam, Sacha. Çok iyi. Aptal kalmaya devam etmek istiyorsan, sıkıntı yok. Görüşürüz. T

“Sanırım artık benden özel ders almayı asla istemeyecek.”
Taylor telefonu masaya bıraktı.

“İyi.” Georgie tekrar Taylor'ın yatağındaki yerine geçti.

Taylor yeniden bilgisayarına döndü. Fransız çocuğa kafa tutmak iyi gelmişti. Ya da en azından Georgie'nin onun adına kafa tutması. Ancak Taylor tarih ödevine odaklanmaya çalışırken, acaba Sacha bu buz gibi soğuk cevaba nasıl karşılık verecek diye düşündü. Ve acaba Georgie'nin sözleri Finlay'ye geri dönecek mi diye.

ÜÇ

Atlayışın ertesi günü, Sacha'nın yüzündeki ve ellerindeki çizikler ve morluklar, önceki gece aşağı uçtuğunun tek görünen kanıtıydı. Bileği ağrıyordu fakat kemiği iyileşmişti bile.

Şimdi sadece biraz ağrısı vardı. Dün geceyse farklı bir hikâyeydi tabii.

Sacha'nın cesaret gösterisi Antoine korkmuş bir fare gibi caddeden tüyene kadar sürmüştü. O gözden kaybolur kaybolmaz Sacha kırık kolunu tutarak ambarın duvarına yapışmıştı. Nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu.

Bu onu öldürmezdi belki ancak ölmek bayağı bir can yakıyordu.

Ve annesi onun yüzündeki çizikleri görürse aklını yitirebilirdi. Güçbela doğrulmuş ve eve doğru topallayarak gitmişti. Yolum yarısında telefonu vızıldamıştı.

“Şimdi olmaz, Antoine,” diye mırıldanmış ve telefonu cebinden çıkarmıştı.

Fakat bu Antoine değildi. O İngiliz kızdan gelen bir e-postaydı. Mesajı okurken suratı önce öfkeyle kırışmış, sonra da şaşkın bir kahkaha atmıştı.

Kahkaha, kırıldığından emin olduğu kaburgalarının içinden de bir acı dalgasının geçmesine sebep olmuştu. Yanlarını tutarak telefonu cebine tıkmış ve topallamaya devam etmişti.

İngiliz kız aksiydi.

İşte o anda Sacha onun kendisine ders vermesini kabul etmişti.

Yine de öncelikle biraz bilgiye ihtiyacı vardı. Kız onu nasıl bulmuştu? Onun e-posta adresini kıza kim vermişti?

Sacha'nın aklında sorular vardı ancak cevaplarını tek bir yerden alabilirdi.

Neyse ki annesi bu hafta geceleri çalışıyordu ve Sacha uyan-
dığında o çoktan yatmış oluyordu. Yüzündeki ispiyoncu izleri görmeyecekti.

Duşta beyaz fayansla döşeli duvara yaslandı ve sıcak suyun üstünde kalan kurumuş kanı temizlemesine izin verdi. Bedenine sabun sürerken parmak uçları şişlik ve çıkıntıları buldu. Her yara izi alınmış başka bir riskin kalıntısıydı. Başka bir ölümün.

Sol kolunda uzun, ince bir yara izi vardı, bir bahis için çalıntı bir arabayı sokak lambasına çarpmıştı. O bahisten 150 euro kazanmıştı. Kalçasındaki çukur yara izi, bir poker oyunundan sonra saldırıya uğradığı zamandan kalmaydı. O oyunda yendiği herifler kaybetmekten hoşlanmamışlardı.

Suyu kapadı ve üzerinden sular damlayarak bir süre durdu. Sonra bir havlu aldı.

Şimdiyse bir arabayı çarpmaktan çok daha kötü bir şey yapması gerekiyordu.

Kısa bir süre sonra, üzerinde kot pantolonu ve soluk siyah renkli tişörtüyle evden çıktı ve haftalardır ilk kez okula doğru yürümeye başladı.

Işıl ışıl sabah güneşinin aydınlattığı şehrin bu sıradan caddesinde bir hareketlilik vardı. Ağaçlar esintiyle birlikte dans ediyordu. Parislilerden oluşan kalabalık etrafında koşuşturuyordu.

Sacha son zamanlarda geceleri yaşar olmuş, sabahların ne kadar hoş olabileceğini unutmuştu.

Derse geç bile kalmıştı fakat bir fırının önünden geçerken sıcak ekmek kokusu ağzını sulandırdı.

Cebinde Antoine'ın parasının birazı duruyordu, o yüzden bir kruvasan aldı ve yürürken yedi. Tereyağlı hamur ağzında eridi; dört lokmada onu yutuverdi.

Birkaç dakika sonra okula vardığında, uzun tuğla binanın içi sınıflarına koşturan öğrencilerle kaynıyordu. Sacha acele etmedi. Kalabalığın arasında güneş gözlüğünü çıkarmadan dolaştı. Bu çılgına dönmüş ergen denizinin ortasında sakın bir adaydı.

Ne sağına ne soluna bakıyordu, burada artık iyi tanıdığı kimse yoktu. Hiç arkadaşı yoktu. Onlarla takılmak için burada olmayacaksan, arkadaş edinmenin ne anlamı vardı ki?

Artık onların sohbetleri bile ona çocukça geliyordu.

“Dün gece Justine’i gördün mü? O *elbiseyi*?”

“Ödevini yapmazsan, Lanton seni öldürür...”

“Gelmek zorundasın! Herkes orada olacak.”

Bunlar gülünçtü, gerçekten. Endişelendikleri şeylere bak.

Onun varlığı da fark edildi tabii. Güneş gözlüğü ve suratındaki yaralar dikkatleri üzerine çekiyordu. İnsanların ona baktığını hissedebiliyor, geçerken fısıltıları duyabiliyordu.

Fakat kimse onu durdurup ne olduğunu sormadı.

Sacha'nın öğretmenleri onu gördükleri için o kadar şaşır-mışlardı ki yaşadıkları şoku saklama zahmetine girmediler. İlk derste, öğretmeni sınıf listesini deliler gibi karıştırdı. “Ama ben senin geçen ay başka bir okula gönderildiğini düşünmüştüm?..”

Matematik öğretmeniye sadece alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırmıştı. “Bugün burada bulunmanın şerefini neye borçluyuz, Sacha? Bayram mı geldi?”

Bunların hiçbiri onu gerçekten rahatsız etmiyordu. Onların sözlerinin üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

Asla kullanma fırsatı olmayacak şeyleri öğrenmenin ne anlamı vardı ki?

Öğretmenlerini suçlayamazdı. Geçen dönem okulu bıraksa da olurdu. Onu şu anda buraya sadece derin bir merak getirebilmişti. O ve sinirinin bozulmuş olması. E-posta adresinin sağa sola dağıtılmasından hoşlanmamıştı ve bunu kimin yaptığına dair içinde bir his vardı.

Sıra Bay Deide’nin İngilizce dersine gelene kadar onun aniden ortaya çıkışının öğretmenler odasında konuşulmuş olduğu belliydi. Bay Deide bir şey demeden sınıfın arka tarafındaki boş bir sandalyeyi işaret etti.

Fakat ders sona erip diğer öğrenciler gittiğinde, Sacha ayağa kalkmadı. Bu öğretmenini şaşırtmış görünmüyordu.

Bay Deide kapıyı kapatıp, “Seni son zamanlarda pek göremedim,” dedi. Keskin, çarpıcı bakışları hiçbir şeyi ıskalamıyordu.

Sacha omuz silkti. Uzun bacaklarını sıraların arasındaki boşluğa yaydı ama güneş gözlüğünü çıkardı.

Deide umursadığı tek öğretmeni idi. Ne olursa olsun, Sacha ne kadar uzun süre ortadan kaybolursa kaybolsun, Deide’nin kapısı ona her zaman açıktı. Ona her zaman yardımcı olmaya çalışırdı. Ailesinin halini hatırlarını sorardı. Diğer öğretmenlerin aksine, gerçekten umursuyormuş gibi görünüyordu. Ve Sacha bu yeni özel ders şeyinin arkasında Deide’nin olduğundan adı gibi emindi.

Sadece bunu ona ne zaman söyleyeceğini merak ediyordu.

Sacha cevabını belirsiz tutarak, “Benim... işim vardı,” dedi.

“Orası belli zaten.” Deide onun yara bere içindeki suratını işaret etti. “Ne oldu? Boks yapmaya mı başladın?”

Deide, Sacha’dan kısa ve kaslıydı. Sacha her zaman onun bir sporla uğraşıp uğraşmadığını merak etmişti. Deide’nin kalın, siyah saçları düzgünce taranmış, belirgin çenesi pürüzsüzdü. İnce gözlüğü şaşılacak derecede modaya uygundu.

“Öyle de denebilir. Şimdi biraz yüksekte atlama da yapıyorum...”

Sacha kendi esprisine gülümsedi.

“İlginç.” Deide’nin tonu bunun gerçekten ilginç olduğunu düşünmediğini söylüyordu.

Sessizlik oldu. Sacha, Deide’nin ona neler olduğunu anlatmasını bekledi. Sabırlı olursa, gerçeğin er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordu.

Yakınlardaki sıralardan birinin üstüne ilişen öğretmeni onu ciddiyle inceledi.

“Dinle, gençlerin de dediği gibi, okulun tam olarak... sana göre olmadığını anlıyorum. Ve bu üzücü çünkü senin gösterdiğinden çok daha zeki olduğuna inanıyorum. Benim dersimden mükemmel notlar alman gerekirdi. Geçen seneye kadar da öyleydi zaten. Sonra sen birden...” Ellerini kaldırdı. “Bıraktın.”

Sacha bakışlarını yere indirdi ve okul çantasının kayışıyla oynadı.

“Arkadaşlarını bıraktın. Ders çalışmayı bıraktın. Ortadan kayboldun. Sadece okulu bırakmadın sen. Sanki hayatı bırakmış gibiydin.” Deide ona doğru eğildi. “On yedi yaşındaki bir çocuğun hayatı bıraktığını görmek istemem.”

Sacha onun bu değerlendirmesine karşı çıkmadı. Ancak ona doğruyu da söyleyemezdi.

Son derece ikiyüzlü bir şekilde, “Sanırım haklısınız,” dedi. “Çabalamam gerek. Söz veriyorum, ödevlerimi yapacağım...”

Deide onun lafını keserek, “Bu yeterli değil,” dedi. “İyi İngilizce bildiğini biliyorum, bu dersi eskiden çok severdin. Artık neden çaba göstermediğini bilmiyorum ama bu böyle gitmez. Arayı kapatman lazım. Yeniden düzene girmen gerek.”

Sacha, alaycı bir şekilde, “Nasıl?” diye sordu. “Çok geç artık. Fazla gerideyim.” Sandalyesine iyice yığıldı. “Zaten ne önemi var ki?”

“Saçmalama.” Öğretmeni elindeki kâğıtları karıştırdı. “Çok geç değil. Sana yardımcı olacak birini buldum.”

Sacha, *İşte başlıyoruz*, diye düşündü.

Aradığı kâğıdı bulan Deide, kaşlarını çatarak ona baktı. “Bu ekstra çalışma demek.”

Hiç ders çalışmayan Sacha, buna neredeyse gülüyordu.

“Ciddi olamazsınız.”

Öğretmeni, “*Ciddiyim*,” dedi. “Sen hâlâ bir öğrencisin ve ders çalışmaman için bir neden göremiyorum. Ayrıca... senin baban İngiliz değil miydi?”

Sacha’nın gülümsemesi kayboldu. Babası hakkında konuşmazdı.

“İl... sanırım,” diye omuz silkti ve soğuk, sert kabuğuna geri çekildi.

Babası doğuştan İngiliz’di ve bu bilgi Sacha’nın okul kayıtlarında bulunuyordu. Ölüm tarihiyle birlikte.

Deide, “O zaman onun dilini öğrenerek onun anısını onurlandırmalısın,” dedi. “Ve pes etmeyerek.”

Üzerinde bir şeyler yazılı bir kâğıt parçasını kaldırdı.

Bir salise için Sacha ona o kâğıtla ne yapabileceğini söylemeyi düşündü. Ama bunu, kendisini umursayan tek öğretmenine yapamadı.

Abartılı bir iç çekişle not kâğıdını almak için elini uzattı. Üzerinde sadece birkaç kelime yazıyordu. Bir e-mail adresi. Ve artık tanıdık gelen bir isim: “Taylor Montclair”.

Tam da şüphelendiği gibi, bunun arkasında Deide vardı.

“Bu sana ders verecek olan öğretmeninin e-posta adresi.” Öğretmenini sesi halinden memnun gibi geliyordu. “O İngiltere’den senin yaşında bir öğrenci. Onunla internette iletişime geçip e-posta yazacak ve onunla İngilizce sohbet edeceksin. O da sana gramer konusunda yardımcı olacak. Yetişmene yardım edecek.” Deide kitaplarını bir yığın halinde topladı. “Bu öğrenmek için iyi bir yöntem, *non*? Sana bağırان öğretmenler olmayacak.”

Sacha, “Aslında o benimle iletişime geçti bile,” dedi.

“Ah, gerçekten mi?” Deide ona baktı.

“Ona kaybolmasını söyledim. Bu arada, insanların e-posta adresimi dağıtmasından hoşlanmam.”

Öğretmeni iç çekip masasına yaslandı. “Biliyor musun, bir kereliğine kibar olmayı deneyebilirsin, Sacha.”

Sacha ona kafası karışmış bir ifadeyle baktı. “Ben *kibarım* zaten.”

Öğretmeni, “Seninle oyun oynamak istemiyorum,” diye patladı. Sacha doğruldu, Deide’nin tepesi pek atmazdı. “Senden çok şey istemiyorum. Sadece ona bir şans vermeni istiyorum. Onunla konuş. Ben onun sana gerçekten yardımcı olabileceğini düşünüyorum... ona izin verirsen.”

Sacha kaşlarını çatarak elindeki kâğıt parçasına baktı.

Deide her zaman onu kurtarmak için yeni yollar bulmaya çalışıyordu. Deide’nin asla anlayamayacağı sebeplerden ötürü bütün bunlar anlamsız olsa bile, umursaması önemliydi.

Belki de en azından deniyormuş gibi yapmalıydı. Ona karşılık vermek için.

“Bakarız,” dedi.

Deide iç çekti ve kâğıtlarını istiflemeye başladı. “Sana yardım etmek imkânsız.”

Ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu.

Birkaç dakika sonra koridorda, kalabalığın içinde tek başına yürürken, Sacha'nın bir yanı İngilizce öğretmenine gerçekleri anlatabilmeyi diledi. Onun sadece zor çocuğu oynamadığını anlamasını sağlayabilmeyi. Bir sebebi olduğunu.

Sen bana yardım edemezsin. Kimse edemez.

II

Son zil çaldığında, Sacha tamamen iyileşmişti, en kötü çürükler hariç. Onlar her zaman en geç iyileşenler oluyordu. Kemiklerinin çürüklerden neden daha hızlı iyileştiğini hiçbir zaman çözememişti. Hep böyle olmuştu her nasılsa.

Sacha eve doğru her zamanki havalı tembel yürüyüşüyle gitti, güneş gözlüğü siyah ve haşın, hava sıcak ve güneşli olmasına rağmen başı kapüşonunun içindeydi. Kimseyle konuşmuyordu, kimse de onunla.

Tam istediği gibi.

Annesi ve kız kardeşiyle birlikte yaşadığı bina tam Paris tarzındaydı, düğün pastası gibi beyaz ve beş katlıydı. Her şey o kadar tanıdıktı ki lobiye girerken güneşin döşemeler üstünde oluşturduğu gölgeleri ya da belli belirsiz toz ve yüzey temizleyicisi kokusunu pek fark etmedi.

Sahte ahşap kaplı küçük asansöre bindiğinde üçe bastı. Kapılar kaydı ve hafif bir pat sesiyle kapandı. Kısa bir an için hiçbir şey olmadı, sonra asansör gıcırdayarak yükselmeye başladı.

Oturdukları dairede, annesinin gece mesaisine kaldığı zamanlarda oluşan o hafif dağınıklık vardı. Lavaboda hâlâ bir iki bulaşık duruyordu, posta ortadan kaldırılmamıştı ve mavi ve gri şeritli örtü, normalde olması gerektiği gibi katlanmamış, koltuğa buruşuk bir şekilde atılmıştı.

Her şey sessizlik içindeydi. Annesinin yatak odasının kapısı açıktı, odadan koridorun parke zeminine ışık düşüyordu. Annesi

dışarıda olmalıydı. Kız kardeşi Laura'nın genellikle geç saatte dersleri ya da okul sonrası aktiviteleri olurdu.

Ev ona kalmıştı.

Mutfğa gidip bir sandviç yaptıktan sonra odasına gitti.

Karşılıklı anlaşma sonucu annesi burayı hiç toplamıyordu ve şu anda odası en güzel şekilde kıyamet sonrası olarak tanımlanabilirdi. Giysiler yere saçılmış, yatağı toplanmamış, her taraf kitap ve kâğıtlarla doluydu; orada burada DVD'ler, bilgisayar oyunları ve bir de futbol topu vardı.

Sacha bu kaostan içinden pencere kenarındaki küçük çalışma masasına geçti. Bir yığın eşyayı çığ gibi yere dökerek altta yarı gömülü halde bulunan bilgisayarı çıkarıp açtı.

Bilgisayarı açılır açılmaz İngiliz kızdan gelen mesajı açtı ve tekrar okudu, düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını büzdü.

Bir saniye sonra, yanıtla butonuna tıkladı ve hızlı, ustaca tuş darbeleriyle yazdı: *Haydi konuşalım.*

Sonra da sohbet ismini ekledi ve kıza onu nerede bulabileceğini söyledi.

Başka bir şey demedi. Onunla ilgili daha fazla bilgi edinmeden ayrıntıya girmeye gerek yoktu.

Deide ona bir şans vermesini istemişti, o da verecekti. Fakat kıza tek vereceği şey buydu.

Sandvicinden kocaman bir ısırık alıp düşünceli bir şekilde çiğnedi. Bu İngiliz kızla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. Soyadı tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Sanki onu bir yerden tanıyormuş gibi.

Sandvici masaya koydu ve klavyeyi kendine çekip bir arama motoruna "Taylor Montclair" yazdı.

Sonuçların çoğu rastgeleydi; Amerika'daki bir üniversite, bir temizlik şirketi.

Fakat bir de İngiltere'de bulunan Woodbury diye bir kasabanın yerel gazetesinden bir makale çıktı.

Makalede, “Lise öğrencisi Taylor Montclair’e, cuma akşamı yapılan bir törenle ulusal Yılın Genç Gönüllüsü Ödülü takdim edildi,” diyordu. “Ödüle aynı zamanda yüksek eğitim bursu ve bir plaket de dahil. Henüz on yedi yaşında olan Taylor, geçen sene hayır kuruluşları için binlerce sterlin para toplanmasını sağladı ve yüzlerce saatini gönüllü olarak geçirdi...”

Fotoğraf yoktu, işe yarar başka herhangi bir bilgi de. Ancak içinden bir ses bunun o olmak zorunda olduğunu söylüyordu. Aldığı e-posta çok resmiydi. Çok temizdi. Çok... yılın gönüllüsüydü.

Küçük uslu Taylor Montclair.

Bu, kızın isminin ona neden tanıdık geldiğini açıklamıyordu. Ama... olsun.

Yüzüne muzip bir sırıtış yayıldı.

Bu ilginç olacak.

DÖRT

Taylor okuldan sonra e-postasına girer girmez Sacha'dan gelen mesajı gördü.
Haydi konuşalım, yazıyordun.

Çocuğun dün gönderdiği salakça e-postadan sonra Taylor'ın onunla konuşmayı isteyeceğini bile düşünmüş olması küçük düşürücüydü. Ama kapana kısılmıştı. Finlay'ye Sacha'nın onun yardımını istemediğini söyleyince Finlay onu azarlamıştı.

Finlay, "Bir görevi üstlenip sonra zorlaştığı anda pes edemezsiniz," diye ona fırça çekmişti. "Böyle bir şey için notlarınızı düşürmek zorunda kalabilirim. Zorlukla karşılaştığınız ilk anda hemen pes ederseniz, Oxford'a girmeyi nasıl düşünebilirsiniz?" Öğretmeni ona en sert bakışını atmıştı, en zor öğrencileri için ayrılmış olan bakışını. "Sizden daha fazlasını beklediğimi itiraf etmeliyim, Bayan Montclair."

Bu olay baştan sona tuhaftı, kendisi normalde sakın biriydi. Ancak görünüşe göre Taylor'ın bu Fransız ucubeye özel ders vermesini gerçekten önemsiyordu.

Taylor iç geçirip Sacha'nın e-postasındaki bağlantıya tıkladı. Devrim Sohbet diye bir internet sitesi açıldı. Taylor bu siteyi daha önce hiç duymamıştı.

Gıcık olmuş bir şekilde, *Tabii ki böyle bir yeri seçecek*, diye düşündü.

Sitenin düz siyah bir arka planı vardı ve pek görsel yoktu. Logosu kan kırmızı bir yumruktu. En üstteki sloganda şöyle yazıyordu: "SONUÇLARI OLMAYAN SOHBETLER".

Bu sitedeki bütün internet sohbetlerinin bedava olduğunun ve "HİÇBİR DEVLET VEYA ŞİRKET" tarafından gözetlenemeyeceğinin sözünü veriyordu.

Acayip şüpheli görünüyordu.

Taylor, Sacha'nın sayfasına ulaşmaya çalıştı fakat ekranda küçük siyah bir kafatası ve kemikler çıkıyordu. Altında: "KAYDOL YA DA GEBER" yazıyordu.

Taylor burnunu kırıştırdı.

Sadece en temel bilgileri girdi ama zaten çok bir şey istemiyordu. İsmi. E-posta adresi. Resim.

Taylor resim klasöründen rasgele bir tane seçti ve yükledi. Georgie bu fotoyu birkaç hafta önce parkta çekmişti. Fotoğrafta Taylor çimlerin üstünde oturuyor ve gülüyordu. Güneş saçlarının etrafında o kadar ışıldıyordu ki başının etrafında bir hale varmış gibi görünüyordu.

Ekrana gülümseyen yeşil bir kafatası süzüldü. "İçeridesin."

Taylor kendi kendine, "Ür-küünç," diye mırıldandı.

Sacha'nın ekran adını girdi. Bu sefer profili hemen çıktı. Kırmızı harflerle "ÇEVİRİM DIŞI" yazıyordu.

Ama bir fotoğraf vardı.

Taylor daha iyi bakabilmek için öne doğru eğildi.

Bir çocuk karmakarışık ipeksi kahverengi saçların altından ona bakıyordu. İnce yapıydı. Elmacıkkemikleri ve çenesi keskin hatlara sahipti, boynu neredeyse narin gibi görünüyordu fakat

Taylor'ın dikkatini çeken şey gözleriydi. Açık mavi ve boyun eğmeyen gözlerdi bunlar. Meydan okuyan gözler.

Nereye bakıyorsun sen?

Çocuğun yakışıklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bir şekilde ilgi uyandırıyordu. Çok öfkeli görünüyordu. İsyankâr. Üzerinde rengi ağarmış bir tişört ve kot pantolon vardı; elleri ceplerinde, kameraya sanki fotoğrafı çeken her kimse, ondan tiksiniyormuş gibi bakıyordu.

Aniden profil sayfası kayboldu ve Sacha'nın gerçek yüzü, çok daha büyük bir boyutta ona doğru yaklaştı.

Taylor hazırlıksız yakalanıp irkildi.

Sacha da onun kadar şaşırmıştı onu gördüğüne ama hemen toparlandı. Sandalyesine yaslanıp onu temkinli bir ifadeyle inceledi.

Bir saniye boyunca yalnızca birbirlerine baktılar.

Önce Sacha konuştu.

“*Salut*, profesör.” Dudakları Taylor'ın ense tüylerinin diken diken eden alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Benimle konuşmak istemişsiniz, işte buradayım.”

Çocuğun sesi şaşırtıcı derecede kalındı, Fransız aksanı ka-dife gibiydi. Ancak ses tonu tersti ve Taylor onu ciddiye almayı reddedeceğini sezdi.

“Ben... ne?” Afallayan Taylor önce biraz tökezledi, sonra toparlandı. “Konuşalım diyen sendin.”

“Yalnızca sen çaresiz gibi görüldüğün için.”

“Çaresiz mi?” Saçları diken diken oldu. “Ben çaresiz değilim. Bunu bir ders için yapmak zorundayım. Seninle konuşmayı hiç istemiyorum. Öğretmenim bana bunu *zorla yaptıırıyor*.”

Sacha'nın dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Sana her deneni yapar mısın hep?” Sesi ayıplayıcıydı, sanki itaatkâr olmak düşünebildiği en kötü şeymiş gibi.

Taylor'ın yanakları kızardı.

“Sırf eğitimimi ve geleceğimi düşünüyorum diye...”

Sacha'nın gülümsemesi büyüdü.

Taylor tam bir uslu İngiliz öğrenci klişesi gibi konuştuğunun farkındaydı fakat kendini durduramıyordu.

Neden bu çocuk böyle *garip* davranıyordu ki?

Sacha bir elini salladı; bilgisayar ekranında hareketi bulanık görünüyordu.

"Ah, haydi ama. Bana..." durdu, doğru İngilizce kelimeyi arıyordu, "eğitimin önemi hakkında ders verme. Çok sıkıcı."

Taylor ona ters ters baktı. Şu anda Finlay'yi memnuniyetle yumruklayabilirdi.

Sacha'nın öğretmene ihtiyacı yoktu. Ona *gardiyan* lazımdı.

Taylor ona buz gibi bir ağırbaşlılıkla cevap verdi. "Sana ders vermeyecektim. Sen bir soru sordun ve ben de cevapladım. Ayrıca, benimle konuşmak istemiyorsan neden benimle konuşuyorsun?"

Sacha gülünce Taylor şaşırdı. Gerçek, hiç de alaycı olmayan bir kakhaha.

Sacha, "*Touche*," dedi ve bir an için kalkanını indirmiş gibi göründü.

Onun zırhında bir çatlak gören Taylor, ekrana doğru eğildi. "Cidden. Bunu yapmak istemediğin ortada. Neden buradasın ki?"

"Bilmiyorum." Bakışları Taylor'ın yüzünde gezdi. "Sanırım... merak etmiştim. Ve öğretmenim bana bunu yapmak zorunda olduğumu söyledi."

Taylor, "Sana her deneni yapar mısın hep?" diye sorarak sözlerini ona iade etti.

Sacha yeniden güldü. Sesinde insanı yatıştıran bir şeyler vardı. Derin, insanın hoşuna giden bir gümbürtü.

Yine de Taylor onu temkinli bir şekilde izlemeye devam etti, onu yeniden terslemesini bekledi.

Sacha bunu yapmadı.

"Tamam, tamam." Sacha ellerini havaya kaldırdı. "Böyle aksi olduğum için üzgünüm. Ben bu aralar pek şey..." Sacha

durdu. “Dilinizde nasıl denir? Okula *ilgi duymuyorum*. Ama bunu yapmak zorunda olmamız senin suçun değil. Bunun acısını senden çıkarmamam gerekir.”

Ruh halindeki değişimler baş döndürücüydü.

“Doğru. Çıkarmamalısın.”

Taylor sesini ekşi tuttu. Fakat çocuğun mavi gözleri onu canlı bir ilgiyle izlerken sinirli kalamadı.

Ayrıca, ona ihtiyacı vardı.

“Senin öğretmenin de benimkine benziyor. Sana ders vermeme kafayı takmış.” Taylor ona meraklı bir bakış attı. “Sen aslında gerçekten iyi İngilizce konuşuyorsun, o yüzden öğretmenin sorunu ne anlamadım.”

Sacha bundan memnun görünüyordu. “Teşekkür ederim.”

Taylor elinde olmadan Sacha’nın gülümsediğinde gerçekten çok yakışıklı olduğunu fark etti. Elmacıkkemikleri inanılmazdı.

“Öğretmenim sürekli yakamda, daha çok ders çalışmamı istiyor. Onu hiç dinlemiyorum.” Bilgisayarını gösterdi. “Bu da benim cezam.”

Çocuğun gevşek duruşunda umursamaz bir şey vardı ve Taylor’a bakışları kibar davranırken bile sanki onu değerlendiriyormuş gibiydi. Yeterince havalı olup olmadığına karar veriyor gibi.

Bu Taylor’ı tedirgin ediyordu.

Taylor onun Georgie gibi bir kıza bakmayı tercih edeceğinden emindi. Mükemmel saçları, mükemmel makyajı ve mükemmel bir vücudu olan bir kıza.

Taylor’ın tam tersi birine.

Sacha şimdi de, “Duyduğuma göre tam bir iyilik abidesiymişsin,” dedi düşüncelerini duymuş da onu haklı çıkarmak istemiş gibi.

Taylor kaşlarını çattı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

“Woodbury, İngiltere’den Taylor Montclair. Yılın gönüllüsü. O sensin, değil mi?” Şaşkınlığı yüzüne vurmuş olmalıydı çünkü açıklama olarak, “Seni araştırdım,” diye ekledi.

Taylor kızardığını hissetti, sanki gurur duyduğu, şu anda odasındaki çalışma masasının üstündeki rafta sergilediği ödülü bir anda utanç verici bir şeye dönüşmüştü.

Çocuğun kendisini böyle hissettirmesinden nefret ediyordu. Taylor o ödül için çok çalışmıştı. Onun bir anlamı vardı.

Kendini gözlerini kaçırmamak için zorladı. “Evet. N’olmuş yani? Önemseydiğim şeyler var. Zekiyim. Kıskaçın mı?”

Taylor çıkışarak onu kendinden soğutabileceğini düşündüyse, yanılmıştı. Sacha öne doğru eğildi, çenesini bir eline dayadı ve onu yeni bir ilgiyle inceledi.

“Sanırım senden hoşlandım, Woodbury, İngiltere’den Taylor Montclair. Bir İngilizce öğretmenine ihtiyacım olsaydı, seni seçerdim. Ama yok. Gördüğün gibi, oldukça iyi İngilizce konuşuyorum.”

Taylor buna itiraz edemedi.

“O zaman... öğretmenim neden yardımına ihtiyacın olduğunu düşünüyor?”

Sacha bakışlarını çevirdi. “Bilmiyorum. Son zamanlarda okula pek uğramıyordum. İlgimi çekmiyor işte. Sanırım yeniden okula gelmemi sağlamaya çalışıyor. Boşuna.”

Taylor bu açıklamanın ona ne kadar hayret ettirdiğini gizleyemedi.

“Anlamıyorum. Neden ki?”

Sacha’nın gülümsemesi kayboldu. “Kendimce sebeplerim var. Bana inanmayacağını biliyorum ama iyi sebepler bunlar.”

Sakin ses tonuna rağmen Taylor burada tehlikeli bir bölgeye girmek üzere olduklarını hissetti. Sacha yeniden aksi görünüyordu fakat bu sefer aksiliğinin altında başka bir şey daha fark etti: korku. Ve acı.

Taylor aklında düşünceler döne döne arkasına yaslandı.

Onu nereye yerleştireceğini kestirmek zordu. Huysuz ve savunmaya geçen bir yapısı vardı. Boyun eğmez ve kafası karıştı. Cin gibi zekiydi ama okula ilgisi yoktu. Onun daha önce tanıdığı kimseye benzemiyordu.

Çocuk Taylor'ın ilgisini uyandırmıştı.

Daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Fakat bunu yapabilmek için, Taylor'ın Sacha'yı onunla ders çalışmaya ikna etmesi gerekiyordu.

"Eh, burası okul değil." Taylor klavyesine hafifçe vurdu. "Sadece konuşan iki kişiyiz. Sana ders vermiyorum." Taylor çabuk konuşmaya devam ederken Sacha onu ilgiyle izledi. "Şöyle bir durum var. Bu özel ders şeyini en azından hallediyormuş gibi yapmazsak, bizi azarlayacaklar. O zaman neden bunu yapmayalım ki? Mış gibi yapmayı yani. Bu siteden, burası *acayip* uydurukmuş bu arada, konuşuruz, belki İngilizce bir kitap okuruz. Böylece öğretmenlerimiz yakamızdan düşer. Gerçekten ders çalışmak zorunda değiliz." Taylor ellerini kaldırdı. "Herkes kazanır."

Sacha hemen cevap vermedi. Gözleri Taylor'ın yüzünü bir şey arıyormuş gibi taradı.

Taylor nedenini anlamadı fakat, Finlay ya da Oxford'la hiç alakası olmayan sebeplerden dolayı, onun evet demesini istedi.

Sacha sonunda, "Pekâlâ, Taylor Montclair," dedi. "Senin öğrencin olacağım." Çapkın bir şekilde sırtıttı. "Bana bir şey öğretmeye çalışmadığın sürece, sıkıntı yok."

BEŞ

“Şunları yiyor musun?” Tom, Taylor’ın tabağındaki dokunulmamış patates kızartmalarını gösterdi. Taylor kafasını salladı ve tabağı ona itti.

Ne kadar az yediğini gören Georgie ona masanın karşısından sorgulayan bir bakış attı. Taylor onun bakışlarından kaçtı. Ne kadar doğru olursa olsun, müziğin sesini bastıracak kadar yüksek sesle, “SIKINTIDAN PATLAYACAĞIM,” diye bağırarak istemiyordu.

Ama patlıyordu. İlk başta bir filme gitmişlerdi; filmde o kadar çok silah ateş etmişti ki, gürültüden başı ağrımaya başlamıştı. Taylor şiddet içeren filmlerden nefret ederdi ama onun dışında herkes o filmi izlemek istemişti, o da boyun eğmişti.

Şimdi de şu retro Amerikan tarzı restoranlardan birindeydiler, menüde sadece hamburger ve *milkshake*’ler vardı. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki kendi düşüncelerini bile duyamıyordu. Bu da başının ağrısını hepten beter etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Son birkaç aydır bu garip baş ağrıları musallat olmuştu. Bir kere başladığı zaman yapılacak tek şey ilaç alıp ağrı geçene kadar karanlık bir odada saklanmaktı. Annesi bunların migren ağrıları olduğunu söylüyordu. Taylor'ın tek bildiğiye, onların canını çok yaktığıydı.

Hızlı davul darbeleriyle yeni bir şarkı başlarken, başparmaklarını şakaklarına bastırdı. Sanki kafatasının içinde biri varmış da, beyinde kazı yapıyormuş gibiydi.

Yanında duran Tom bunun farkında değildi, onun patateslerini yiyor, Paul'ün söylediği bir şeye gülüyordu. Georgie gülümsedi ve kendisinin orada olduğunu hatırlatmak istercesine bir elini onun kolunun üzerine koydu. Ondan uzun süredir hoşlanıyordu ve bu onların ilk buluşmasıydı. Ne yazık ki o ve Tom gecenin büyük bir kısmını dünkü ragbi antrenmanı ve gelecek hafta yapılacak maç hakkında konuşarak geçirmişlerdi.

Yine de Georgie mutlu görünüyordu. Aslında, diğer herkes güzel vakit geçiriyor gibiydi.

Ben hariç.

Taylor onların gecesini mahvetmek istemiyordu ama oradan çıkması gerekiyordu. Bu yüzden garson kadın gelip başka bir şey isterler mi diye sorunca Taylor herkesten önce öne doğru eğildi.

“Hesabı alabilir miyiz?” diye sordu.

Kadın mini eteği hışırdayarak salına salına uzaklaşırken Tom, “Cidden mi, Tay?” dedi. “Saat daha on. Biraz daha takılırsız diye düşünmüştüm.”

Georgie de hayal kırıklığına uğramıştı. “Yani *bayağı* bir erken.”

Taylor hemen mantıklı bir yalan uydurdu. “Hepinizin bu gece eve erken dönmem gerektiğini bildiğinizi sanıyordum. Sabah annemle bir işimiz var. Gerçekten üzgünüm. Ama siz durabilirsiniz.”

Başı, ses sisteminden yayılan bateri solosuyla yarışabilecek bir ritimle küt küt vuruyor olmasaydı, bu spontane ve inanılır yalandan oldukça hoşnut kalabilirdi. Normal koşullarda birini kandırabilmek ona neredeyse imkânsız geliyordu.

Bu gece, çaresizlik işleri kolaylaştırmıştı.

Tom, “Haydi ama,” diye yalvardı. “Gitme.”

Paul, Georgie’ye onun oldukça güzel olduğunu daha şimdi fark etmişçesine bakarak, “Bizim caddedeki pub’a gidebiliriz,” diye öneride bulundu. “Orası bir saat daha açık.”

Taylor’ın içi ezildi.

“Yaşımız tutmuyor,” diye karşı çıktı. “Bizi kovarlar.”

Fakat Paul rahat bir şekilde gülümsüyordu. “Sahibini tanıyorum, amcamın arkadaşı. Oraya hep giderim.”

Georgie sevinçle ışıldadı. “Kulağa harika geliyor. Ne dersin, Taylor?”

“Bence sıkıntı çıkabilir gibi geliyor.” Taylor çantasına uzandı.

“Bu kadar ödleğ olma.” Tom gıcık olduğunu saklamıyordu.

“Hiç eğlenmek istemiyorsun. Tek yaptığın ders çalışmak.”

Başı küt küt vuran Taylor ona gözlerini dikti. Acı çektiğini görmüyor muydu? Daha önce başı ağrıdığını söylemişti. Ama Tom hiç kale almamıştı. Tek umurunda olan şey ragbiydi.

“Desteg’in için sağ ol, Tom.” Sesinde iğneleme vardı.

Garson kadın geri geldi, hesap kâğıdı elinde çırpınıyordu. Bu mutsuz sahneyi gördüğünde –kollar kavuşturulmuş, suratlar çevrilmiş– kâğıdı masaya bıraktı. “Hazır olduğunuzda bunun için geri gelirim.”

Taylor cüzdanından para çıkarıp rakamlara bakmadan tablanın üzerine attı. Çok fazla ya da çok az ödemek umurunda değildi.

Sadece oradan gitmesi gerekiyordu.

“Siz ne istiyorsanız yapın. Ben eve gidiyorum.” O kadar ani bir şekilde kalktı ki sandalye fayans döşemede tiz bir gıcırtı

çıkardı ancak ses, sanki binlerce kişilik bir koro tarafından söyleniyormuş gibi gelen pop şarkısında boğuldu.

Sağır edici müzik bir karga sürüsü gibi başının içinde doluyor, beynini didikliyordu. Düşünmesini, hareket etmesini zorlaştırıyordu.

Taylor elleriyle kulaklarını kapattı.

Tek istediği bunun artık *durmasıydı*.

Muazzam bir *bam* sesi içeriye salladı.

Herkes nefesini tuttu. Biri bardağını düşürdü ve kristal, tuzla buz oldu.

Sonra... sessizlik.

İnce, gri duman demetleri tavanda geziyordu. Garsonlar şimdi hafif yanmış plastik kokan restoranda koşuşturmaya başladı.

Garsonlardan birinin diğerine, "Kahrolası ses sistemi," dediğini duydu. "Patlayıverdi."

II

Taylor yolu yarıladıktan sonra yavaşlayıp yürümeye başladı. Gecenin soğuk havası terli sırtını serinletti ve oksijen onu iyileştirebilirmişçesine derin nefesler aldı.

Patlamanın nasıl olduğunu veya diğerlerinin bu konuda ne düşündüklerini öğrenmek için orada beklemedi. O mübarek sessizlikte bir bahane uydurup kaçtı.

Başı hâlâ güm güm vuruyordu. Topuklarının betonda çıkardığı tık sesleri bile çok yüksek geliyordu. Evinde, yatağında olmalıydı. Hemen.

Yeniden hızlandı.

Woodbury birçok eski taş ve tuğladan yapılmış binanın, döne döne ilerleyen caddelerin ve küçük kiliselerin bulunduğu tipik bir İngiliz kasabasıydı. Ortasından ince bir nehir geçiyordu, nehrin iki yanıysa yeşil parklarla doluydu. Burası şirin

bir yerdi, galiba ama Taylor burada büyümüştü. Burası onun için sadece... yuvaydı.

Yürürken bu akşam olan olayların üzerinden geçti ve her bir kararını sorguladı. Georgie onun iyi olmadığını anladığını biliyordu ve onu affederdi; peki ya Tom? Tom ayrı bir konuydu.

İlk kez çıkmaya başladıklarında her şey çok heyecan vericiydi. Tom okulun en iyi sporcularından biriydi. Profesyonel bir antrenörü vardı ve ragbide kariyer yapma konusunda ciddiye.

Sarışın, uzun boylu ve kaslıydı, genç bir Adonis'ti. Okuldaki bütün kızlar onun peşindeydi. Taylor'a ilk kez ilgi gösterdiği zaman, ne o ne de Georgie buna inanabilmişti.

Bir gün Taylor'ın yanına gelip o öğleden sonrası için verilmiş olan bir İngilizce ödevini yapıp yapmadığını sormuştu.

Taylor da afallamış bir halde, "Tabii ki," diye yanıt vermişti.

Tom da, "Ah... Şey. İyi. Ben de yaptım," demiş ve birdenbire paniklemişti. Sonra da aceleyle gitmişti.

Georgie onun gidişini izlerken, "Vay anasını," demişti. "O senden hoşlanıyor."

O gün üzerinde, "Kitaplar benim hayatım" sloganı yazılı bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolon giymiş olan Taylor, ona inanmadığını belirten bir ses çıkarmıştı.

"Bu çok saçma. O gerçekten yakışıklı ve popüler biri."

Georgie, mükemmel atkuyruğu yapılmış saçını düzelterek, "Biliyorum," diye yanıt vermişti. "Ve senden deli gibi hoşlanıyor."

Taylor buna ilk başlarda pek inanmamıştı ancak Tom ısrarcı davranmıştı. Öğle yemeğinde ve okul toplandığı zaman onun yanına oturuyor, onunla birlikte kütüphanede ödevini yapıyor ve onu genel olarak kazanmaya çalışıyordu. Güzel bir gülümsemesi vardı ve Taylor onun azmine karşı koymakta zorlanıyordu. Sonunda Tom onu bunun bir tür şaka olmadığına ikna etti ve Taylor pes edip onunla birlikte bir partiye gitti. Georgie o geceki kıyafetini onun için kendi gardırobundan seçti. Uzun bacakları

olduğu yanılsamasını yaratan ve Taylor'ın kıvrımlarıyla elinden geleni yapan kısa, siyah bir elbiseydi.

Taylor kıvrıkcık saçlarıyla boğuşup onları güzel bir şekilde toplamış ve yeni vişne kırmızısı dudak parlaticısını sürmüştü.

Aynanın önüne geçtiğinde, kendini neredeyse tanıyamamıştı. Kendini bir taklitçi gibi hissediyordu.

Kendisi normalde partilere pek gitmezdi. Tom'la birlikte kapıdan girerlerken, diğer kızların onun hakkında fısıldaştıklarını duyabiliyordu.

“Bakın şu inek kız gelmiş, Taylor Bi şey.”

“Onun Tom'la ne işi var ki?”

Bütün gece boyunca Tom onun yanından ayrılmamıştı; gözleri ondan başkasını görmemişti. Taylor onun orada olmasından memnundu. Bu kadar yabancı bir bölgede Tom, Taylor için güvenli bir liman oluvermişti.

İlk kez o gece öpüşmüşlerdi.

Ondan sonra çıkmaya başlamışlardı. Tom ve Taylor. Onların ilişkisi her zaman için mükemmel derecede iyi bir şekilde sürüp gitmişti. Fakat Taylor için hepsi bu kadardı. Sadece... iyi.

Bu ilişkide kendini rahat hissetmekte zorlanıyordu. Bunu düşünmemeye çalışmıştı; her şeyi olduğu gibi kabul etmeye çabalamıştı. Ancak kendine en dürüst olduğu anlarda, neden birlikte olduklarını çözemiyordu. Tom ders çalışmayı sevmiyordu. Taylor sporla ilgilenmiyordu. Tom'un, Taylor'ın onayladığı herhangi bir kariyer hedefi yoktu. Taylor ragbiyi doğru düzgün bir kariyer seçimi olarak görmüyordu.

Taylor hafta sonları onunla partilere gitmek istemediğinde ona karşı hemen asabileşiyordu. Bir keresinde önemli bir sınavdan önce fen kitabını saklamış ve ona, “Biraz gevşemelisin,” demişti. Taylor ona yalvardığında bile kitabını geri vermemişti.

O gün Tom'u neredeyse bırakacaktı. Ama Georgie onu ayrılmaması için ikna etmişti. O ikisinin bu işi çözebileceğine inanıyordu.

Taylor bundan o kadar emin değildi. Tom'u seviyormuş gibi hissetmiyordu. O aradığında midesinde kelebekler uçuşmuyordu, kitaplarda ve filmlerde söylendiği gibi. Tom ona baktığında Taylor'ın nefesi kesilmiyordu. Ona mesaj attığında heyecanlanmıyor, atmadığında üzülmüyordu bile. Bazen onu tamamen unuttuğu bile oluyordu.

Taylor gizliden gizliye kendinde ters bir şeyler olduğuna inanmaya başlamıştı. Mavi gözlü, sarışın, kaslı Tom Berenson seni aradığında heyecanlanmıyorsan... o zaman senin gerçekten bir sıkıntın olmalıydı. Değil mi?

En azından olay böyle görünüyordu.

Belki de bütün bunlar Georgie'nin de dediği gibi tamamen normaldi. Tom, Taylor'ın ilk erkek arkadaşıydı. Belki de ilişkisi olan herkes aynı onun gibi hissediyordu. Kafası karışmış ve biraz kaybolmuş gibi.

Belki de öyle değildi. Belki de Tom'dan gerçekten ayrılması gerekiyordu, ebediyen.

Taylor ana caddeden evlerinin olduğu uzun, sessiz sokağa döndü. Kavisli yolda Viktorya dönemi tarzında birçok farklı müstakil ev ve modern tuğla evler diziliydi; her birinin minik bir ön bahçesi, bahçeyi dolduran kremsi gülleri ve tombul pembe ortancaları vardı.

Bu saatte pek ses yoktu, sokak karanlık ve boştu. Tam evine varmıştı ki aniden çok garip bir şekilde takip edildiği hissine kapıldı.

Ense tüyleri diken diken oldu. Teni sanki bir şeyler ona ters yönden sürtünmüş gibi karıncalandı.

Kesin bir netlikle yalnız olmadığını anladı. Biri onu izliyordu. Boğazını temizledi. "Kim var orada?"

Hiçbir şey kıınıldamadı.

Taylor arkasını döndü, artık koşar adım yürüyordu. Her bir adımında bu his daha da kötüleşti. Bunu tarif etmek zordu, sırtında keskin bir soğukluk vardı, sanki biri kürekkemiklerinin ortasına buz değdiriyormuş gibi.

Taylor neler olduğunu anlayamıyordu. Sadece eve gitmesi gerektiğini biliyordu.

Ona doğru hızla gelen ayak seslerini duyduğunda, neredeyse panikle kendini kaybedecekti. Koşmaya çalıştı ama sanki bir kâbusun içine düşmüştü, ayaklarına söz dinletemiyordu.

Panik içinde kaldırımın kenar taşına takıldı, az kalsın yere serilecekti.

Biri onu kolundan yakaladı ve Taylor kendini kurtarmaya çabalayarak haykırdı.

“Taylor, n’oluyor?”

Taylor ıslak gözlerle başını kaldırdığında tanıdık bir yüz gördü. “Georgie?..”

Georgie, kahverengi gözlerinde endişeyle ona bakıyordu.

“Herhalde benim.” Georgie sersemlemiş görünüyordu. “Sen iyi misin? Bir şey mi oldu?”

“Ben sadece...” Bu soruyu nasıl yanıtlayacağını bilemedi çünkü gerçekten, ona *neler* oluyordu?

Hiçbir işe yaramayacağını bilse de sakın görünmeye çalıştı.

“Ben iyiyim. Beni korkuttun sadece,” dedi. “Sen burada ne yapıyorsun? Seni restoranda bırakmıştım.”

Georgie’nin yüz ifadesi şüpheliydi. “Sana bir bakmaya geldim. Hemencecik gidiverdin, senin için endişelendim.”

Taylor’ın omuzlarındaki gerginlik bir anda boşaldı. Bu baş ağrısı onu deli ediyordu.

“Ah, George...” diye iç çekti. “Üzgünüm. Başımda aptal bir ağrı var, sonra da birinin beni takip ettiğini sandım... sen

olduğunu bilmiyordum. Korktum.” Ellerini kaldırdı. “Umarım Paul’le geceni berbat etmemişimdir.”

Georgie’nin ifadesi yumuşadı. “Ah, sen ne kadar şüphelisin ya. Ben ne zaman istersem Paul’le çıkabilirim. Bana neden söylemedin başının yine öyle ağrıdığını? Gel.” Kolunu Taylor’a sarıp onu kaldırırında doğru tarafa döndürdü. “Haydi seni eve götürelim.”

II

Eve girdiklerinde Georgie, Taylor’ın annesini oyaladı ve ikisine de birer kupa sıcak çikolata hazırladı.

“Sonunda Taylor’ın odasında yalnız kaldıklarında, “Evet,” dedi. “Sen gerçekten iyi misin? Bütün gün bir garip gibiydin. Başka bir şeyler mi var?”

Taylor, “Ben iyiyim,” diye ısrar etti. Ve gerçekten de evinde elinde sıcak kupasıyla otururken, baş ağrısı biraz azalmaya başlamıştı. Cidden kendine geliyor gibiydi.

Yine de sokakta neler olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Birinin onu izlediğinden kesinlikle emindi ve bu kişi Georgie değildi. Taylor daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Bu hiç mantıklı değildi. Belki de baş ağrısı bir panik atağa sebep olmuştu. Belki de Tom yüzünden stres olmuştu.

Ne olursa olsun, bunu şu anda Georgie’ye açıklayamazdı.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. “Bizimkilere ne oldu? Cidden, şu aptal başım yüzünden senin büyük geceni mahvettiğim için kendimi mal gibi hissediyorum.”

Georgie, mükemmel manikürlü (Okyanus Pembesi) parmaklarını umursamaz bir tavırla sallayarak, “Çocukları restoranda bıraktım,” dedi. “Önemli olan sendin. Sıkıcı bir randevu değil.”

Taylor suratını ekşitti. “George sen gördüğüm en kötü yalancısın. Sakın suç hayatına bulaşma.”

Georgie, “Ciddiyim,” diye ısrar etti. “Sen kötü bir gece geçirdin. Yanında olmam gerek.”

Taylor bunu yemiyordu. Yatağına daha rahat bir şekilde kuruldu. “Paul’le gayet iyi anlaşıyor gibiydiniz. Ne dersin? Kıvılcım var mı?”

Georgie’nin gözleri parladı. “Aman Tanrım. O dünyadaki en ama en seksi çocuk değil mi?” Elleriyle kendini yelpazeledi. “Kafayı yıyorum...”

Taylor onu anlayışla izledi. Georgie sık sık, hararetli bir şekilde âşık olmaya yatkındı. Taylor bütün bunları daha önce görmüştü.

“Yeniden buluşmak için plan yaptınız mı? Birlikte iyi duyordunuz.”

“Numaralarımızı verdik. Beni arayacağını söyledi.” Georgie’nin suratı biraz asıldı.

Aramak söz konusu olduğunda oğlanlara güven olmazdı.

Taylor ona, “Arayacak,” diye güvence verdi. “Moron değil yani. Ayrıca onun sana nasıl baktığını da gördüm.”

Georgie daha cevap veremeden telefonu çınladı ve başını eğip gelen mesaja baktı.

“Sen cadı falan mısın ya?” Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“O mu?” diye tahmin etti Taylor. “Yuh, bayağı çabuk oldu. Ojelerinden dolayı olmalı.”

Georgie bunu duymazdan geldi. “O ve Tom şu *pub*’a gitmişler, onlarla orada buluşup buluşmayacağını soruyorlar.” Heyecandan hararet basmıştı. “Tay, sanırım benden gerçekten hoşlanıyor.”

Taylor onun adına mutlu olmak istiyordu fakat elinde olmadan biraz canı sıkıldı. Şu anda tek başına kalmak istemiyordu. Hayal kırıklığı yüzüne yansımış olmalıydı çünkü Georgie’nin gülümsemesi kayboldu.

“Ama... hayır diyeceğim tabii ki. Kalmalıyım. Senin iyi olduğundan emin olmam gerek.”

Taylor iç çekti. Bencilce davranıyordu. Zaten Georgie'nin buluşma gecesinin içine etmişti. Bir de üstüne içme ve yiyişme şansını elinden alamazdı. Arkadaşlık da bir yere kadardı.

Taylor kesin bir edayla, "Saçmalama," dedi. "Ben gayet iyiyim ve çikolata içinde yüzüyorum. Sen git. Eğlen."

Georgie'nin suratındaki ifade umut ve şüphenin bir karışımıydı. "Yüzde yüz emin misin?"

Taylor, kupasını sallayarak, "Git," diye emir verdi. "Kaybol. Şu anda sıcak, yumuşak içeceğim ve bir yığın kitabımla baş başa kalmak istiyorum. Burası benim mutlu dünyam."

Ayağa fırlayan Georgie kapıya gitti ve durup, "Kendini kötü hissedersen beni ara, olur mu?" dedi.

Taylor, "Söz veriyorum," dedi. Ama bunu yapacağından emin değildi.

Georgie gittikten sonra, Taylor kitabıyla birlikte yatağında kıvrılıp uyumaya çalıştı ama gece olanlar zihninde dönüp durdukça o da yatakta dönüp durdu.

Saat bir olunca sonunda pes etti. Yorganını tekmeleyip fırlattı, yatağının hemen dibindeki bilgisayarı yerden aldı ve açılırken yastıkları arkasına dizerek oturdu.

Gelen kutusunu açtı. Georgie'nin gece yarısı gönderdiği bir e-posta vardı:

İyi misin, Tay? Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur.
Sana PAUL hakkında anlatacağım o kadar çok şey var
ki!! G xxx

Tembel tembel mesajlarında gezinip Sacha'nın en son mesajına kadar geldi. İmleci onun isminin üzerine getirdi.

Birkaç gün önceki sohbetten beri konuşmamışlardı ancak Taylor onu bir türlü aklından çıkaramamıştı. Onunla ilgili her şey şaşırtıcıydı.

Ve çocuğun gülüşünden çok hoşlanmıştı.

Sacha, onu anlayamadığı bir şekilde heyecanlandırıyordu.

Onun kendisini heyecanlandırma şeklinden *hoşlanmıştı*.

Taylor'ın aklına, sohbet fazla kişiselleşince çocuğun ona attığı bakış geldi yeniden. Çok incinmiş gibi görünmüştü.

Onun kimsenin görmesini istemediği bir yönü vardı.

Taylor parmaklarıyla klavyenin kenarına hafifçe vurdu. Sonra da boş bir e-mail açtı.

Sevgili Sacha,

Geçen gün seninle konuşmak güzeldi. Sohbetimizi düşündüm de, belki birlikte bir kitap okusak güzel olur diyorum.

Çavdar Tarlasında Çocuklar'ın İngilizcesini bulabilir misin? O kitabı seversin diye düşünüyorum.

Yarın bu konuyu o korkunç siteden konuşalım mı?

Saygılarımla,

Taylor

Ve “gönder” butonuna tıkladı.

ALTI

Sacha mışıl mışıl uyurken telefonunun ağustosböceği gibi vızıldayışına uyandı. Telefonu istemsizce eline aldı. “Mmpffff?..” dedi. Bir tür merhabaydı bu.

“Sacha, bir fikrim var.” Arayan Antoine’dı.

Sacha gözlerini kapayıp yeniden, “Mmpffff?..” dedi.

Antoine telefona bağırdı. “*Sacha*, dinliyor musun?”

Sesi genizden ve pürüzlüydü. Sacha irkildi.

“Evet, evet, dinliyorum. *Merde*, Antoine... Ne istiyorsun ya? Ve neden beni bu kadar erken saatte aradın?”

“Erken mi?” Antoine inanamıyormuş gibi bir kakhaha patlattı. “Saat öğleden sonra dört! Hâlâ uyuyor musun?”

Sacha birden doğruluverdi. Bütün gün uyumuş muydu?

Uykulu gözlerini ovuşturarak, “Artık uyumuyorum,” dedi.

“Ne geldi aklına, Antoine? Eyfel Kulesi’nden atlamamı mı istiyorsun?”

Bir duraklama oldu. “Bak, Sacha... O gece olanlar. Sadece işti, tamam mı? Senin bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim.

Sadece senin bu heriflerin ne kadar ciddi olduğunu anlamamı istemiştim. Onlarla oyun olmaz.”

Bu onun elinden gelen en içten özür dileme şekliydi. Adil olmak gerekirse, atlamak *çoğunlukla* Sacha’nın fikriydi, o yüzden tamamen Antoine’ı suçlu tutamazdı. Fakat ona yine de güvenmiyordu.

Sacha uyurken dağılmış saçların arasından elini geçirdi. “Sorun yok. O olayı geçmişte bıraktım. Peki şimdi ne oldu?”

Antoine’ın sesindeki heves geri döndü. “O sahte atlayışın vardı ya?..”

“Sahte değildi.”

Antoine bunu duymazdan geldi. “Her neyse. Onu tekrar yapabilir misin?”

Sacha burnundan güldü. “Ciddi olamazsın.”

“Onu aklımdan bir türlü çıkaramıyorum. Bunu nasıl yaptığın hiç umurumda değil, orası senin sırrın olarak kalabilir. Ama... adamım. Onun ne kadar havalı *göründüğüne* dair hiçbir fikrin var mı? İmkânsız bir şeydi. Dâhiyane. Ben de onun üzerine şunu düşündüm. Hani sana kafayı takan şu adamlar var ya? Onlar da bunu görürse yakarı bırakabilirler belki. Bundan çok para da kazanabiliriz aynı zamanda.”

Antoine çakalın tekiydi. Kumar, uyuşturucu, her alana el atmıştı. Sacha ona yeniden bulaşmanın hiç de iyi bir fikir olmadığını biliyordu, etrafında çok tekinsiz tipler vardı.

Sacha’nın dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tehlikeli insanlarla oynamayı severdi.

Yine de ses tonunu belirsiz tuttu. “Bilemiyorum, Antoine...”

“Durum şu.” Antoine, Sacha’nın onun pazarlık etmesine izin vermemesinden korkup hızlıca konuştu. “Sen çatıdan atladın ve hayatta kaldın. Nasıl yaptın, bilmiyorum ama bunu başardın ve bu inanılmazdı. Senin bundan öylece... kurtulduğunu görmek? *Putain...*” Sesinde takdir vardı. “Benim fikrim şu. Bence biz

birlikte çalışmalıyız. Bir şov düzenleriz. Ben ayarlarım, senin bunu yeniden yaptığını görmek isteyen birilerini bulurum. Parası olan birilerini. Kumar oynamayı seven tipleri. Onlar senin öleceğine bahse girer. Heyecanlanacaklardır, buradaki numaranın ne olduğunu bilmek isteyeceklerdir fakat bunu yine de yapacaklardır. Merak her zaman için üstün gelir. Ben de gerginliği iyice tavan yaptırırım, sonra da sen atlarsın ve... *bam!*" Bu kelimeyi o kadar yüksek sesle söylemişti ki Sacha irkilip telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Sonra üstünü başını silkip günbatımına doğru yürüyüp gidersin. Bütün para da bizim olur."

Sacha artık tamamen uyanmıştı. Bacaklarını aşağı sarkıtıp yatağın kenarına oturdu ve çıplak göğsünü düşünceli bir şekilde kaşıdı.

Bu manyakça bir plandı. İkisi de öldürülebilirdi. Eh... En azından Antoine öldürülebilirdi. O heriflerin şakası yoktu.

Yine de Antoine haklıydı, bundan *çok* para kazanabilirlerdi. Altı ay önce Antoine'a işin içinde büyük paranın döndüğü birkaç poker oyununda yardımcı olmuştu ve gösterdiği çabaların sonucu olarak cillop gibi bir Yamaha motosiklet kazanmıştı. Böyle bir şeyden daha da fazla para kazanabilirlerdi.

Zaten yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.

Yine de Antoine'ın bunun kolay bir karar olduğunu düşünmesine izin vermeyecekti.

"Bunun canımı yaktığının farkındasın, değil mi?" Çekiniyormuş, korkuyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Yani... O kadar yüksekten atlamak. Kolay değil."

Neredeyse Antoine'ın hattın diğer ucunda omuz silktiğini duyabiliyor gibiydi. "Haydi ama. Ne istiyorsun? Madalya mı? Ölmedin sonuçta."

Sacha gülmek zorundaydı. Cidden bu herifin hiç umurunda değildi.

Fazla ileri gittiğini anlayan Antoine taktik değiştirdi. Ses tonunu değiştirip biraz daha tatlı dille konuşmaya başladı. “Bak, Sachacığım, bunu her gece yapmak zorunda değilsin. Bir kere atlasan yeter. Sonra paramızı alırız ve işimiz biter.”

Antoine Paris’in bu taraflarındaki bütün çeteleri tanırdı. Bu herifler kumarın her türlüünü oynardı. Atlar, köpekler, barbut... Ölümle de kumar oynarlardı. Ona hiç şüphe yoktu.

Hem zaten kaybedecek neyi vardı ki? Çok az zamanı kalmıştı. Sekiz haftadan daha az.

Kazanacağı parayla ne isterse alabilirdi. Belki bir yolculuğa çıkardı. Fransa’dan giderdi. Uzaklara bir yere. Bütün bu dar-madağın hayatından kaçardı. Çok geç olmadan bütün dünyayı görürdü.

“Pekâlâ. Atlayacağım. Ama geçen seferkinden daha yüksek olmaz. Anlaştık mı?”

Antoine telefona bağırdı. “Sen ciddi misin? Bu mükemmel olacak. Aynı yerde yapacağız.”

Sacha onun lafını kesip, “Ama yüzde 60 istiyorum,” dedi.

Antoine konuşmayı kesti. “Ha? Ne? Neden?”

Sacha aygın baygın gerinip ayağa kalktı.

“Çünkü atlayan benim.”

II

Buluşma gece olacak. Geçen seferki yerde.

17 kişi geliyor. Hepsi senin öleceğine bahse girdi. Zengin olacağız.

Mutfak masasında oturan Sacha, annesi ve kız kardeşi konuşurken Antoine’in mesajını gizlice okudu. Annesi lavaboda akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkıyordu. Üzerine yeşil hemşire önlüğünü çoktan giymiş, işe gitmeye hazırđı. Kız kardeşi Laura da onun karşısında oturuyordu.

Sacha'nın midesinde kelebekler uçuşmaya başladı heyecandan. *On yedi* bahisçi. Antoine onlardan en az biner euro toplardı, her zaman alt limit bu olurdu. Ve içlerinden bazı çılgınlar hava atmak için daha da fazla yatırırdı.

Yirmi bin kazanabilirlerdi.

Yirmi bin.

Bu kadar parayı hayal edemedi. Para yığının kimbilir ne kadar büyük olacaktı. Ne kadar ağır olacaktı. Onunla neler alınırdı. Bu ailesi için ne anlama gelirdi.

Babalarının ölümünden beri biraz sıkıntı içindeydiler. Annesi canını dişine takmıştı, genellikle hastanede çift mesai çalışıyordu. Ama kira, faturalar, yiyecek derken geriye pek bir şey kalmıyordu.

Anneleri onları bu durumun gerçekliğinden korumaya çalışmış olsa da Sacha bu daireye, babaları hayattayken yaşadıkları evden daha ucuz olduğu için taşındıklarını biliyordu.

Sacha başını kaldırıp annesine baktı, siyah saçları arkasındaki pencereden giren güneş ışığında parılıyordu. Laura'nın biraz önce söylemiş olduğu bir şeye gülüyordu fakat Sacha bu son birkaç yılın onu ne kadar yaşlandırdığını görebiliyordu. Özellikle de acının teninde bıraktığı o ispiyoncu izleri.

Bu, Sacha'nın yüreğini sızlatıyordu.

Annesi mutlu olmayı hak ediyordu. Ancak hayat ona bunu vermemişti.

Birden aklına bir düşünce geldi: Atlayıştan kazandığı parayı onun için saklayabilirdi. O gittiği zaman annesinin ve Laura'nın sıkıntıları sona ererdi.

Bu fikir cesaret vericiydi. Ailesine bir şekilde yardımı dokunabilirse, o zaman her şey boşa gitmemiş olurdu.

Laura nefes almadan okulda geçirdiği günü anlatıyordu. On üç yaşındaydı ama kumral saçlarını atkuyruğu yapınca daha küçük gösteriyordu. Sacha gibi o da uzun boyluydu ve ikisi de aynı mavi gözleri ve keskin elmacıkkemiklerini paylaşıyordu

fakat Laura'nın yanaklarına serpilmiş çiller vardı; Sacha'nın çilleri yoktu.

O en küçük çocuktuk ve kızdı. Bu iki etken onun güvende olduğunu gösteriyordu. Sacha bundan memnundu.

Halası Annie'yle birlikte bütün ailesi bu kadardı. Başka kimse, büyükbaba ya da büyükanneler yoktu. Başka amca ya da teyze de yoktu. Sacha gittikten sonra annesine yardım edecek kimse yoktu.

Hayatlarını birazcık iyileştirecek olsa, Sacha şehirdeki en yüksek gökdelenden bile atlardı.

Annesi elini bir havluya kuruladı ve isteksiz bir iç geçirmeyle kol saatine baktı. Evden çıkma saati neredeyse gelmişti. Gece vardiyasında çalışmak daha çok para kazandırıyor ama onu tüketiyordu.

“Çıksam iyi olur.”

Annesi eşyalarını toplamak için mutfaktan çıktı, birkaç dakika sonra çantasını omzuna asmış halde yeniden mutfak kapısında belirdi.

Sacha'ya uyarı dolu bir bakış fırlattı. “Bu gece evdesin, değil mi? Laura'yı yalnız bırakma.”

Laura ona surat yaptı. “Yapma, *maman*. Kendi başıma kalabileceğim kadar büyüdüm artık.”

Annesi karanlık bir edayla, “Ağabeyini cesaretlendirme,” dedi. “Bu gece dışarı çıkarsa, bana bilgi vermeni istiyorum. Burada kuralları hâlâ ben koyuyorum, değil mi?”

İnandırıcı olmayan bir şekilde, “Evet, *maman*,” dediler aynı anda.

Anneleri onlara öpücükler fırlatıp çıkmak için döndü.

Sacha onun arkasından kız kardeşine göz kırptı. O da ona bir suç ortağının ustalaşmış sırtışıyla karşılık verdi.

Pantin Limanı'nın kıyısındaki devasa eski ambarın acil tadilata ihtiyacı vardı. Beş katlıydı ve bir zamanlar pamuk, kahve ve koca-man kasalar dolusu kauçuk teslimatlarına ev sahipliği yapıyordu. O günlerde içi insan kaynayan, sabah akşam gürültülü bir yerdi.

Ama işler değişmişti.

Etrafındaki ambarların çoğu yıkılıp yerlerine havalandır-malı, uzun çitlerle çevrili ve ileri teknoloji güvenlik sistemleriyle donatılmış modern yapılar inşa edilmiş olsa da, bir tek bu bina öylece terk edilmişti. Muazzam camlarının birçoğu kırılmıştı. Kimse burada nöbet tutmakla uğraşmıyordu. Çoğu zaman içinde sıçanlar ve barınak arayan güvercinlerden başka bir şey olmuyordu.

Fakat bu gece, ambarın çatısı alışılmadık biçimde kalabalıktı.

Sert tipli bir grup adam çatının kenarından olabildiğince uzakta durmaktaydı.

İçlerinden biri, "Çok yüksek, *non*?"

Başka biri, endişe ya da ilgi belirtisi olmadan, "Çocuk kafayı yemiş," dedi. "Ya bu bahsi kazanacağız ya da bu bir düzmece."

"Burada nasıl şike yapabilir, bilemiyorum." İlk adam yakılmış sigarasını salladı, sigarasının kırmızı parlayan ucu karanlıkta yanıp sönüyordu. "Yukarıda, aşağıda, *merdivenlerde* adamlarım var... Hiçbir şey benden kaçmayacak. Bize oyun yaparsa, ben bileceğim."

Antoine her şeyi halletmişti: Bütün bahisler kaydedilmişti, hatta herhangi bir kablo ya da halat olmadığını kanıtlamak için adamların ambarı incelemesini bile organize etmişti. Sadece dik, düz duvarlar, aşağıda da betondan ölüm vardı.

En zalimce ayrıntıların pazarlığını yapmışlardı: Ya Sacha hayatta kalır ama felç olursa? Ya beyin ölümü gerçekleşirse? Bütün bu konular konuşulmuş, ihtimallerde anlaşılmıştı.

Sacha çatının kenarında tamamen rahat, ayaklarını boşluğa sarkıtmış bir şekilde tek başına duruyordu. Serin bir esinti ince

telli saçlarını karıştırdı ve tişörtünü dalgalandırdı. Arkasındaki adamlara bir kez bile bakmamıştı.

İçlerinden hiçbiri bunu itiraf etmezdi ancak bunu sinir bozucu buluyorlardı.

Daha yüksek bahis oranları umuduyla, Antoine kalabalığa nutuk çekiyordu. “Beş kat. Bu bizimle zemin arasındaki mesafe beyler. Üstüne düşecek herhangi bir ağ ya da yastık olmadan. Gizli bir numarası falan yok. Burada bulunan dostum,” Sacha’yı işaret etti, “işaret verdiğimde atlayacak.”

Kalabalığın arasında heyecanlı bir fısıltı dalgası oldu. Kumarcılar bu ana bayılırdı. Her şeyin ortaya konduğu o uçucu an. Onların canlı, güçlü hissetmesini sağlayan şey buydu. Kazanabilir ya da kaybedebilirlerdi, buraya onları çeken şey heyecandı. Riskti.

Ancak bu gece sonuç kesindi. Bu gece bir çocuğun ölümünü izlemeye gelmişlerdi.

İçlerinden bazıları için bu bir ilk değildi. Sacha dışında başkaları da para için imkânsız şeyler yapmayı denemiş ve başarısız olmuşlardı. Ama birkaç kişi için bu yeni bir histi, Sacha’nın şu anda yüz yüze olduğu düşüş kadar keskin ve baş döndürücüydü.

Bazılarının da rengi biraz yeşile dönmüştü; titreyen ellerle birbirini ardına sigara yakıyorlardı.

II

Sacha beş kat aşağıdaki karanlık iniş noktasına baktı. Sis in içinde bulanık görünüyordu. Sanki bir rüyanın parçasıymış gibi.

Binanın dibinde bulunan, her şeyin kurallara uygun gittiğinden emin olmak için oraya yerleştirilmiş adamları da şöyle böyle seçebiliyordu. Onların önüne düşüp ölecekti. Sonra da paralarını alacaklardı.

Antoine’ın arkada söylediği şeylerin bir kelimesini bile dinlemedi. Sadece işaretini bekledi.

Odaklanmış ve korkusuz hissediyordu. Korkacak ne vardı ki?

Sonunda beklediği sözcükler, sanki çok çok uzaktan gelirmiş gibi havaya yükseldi. “Ve şimdi, beyler, çocuk atlayacak. Onun neler yapabildiğini göreceksiniz. Üç... iki... bir..”

Sacha atladı.

Geçen seferden sonra, neler olacağını biliyordu. Kulaklarına fısıldayan rüzgâr haykırıyormuş gibi aşırı gürültülüydü. Dilini ısırmamak için dişlerini sıktı. Tişörtü yukarı uçtu. Ayakkabıları ayaklarından fırlamasın diye ayak parmaklarını iyice sıktı.

Zemin ona doğru hızlı bir şekilde yaklaşıyordu. Fazla hızlı.

Kalbi sıkıştı. İçgüdüsel olarak yavaşlayabilmek için havada döndü. Durmak için.

Sonra çarptı.

Bedeninin kırılmaya başlarken çıkardığı ezilme sesini kilometrelerce öteden duydu. Yapabilseydi haykırırdı.

Ondan sonra, kısa bir an için... hiçbir şey yoktu.

Sadece huzur.

II

Sacha gözlerini kırıştırdı.

Yer soğuktu, buz gibiydi. Yırtılmış derisi pürüzlü betona yapışmıştı.

Her bir parçası acıyordu. Etinin her bir santimi. Her bir kası. Her bir kemiği.

İmha edilmiş gibi hissediyordu.

Bu geçen seferkinden daha kötüydü. Daha önceki her şeyden daha kötüydü.

Ayakları kımıldadı ve yere sürttü. O kıpırdarken nefesler çekildi ve mırıldanmalar oldu.

“Aman Tanrım, çocuk yaşıyor.” Bir erkek sesi. Kalın. Korkmuş gibiydi.

Bu ses acı dolu belirsizliğin içinden geçti ve Sacha’ya nerede olduğunu hatırlattı. Oraya nasıl geldiğini. Ondan ne beklediğini.

Belli belirsiz ne kadardır bilincinin yerinde olmadığını merak etti.

Yeterince uzun süredir değil.

Onun üstündeki bakışları hissedebiliyor, adamlar bir araya toplanırken çıkan rahatsız hışırtıyı duyabiliyordu.

İnlemesini bastırıp gözlerine siper etmek için bir elini kaldırdı.

İlk başta pek bir şey göremedi, her şey bulanıktı. Ama görüşü netleştikçe, kalabalığın ondan korkarak geri çekildiğini görebildi, sanki bulaşıcı olabilirmiş gibi.

Sacha onları suçlayamazdı. Çok berbat görünüyor olmalıydı.

Kaldırımında kalmayı çok istiyordu fakat kalkmak zorundaydı.

Etkilemesi gereken seyircileri vardı.

Ölümçül bir kararlılıkla ayağa kalktı, hissettiği kadar parçalanmış görünmemeye çalıştı.

En ufak bir hareket bile canını yakıyordu. Daha önce hiç böyle bir ızdırap yaşamamıştı. İç organlarından bazıları mutlaka patlamış olmalıydı. Bazı kemiklerinin kırıldığını ve kalbinin kısa bir süre için atmayı kestiğini biliyordu, yokluğunu hissetmişti. Tuhaf, yavaş yavaş oturan bir hareketsizlikti.

Ama şu anda her şey kendini tamir ediyordu. Bedeninin iyileştiğini, paramparça olmuş kemiklerin yeniden birleştiğini hissedebiliyordu. Bu kadar dikkatsizce mahvettiği şeyler yeniden inşa ediliyordu. O istese de istemese de.

Yakınında duran adamların oluşturduğu kalabalık kıpır kıpır olmaya başlamıştı.

Bir adam, "Nasıl?" diye söylendi.

Deri ceketli bir gangster istavroz çıkardı.

Biri, "Bu bir numara," dedi.

"Evet de *nasıl*?" İlk konuşan diğerlerine baktı, şaşkına dönmüştü. "Onun yere çarptığını duydum. Hepiniz gördünüz. Bundan kimse canlı kurtulamaz." Güvenli bir mesafeden Sacha'ya

işaret etti, eli titriyordu. Sacha ona sadece gözlerini kırptırdı. “Çocuk ölüydü. Şimdiyse... değil.”

Diğeri inatçı bir şekilde, “Bu imkânsız,” dedi. “İşin içinde bir sahtekârlık var.”

Sacha onlara bunun bir numara, sihir ya da illüzyon olmadığını söyleyebilirdi. Durum buydu işte: Sacha on sekiz yaşına bastığı gün ölecekti, ne bir gün önce, ne bir gün sonra. Onu daha sonra öldürecek olan şey, bugün hayatını kurtarmıştı.

Ancak hiçbir şey demedi. Ona nasıl olsa inanmazlardı.

Acıyı bastırıp kendini kalabalığa alaycı bir reverans yapmak için zorladı.

Ona dehşete düşmüş bir şaşkınlık içinde bakakaldılar.

Grubun geri kalanı, şovu çatıdan izleyenler, onların arkasında başlarında Antoine’la birlikte ambardan çıkmaya başladı. Antoine’ın suratı büyük bir kazanç sağlamış olmanın getirdiği kendini beğenmiş memnuniyet ifadesiyle ışıldıyordu.

Gruba dönmeden önce Sacha’ya göz kırptı.

“Beyler, pamuk eller cebe.”

YEDİ

Sacha ertesi gün nihayet akşama doğru yataktan kalkarken yaptığı her harekette birazcık inliyordu. Önceki gece kadar kötü durumda değildi ama yine de kaskatı ve hassas hissediyordu.

Vücudu onu cezalandırıyordu sanki.

Perdelerin arasından güneşin sokağı altın rengine boyadığını görebiliyordu. Şu anda güneş ışığını çekebilecek durumda değildi. Dün gecedен sonra içi mutlulukla dolu olmalıydı. Onun yerine her zamankinden de umutsuz hissediyordu. Ucube gibi. Kayıp.

Lanetlenmiş.

Bu atlayış sadece bedenini değil, zihnini de mahvetmişti.

Odanın karanlığına parlak güneş ışığı sızmasın diye perdeleri örttü. Sonra da etrafı döküntüyle dolu bir halde öylece durdu.

Kirli çamaşırları yerde boş cips paketleri, kirli tabaklar, kâğıtlar ve boş kola şişeleriyle birlikte duruyordu. Çıplak ayağının ucuyla yığın halinde duran kitapları dürttü, kitaplar halının üzerine devrilirken ilgisizce izledi.

Eskiden okumayı çok severdi. Bu sıralar ya bir gün çok sevdiğim bir hikâyeyi okumaya başlarsam da bitirme fırsatım olmazsa diye korkuyordu gitgide.

Benzer sebeplerden dolayı onu bir zamanlar mutlu eden neredeyse her şeye sırtını çevirmişti: dostluklara, okula. Aşka.

Okul çantası yerdeki döküntülerin ortasında açık duruyor, ağzından lastiklerle bağlı para tomarları saçılıyordu.

Adamlar Antoine'ın beklediğinden çok daha fazla para koymuştu bahse. Çantanın içinde yirmi bin euro vardı. Annesinin gerçekten iyi bir araba alabilmesine yetecek kadar para. Ya da çok fazla market alışverişi yapabileceği kadar.

Sacha *kendisi olsa* parayı hangisine harcayacağını biliyordu.

Çantayı alıp yatağa oturdu ve dikkatli bir şekilde, neredeyse nazik ellerle, parayı kalın bir yığın şeklinde dizdi. Artık bu kadar paraya dokunmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Ne kadar ağır olduğunu.

Bir tomar parayı aldı ve başparmağıyla kırıştırdı, rüzgârının yüzüne doğru esmesine izin verdi. Soğuk mürekkep ve eski kâğıt kokuyordu. Sacha bu kokuyu severdi.

Her öldüğünde, ölmek daha da zorlaşıyordu. Her seferinde canı daha da fazla yanıyordu.

Ama, *lanet olsun*. Buna değermi.

Acaba haftada iki üç kere atlasa kimbilir ne kadar para kazanırdı. İşkence gibi olurdu fakat para oluk oluk akardı. Birkaç kere daha ölse, belki annesi daha iyi bir ev satın alabilirdi.

Ancak gerçekler bu rüyayı hemen bozdu. Para bela getirirdi. Bir şekilde bu parayı güvenli ve gizli tutmalıydı. Annesi parayı görürse onun nereden geldiğini bilmek isterdi. Ve bu anlatmak istemediği bir hikâyeydi.

Bu evde pek fazla saklama yeri yoktu. O yüzden işi basit tutmalıydı.

Çalışma masasına gidip alt çekmecelerden birinin içindekileri gelişigüzel bir şekilde yere boşalttı. Parayı ta en arkasına yerleştirip eski okul kâğıtları ve kitaplarıyla gizledi.

Onu yaptıktan sonra, koluyla masasının üstünü süpürdü, kâğıtları ve kitapları yere uçurdu ve bilgisayarını açtı.

Otomatik olarak e-posta gelen kutusu açıldı. Yüzden fazla okunmamış ileti onu suçlar gibi göz kırpyordu. E-postaları açmadan isimlerini taradı. Okuldan gelen e-postalar, istemediği şeylerin reklamları... ilginç bir şey yoktu. Sonra bir isim gözüne çarptı.

Taylor.

İsme tıkladı. Mesajı okuyunca sandalyesine yaslandı, tavana gözlerini dikerek seçenekleri düşündü.

Bu özel ders işi çok zahmetliydi. Şu anda aklında Deide'yi ve onun hakkında hiçbir şey bilmeyen İngiliz kızın tekini eğlendirmekten çok daha önemli şeyler vardı.

Yine de e-postayı kapatmadı.

Kıza hayatıyla ilgili gerçeği anlattığını hayal etmeye çalıştı. Ne düşünürdü? Peki ya, onu dün gece görebilmiş olsaydı?

Çılgılığı basıp kaçırdı.

Sacha'nın yaşam tarzı kızın o mükemmel dünyasından çok uzaklardaydı. O çok temizdi. Çok... *normaldi*. Sanki öğretmenleri dünyadaki en alakasız iki kişiyi seçip onları birlikte çalışmaya zorlamış gibiydi.

Sacha, Antoine'la yaptıkları bu anlaşmaya odaklanması ve ailesi için daha fazla para kazanması gerektiğini biliyordu. Geriye kalan günleri boyunca bunu sonuna kadar değerlendirmesi gerektiğini biliyordu. Yine de kızın ona nasıl baktığını unutamıyordu. Hollywood yıldızlarının güzelliğine sahip değildi ancak tatlıydı, güzel olduğunun farkında olmayan kızlardaki o güzelliğe sahipti. Kalp şeklinde bir yüzü ve olağanüstü gözleri vardı, bir göl gibi yeşildiler.

Belki de onun nasıl bir enkaz olduğundan haberi olmayan biriyle konuşmanın kendisine faydası dokunurdu. E-postalarını, sanki kibar resmiyet kolay bir şeymişçesine, “saygılarımla” diye bitiren biriyle.

En azından onu kızdırmak eğlenceliydi. Öfkelendiğinde şirin oluyordu.

Tamamdı. Son kararını vermeden önce kıza bir şans daha verecekti.

Kısa ve öz bir cevap yazdı:

Bu gece buluşalım. İngiltere saatiyle saat onda. Nerede olduğunu biliyorsun. Sacha.

İşi bittiğinde kendine bir sandviç yapmak için mutfağa gitti. Orada annesi yolunu kesti.

“Bu akşam bizimle yemek yiyecek misin?” diye sordu. “Bu gece çalışmıyorum. Bir kereliğine doğru düzgün bir aile yemeği yesek güzel olurdu.”

Sacha, “Tabii,” dedi. “Bu gece yapacak özel bir şeyim yok. Sadece İngilizce ders veren özel öğretmenimle sohbet etmem gerek, o kadar.”

Annesinin suratından şaşkınlık ifadesi geçiverdi. “*Senin özel öğretmenin mi var?*”

Sacha sanki her gün özel ders alıyormuş gibi omuz silkti ve hakarete uğramış gibi bir ses tonuyla konuştu. “Salak değilim, yani. Aklıma çok önem veririm.”

Annesi burnundan güldü ve Sacha koridorun sonundaki oturma odasından Laura’nın kahkahasını duydu. “Sacha’nın *özel öğretmeni* mi varmış? Kıyamet mi kopacak? Eşyalarımızı toplasak mı?”

Sacha ellerini kaldırdı. “İsterseniz gülebilirsiniz ama bu doğru. Birlikte İngilizce kitaplar okuyacağız.”

Annesi, "Eh, bence bu harika," dedi. "Sadece biraz şoke oldum."

Sacha sandvicinden bir ısırık aldı ve ağzı doluyken konuştu. "Benim eğitim aşkımdan şüphe duymuş olmana inanamıyorum."

Laura mutfağa geldi ve kapı çerçevesine yaslandı. "Bu, bu sene boyunca duyduğum en komik şey."

"Tamam. Bu kadar yeter." Sacha ona bir parça ekmek fırlattı, o da havada kaptı.

Anneleri, "Yemek fırlatmak yok," diye emretti ama gülümsemesi sözcüklerini yumuşattı. "Kim bu öğretmen? Okuldan biri mi?"

Sacha biraz önce aldığı lokmayı yuttu. "Hayır. Deide ayarladı. İngiliz kızın teki. Adı Taylor. Taylor Montclair."

Annesinin elindeki bardak kaydı ve yere düşüp paramparça oldu.

Uzun bir saniye boyunca kıpırdamadı, sadece ayağının dibindeki cam parçalarına sessizce baktı.

Laura ve Sacha kafaları karışmış bir halde göz göze geldiler.

"*Maman?*" Laura annesine endişeli gözlerle baktı. "Canın mı yandı?"

Anneleri farası almak için uzandı.

"Ne kadar sakarım," diye mırıldandı. "O bardağı pek se-verdim."

Sesi tuhaf bir şekilde zoraki çıkıyordu.

Sacha bir şey demedi ama annesini izlerken alını kırıştı. Taylor'ın ismini duyunca nedense şaşırılmıştı. Sacha bundan emindi.

Tam annesine bunu soracaktı ki cebindeki telefon kızgın bir şekilde vızıldamaya başladı.

Sacha ekrana baktı, sonra da sessizce küfredip telefonu kulağında odasına gitti. "Ne var, Antoine? Şu anda meşgulüm."

Hattın diğer ucunda tek duyabildiği şey hırıltılı nefesler ve sanki biri koşuyormuş gibi gelen ayak sesleriydi.

Sacha dondu. “Antoine? Neler oluyor?”

Antoine’ın sesi garip bir şekilde yankılandı. “Başımız... belada.” Sanki bir mağaranın dibindeymiş gibi geliyordu.

Sacha arka planda Antoine’ın panik içindeki ayak seslerini ve bir şeyin damladığını duyabiliyordu.

“Nasıl bir belada?”

“Geçen geceki herifler peşimde.” Antoine’ın sesi gergindi. “Çabuk gel yoksa beni öldürecekler.”

Sacha’nın midesi takla attı. Bu kötüydü. Antoine’ı hiçbir şey korkutmazdı. Şu anda ise dehşete düşmüş gibi geliyordu sesi.

Sesini alçak tutarak, “Ne oldu be?” diye sordu.

“Onları kandırdığımızı düşünüyorlar. Parayı geri istiyorlar ama para bende değil. Her neyse, beni öldürecekler. Sonra da seni bulacaklarını söylediler. Onlara inanıyorum.” Antoine titrek bir nefes aldı. “Sıçtık, Sacha.”

Sacha telefonu iyice sıkarak gözlerini kapadı. “Neredesin?”

Birkaç dakika sonra Sacha spor ayakkabılarını giydi, üstüne kapüşonlu siyah bir sweatshirt geçirdi ve kapıya doğru ilerledi. Annesinin iyi ruh hali, elinde anahtarları görür görmez yok oldu.

“Nereye gidiyorsun?”

Sacha zoraki bir umursamazlıkla, “Endişelenme,” dedi. “Birinin yardımına ihtiyacı var ama büyütülecek bir şey yok. Yemeğe yetişirim.”

Annesi iç geçirdi. Taylor’ın adını söylediği zaman annesinin yüzünde gördüğünü düşündüğü şey her neyse artık gitmişti. Şimdi sadece hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

“Umarım yetişirsin.” Annesi durdu, sanki konuşmaya devam etse mi diye düşünüyor gibiydi. “Bazen seni daha sonra özlemiyim diye şimdiden benden kaçtığını düşünüyorum. Bundan nefret ediyorum. Sanki şimdiden gitmiş gibisin.” Dudağını ısırды;

gözleri Sacha'nın gözlerini aradı. "Lütfen yapma böyle. Artık yeter. Ben bundan sonra elimizden geldiğince birlikte zaman geçirmek istiyorum. Aile olmamızı istiyorum."

Sacha kapı eşiğinde durmuş, bir elinde anahtarları sıkıca tutuyordu. Bu konuyu konuşmak istediğine karar vermek için en kötü zamanı seçmişti. Antoine çoktan ölmüş olabilirdi.

Yine de, göğsünün içinde suçluluk duygusu büyüdü. Annesi tamamen haksız sayılmazdı. Sacha ailesinden kaçıyordu ancak bunu, onların Sacha'yı ne kadar özleyeceğini bildiği için değil, daha çok *Sacha onları* ne kadar özleyeceğini bildiği için yapıyordu.

Annesi ona neler olacağını ilk anlattığı zamandan bu yana bir yıldan biraz daha fazla geçmişti. İlk başta Sacha ona inanmamıştı. Anlattıkları deli saçması gibi gelmişti. Kafası karışmış ve incinmişti. Fakat ilk kez öldüğünde, bunun doğru olduğunu anladı.

Birkaç herifle, kendisinden çok daha büyük tiplerle kavga ediyordu. Öfkeliydi. Belaya bulaşmak istiyordu. Acı vermek istiyordu. Sonunda canı yanan kendisi olmuştu.

Çenesine yediği tek bir yumruk yetmişti. Havaya uçup kaldırıma ters bir açıyla çarpmıştı. Boynu temiz bir şekilde kırılmıştı. En son duyduğu şey çıkan *fatırtı* sesi olmuştu.

Birkaç dakika sonra üzerinden kamyon geçmiş gibi hissederek uyandığında, herifler gitmişti.

O andan itibaren inanmaya başlamıştı.

Ondan sonra ailesinden kaçmış, okula gitmeyi bırakmış, kız arkadaşından ayrılmıştı.

Bütün bunların anlamsız olduğunu düşünmüştü. Bütün hayatı bir yalandan ibaretti.

Bütün hayatı sona ermek üzereydi.

O içine kapanırken bile, annesi kararlı bir şekilde daha da neşeli davranıyordu. Evdeki her şey aşırı normaldi. Yaklaşmakta

olan kaderinden çok nadiren bahsediliyor, bazen Sacha acaba annesi bunu tamamen unuttu mu diye merak ediyordu.

Sacha'nın affedemediği şey bununla mücadele etmeye çalışmamasıydı. Babasının bunu denediğini biliyordu. Annesi ona en azından bu kadarını anlatmıştı. Fakat babası öldükten sonra sanki annesi sadece... pes etmişti.

Sacha annesinin onu sevdiğini biliyordu ama o Sacha'yı hiç kurtarmaya çalışmamıştı. Bu ölmekten daha fazla yakıyordu canını.

O yüzden Sacha ondan kaçmaya başlamıştı. Eski yaşamından. Okuldan. Aylardır ortadan kaybolmak için elinden geleni yapmıştı. Ancak sona yaklaştığı zaman bundan pişmanlık duymuştu.

Ailesiyle sadece on yedi yılı olacaksa, en azından bunun on yedi güzel yıl olması için çaba gösterebilirdi.

Sonunda konuştu, sesi sakindi.

“Söz veriyorum, *maman*. Akşam yemeğine burada olacağım.”

Annesinin gözlerinde daha fazlası için duyduğu özlemi –daha fazla bilgi, daha fazla gerçek– görmek acı vericiydi. Ama zamanı yoktu. “Gitmem gerek.”

Annesinin yanağından öptü ve evden çıktı, tüm gücüyle koşmaya başladı.

II

Bodrum katındaki otopark sessiz ve loştu, titreşen floresan ışıklar intihar eden sayısız böceğin ölüsüyle kaplanıp kararmıştı.

Motosikletini her zamanki gibi çöp kutularının arkasındaki yerine park etmişti, orada arkasına bakmadan gerileyen dikkatsiz şoförlerden güvende olacaktı.

Kötü ışığın altında bile motosiklet siyah altın gibi parlıyordu.

Bu motosikleti birkaç ay önce Antoine'ın ortaklarının birinden oldukça tehlikeli bir kumar gecesinde kazanmıştı ve onu ailesi

dışındaki hemen hemen her şeyden daha fazla seviyordu. Bu bir Yamaha FJR 1300'dü. Dünyadaki en mükemmel motosiklet.

Kaskını ustalıklarla başına taktı, motosiklete bindi ve gazladı.

Antoine'in ona verdiği adres, birkaç kilometre ötedeki oldukça tehlikeli görünen bir banliyöde bulunan, 1960'lardan kalma, yıkık dökük, yüksek bir apartmandı.

Paris'te hiç yaşamamış olan insanların çoğu şehri baştan sona turistik gezi alanı gibi görüyordu. Süt beyazı binalar ve ağaçların dizili olduğu caddeler. Gerçekteyse, merkezin dışında, burası da herhangi başka bir şehir gibiydi. Alışveriş merkezleri. Büyük, çirkin mağazalar. Kilometrelerce uzanan park yerleri.

Paris'te iyi mahalleler de vardı, kötü mahalleler de.

Burası en kötülerden biriydi.

Sacha grafitiyle kaplanmış modern apartmanları kalabalığının arasından ilerledi. Tekerlekleri caddedeki çöpleri ezerek ilerledi.

Binanın ön tarafında küçük bir grup vardı, bela arıyorlardı.

Sacha durmadan oradan geçti, hepsi dönüp onun gidişini izledi. Sacha onların motosikletine bakışlarından hoşlanmamıştı.

Motosikletini aynen geri çevirip eve dönmek için gitti. Ancak başka seçeneği yoktu. Antoine onun dostu değildi fakat bu herifler onun işini bitirip sonra da Sacha'nın peşine düşmeyi planlıyorlarsa, ailesine de bulaşabilirlerdi. Bu kabul edilemezdi.

Kısa bir aramadan sonra, motosikletini saklamak için birkaç blok ötede bir garajın arkasında yer buldu, sonra da kapüşonunu başına geçirip yürüyerek binaya geri döndü, adamlara bakmadan önlerinden koşarak geçti. Sacha geçerken onunla alay ettiler ama beton merdivenlerden aşağı bodrum katına inerken hiçbiri peşinden inmedi.

Basamakların sonunda grafitiyle kaplı bir çift gri metal kapıya omuz attı. İsyan eden bir feryatla açıldılar.

Diğer tarafında kendini dar, endüstriyel bir geçitte buldu. Tavana aralıklarla yerleştirilmiş çıplak ampullerden cılız, titrek bir ışık yayılıyordu.

Beton duvarlar spreyci boyayla kaplanmıştı ancak Sacha orada ne yazdığını çıkaramadı. Zamanla bir kelimenin üstüne tekrar tekrar aynısı boyanmıştı ve artık okunamayacak kadar karmaşık hale gelmişti. Yazılı bir çılgılık gibi.

Duvarın bir tarafında kapılar diziliyordu ve her biri görünen o ki içe doğru tekmelenmişti.

Bir zamanlar, burası yukarıdaki binanın deposu olmalıydı. Ama artık kimse aşağıda iyi bir şey saklamıyordu.

Bir süre sonra ampuller söndü ve Sacha karanlıkta yürümeye başladı. İçerisi tamamen idrar kokuyordu. Ve başka bir şey. Daha kötü bir şey.

İlk başta kendi ayak sesleri dışında hiçbir şey duymuyordu. Sonra uzaktan tiz seslerin yankısı geldi. Bir çılgılık havayı yarıdı.

Telefonunu cebinden çıkaran Sacha onu fener olarak kullanıp adımlarını hızlandırdı. Üzerinde otuz yedi yazan çatlaklı, ahşap bir kapıya varınca durdu.

“Antoine?”

Tek cevap kulaklarında küt küt atan kalp atışlarıydı.

Temkinli bir şekilde parmak uçlarını kapıya koydu ve itti. Fazla kolay bir şekilde savrulup açıldı ve gitgide büyüyen bir karanlığı gözler önüne serdi.

Pis koku burada daha da beterdi. Sacha bir eliyle ağzını ve burnunu kapatıp içeriye adımını attı.

Telefonu küçük, küp şeklindeki odaya soluk, mavi bir ışık yaydı. Beton duvarlardan rutubet sızıyordu. Yerler çöp ve şeklini az çok çıkartabildiği ancak düşünmemeyi tercih ettiği şeylerle kaplıydı.

Cinayet için mükemmel bir ortam, diye düşündü.

Bir saniye sonra Antoine'ı gördü; bir sandalyede oturuyordu ve başı göğsüne düşmüştü. Yanı başında devasa bir adam durmuş, şakağına bir silah dayamıştı.

Adamın dövmeleeri ve sert bakışları ortama tam uyuyordu. Sacha hafif bir isteriyle, adamın bu iş için doğduğunu düşündü.

Sakin ol, Sacha.

Ellerini kotunun ceplerine sokup kendine güvenen, önemsemez bir tavır takındı.

“Siz parti nasıl yapılır biliyorsunuz cidden.”

Büyük adam silahı neredeyse bir refleks gibi ona çevirdi.

Antoine'ın başı birden kalktı; gözleri rahatlamayla doldu. “Sacha! Gelmişsin.”

Burnundan suratına kan aktı; sanki kırmızı bir bıyığı ve sakalı varmış gibi garip bir görüntü oluştu. Bir gözü şişip kapanmıştı.

“Herhalde.” Sacha sanki böyle yerlere her gün gelirmiş gibi omuz silkti.

Antoine silahı tutan adama gözlerini kıstı. “Gördün mü? Sana onun geleceğini söylemiştim. O yüzden şimdi herkes sakın olabilir. Her şey yolunda.”

O anda, karanlığın içinde saklanmakta olan başka bir adam Sacha'nın telefonundan çıkan loş ışığın içine doğru adım attı.

Fiziksel olarak bu adam diğeriinin tam tersiydi: diğeri ne kadar uzun ve kaslıysa, bu adam da o kadar kısa ve incedi. O da rutubetli, kokuşmuş bir mahzene tam uyuyordu.

Antoine'a, “Kes sesini,” dedi, o da ona söyleneni yaptı.

Sacha, *Patron bu herif*, diye düşündü.

Bir şeyin damlama sesini duyabiliyordu. Bunun su olmasını umdu.

Sacha bir birine bir diğeriine bakarak, “Kadronun muhteşem olduğunu söylemek zorundayım,” dedi. “İkiniz de... korkutucu görünüyorsunuz.”

Büyük herif silahıyla işaret edip, “Neden bahsediyor bu?” diye sordu. Sacha namlu ona doğru dönünce irkilmemeye çalıştı.

Küçük adam sırtıttı. “Ukalanın tekisin, değil mi?” Loş ışıktaki dişleri keskin görünüyordu.

Sacha aylak aylak dolaşarak onlara yaklaştı.

“Bakın. Durum şöyle. Siz benim iş ortağımı yakalamışsınız, bende de biraz para var. Neden onu bırakmıyorsunuz? Ben de size parayı veririm.” Antoine’ı gösterdi. “Onun bu kandırmacada parmağı yoktu zaten. Salağın teki. Ben ona atlayıp sağ kurtulabileceğimi söyledim, o da inandı.”

Küçük, çirkin adam Antoine’a döndü. “Bu doğru mu?”

“Hepsi doğru.” Antoine, Sacha’nın hikâyesine cankurtaran halatı gibi sarıldı. “Bütün düzmeceyi bu şerefsiz kurdu. Bütün parayı alıp beni ortada bıraktı.”

Kısa adam Sacha’yı yeni bir ilgiyle süzdü.

“Parayı sökül, evlat,” dedi. “Arkadaşın da serbest kalsın.”

Sacha’nın tam göremediği bir hareket yaptı. Aniden büyük herif Antoine’ın kafasının yanına silahıyla vurdu. Çıkan çatırtı beton odanın içinde yankı yaptı.

Antoine’ın başı bir yana savruldu. Yüzünün yanından aşağı doğru yeniden kan aktı.

Sacha yavaşça yutkundu. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Büyük ihtimalle ikisini de öldürürlerdi. Ya da en azından Antoine’ı öldürürlerdi. Ve Sacha’yı da öldürmeye çalışırlardı.

Zekice oynamak zorundaydı.

Sacha, sanki aklına yeni bir fikir gelmiş gibi, “Başka bir şey yapalım haydi,” dedi. “Önce onu bırakın.” Antoine’a doğru başını salladı. “Sonra da size parayı vereyim.”

Küçük adam onu bir an için inceledi, sonra da cebinden bir paket sigara çıkardı.

Büyük adam kaşlarını çatıp silahı Sacha’ya doğru çevirdi. “Parayı bize vereceğini sanmıyorum.”

Küçük adam ağzına bir sigara koyarken Sacha'ya gözlerini kısarak baktı.

Bir tık sesi ve parlayan alevler geldi; sigarasını gümüş bir çakmakla yakıyordu. Acele etmedi, derin bir nefes çekti, sonra da dumanı ince, solgun bir çizgi halinde üfledi. Bu sırada gözlerini Sacha'dan hiç ayırmadı.

Sonunda, "Hayır," dedi. "Ben de. Parayı alalım." Sigarayı tutan elini umursamaz bir hareketle salladı. "Yap şunu."

Kare şeklindeki beton odada silahın patlaması sağır ediciydi. Sacha birinin haykırdığını duydu.

Kurşun alnının sol tarafına saçlarının hizasından isabet etti, kafatasının içinden geçti ve beynini deldi.

Sacha önce ısıyı hissetti. Kör edici bir acı saplandı içine.

Sonra karanlık bir battaniyenin rahatlatıcı sıcaklığı gibi üzerine yayıldı.

Kâbus gibi mahzen sahnesi uçup gitti.

II

Sacha'nın kendine geldiğinde duyduğu ilk şey, Antoine'ın sesiydi.

"Merde, merde, merde..."

Biri Sacha'yı itiyordu. Sertçe savuruyordu. Bir an sonra bunun ceplerini hoyratça karıştıran, tersyüz eden eller olduğunu fark etti. Çıldırılmış ve çaresizdiler.

Sacha gözlerini açamadı. Düşünmek zordu. Kusacakmış gibi hissediyordu.

Antoine, "Nerede bu?" diye mırıldandı kendi kendine. "Burada olması lazım..."

Sacha dudaklarını yaladı, yavaş yavaş bilinci tamamen yerine geliyordu. Başı onu hasta edecek kadar kuvvetle güm güm vuruyordu. Kötü kokan bir şey vardı. Her şey yapış yapış ve soğuktu.

İnleyerek elini başına götürdü ve gözlerini açmaya zorladı. "Tanrım... beni vurmak zorunda mıydı?"

Antoine sanki arı sokmuş gibi hoplayıverdi. Kaçışıp uzaklaştı; ayakları nemli zeminde berbat bir patinaj sesi çıkardı.

Loş ışıktaki Sacha'ya suratında korku içinde bir ifadeyle bakakaldı. "Sen... Sen yaşıyor... olamazsın?"

Sacha oturmaya çalıştı ancak oda dönüverdi ve mide bulanışının geçmesi için kendini dirsekleriyle desteklemek zorunda kaldı.

"Yaşıyorum sanırım. Tabii hayaletim seninle konuşmuyorsa. Bu da her zaman mümkün. Ben hayaletlere inanırım, biliyor musun? Ve parayı bulamayacaksın. Onu yanımda getirmedim." Şakaklarını tuttu. "Tanrım, *başım*."

"Hayır, hayır, hayır..." Antoine kafasını şiddetle sallıyordu. "Seni *suratından* vurdu. Ben olanları baştan sona izledim. Sen çok... çok kan kaybettin..."

Bunu kanıtlamak istercesine kızıla boyanmış elini kaldırdı.

Sacha'nın başı çatlıyordu. Tam bir rezillikti bu. Yalan söylemeyecek kadar kötü hissediyordu kendini. Hiçbir şey uyduramayacak kadar yorgun.

"Biliyorum, biliyorum... bu uzun hikâye. Anlatırdım ama başımda berbat bir ağrı var."

Neredeyse gülecekti fakat başı o kadar şiddetle ağrıyordu ki gülmek onu yeniden öldürebilir diye düşündü.

Güçlkle, sanki bir geminin güvertesindeymiş gibi biraz sağa sola yalpalayarak ayağa kalktı. Parmaklarını nazikçe alnında gezdirdi. Hiçbir şey kalmamıştı; delik yoktu. Sadece kurşunun girdiği yerde belli belirsiz bir göçük vardı. Bedeninin bunu... bu... iyileşme olayını nasıl yaptığını bilmiyordu. Bu onarımı. Fakat her zaman bunu başarıyordu.

Yine de tipi kaymış olmalıydı. Suratı, boynu, alnı, tişörtü, hepsi kan içindeydi. İğrençti.

Antoine kapana kısılmış bir hayvan gibi köşeye sinmiş, korkulu gözlerle onu izliyordu.

Sacha ona güven vermek için bir elini kaldırdı. “Bana bir şey olmayacak, ciddiylim. Panik yapmaya gerek yok.” Bileğini döndürüp saatine baktı ve suratını buruşturdu. Bu sefer uyanması zaman almıştı. Saat geç olmuştu. “Bak, gitmem gerek. Anneme akşam yemeğine kadar geri döneceğime söz vermiştim.” Etrafına baktı. “O heriflere n’oldu? Beni öldürdükten sonra gittiler mi?”

Antoine sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi yavaşça başıyla onayladı.

“İri olan tetiği çekmeye fazla meraklıymış. Bence onlar sadece seni korkutup parayı almayı planlamışlardı. Senin... öldüğünü... gördükleri zaman ikilediler. Parayı bulmaya çalışmadılar bile.”

“Pislikler.” Sacha kan içindeki giysilerine baktı. “Tişörtümü *mahvettiler* ya.”

Antoine vıcık vıcık duvara iyice yapışana kadar geriledi.

“Sacha. *Putain...* Sen öldün. Değil mi?”

Bu işin içinden bir açıklama olmadan kurtuluş yoktu, orası belliydi. Antoine atlama olayını kabullenmeye hazırdı. Kendini Sacha’nın bir tür illüzyonist olduğuna ikna etmişti fakat bu sefer... bu sefer bunun gerçek olduğunu anlamıştı.

“Pek değil.” Sacha doğru kelimeleri bulmak için çabaladı. Daha önce kimseye doğruyu söylememişti. Sadece o ve ailesi bunu biliyordu. “Bunu açıklamak zor ama ben... ölemiyorum gibi bir şey. Henüz.”

Pislik içindeki mahzene sessizlik çöktü. Sonra Antoine yeniden konuştu, sesi titriyordu fakat kararlıydı.

“Seni aradığımda geldiğin için teşekkür ederim.” Yeniden cesaretini toplamak için bir an durdu. “Ama seni bir daha asla görmek istemiyorum. Tamam mı? Anladın mı? Korkudan ödümü kopartıyorsun. Senin ne olduğunu bilmiyorum ama... sadece... beni bir daha asla arama. Varlığımı unut. Ben de senin için aynısını yapacağım. Böylesi daha iyi.”

Sacha’dan bir cevap beklemeden dışarı koştu.

Sacha hareket etmeden durdu ve adımların uzaklaşmasını dinledi. Kapılardan biri açılırken kullanılmadığı için körelmiş menteşelerinden çıkan paslı, metalik çığlığı duydu. Ve kapanırken çıkan pat sesini.

Artık dünyada gördüğü en korkunç odanın ortasında, kendi kanının içinde tek başınaydı.

SEKİZ

“**H**aydi ama, Taylor.” Georgie’nin sesi yalvarır gibi çıkmıştı. “Annem sen de olmazsan Paul’le birlikte odamda ders çalışmamıza izin vermiyor. Tom sen gelirsen geleceğini söyledi...”

Telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştıran Taylor son yemek tabağını da sudan geçirdi ve bulaşık makinesine yerleştirdi. Atkuyruğu saçlarını tutan tokadan birkaç sarı tel çıkmıştı. Sıcak suyun buharında kıvrılmış, yanağını gıdıklıyorlardı. Taylor onları pek düşünmeden yana çekti.

“Çok isterdim, George,” dedi. “Ama bu özel ders işini yapmak zorundayım. Ne zamandır planlanmış bir şey.”

“Yapma, Tay. İptal et. Fransız çocuk nasıl olsa pisliğin teki. Finlay bunu atlatır.”

Taylor kafasını salladı, neredeyse telefonu düşürüyordu. “Oxford başvurum için buna ihtiyacım var...”

“Tanrım.” Georgie gıcık olduğunu gizlemeye çalışmadı. “O lanet başvuru. Bundan başka bir şey çıkmıyor ağzından. *Hayatını mahvediyor.*”

Taylor, musluğu kapatıp telefonu diğer kulağına aldı. Sabırlı bir şekilde, “Hayatımı mahvetmiyor,” dedi. “Ama önemli. Ve bu şeyi...”

“Anladık, anladık. Söyledin. Ne zamandır planlanmış bir şey.” Georgie iç çekti. “Ama Paul’le hiç zaman geçirmezsem onunla işleri nasıl ilerletebilirim ki?”

Taylor, “Geçen gece birlikte çıkmıştınız,” diye belirtti. Bunun adil olmadığını biliyordu. Georgie abayı fena yakmıştı ve Paul’ü yeniden görmek için ölüp bitiyordu. Ama Taylor bir gece daha boyunca Paul ve Tom’un spor sohbetlerini dinlemek istemiyordu.

Georgie, “O yüzden bu gece gelmesini istiyorum,” diye açıkladı. “O gece Paul’le elektriğimiz cidden tuttu. Sanki biz şey... bilmiyorum... bağlantı kurmuşuz gibi hissettim, anlıyor musun? Sanki sonunda beni gerçekten fark etmişti. Ama sonra Tom geri geldi ve...”

Ve çocuklar çoğunlukla kendi aralarında konuştular, diye tahmin etti Taylor. Bu durumu çok iyi biliyordu.

“Bak, Tom bu gece de gelirse aynı şey olacak. Ciddiyim. Bazen o ikisi çıksa da olur diye düşünüyorum.”

Bulaşık makinesine deterjan koyup kapağını kapattı ve çalıştırdı, makine bir gümbürtüyle canlanırken sırtını tezgâha yasladı. Arkadan annesiyle kardeşinin oturma odasında izledikleri televizyon programından gelen alkış ve kahkahaları duyabiliyordu.

Georgie, “Tom’la aranızda ne var bu arada?” diye sordu. “Son zamanlarda onu hiç görmek istemiyorsun.”

Taylor nemli bezi mavi ve beyaz bir halata benzeyene kadar sıktı. Sonra da bıraktı ve döne döne çözülüp yeniden bir beze dönüşmesini izledi.

“Bilmiyorum, George. Ben şey... bunun yürümediğini düşünüyorum.”

Bunu söyler söylemez kendini daha iyi hissetti. Bütün kasları sanki o bez gibi gevşemişti. Ve özgürce dönüyordu.

“Sen ciddi misin, Tay?” George’nin sesi şoke olmuş gibi geliyordu. “Gerçekten ondan ayrılacak mısın?”

Taylor nefesini uzun uzun bıraktı. Daha önce kimseden ayrılmamıştı.

Tom onun ilk gerçek erkek arkadaşıydı. Onu üzme istemiyordu. Artık onun kız arkadaşı olmak istemiyordu sadece.

“Ah, bilmiyorum, Georgie. Her şey karmakarışık. Bence artık ikimiz de mutlu değiliz. Sanırım bunu artık kâğıda dökmemiz gerek. Ya da kâğıdı yırtıp atmamız. Ayrılınca ne deniyorsa o işte. O yüzden bu işi çözene kadar gelip onunla takılamam. Gerçekten üzgünüm. Umarım Paul’le buluşmak için hâlâ bir yol bulabilirsiniz.”

Yenildiğinin farkına varan Georgie, sonunda pes etti. “Sen ve Tom için üzgünüm, Tay. Ama seni ne mutlu ediyorsa öyle yapmalısın.”

Aramayı sonlandırdıktan sonra Taylor masaya oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Yukarıdaki saat dokuzu gösteriyordu. Sacha’yla konuşmaya bir saat kalmıştı ve daha bir sürü ödevi vardı ama bu onu o uyduruk sohbet odasına girip acaba erken gelmiş midir diye bakmaktan alıkoyamadı.

Mutfak kapısının ardından gelen bir sıçrama ve viyaklama sesi tam o sırtıtan yeşil kafatası ve kemikler ekrana doğru uçarken onu durdurdu.

“Hey, Fizzcik.” Kapıyı açıp küçük köpeği aldı ve masaya götürdü. Fizz onun kucağına oturdu, ağzını açmış nefes alıp

vererek ekrana bakıyordu. Taylor bir eliyle onu okşarken, bir eliyle de Sacha'nın kullanıcı adını yazdı.

Profil sayfası çıktı, çevrimdişiydi. Fakat Taylor pencereyi kapamadı. Onun yerine Sacha'nın fotoğrafını daha yakından incelemek için öne doğru eğildi.

Deniz mavisi gözlerinden gözlerini alamadı. Fotoğraf şehrin içindeki bir sokakta, üzerine spreylenmiş harfler ve sembollerden oluşan anlamsız bir şeyler yazılmış pis, gri bir duvarın önünde çekilmişti. Taylor acaba bunu o mu yazdı diye merak etti. Bunu yapabilecek bir tipi vardı. Sert. Ve düşmanca, her an kavgaya hazır.

Tehlikeli görünüyordu. Ve bu tehlikenin manyetik bir kuvveti vardı.

Mutfağın kapısı gıcırdayarak açıldığında o kadar korktu ki Fizz'i neredeyse düşürüyordu, onun hâlâ kucağında olduğunu unutmuştu.

Annesi kaşlarını çatı. "Bu ödev mi? Yoksa oyun mu oynuyorsun?"

Taylor'ın gözleri yeniden mutfak saatine kaydı. Kalbi tekledi. Saat dokuz buçuktu.

Bu fotoğrafa yarım saattir mi bakıyordu yani?

Bilgisayarına baktı, parlayan beyaz rakamlar ona aynı şeyi söyledi: 21.30.

Ama bu mümkün değildi. Taylor oturmuş, Fizz'i kucağına almış, bilgisayarı açmıştı...

Ve yarım saat birden yok oluvermişti.

Kafa karışıklığı onu panikletti, başını döndürdü. Bir açıklama bulabilmek için etrafına bakındı ama bulamadı.

Taylor annesinin onu izlediğini fark etti, kafa karışıklığı ve şüphe altında ince çizgilerin oluşmasına sebep olmuştu.

Annesinin sorusuna cevap vermek için kendini zorlayınca sesi tiz ve gergin çıkmıştı.

“Ödev... Başlamak üzereydim ama...” Ama ne? *Mutfakta kayboldum ve otuz dakika yok oluverdi* mi? “... Dikkatim dağıldı.”

Buna çok sevinmediği belli olan annesi kupasının içine bir çay poşeti koydu ve süt sürahisine uzandı. “Eh, ben yapacak başka işlerin olduğundan eminim. Bütün geceyi o şeyin önünde geçirme...” Suçlar gibi bilgisayarını işaret etti.

Taylor’ın annesi telefon ve bilgisayarların insanların beyni için kötü olduğuna inanırdı. Dandik bir dergide bu konuda bir makale okumuştı ve sürekli aynı şeyleri söyleyip duruyordu.

Ancak Taylor biraz önce gerçek zamanının yarım saatini kaybetmiş olduğu için o konuda tartışmak istemedi. Onun yerine kararlı bir şekilde internet tarayıcısını kapadı.

“Endişelenme. Geçirmem.”

Taylor sonraki otuz dakikayı bir yandan fizik ödevini yaparak bir yandan da neler olduğunu anlamaya çalışarak geçirdi. Oturmuştu. Bilgisayarı açmıştı. Ve zaman kaybolmuştu. Ne kadar çabalasa da, aynı kara deliğe düşüyordu.

Saat onda kendini Google’dan “beyin tümörü” araması yapmak üzereyken bulunca durdu. Şu anda kimseye bir şey öğretecek havada değildi ama söz vermişti.

Yeniden Sacha’nın profil sayfasını açtı. “Çevrimdışı” mesajı ona ters ters bakıyordu.

Zaman geçirmek için ekran bir yanda açık dururken tarih ödevini yeniden okudu. İki dakikada bir kontrol etmek için ekrana baktı ama Sacha yoktu.

Bir süre sonra bu durum onu rahatsız etmeye başladı.

Nerede bu? Nasıl bu kadar sorumsuz olabilir?

Bu özel ders olayını ciddiye almayacaksa bu iş yürümezdi. Georgie haklıydı, bu zaman kaybıydı.

Kontrol etmek için e-postasını bir kez daha açtı. Sacha kesinlikle saat on demişti. Ve o kesinlikle gelmemişti. Ve saat kesinlikle on buçuk olmuştu.

Yeter.

Finlay küplere binecekti ama Taylor bunu çekmek zorunda değildi.

Yeni bir e-posta açtı ve parmakları hızlı ve etkin bir sinirle hareket etti.

Sacha,

Ekilmekten hoşlanmam. Bu gece senin için bir buluşmayı iptal etmiştim. Sonra da salak gibi yarım saat bekledim.

Bunu ciddiye almayacağını tahmin etmiş olmam gerekirdi.

İyi, her neyse. Bütün bunları unutalım gitsin. Başka bir öğretmen bul. Ben bırakıyorum.

Taylor

Fikrini değiştiremeden önce kararlı bir şekilde “gönder” tuşuna bastı.

Yine de elinde olmadan onun Devrim Sohbet profiline son bir kez daha baktı.

Çevrimdışydı.

Bilgisayarı pat diye kapattı.

O anda başına kor gibi bir acı öyle şiddetle saplandı ki, haykıarak yere düştü.

Fizz şaşırarak acı acı havladı ama Taylor duymadı. Farkında olduğu tek şey daha önce hiç hissetmediği bu acıydı. Sanki bıçaklanmış ya da vurulmuş gibi. Birinin inlediğini duyabiliyordu, acaba kim diye merak etti.

Fizz deli gibi havlamaya başladı ama ses az duyuluyordu, sanki çok uzaklardan geliyordu.

Mutfağın kapısı açıldı.

“Taylor?” Annesinin panik içindeki sesi bir kuyunun dibinden geliyor gibiydi.

Taylor yanıt vermeye çalıştı ama konuşamıyordu. Ölüyormuş gibi hissediyordu.

Duvarlar ona doğru kapandı. Her şey karardı. Ve Taylor bundan memnundu.

DOKUZ

Taylor gözlerini kırpıstırmaya çalıştı fakat gözkapakları ağırlaşmıştı, sanki biri üstüne ağırlık koymuştu. Şiddetli baş ağrısından midesi bulanıyordu. Etrafındakilerin seslerini duyabiliyordu. Tanıdık, korkmuş seslerdi bunlar.

Muazzam bir çaba sarf ederek gözlerini açtı.

Parlak ışık kafatasını bir keski gibi deldi. Bir inilti çıktı ağzından.

Kız kardeşi Emily'nin görüntüsü netleşti. Taylor'ın yanında yerdeydi ve elini tutuyordu. Korkmuş, gözleri dolmuştu.

Taylor, *Benim yatak odamda ne işi var onun?* diye düşündü.

Yanağının altında yatağın soğuk ve sert olduğunu hissedebiliyordu. Parmaklarını esnetip elini yatağa koydu.

Yatak değildi bu. Yerdeydi.

Masanın ayakları. Sandalyeler. Mutfak.

Her şeyi hatırladı.

Emily, "Uyandın mı?" diye sordu. Taylor onun sesindeki rahatlamaı duyabiliyordu. Daha cevap veremeden kardeşi, Tay-

lor'ın şimdi onun arkasında olduğunu gördüğü, telefonla konuşan annelerine baktı. "Anne."

Taylor annesinin telefona, "Hayır," dediğini duydu. "Sadece yere yığıldı."

Emily, daha acil bir ses tonuyla, "Anne," dedi. "Ablam uyandı."

"Ah, çok şükür." Annesinin rengi atmış, endişeli yüzü görüş hizasına girdi. "Taylor, beni duyabiliyor musun? Kim olduğumu biliyor musun?"

"Tabii ki kim olduğunu biliyorum, anne."

Taylor oturmaya çalıştı ama zemin böyle sallanırken bunu yapmayı şaşırtıcı derecede zor buldu. Emily ona yardım etti, kolundan çekti ve sonunda doğrulup sırtını masanın bir ayağına yasladı. Bedeninin her yerini morartmış olmalıydı.

Taylor, "Ah," dedi. "Sanırım düştüm."

Annesi sanki söylemesi gereken şey bu değilmiş gibi ona tuhaf bir bakış attı. Taylor acaba söylemesi gereken doğru şey ne diye düşündü.

Taylor hâlâ kendini sersem gibi hissediyordu. Sanki sarhoş olmuş, aynı zamanda da biri kafasına çekiçle vurmuş gibi.

Annesi telefona, "Evet," dedi, "bilinci yerinde ama yine de ambulans göndermelisiniz bence."

"Ambulans mı?" Taylor birden cin gibi uyanık hissetti. "Yok, anne. Cidden. İyiyim. Bugün yeterince iyi yemedim, o kadar. Neredeyse hiç su içmedim. Sadece başım döndü."

Bu doğru değildi, bayağı yemek yemişti. Ama ufak bir bayılma yüzünden hastaneye gitmek istemiyordu.

Annesi telefonu kulağından uzaklaştırıp ona şüpheyle baktı. "Emin misin?"

Taylor, "İyiyim ya," diye ısrar etti ve iyiymiş gibi görünmeye çalıştı. "Bana bir bisküvi ver yeter. Yemin ederim."

Annesi uzun bir an boyunca endişeli gözlerle gözlerinin içine baktı. Taylor hattın diğer ucundaki operatörün cıvız yaklaşmasını duyabiliyordu. Sonunda annesi telefonu yeniden kulağına götürdü.

“Şimdilik ambulansı iptal edelim. Kızım henüz yemek yemediğini söylüyor. Kan şekerinden olabilir. O daha ergenlik çağında.” Bu son kısmı sanki her şeyi açıklıyormuş gibi eklemişti.

Taylor yardım almadan ayağa kalktı. Baş dönmesi gidererek azalıyordu. Ancak başı hâlâ ağrıyordu ve bir bisküvi hiç de fena olmazdı yani. Onun dışında iyi hissediyordu. Sadece biraz afallamıştı.

Önünde, masada duran bilgisayara baktı. Hatırlayabildiği en son şey onu kapattığıydı.

Sanki bilgisayar ona yumruk atmıştı.

Annesi dolapları karıştırdı ve sindirimi kolaylaştıran şu bisküvilerden bir paket çıkardı. Omzunun üstünden dönüp Taylor’a baktı.

“Otur. Acele etme. Sana biraz çay yapayım.”

Emily, Taylor’ın karşısındaki sandalyeye geçerek, “Ben de biraz çay ve bisküvi alabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki.” Anneleri su ısıtıcısını doldurdu ve suyun şapırtısının üzerinden konuştu. “Sen de bayılma sakın.”

Bisküvileri bir tabağa boşalttı ve tabağı ortalarına koydu. “Hadi yiyin.”

Taylor görev duygusuyla bir bisküvi aldı ve mideye indirdi. Bir tane daha aldı.

Belki de gerçekten acıkmışımıdır, diye düşündü.

Ancak aslında bir şeylerin doğru olmadığını biliyordu. Sadece bu şeylerin ne olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Annesi üç kupa sütlü çayla birlikte geri geldi ve önlerine birer tane koydu. Taylor’ın yanındaki sandalyeye oturdu. Ela

gözleri delici bakışlarla onun üzerine kilitlendi. “Bana neler olduğunu anlat.”

Taylor tereddüt etti.

Hatırlayabildiği kadarıyla hayatında ilk kez annesine bilinçli bir şekilde yalan söylemeye karar verdi.

“Tam olarak bilmiyorum,” dedi ki bu da neredeyse doğruduydu. “Ödevimi yapıyordum. Daha öncesinde biraz başımın döndüğünü hissetmiştim, kalkıp bir şeyler yemeye niyetim vardı ama yemedim. Tarih ödevim üzerinde çalışıyordum ve işimi bitirmek istiyordum.”

İfadesini masumiyet ve bir parça mağduriyetin iyi bir dengesi gibi tutmaya çalışarak bitkin bir şekilde gözlerini kırptırdı.

Annesinin gözleri kısıldı. “Sonra ne oldu?”

Taylor çayından bir yudum aldı. Bol şekerliydi. Tam da sevdiği gibi.

“Fazla hızlı bir şekilde ayağa kalktım sanırım. Çünkü birden başım inanılmaz döndü. Sana seslenmeye çalıştım. Ve... hatırladıklarımın hepsi bu kadar.”

Annesi, “Hımm,” dedi, gözleri hâlâ onun üstündeydi. Bir süre sonra kararını vermiş gibiydi. “Eh, yeterince iyi beslenmediğin ortada. Artık öğün atlamak yok. Ve şu şeyde geçirdiğin süreyi de kısıtlıyorum.”

Bilgisayarı gösterdi.

Taylor’ın canı sıkıldı.

“Ama ödevlerim için bilgisayarına ihtiyacım var,” diye isyan etti. “Sınavlarım var.”

Annesi hiç istifini bozmadı. “Bilgisayar başında çok fazla zaman geçirmek iyi değil. Sana okuduğum makaleden bahsetmiştim. Bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir şey. Bundan sonra zamanını daha akıllıca kullanman gerekecek. Geceleri sadece iki saat bilgisayar kullanabilirsin, daha fazla değil.”

Annesi ona günün yirmi iki saatini hapiste geçireceğini söylese de olurdu yani. Taylor dehşet içinde ona bakakaldı.

“Ama, *anne*. Bu hiç yetmez ki.”

“Yetmek zorunda artık.” Kararını vermiş olan annesi bilgisayarı aldı ve mutfak dolabının üstüne koydu. “Çünkü sadece o kadar kullanabilirsin.”

ON

Sacha eve geldiğinde annesi onu bekliyordu. Annesi mutfak masasında karanlıkta tek başına otururken Sacha antrede kararsızlıkla bekledi. Annesinin onun geldiğini duyduğunu biliyordu, annesinin onun koridorda durduğunu bildiğine emindi fakat dönüp kendisine bakmıyordu.

“Söz vermiştin, Sacha. Söz vermiştin.” Sesi bastırılmıştı. “Ailecek bir gece geçirmek, tek istediğim buydu. Sadece bir gece. Sana güvenemeyeceğimi biliyordum. Dışarı çıkmaya izin vermemeliydim. Bunu yasaklamalıyım.”

Annesinin sesindeki incinmişlik, Sacha’yı neredeyse kurşun kadar acıtmıştı.

Bitkin bir şekilde mutfağın dışındaki duvara yaslandı ve annesinin onu doğru düzgün görememesini umdu. Tişörtü yarı kurumuş kandan yapış yapıştı. Ölümün bakırımsı kokusu her yanını sarmıştı. Geri dönüş yolunda kaskı bu vahşeti dünyadan gizlemiş olmalıydı fakat şu anda bir canavara benziyor olduğunu biliyordu.

“Yapma, *maman...*” Sesi cılız çıktı ve annesi araya girdi, ses tonu gittikçe keskinleşiyordu.

“Artık hayatına değer vermediğini biliyorum. Ama en azından sözünde durabilirdin. Bana biraz saygı gösterebilirdin. Çok şey mi istiyorum?”

Sacha irkildi. Annesi bunu nasıl söyleyebilirdi ona? Sadece birkaç hafta sonra elinden alınacaksa, hayatına neden değer verecekti ki? Sacha her şey yolundaymış gibi davranamazdı. Kendine bu şekilde yalan söyleyemezdi.

Ancak şu anda annesiyle tartışacak gücü yoktu.

“Üzgünüm, *maman.*” Hırıltılı bir fısıltıyla konuşuyordu. “Bu gece gitmesi gerektiği gibi gitmedi. Bu gece...”

Cümlesinin devamı gelmedi. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Annesi yeniden konuştuğunda, hayal kırıklığının yerini öfke aldı.

“Üzgünsün, öyle mi? Eh, üzgünüm demek kolay senin için. Ama bu hiçbir şeyi çözmiyor. Laura senin için akşam yemeğini bekletyim diye yalvardı bana. Seni burada oturup bir saat bekledik.” Parmaklarıyla masayı dövdü; her bir darbe Sacha’yı ürküttü. “İkimiz de inanmak istedik. İkimiz de sadece bir aile olmak istedik.”

Annesi Sacha’yla yüz yüze gelmek için döndü, açık mavi gözleri hiddetle kısılmıştı. Aynı anda, Sacha koridora gelen bir ışık huzmesinin içine yürüdü.

Annesinin yüzündeki bütün kan çekildi. Çılgınlığını bastırmak için bir eliyle ağzını kapadı.

“Aman Tanrım, Sacha,” diye fısıldadı. “Sana ne oldu?”

Annesi, hemen Sacha’nın yanına geldi fakat kan içindeki omzuna dokunmak için uzandığında, Sacha geri çekildi. Annesinin, giysilerini ve tenini kaplayan kan ve pisliğe dokunmasını istemiyordu.

“Önemli değil. Sadece motosikletimden düştüm. Çok kötü bir yerde.”

Ama annesi buna inanmayacaktı. Hemşire gözleri onun üstünde yara olup olmadığına baktı. “Bütün bu kan?.. Senin kanın mı?”

Sacha annesinin yüzündeki ifadeye; korkuya ve kafa karışıklığına dayanamıyordu.

Numara yapmayı bırakıp utanç içinde başını salladı.

“Gerçekten ne oldu, Sacha?” diye sordu annesi.

“Vurulдум.”

“Ne?”

“Şimdi iyiyim.” Gözleri onun bunu anlaması için yalvarıyordu. “Bak?” Kurumuş kanla kaplı kollarını uzattı.

Annesi ona dehşet içinde bakıyordu. Bir yabancıya bakıyormuş gibi.

“Bu,” dedi, “hiç de iyi falan değil.”

Sacha’nın içi birden öfkeyle doldu ve ona güç verdi.

“Eh, en fazla bu kadar iyi olabiliyorum,” diye karşılık verdi. “Biliyor musun, yaşayış şeklimi sevmiyorsan, belki de her şey mükemmelmış gibi davranmak yerine bana yardım etmeye çalışmalısın. Hiç bunu düşünmüş müydün?”

Annesinin ağzı açık kaldı. Bir an için Sacha annesinin onu tokatlayabileceğini düşündü.

Onun yerine, “Bu kadar *yeter*,” dedi. “Bahanelerinden bıktım. Bu zavallı davranışlarından bıktım.” Sesi katı fakat tiz değildi. “Senin bu tavrından bıktım. Karşında nasıl bir gelecek olursa olsun, şu anda sadece bir çocuksun. Ve benim sorumluluğumdasın. Cezalısın, Sacha. Geceleri bu evden ayrılmayacaksın. Yaşıtların gibi okula gideceksin.” Dudakları gerildi. “Sana çok laça davrandım. Bu ikimize de yaramadı.” Parmağıyla koridoru gösterdi. “Odana git.”

Annesi onunla yıllardır böyle konuşmamıştı. Onunla ilgili gerçeği öğrendikleri günden beri. Garip bir şekilde Sacha bunu rahatlatıcı buldu.

Ayrıca şu anda tek yapmak istediği şey, odasına gidip üzerindeki kanı temizlemek olduğu için, bu konuda tartışmanın bir anlamı yoktu.

Annesi başka bir şey söylemedi. Fakat Sacha giderken annesinin hıçkırığını bastırdığını duyar gibi oldu.

II

Birkaç dakika sonra, Sacha duşta gecenin verdiği hasarı temizlemeye çalışıyordu. Suyun sıcaklığını dayanabildiği kadar yükseğe getirmişti; sırtına vuran kaynar su canını yakıyordu fakat bu tür bir acı, ona hâlâ hayatta olduğunu hatırlattığı için iyiydi.

Tenindeki kurumuş kan buharlı şelalenin içinde çözüldü; ayağına inen su, sıvı pasa benziyordu.

Esmer tenindeki yara izleri açık renkteydi. Her biri ona dikkatsizliğini hatırlatıyordu. Ya da şansının kötü gidişini.

Gözlerini kapatıp düşün duvarına yaslandı. Tükenmiş hissediyordu. Büyük bir kısmı bedeninin atlattığı şok yüzündendi ama sadece bu değildi. Her şeyden yorulmuştu. Öleceği günü bilmekten. Ucube olmaktan. İnsanları korkutup kendinden uzaklaştırmaktan.

Antoine onun ne olduğunu gerçekten anladığı anda ondan iğrenmişti. Ödö kopmuştu. Sacha'nın iki kere inanılmaz yüksekliklerden atlattığını ve yara almadan oradan uzaklaştığını görmüştü. Bir şeylerin döndüğünü biliyor olmalıydı.

Ama bu gece... Sacha ellerini ıslak saçlarının arasından geçirdi. *İşler farklıydı.*

Kurşunun kafatasını parçalayıp içine girdiğini görmek, onu o önemli güne kadar kusursuz bir halde tutmak için bedeni

kendini onarana kadar geçen süre unutulacak bir şey değildi. Bu çok fazla gelmiş olmalıydı. Antoine gibi biri için bile.

Ve şimdi bir de annesi çıkmıştı. Bütün bu olanların ortasında ondan normal bir çocukmuş gibi davranmasını isteyen annesi.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Bileğinin sert bir hareketiyle suyu kapadı.

Bir havluya sarınıp dağınık odasına geri döndü ve içerideki karmaşaya acı acı baktı.

Belki de sadece orada kalmalıydı. Zaten birlikte dışarı çıkacak kimse kalmamıştı artık nasıl olsa. Ölümle flört etmenin onun delirmesine engel olan tek şey olduğu uzun gecelerde ona eşlik edecek kimse yoktu.

Dünyayı anlamıyordu. Nasıl böyle bir durumda olabileceğini anlamıyordu. Fakat emin olduğu tek bir şey vardı: Kimse bu şekilde yaşamamalıydı.

Kendini yapayalnız hissediyordu.

Artık ne yapacağını bilmiyordu. Adrenalin hâlâ damarlarında geziniyor, onu asabi ve huzursuz yapıyordu. Başı kurşun darbesinden dolayı ağrıyor ve doğru dürüst düşünebilmesine engel oluyordu.

Çalışma masasının üstündeki yığının içinde aspirini gördü ve ona doğru uzandı, o sırada da bilgisayarın faresine değdi. Ekran aydınlandı. E-posta gelen kutusu açıldı. En üstte yanıp sönen bir mesaj vardı. Taylor'dan gelmişti.

"Merde."

Sacha, aspirin şişesini kapıp sandalyeye çöktü. Planladıkları dersi tamamen unutmuştu.

Bugün hayal kırıklığına uğratmadığı kimse kalmış mıydı?

Şişeyi sallayıp iki tablet çıkardı ve onları kuru kuru yuttu. Sonra da kendini hazırlayıp farenin soğuk plastiğine uzandı ve e-postayı açtı.

Beklediği gibiydi. Taylor'ın mesajındaki öfke ve hayal kırıklığı apaçık ortadaydı. Pes ediyordu, ona yardım etmeyecekti.

Başka bir gece olsa, Sacha kızın sözlerindeki incinmiş gururuna güler geçerdi. Ona sıkıcı derdi. Kafa ütülediğini söylerdi.

Fakat şu anda, neredeyse gece yarısıyken, kafasına kurşun yemişken, durumunun vahametinin başka birinin gözlerinden yansıdığını görmüşken gülmedi.

Hayatında yanlış giden şeylerin çoğunu değiştiremezdi. Ancak bunu düzeltebilirdi.

Önce Devrim Sohbet'e baktı ama profili Taylor'ın çevrimdışı olduğunu söylüyordu.

Burada şaşılacak bir şey yoktu... Bir saatten fazla bir süre önce sohbet etmiş olmaları gerekiyordu.

Gelen kutusuna geri dönüp cevabını yazdı.

Sevgili Taylor,

Buluşmamıza gelemediğim için gerçekten üzgünüm. Orada olmak istediğim konusunda sana garanti verebilirim ama bir şeye takılıp kaldım.

Bana inanman için hiçbir sebep yok ama bu gerçekten benim suçum değildi. Ve gerçekten planladığımız gibi bu gece burada olmak istedim.

Şu anda sohbet odasına giriş yapacağım ve sen gelene kadar orada bekleyeceğim. Lütfen benimle iletişime geç. Bu sefer orada olacağım.

Çavdar Tarlasında Çocuklar çok iyi bir seçim. Geçen sene onu Edebiyat dersinde okumuştuk. Benim dilimde kitabın adı *L'Attrape-Cœurs*. Bu Gönülçelen anlamına geliyor. Ben sanırım orijinal adını daha çok seviyorum. Her neyse. Bu seninle birlikte tekrar okumaktan büyük zevk duyacağım bir hikâye.

Lütfen beni affet.

Sacha.

Parmakları gönder butonunda bekledi ama sonra aklına bir şey geldi ve isminden önce bir satır daha ekledi: “Saygılarımla.”

Sonra da gönder tuşuna bastı.

Mesaj gider gitmez yeniden Taylor’ın profil sayfasını kontrol etti.

Birdenbire onun geri dönmesi, onunla konuşması, ona öğrenmenin önemi hakkında nutuk çekmesi için neler vermezdim diye düşündü.

Sacha onun nasıl bir hayatı olduğunu bilmek istiyordu. Kendi hayatından farklı olmalıydı.

Taylor’ın zeki olduğu ortadaydı. Özel öğretmen olarak seçildiyse öyle olmalıydı. Normal bir yaşamı ve normal bir ailesi olan normal biri idi. Ve şu anda Sacha’nın bunun gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Dışarıda bir yerlerdeki biri için normalin mümkün olduğunu bilmeye.

Dünyanın geri kalanının onun kendi mahvolmuş evreninden farklı olduğuna inandırılmaya ihtiyacı vardı.

ON BİR

Taylor karanlık odasında kıpırdamadan yatıyor, uykusunu getirecek bir şey bulmaya çalışıyordu. Her zamanki numaralarının hepsini denemişti. Gezegenlerin isimlerini saymayı. Şu ana kadarki öğretmenlerinin hepsinin isimlerini sırasıyla hatırlamayı. Fransızca fiillerin çekimlerini yapmayı.

Hiçbir şey işe yaramıyordu. Cin gibi uyanıktı.

Komodinin üstündeki saat onunla alay ediyor, bir saat gibi gelen bir süre boyunca 2.24'ü gösterip sonra 2.25'e geçiyordu.

Taylor, "Yetti *be*," diye mırıldandı ve yatağında oturur pozisyona geldi.

Uyku olayı gerçekleşmeyecekti.

Lambayı yakıp duvara yasladığı çantasının içinden tarih kitabını aldı. Bir süreliğine ışığın altında kelimelere gözlerini kısarak okuması gereken yere kadar gelmeye çalıştı. Ama susamıştı ve başı yeniden ağrımaya başlamıştı, bu da odaklanmayı zorlaştırıyordu.

Sonunda yataktan çıktı ve içecek bir şeyler bulmak için aşağı indi.

Holde gece evdeki herkes uyuduğu zaman bütün evlerde oluşan o dünya dışı atmosfer vardı. Gün içinde güvenli ve tanıdık gelen bu yer, karanlıkta yabancı ve tehlikeli geliyordu.

Taylor sanki duvarları rahatsız etmek istemiyormuş gibi parmaklarının ucunda merdivenlerden indi.

Mutfakta buzdolabının homurtusu duyuluyordu. Duvardaki saat sağır edecek kadar yüksek sesle tik tak ediyordu sanki. Kaloriferin yanındaki sepette Fizz horluyordu.

Taylor bir bardağa su doldurdu, bir dikişte içti ve geri dönmeyen önce bir kez daha doldurdu.

Tam hole gelmişti ki aklına o geldi.

Bilgisayarı.

Onu mutfağın kapısından görebiliyordu, bir köşesi dolabın üstünden çıkmıştı.

Taylor durdu ve omzunun üstünden geriye baktı. Fakat evde hiçbir şey kıvıldamıyordu. Herkes derin bir uykudaydı. Kimse bilmeyecekti.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek bilgisayarı indirdi. Kolunun altına tıkıp hızla yukarı çıktı.

Hayatında hiç böyle şeyler yapmamıştı. Babası gittiğinden beri annesiyle bir takım olmuşlardı. Birlikte çalışıp Emily'ye birlikte bakıyorlardı. İsyankâr bir ergenlik dönemi geçirmemişti çünkü bu ona doğru gelmemişti. Annesi çok çalışıyordu. Ayrıca, onlar... anlaşıyorlardı işte.

Şimdiyse bir suçlu gibi hissediyordu. Hilekâr gibi. Yeniden beyin tümörleri geldi aklına. Ama herhalde beyinde bir tümör olsaydı, bayılmak, arada sırada gelen baş ağrıları ve annesine karşı gelip bilgisayarı kullanmak için ani bir dürtü hissetmek dışında daha ciddi belirtileri olurdu.

Bilgisayarın başında çok durmayacaktı. Sadece e-postasını kontrol edecek, Georgie'nin bir yerlerde çevrimiçi olup olmadığına bakacak ve yerine geri koyacaktı.

Bilgisayar bir vızıltıyla açıldı. Taylor'ın baktığı en son sayfayı açtı. Devrim Sohbet'i. Sacha'nın profil sayfasını.

Ama sayfa şimdi onun çevrimdışı olduğunu söylemiyordu.

Öfkeli çocuğun fotoğrafı gitmiş, yerine çalışma masasında oturan, başını bir koluna dayayıp derin bir uykuya dalmış gerçek bir çocuk gelmişti.

Taylor'ın nefesi kesildi. Daha önce hiç uyuyan bir genç görmemişti.

Öne doğru eğilip onu ilgiyle inceledi. İpeksi kahverengi saçları birbirine girmişti. Gözleri kapalıydı. Taylor'ın şu ana kadar gördüğü en uzun kirpiklere sahipti. Yanaklarına siyah kuş tüyleri gibi düşüyorlardı.

Parmakları o kadar çocukça bir masumiyetle kıvrılmıştı ki Taylor'ın kalbi sızladı.

Şu anda önünde geçen gün tanıştığı o küçümseyici, asabi genç adamı bulması mümkün değildi.

Taylor onu böylece uyurken izlemenin aşırı sapıkça olduğunu biliyordu. Bir şey yapması gerekiyordu. Onu uyandırabilirdi belki. Ya da bilgisayarı kapatıp gidebilir, onu hiç görmemiş gibi yapabilirdi. Ama nedense bu fikir çok saçma geldi. Ne de olsa, Sacha *tam önündeydi*.

Ayrıca ona ders vermesi gerekiyordu.

Kulaklıklarını bulmak için çalışma masasının çekmecesini karıştırdı. Kabloyu bilgisayarına taktıktan sonra kulaklığını kulağına geçirdi. Dudakları mikrofonun yakınına gelene kadar bilgisayara doğru eğildi.

"Merhaba, Sacha?" diye fısıldadı.

Sacha kıpırdamadı.

Tam bir ikilemde kalmıştı. Sesini yükseltemez, hatta doğru dürüst konuşamazdı bile, yoksa annesi uyanırdı, onun yatak odası iki kapı sonraydı. Ama Taylor bu güzel kirpikli ve elmacıkkemikli çocukla konuşmak için birdenbire büyük bir istek duymuştu.

Bir kez daha, “Sacha,” diye tısladı bu sefer daha keskin bir şekilde. “*Uyan.*”

Sacha, Taylor sanki ona elektrik şoku vermiş gibi ayağa fırladı. Ürken Taylor bilgisayar ekranından uzaklaştı ve Sacha’nın şaşırtıcı bir hızla olduğu yerde dönüp odasını aramasını izledi, sanki orada canavar bulmayı bekliyormuş gibiydi.

Taylor onun hayatında bir fısıltıya böyle bir tepki verecek neler olup bittiğini merak etti.

Sesi daha yumuşak bir şekilde, “Sacha,” dedi yeniden. “Benim, Taylor.” Dikkatini çekmek için kameraya el salladı. “Buradayım.”

Sacha yavaşça bilgisayara döndü ve onunla göz göze geldi. Gözleri kocaman ve maviydi.

Taylor nefes almayı unuttu.

Şu anda alaycı görünmüyordu. Korkmuş görünüyordu.

Uzun bir süre boyunca birbirlerine baktılar.

“Taylor?” Sesinde şaşkınlık vardı. Sanki derin bir uykudan uyanmış da neyin gerçek olduğunu –burası mı diğer taraf mı– bilmiyormuş gibi. “Ödümü koparttın.”

Taylor, “Üzgünüm,” dedi. “Seni uyandıramadım.”

Sacha sandalyesine çöktü.

“Sorun değil.” Sanki örümcek ağlarını temizlemeye çalışıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. “E-postamı aldın mı?”

Taylor, *ne e-postası?* diye meraklandı.

“Hayır,” dedi, sesini fısıltının bir tık üstünde tutmaya özen gösteriyordu. “Bilgisayarımı açtım ve oradaydın. Ya da... burada.”

“Ah.” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Taylor birden o e-postayı görmek için kıvrandı. “Dün gece burada olamadığım için üzgünüm. Bu... kaçamayacağım bir şeydi. Ama özür

dilerim. Bu...” Sacha durdu, doğru kelimeyi bulmaya çalıştı, “affedilemeyecek kadar kabaydı.”

Özrü samimi gibiydi ve Taylor’ın o gece olan her şeyden sonra içinde kalmış olabilecek her türlü öfke eriyip gitti.

Birden o gecenin erken saatlerinde attığı o ters e-postayı hatırladı.

“Ben de öyle sivri dilli bir e-posta attığım için üzgünüm,” dedi. “Sana kırgındım.”

Belli belirsiz bir gülümseme Sacha’nın yüz hatlarını yumuşattı. “Sivri dilli ne demek?”

Taylor bir an düşündü, onun tam bir Fransızca karşılığını bulmaya çalışıp başarısız oldu. Bildiği en yakın sözcüğü söyledi. “*Désagréable*.”

Sacha kıkırdadı. “Hayır. Hiç de *désagréable* değildi. Bunu hak etmiştim. Birini bekliyorsan o kişinin gelmemesi hoş bir şey değil. Özellikle de o kişi söz vermişse. Ben sözlerimi tutarım. Benim... Nasıl diyorsunuz? Benim tarzım böyle.”

Kahkahası kısa sürdü. Ama Taylor onu aynı geçen seferki kadar sevdi.

Taylor, temkinli bir gülümsemeyle, “Benim de,” diye fısıldadı.

Taylor bu yeni, daha nazik Sacha’dan hoşlanmıştı.

Sacha öne doğru gelip onu inceledi. Bakışları o kadar etkiyleyiciydi ki, başka bir yere bakmak mümkün değildi.

“Neden bu kadar geç saatte ayaktasın? Burada saat gecenin dördü. Orada da saat üç olmalı, *non*?”

Taylor buna nasıl yanıt vereceğini bilemedi. O yüzden cevabını belirsiz tuttu. “Uyuyamadım. Gece bir şeyler oldu ve ben... Eh. Şu anda uyuyamıyorum.”

“Ne oldu?” Sacha gerçekten merak ediyormuş gibi görünüyordu. “Benim de başıma bu gece bir şeyler geldi.”

“Önce sen.” Taylor ona bayıldığını anlatma fikrinden hoşlanmamıştı. Taylor’ın tamamen güvenilmez biri olduğunu düşünebilirdi.

Sacha tereddüt etti, sanki o da hikâyesini anlatmak istemiyor gibiydi.

“Ah, önemli bir şey değildi. Sadece birkaç herifle kavga ettik. Başımı vurdum.”

Sol gözünün üstüne doğru şöyle bir işaret etti. Taylor onun saç hizasının yakınında etrafı morarmış hafif kırmızı bir iz görür gibi oldu.

Taylor kaşlarını çatarak, “Neden kavga ettiniz?” diye sordu.

“Önemli bir şey değildi. Para yüzünden.” Sacha omuz silkti. “Artık sıkıntı yok.”

Çocuğun yüzünde savunmaya geçmiş gibi bir ifade belirdi, o gece gerçekten neler olup bittiyse hiç iyi değildi. Ama Taylor başka soru sormadan aceleyle devam etti.

“Sıra sende. Sana ne oldu?”

Belki saatin geç olmasındandı. Ya da onu tanımadığı içindi. Ya da yatak odasında oturmuş, ona fısıldıyor oluşunun garip yakınlığındandı. Belki de beyninde tümör olduğuna inanmaya başladığı içindi. Ama Taylor ona gerçeği söylememeyi imkânsız buldu.

“Seninle konuşmak için bekliyordum,” diye başladı. “Sana e-postayı yazdım. Sonra birden... bayıldım, sanırım.” İç geçirdi. “Annem kafayı yedi. Şimdi koca bir drama var. Annem internetin beynimi yediğini falan düşünüyor. Ve bilgisayarı kullanmam yasak...” Bir saniye düşündü ve ekledi. “Şu anda kullandığım bilgisayarı.”

“Bayıldın mı?” Sacha ona gözlerini kısarak bakıyordu. “Kızlar böyle şeyler yapar mı gerçekten?”

Taylor özür diler gibi bir hareket yaptı. “Galiba.”

“Ama şimdi iyisin, değil mi?”

Taylor gözlerini Sacha'nın gözlerine dikti. Endişeli görünüyordu.

Utanarak gülümsedi ve "İyiym sanırım," dedi. "Sadece garipti. Ben öyle bayılan bir tip falan değilim normalde."

Sacha buna sırtıtarak karşılık verdi. "Bana zayıf biri gibi görünmüyorsun." Çenesini bir eline yasladı ve Taylor'ı açık bir merakla inceledi, Taylor'ın yüzüne sıcak bastı. "Bana kendinden bahset, Taylor Montclair. Sen kimsin?"

Sacha'nın ağzından kendi ismini duymak hoşuna gitmişti.

Belki tekrar söyler diye umarak, "Nasıl yani?" diye sordu.

Sacha, "Ah, bilirsin işte," dedi, "Neleri seversin? Nelerden nefret edersin? En iyi arkadaşın kim? Annen ile baban?"

Taylor tereddüt etti. Doğruyu söylerse Sacha'nın onun bir *geek* olduğunu düşüneceğini biliyordu. Ama yalan söylemek istemedi.

Bir saniye sonra, "Ben... kitapları severim," diye itiraf etti. "Ve tarihi. Arkeolog olmak istiyorum."

Sacha bunu başını sallayarak kabul etti, sanki tam da bunu bekliyormuş gibi. "Güzel. İyi bir hedef bu. Arkadaşların var mı, erkek arkadaşın falan?"

Gözleri kilitlendi. Taylor'ın yanakları alevlendi.

Taylor cevap verirken gözlerini klavyeye indirdi. "En iyi arkadaşımın adı Georgie. Sana aptal olmakla ilgili o gıcık e-postayı yazan da oydu aslında." Burnunu kırıştırdı. "O arsız olan. Ağırbaşlı olan da benim."

Erkek arkadaş sorusuna cevap vermedi. Erkek arkadaşı var mıydı, yok muydu? Teknik olarak vardı. Ama bulduğu ilk fırsatta ondan ayrılmayı düşünüyordu, bu yüzden aslında bir geçiş sürecindeydi.

Ayrılık öncesindeydi. Yakında sevgilisi olmayan biri olacaktı.

Sacha erkek arkadaş sorusunu geçip, "Peki ya ailen?" diye sordu.

Taylor, “Bir kız kardeşim var,” dedi. “On iki yaşında. Ben annemle birlikte yaşıyorum. Babam birkaç yıl önce terk etti bizi. Onun artık yepyeni bir ailesi var.”

Taylor kendi sesindeki keskinliği duydu ve Sacha’nın kaşları kalktı. Sacha daha fazla ayrıntıya girmeden Taylor okları ona doğru çevirdi.

“Peki ya sen?”

Sacha dudağını ısırdı ve uzun bir süre boyunca cevap vermedi. Sonunda yeniden konuşmaya başladığında, sesi çekingendi.

“Eskiden tarih ve yabancı dile bayağı bir ilgim vardı ama sanırım ben...” Durdu, sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Ben... ben kayboldum sanki. Hayatımda bir şeyler oldu.”

Tereddüt ederek konuşuyordu, acı veren bir tür dürüstlikle. Taylor kendini öne doğru eğilmiş, irade gücüyle onu devam ettirmeye çalışırken buldu.

Sacha nefesini bıraktı. “Her neyse. Annem ve kız kardeşimle birlikte yaşıyorum. Şu anda on üç yaşında. Çok arkadaşım yok. Gerçek planlarım yok.” Taylor’ın artık iyi tanımaya başladığı o karanlık gülümseme yeniden göründü. “Bir geleceğim yok. Ben herhalde annenin en korkulu rüyasıyım.”

Sözleri Taylor’ın damarlarından elektrik akımı gibi geçti ancak Taylor rengini belli etmedi.

“Tabii ki bir geleceğin var,” dedi. “Ne yapmak istediğine karar vermek için bolca zamanın var...”

O anda Sacha’nın ona bakışı o kadar boş ve umutsuzdu ki Taylor devam edemedi.

“Anlamıyorum.” Taylor bir ipucu bulabilmek için Sacha’nın yüzünü inceledi. “Neden bir geleceğin olmasın ki?”

O anda, koridordan gelen hafif bir ses –belli belirsiz adım sesleri– Taylor’ın dikkatini Sacha’dan kopardı.

Taylor dönüp kulaklığını çıkardı ve dinledi, sonra da panik içinde Sacha’ya döndü.

“Kahretsin,” diye tısladı. “Annem geliyor. Gitmem gerek.”

Taylor, Sacha’nın ona bir şeyler söylediğini görebiliyordu fakat bunun ne olduğunu duyabilmek için bekleyemezdi.

Aceleyle bilgisayarı kapatıp aldı ve yatağa daldı, yorganın altına sıvıştı, gözlerini kapayıp uyuyormuş gibi yaptı.

Bir salise sonra odasının kapısı bir iç çekiş sesiyle açıldı.

Annesi, yumuşak bir sesle, “Taylor?” dedi.

Yorganın bilgisayarı örttüğünden emin olmak için kayan Taylor, ona gözlerini kırptırdı.

Uyku sersemi gibi, “Anne?” dedi

“Birilerinin sesini duydum sandım.”

“Mmff?” Taylor sanki konuşamayacak kadar bitkinmiş gibi yatakta döndü. Artık bilgisayarın tam üstündeydi. Bu çok rahatmış gibi yaptı.

Bir an sonra, kapı yeniden kapandı. Sessizlik geri geldi.

Taylor kıpırdamadı. Bilgisayarı sabah olmadan aşağı geri götürmesi gerekiyordu ancak annesinin yeniden uykuya daldığından emin olana kadar biraz bekleyecekti.

Beklerken Sacha’yı, mavi gözlerini ve elmacıkkemiklerini düşündü.

“Ben herhalde annenin en korkulu rüyasıyım.”

Ve aniden başının ağrısının tamamen geçtiğini fark etti.

Aslında kendini harika hissediyordu.

ON İKİ

Annesine verdiği söze rağmen, Sacha ertesi gün okula gitmedi. Uyandığında neredeyse gün ortasıydı ve kendini evde tek başına buldu.

Pijamasının sadece altını giyerek koridordan geçti ve mutfığa gitti. Tezgâhta taze bir baget ekmek duruyordu, annesi çıkmadan önce fırına uğramış olmalıydı. Kahve olurken kendine büyük bir parça kesti, üzerine bolca tereyağı sürdü ve kalın bir dilim peynir ekledi. Bunu ve bir kupa dolusu sert kahveyi sallana sallana odasına götürdü.

Sol gözünün üstündeki donuk ağrı, önceki gece yaşanan kan gölünün gözle görülebilen tek hatırasıydı. Yatağa gitmeden önce kanlı giysilerini alt kattaki çöp kutusuna tıkmış ve banyoyu temizlemişti, böylece Laura neler olduğuna dair hiçbir iz görmeyecekti.

Masasına oturup parmaklarını kurşunun kafatasına girdiği noktada gezdirdi ve güçlkle, derin olmayan bir çukur buldu.

Acımıyordu. Ama beyninin hâlâ kendini onarmakta olduğunu tahmin etti, düşünceleri miskindi. Ama bu yorgun olduğu için de olabilirdi.

Önceki gece Taylor onun ekranında kaybolduğunda, geri gelirse diye bir saate yakın bir süre daha beklemişti. Bu aptalcaydı, bunu biliyordu. Taylor onun gecenin dördünde ayakta bekliyor olmasını beklemezdi.

Ama Sacha zihninde sürekli onun yüzünü görüp durdu, teni karanlığın içinde parlıyordu, karmakarışık altın bukleler dört bir yana saçılmıştı.

Konuşmalarını aklından bir kez daha geçirdi ve Taylor'ın dediği şeyleri hatırladı. Bir geleceği olmadığını söylediğinde ona nasıl baktığını. Sanki filmdeki süper kahramanın, üstüne otobüs gelmekte olan bir masuma onu kurtarmak için uçarak inmeden hemen önce baktığı gibi.

Bu onların ilk gerçek sohbetiydi. İkisi de birbirine hakaret etmeye ya da birbirini etkilemeye çalışmıyordu.

Sacha bunun... iyi geçtiğini itiraf etmek zorundaydı.

Bir şekilde Taylor tam da onun hayal ettiği gibiydi. Annesi, kız kardeşi, arkasında, karanlık içindeki derli toplu odası. Ama bir de babasından bahsettiği anda yüzünün karanlığa gömülüğü ve bilgisayar kullanması yasak olmasına rağmen annesine karşı çıkıp onunla konuşması vardı.

Fakat durum sadece bundan ibaret değildi. Onda bir şey vardı.

Taylor ona doğruca içine işleyen o ciddi yeşil gözlerle bakmıştı ve Sacha ona gerçeği söylemek istemişti. Ona her şeyi anlatmak istemişti.

Sandvicinden bir ısırik alıp Taylor'ın profil sayfasını açtı ve fotoğrafını daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Parkta ya da yeşil bir yerde oturuyordu. Aydınlık, güneşli bir gündü. Gülüyordu.

Ona bakarken, Sacha'nın içine beklenmedik bir kıskançlık saplandı. Erkek arkadaşı olup olmadığını sorduğunda, soruyu geçiştirmişti.

Buna şaşırmaması gerekirdi. Tabii ki bir erkek arkadaşı vardı. Onun gibi kızların hep erkek arkadaşı olurdu. Büyük ihtimalle yakışıklı bir sporcuydu. İleride avukat olacaktı. Güvenilir biriydi.

Taylor onun gibi birinden asla hoşlanmazdı. Günleri, dakikaları, saniyeleri sayan bir ezikle.

Bu doğruysa... o zaman neden soruyu cevaplamadı?

Sacha'nın ilgisini çeken şey sadece onun dış görünüşü değildi. İsmi bir yerden tanıdık geliyordu. Annesi de tanımıştı. Dahası, onu korkutmuştu sanki.

Yatak odasının tavanının boş beyazlığına bakana kadar sandalyesinde geriye yaslandı.

"Kimsin sen, Taylor Montclair?" diye yüksek sesle sordu.

Bunu öğrenme zamanı gelmişti.

Üzerine bir kot pantolon ve omzunda delik olan siyah bir tişört geçirip kendine bir fincan kahve daha hazırladı. Sonra da işe koyuldu.

İlk önce, bunun cevabı aşırı derecede barizse diye, gelen kutusunda Montclair ismini arattı ama sadece Taylor'ın mesajları çıktı.

Okul iletişim numaralarının listesini buldu ve M harfini taradı. Yine hiçbir şey çıkmadı.

Ondan sonra masasının çekmecelerini, kâğıtlarını, defterlerini elden geçirdi.

Yoktu. Yoktu. Yoktu.

Hiçbir şey çıkmadıkça, bu onu daha da rahatsız etmeye başladı.

Bu ismi daha önce nerede duymuştum? Televizyonda mı? Bir kitapta mı?

Hayır diye düşündü. Sadece bu kadar olsaydı böylesine net bir şekilde hatırlıyor olmazdı.

Annemle babamın bir dostu mu?

Bu daha muhtemeldi.

Annesinin çalışma masasının bir köşede ayak altından uzakta durduğu oturma odasına gitti. Kendini biraz soyguncu gibi hissederek içleri faturalar, eski makbuzlar ve fişlerle dolu düzenli çekmeceleri aradı, ta ki annesinin adres defterini bulana kadar.

M harfini çevirdi.

Montclair yoktu.

Her bir kartvizite baktı. Her bir kâğıt parçasına. Hiçbir şey çıkmadı.

Parmaklarını masaya vurarak sandalyede arkasına yaslandı ve seçeneklerini değerlendirdi. Ev rahat bir sessizlik içindeydi. Yarı açık pencereden içeri ılık bir esinti giriyordu. Aşağıdaki dar sokaktan gelen araba seslerini duyabiliyordu. Uzakta bir yerlerde bir köpek havladı.

Dairede bakılabilecek başka bir yer daha vardı.

Aşağı doğru eğilip masanın altına uzandı ve geriye doğru itilmiş karton kutuyu çekti.

Babasının kişisel dosyaları buradaydı. Çok nadiren açılırlardı.

Kutunun arka tarafından siyah deri kaplı büyük bir defter çıkardı.

Parmaklarını pürüzsüz kapağında çekinerek gezdirdi. Deri yumuşaktı, güzel bir şekilde yapılmıştı. AW baş harfleri kapağa altınla işlenmişti.

Babası araştırma seyahatlerine çıkarken hep bu defteri de götürürdü. Onsuz gittiği pek olmazdı.

O son seyahati hariç.

Onu öldüren kazayla ilgili tuhaf şeylerden biri de buydu. Oxford yakınlarındaki bir köy yolunda, kiralık arabanın bir-

birine geçmiş metal kalıntılarının içinden cesedi çıkartılırken, üzerinden tek bir kâğıt çıkmamıştı.

Defteri burnuna götüren Sacha gözlerini kapadı ve nefesini içine çekti. Kokusu –kâğıt ve mürekkep, eskimiş deri ve sigara dumanının belli belirsiz aroması– o kadar hatırlatıcıydı ki, babasını, onu kollarına alıp etrafta sallayışını gerçekten *görebildi*. Sacha gülerken babasının gülümseyişini.

Sacha iç çekip defteri koydu ve açtı.

İlk sayfada sadece babasının zarif elyazısıyla yazılmış iki kelime, Adam Winters vardı. Altında da unvanı:

Historien médiéviste, maitre de conférence à l'Université Paris 1, Panthéon Sorbonne, Ortaçağ Tarihi Uzmanı, Oxford Üniversitesi.

Sadece bu kelimeler bile o eski taş evdeki sayısız anıyı canlandırmaya yetmişti; şöminenin önünde oturup babasının anlattığı krallar ve kalelerle, şövalyeler ve odunlara bağlanıp yakılan cadılarla ilgili masalları dinlerlerdi.

Sacha böyle şeylerin gerçekte olamayacağını söylediğinde, “Bunlar gerçek,” diye ısrar ederdi. “Hepsi gerçek.”

Babası öldüğü zaman, Sacha tarih dersini bıraktı.

Gecenin geç saatlerinin derin sessizliğinde sayfayı çevirirken kâğıt hışırdadı.

Babası bu defteri her şey için kullanırdı; günlük, adres defteri ve kişisel günce olarak. Elyazısı sayfanın her bir santimini kaplıyordu. Kelimeler her bir açıdan Sacha’ya doğru yürüdü, yan boşluklarda dikey, köşelerde de çapraz yazılmış notlar vardı.

Çok fazla bilgi vardı. İsimler, yerler, düşünceler, tarihler...

Sayfaları daha hızlı çevirmeye başladı, defterin adresler için kullanılan kısmını, sonra da tek bir ismi aradı. Ama hiçbir şey

alfabetik şekilde sıralanmamıştı ve Sacha babasının karmaşık sistemini kavramak için çabalarken kaşlarını çattı.

Parmak uçlarıyla kelimelerin izini sürerken tanıdık isimler gördü, tanımadık isimler gördü, İngilizce, Fransızca, İspanyolca, İtalyanca.

Sonunda aradığı şeyi bulduğunda bir saat geçmişti:

“Aldrich Montclair, Oxford Üniversitesi.” Yanında bir telefon numarası ve bir adres vardı.

Sacha’nın kalbi küt küt atmaya başladı.

Birden bu ismi daha önce nerede duyduğunu hatırladı.

Babası elinde bir deri çantayla kapıda duruyordu. “Montclair bir şeyi bulmak üzere olduğunu düşünüyor. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek zorundayım.”

“Yine mi?” Annesi, ona kaşlarını çatarak bakıyordu. “Daha geçen ay oradaydın. Bunun güvenli olmadığını biliyorsun.”

Birlikte dönüp Sacha’ya baktılar, oğulları masada oturmuş onları yarı dinler bir halde ödevini yapmaktaydı. Sonra da fısıltıyla konuşarak birlikte dışarı çıktılar.

Sacha başka bir isim bulabilmek için geri kalan sayfaları karıştırdı fakat bir şey bulamadı. Taylor’dan ya da başka bir Montclair’den bahsedilmiyordu.

Sacha defteri kapadı, parmaklarını düşünceli bir şekilde kapağın üzerine koydu.

“Kimsin sen, Taylor Montclair?”

ON ÜÇ

“**B**ir saniye. Gece üçte Sacha’yla mı konuşuyordun?” Georgie salatasını itip Taylor’a hevesle baktı. “Giyinik miydin, değil miydin?”

“Sus be!” Taylor suratı kıpkırmızı olurken güldü. “İkimiz de tamamen giyiniktik. Ben *sen* değilim, George.”

Okulun yakınındaki kafelerden biri olan Kafein Şoku’nun bahçesinde öğle yemeği yiyorlardı. Gri bir gündü, hava yağmayı bekleyen yağmurdan dolayı ağırdı ama Georgie sabah derslerinden sonra makyajına rötuş yapmak için ısrar etmişti, bu yüzden onlar gelene kadar içerideki masaların hepsi kapılmıştı.

Georgie ona istikrarlı bir şekilde bakmayı sürdürdü.

“Cidden, Tay, bunlar biraz fazla isabetli olmuş. Bir bakıyorum Tom’dan ayrılmayı düşünüyorsun, sonra bir bakıyorum bütün gece Fransız bir çocukla konuşuyorsun.” Öne doğru eğildi. “Neler oluyor? Bana her şeyi anlat. Ve *her şeyi* derken çok ciddiylim.”

Taylor’ın içi kafa karışıklığıyla çırpındı.

Şu anda kendi duygularını tam olarak anlamıyordu. Onları Georgie'ye nasıl açıklayacaktı ki?

Georgie'nin kahverengi gözleri büyüdü.

"Aman Tanrım," dedi. "Sen bu Fransız çocuktan hoşlanıyorsun."

Taylor, "Saçmalama," dedi. "Onu tanımıyorum bile. Daha iki defa falan konuştuk. Bir şey değildi. Ona özel ders vermem gerekiyordu ama gelmedi ve özür diledi. Ona şu garip bayılma olayını anlattım ve birkaç dakika bunun hakkında konuştuk. O kadar."

Peki neden daha fazlası varmış gibi hissediyorum?

Georgie ona şüpheli bir bakış attı. "Madem öyle diyorsun." Yağsız sütlü ve şekersiz şuruplu lattesini karıştırdı. "Bu gece onunla yeniden konuşacak mısınız?"

Taylor, "Hayır," dedi ve bunda ciddiydi.

Ancak bunu söyler söylemez başı ağrımaya başladı.

II

Gün ilerledikçe başının ağrısı daha da kötüleşti. Öğleden sonra dersleri sona erdiğinde, Taylor koşa koşa kızlar tuvaletine gitti ve avucuna doldurduğu suyla iki ağrı kesici yuttu. Suratına soğuk su çarptı ve aynada kendini inceledi.

Tom'la buluşacaktı. Ondan o zaman ayrılmayı düşünüyordu ciddi bir şekilde. Acele etmesi gerekiyordu, kendi ayrılma sahnesine geç kalamazdı.

Parmaklarını şakaklarına bastırdı ve gözlerini kapadı. Gerçeği söylemek gerekirse, paniklemeye başlıyordu. Bu acı gerçek olamazdı. Bunu annesine anlatmak zorundaydı. Doktora gitmeliydi.

İlk kez bunun gerçekten ciddi bir şey olabileceği ihtimalini düşündü. O zamana kadar hiç hastalanmamıştı. Soğuk algınlığı bile geçirmezdi pek.

Bir kez daha ölümcül hastalıklarla ilgili her bir haber zihninden geçti.

Düşünsene, on yedi yaşındasın ve her şey... sona eriyor. Bir an sınavların için endişeleniyorsun. Sonra?..

Tık.

Işıklar sönüyor.

Aynada kocaman yeşil gözlerine korku dolduğunu gördü. Altın saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor ve çılgınca kıvrılıyordu. Gözlerinin altındaki gölgeler onun uykusuzluğunu gözler önüne seriyordu. Berbat görünüyordu.

Saatine baktı. On beş dakika geçmişti.

İşte yine olmuştu.

“Yok artık,” diye fısıldadı, artık ciddi ciddi korkuyordu.

Zamanın uçup gitmesi iyi değildi. Olanların hiçbiri iyi değildi.

Çantasını kapığı gibi hızla dışarı doğru yürüdü ve kapıyı sertçe itti.

Kapı yumuşak bir şeye çarptı. O yumuşak şeyden ufak bir viyaklama çıktı.

Taylor alelacele kapı kolunu yakalayıp kapıyı geri çekti.

Kapının diğer tarafında Bay Finlay yere düşmüş kâğıtlardan oluşan bir çemberin ortasında duruyor, omzunu ovuşturarak ona kızgın kızgın bakıyordu.

Taylor, “Çok özür dilerim, Bay Finlay,” dedi. “İyi misiniz?”

Üstüne basarsak, “Gençler,” dedi, “nereye gittiklerine dikkat etmeliler.”

Taylor, “Evet öyle yapmalılar... yani şey... yapmalıyız,” diye ona katıldı. “Umarım sizi incitmedim.”

“Hımmf.”

Taylor onun kâğıtlarını buruşuk bir yığın halinde toplamasına yardım ederken Bay Finlay hâlâ kırgın görünüyordu.

“Teşekkür ederim.” Kesik kesik konuşması, en azından bunu yaptın, der gibiydi.

“Eh.” Taylor yana doğru bir adım attı. “Ben artık...”

Bay Finlay, “Size sormak istediğim bir şey vardı, Bayan Montclair,” dedi, “O Fransız çocukla özel dersleriniz nasıl gidiyor?”

Taylor, “Evet. Sacha,” dedi. “Birkaç kez konuştuk.”

Sabırsızlığını belli etmemeye çalışıyordu. Tom onu öldürecekti.

“Güzel, güzel.” Başını onaylar gibi salladı. “Onunla çalıştığınızı duyduğuma sevindim. Artık derse kendinizi verip gittiğiniz yere dikkat ederseniz, Oxford’a girebilirsiniz belki.”

Bunu söyleyip döndü ve yürümeye başladı.

Taylor, “Size de güle güle,” diye mırıldandı.

Öğretmenler neden bu kadar *tuhaf* böyle?”

Koşarak dışarı çıktığında Tom’u okul merdivenlerinin başında telefonuna bakarken buldu. Yağmur başlamıştı ve daha şimdiden sıırılsıklam olmuştu.

Kendini kasmış bir şekilde duruyordu; kasları gergindi.

Taylor, “Tom,” dedi. Tom ona doğru döndü ve ona ters ters baktı. Konuşmaya başlayamadan Taylor hemencecik özür diledi. “Çok üzgünüm. Finlay beni yakaladı, kaçamadım. Onu bilirsin...”

Tom bir elini kaldırdı ve açıklamasını yarıda kesti. “Her neyse, Taylor.”

Tom ona gözlerini dikti. “Sana son zamanlarda neler oluyor ,bilmiyorum ama bu hoş değil.”

Ses tonu buz gibiydi.

Taylor yeniden, “Çok üzgünüm,” dedi. “Seni aramam... ya da bir şey yapmam gerekirdi.”

Bununla çok iyi başa çıkamıyordu ama başı şu anda cidden kötü ağrıyordu ve düşünmeyi zorlaştırıyordu.

“Dürüst olmam gerekirse, kendimi çok iyi hissetmiyorum. Aslında seninle bugün çalışmamızı iptal etmek için sana yalvaracağım sanırım. Sanırım eve gitmem gerek.”

“Tanrı *aşkına*, Taylor.” Başını bir iğrenme ifadesiyle iki yana salladı. “Beni hiç sebepsiz yere yirmi dakika yağmurun altında

bekletiyorsun, sana attığım mesajları görmezden geliyorsun, sonra da eve gideceğini mi söylüyorsun?”

“Yapma, Tom...”

“Hayır, cidden, Taylor.” Ona çıkışmaya başladı. “Bana pislik gibi davranıyorsun, bunun farkında mısın? Arkadaşların buna katlandığıma inanamıyor.”

Sesindeki öfke Taylor’ın korkup geri çekilmesine neden oldu.

Bu çok kötü gidiyordu. Taylor ona ayrılmak istediğini söylemeyi planlamıştı fakat şu anda o kadar kızgındı ki o *Taylor’dan* ayrılabilirdi.

Taylor, “Tom...” diye başladı ama Tom onun lafını bitirmesine müsaade etmedi.

“Beni cebinde sanıyorsun,” dedi. “Ve ben bundan hoşlanmıyorum.”

Taylor sersemlemişti ve konuşamıyordu. Söyleyecek doğru bir şey bulamadan Tom arkasını döndü.

“Biliyor musun? Unut gitsin. Şu anda bunun için zamanım yok. Sen... ne istersen onu yap, Taylor.”

Bir sporcu gibi uzun adımlarla merdivenlerden indi ve sahaların oralarda gözden kayboldu.

II

Taylor akşama kadar uyudu, kalktığında baş ağrısı geçmişti. Kendini yeniden normal hissediyordu.

Tom’la tartışmaları onu sarsmıştı. Tom çok darılmıştı. Belki de Taylor’ın ondan uzaklaştığını hissedebilmişti. Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Akşam yemeği biter bitmez odasına gidip Georgie’yi aradı. Telefonun ilk çalışında cevap verdi. “N’aber, Tay?”

Taylor arkadan televizyonun sesinin geldiğini duyabiliyordu, o kadar yüksek sesliydi ki Georgie’nin ebeveynleri her an şikâyet etmeye başlayabilirdi.

“Hiç, sanırım. Bugün Tom’la aptal bir kavga ettik.” Taylor sesini alçak tutuyordu. Annesinin bunların hiçbirini duymasını istemiyordu. “Ve ben de sanırım biraz... bilmiyorum.” İç geçirdi. “Kafam karışık, sanırım.”

Georgie, “Eyvah,” dedi. Televizyondaki seyirciler kükredi ve onun sesini bir an için boğdu. Taylor onun kumandayı aradığını duydu. Sonra televizyonun sesi kısıldı. “Ne oldu?”

Taylor ona işin temel kısımlarını anlattı, zamanın uçup gitmesiyle ilgili kısmı atladi.

Anlatmayı bitirince Georgie iç geçirdi. “O biraz çabuk öfkeleniyor. Geçen gün Paul’le bundan konuştuk. Seninle o şekilde konuşmaması gerek.” Durdu. “Ama sen zaten ondan ayrılmayacak mıydın? Belki de, ne biliyim, hissetmiştir falan. Hayvanlar da öyle yapmıyor mu?”

“Ne? Diğer hayvanların onlardan ayrılacağını mı hissediyorlar yani?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Taylor yastıklarına yaslandı. “Ah, bilmiyorum, George. Her şey birbirine girdi.”

Georgie, “En azından hâlâ o Fransız çocuk var,” diye onu kızdırdı. “Seni geceleri sıcak tutmak için”.

İçinden geçen bir panik hissi Taylor’ı doğrulttu.

“Bak, George. Sakın Tom’a Sacha’dan bahsetme, tamam mı? Şu anda en son ihtiyacım olan şey onun kıskançlık krizine girmesi. Zaten durum yeterince kötü.”

“Tabii ki yapmam.” Georgie’nin sesi sanki hakarete uğramış gibiydi. “Sen benim kim olduğumu sanıyorsun?”

Taylor, “Ciddiyim, George,” dedi. “Onu bilirsin. Kötü biri değil ama çok kıskançtır.”

Georgie, “Tanrım,” dedi. “Kimseye söylemeyeceğim. *Sakin ol.*”

Bir sessizlik oldu. Yeniden konuşmaya başladığında, Georgie’nin ses tonu pratikti. Sanki evinin adresini tarif ediyormuş

gibi. “Olay şu. Tom’dan ayrılacaksan, elini çabuk tut. Sonra işi büyütüp ikinizin de birbirinizden nefret ettiğiniz bir noktaya getirmeyin. Bunu çabuk yap, düzgün olsun.”

Arkadan televizyondaki seyirciler bir şeyi alkışladı.

Taylor, “Yarın yapacağım,” diye söz verdi.

Ancak bunun düşüncesi bile kendini hasta gibi hissetmesine neden oldu.

II

Taylor yatağında dimdik oturuyordu, yorganını göğsünün üstüne çekmiş, sanki koşuyormuş gibi kalbi çarpıyordu. Bir türlü nefesini düzene sokamıyordu sanki.

Kâbusunun son saniyeleri zihninde açık ve net bir şekilde duruyordu. Taylor bir uçurumun kenarında duruyordu ve Finlay onu aşağı itmişti.

Çok canlı ve korkutucuydu, çok gerçekçiydi.

Nefesi sakinleştiğinde yeniden uzandı ama gözlerini her kapadığında yerin kendine doğru geldiğini görebiliyordu.

Gözlerini hemen açtı. İşe yaramıyordu. Yeniden uykuya dalamayacaktı.

Saatine bir bakış attığında gecenin biri olduğunu gördü.

Acaba Sacha uyanık mıdır? Bu düşünce zihninde birden canlanıverdi, sanki oralarda bir yerde dolaşıyormuş da bir fırsat bekliyormuş gibi.

Georgie’nin onu suçlayan sesini hatırlayıp yeniden kızardı. “*Sen bu Fransız çocuktan hoşlanıyorsun.*”

Taylor kafasını iki yana salladı. Tabii ki hoşlanmıyordu. Onunla gerçek hayatta tanışmamıştı bile. Sonra da Sacha’nın mavi gözlerini düşündü. Uzun, kara kirpiklerini. Aksanının kelimeleri kadife gibi yumuşatmasını.

Karnı resmen takla attı.

Hoşlanıyor muyum?

Bunu öğrenmenin bir yolu vardı.

Ayaklarını yere indirdi ve dikkatli bir şekilde odanın diğer tarafına gitti. Kapıyı hafifçe araladı ve durup dinledi.

Ev sessizdi.

Gıcırdayan basamağa basmamaya dikkat ederek parmaklarının ucunda aşağı indi ve bir hayalet misali sessizce karanlık koridordan geçti.

Şu ana kadar hayatında geceleri gizlice bir yere hiç gitmemiş olan birine göre bayağı iyi olduğunu gördü.

Tam mutfığa varmıştı ki çalışma odasından gelen çok hafif bir ses duydu. Kâğıt hışırtısı gibiydi. Sanki biri büyük bir kitabın sayfalarını karıştırıyormuş gibi.

Tuhaf. Annesi neredeyse her zaman saat onda uyur ve altında kalkardı.

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak yavaşça daha da yakınlaştı.

Taylor odaya yaklaştıkça hışırtılar da arttı ve birinin fısıldadığını da duymaya başladı. Zihnini bulandıran ve odaklanmasını zorlaştıran alçak sesli fakat uğursuz bir fısıltıydı.

Kapı koluna doğru uzandı. "Anne?"

Ses kesildi. Bir saniye sonra ciğerlerindeki bütün hava boşalır verdi. Boğazına baskı yapıldığını hissetti, eller nefes borusunu sıkıyor, gırtlığına bastırıyordu.

Taylor nefes alamıyordu.

Ellerini boğazına götürdü ama çekip uzaklaştıracak parmaklar bulamadı. Olduğu yerde dönüp yumruklarını çılgınca savurdu fakat orada kimse yoktu.

Tek başınaydı.

Haykırmaya çalıştı ancak hiç ses çıkmadı.

Panik damarlarına adrenalin dolmasına sebep oldu ve her şeyi net ve dehşet verici bir netliğe kavuşturdu. Dövüşecek kimse yoktu. Ve buna rağmen biri onu öldürüyordu.

Dünya kararmaya başlarken görüşünde benekler oluşmaya başladı. Gitgide artan bir çaresizlik içinde havayı tokatladı.

Bayılacaktı. Ölecekti.

Yıldızları görmeye başlamıştı, karanlığın içinde altın noktalar. Hayır, altın teller, ipekten iplikler gibi. Hayret içinde onlara baktı. O kadar gerçekti ki kendini onlardan birine uzanırken buldu.

Bu ince ipliğin içinde güç nabız gibi atıyordu sanki.

Elektrik, onu öldürmesi gereken bir kuvvetle içinden geçti.

Bir yerden garip bir ses geldi, bastırılmış bir feryat gibi.

Eller onu bıraktı.

Taylor nefes nefese yere yapıştı. Altın teller kaybolmuştu.

Ve ona saldıran şey her neyse, gitmişti.

ON DÖRT

Taylor holde yere oturmuş, sarsılarak hıçkırıyordu. Sesler duyuyor, gölgelerin içinde hareket eden şeyler görüyordu sürekli. Ancak kimse yoktu. Bunların hepsi zihninde oluyordu. Sonunda hareket etme cesaretini bulup merdivenlerden yukarı çıktı ve annesinin kapısına gitti. Fakat kapının önüne geldiğinde durdu. Ne diyecekti ki? *Görünmez biri beni öldürmeye çalıştı mı?*

Bu delilikti. Annesi kafayı yediğini sanacaktı.

Çok korkuyordu.

Sessizce hıçkırarak alnını kapalı kapının serin ahşabına dayadı. Annesi kapının diğer tarafında, birkaç metre ötede huzur içinde uyuyordu.

Gözyaşları akarken, kimseyi uyandırmayacak kadar sessizce, “Aklımı kaybediyorum,” diye fısıldadı. “Anne, lütfen yardım et. Deliriyorum.”

Uzun bir an boyunca orada durdu. Sonra da titrek bir nefes alıp karanlık koridorda dengesizce yürüyerek kendi odasına gitti.

Geceyi yatağının içinde büzülmüş halde şiddetle sarsılarak geçirdi. Ona neler olduğunu anlamaya çalışarak.

II

Ertesi gün Taylor okula gitmedi.

Neredeyse hiç uyumamıştı. Başı garip bir şekilde hafifti, tıpkı bir ipin ucundaki balon gibi.

Erkenden kalkıp uzun bir süre aynanın karşısında durdu. Önceki gece boynundaki izler kırmızıydı ama şimdi morluklara dönüşmüşlerdi. Uzun, ince parmakların şüphe götürmez izleri açık tenli boynunda yılan gibi kıvrılmıştı.

Onlara hafifçe dokununca dişlerinin arasından tıslayarak üfledi. Bu kadar iz bırakmak için gerekecek kuvveti hayal etmekte güçlük çekiyordu. Kılcal damarları yırtıp kanın derisinde bu şekilde dolaşması için.

Ama ben tek başımdıym.

Yanağından süzülen gözyaşını eliyle siliverdi. Ağlamaya bir son vermesi gerekiyordu.

Odaklanmalıydı. Bu durumu çözmeliydi. Anlamalıydı.

Böyle şeyler birdenbire olmaz.

Ama olmuştu işte.

Ve bildiği tek şey, evden çıkması gerektiği idi.

Hızla hareket edip üzerine bir şort ve yelek geçirdi. Morlukları saklamak için boynuna bir eşarp bağladı.

Sonra, daha annesi kahvaltı için aşağı inmeden, ön kapıdan sabah güneşinin içine çıktı.

II

Woodbury Kütüphanesi şehir merkezinin kenarındaki iki katlı, bağlantısız, Viktorya dönemi tarzı bir binadaydı. Dik, kalkanlı çatının hemen altına açık renk taşlarla *Kütüphane* yazılmıştı.

Taylor kalabalık caddeyi doğruca geçti ve ön merdivenlerden hızla çıktı. Geçen yıllar boyunca burada çok zaman geçirdiği olmuştu. Küçükken yaz tatillerinde her gün buraya gelir, okumak için yeni kitaplara bakardı. Burası hâlâ güvenli bir yer gibi geliyordu ona. Bilginin bulunduğu bir yer gibi. Bir sığınak gibi.

Bu işi burada çözebilirdi. Çözmek zorundaydı.

Ön kapıya gitti ve ağır, demir kolu tuttu. Kilitliydi.

Taylor'ın omuzları çöktü. Açılış saatini unutmuştu. Saatine bir bakış attığında, saatin daha sekiz bile olmadığını gördü. Kütüphane dokuza kadar açılmıyordu.

Yavaşça en üst basamağa çöktü ve başını kollarına gömdü. Bir *saat* nasıl bekleyecekti?

Başka seçeneği yok değildi. Bir saatliğine eve ya da bir kafeye gidebilirdi. Ama bu da annesi demekti, kafe de görmek istemediği insanlarla doluydu. O yüzden yerinden kıınılmadı. Trafik önünde akarken başını kavuşturduğu kollarına dayayıp orada öylece oturdu.

“Taylor?”

Taylor başını kaldırıncı üzerinde düz mavi bir elbise bulunan grileşmeye başlamış saçlara sahip bir kadının önündeki basamaklarda durduğunu gördü. Bir omzunda ağır bir çanta, elinde de şingır şingır kocaman bir tomar anahtar vardı. Taylor'a kafası karışmış bir ifadeyle bakıyordu.

“Burada ne işin var?”

Taylor belli etmeden yanaklarını sildi ve ayağa kalktı.

“Ah... Merhaba Bayan Atkinson,” dedi. “Bugün biraz araştırma yapmam gerekiyordu sadece.”

Kütüphanecinin cin gibi bakışları onun yüzünü inceledi. Kadın Taylor'ı bekleğinden beri tanırdı. Woodbury küçük bir kasabaydı. Evde tek başına kalamayacak kadar küçükken, annesi alışverişe gitmeden önce bazen onu Bayan Atkinson'a bırakırdı.

Kütüphaneci, “Hiç sıkıntı değil,” derdi rahat bir edayla. “Bütün okuyuculara kapımız açık.”

Taylor saatlerce çocuklar bölümünde kitaplarla birlikte oturdu. Orası güvenliydi.

Şu anda bu güvenliğe ihtiyacı vardı.

Bayan Atkinson aceleyle yanından geçti ve anahtarları şingirdayarak kapıyı açtı.

“Haydi seni içeri alalım.”

II

Eski binada bir dizi yüksek tavanlı, loş salon vardı, bu salonlar binanın var olduğu yüz yıldan fazla süre içinde çok az değişmişti. Hepsinin ilk başta yapılan ince işlemeli alçıları ve şömineleri duruyordu ancak ışıklar değiştirilmiş, binanın harap güzelliği içinde çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. İçerisi serindi ve kâğıt ve mürekkebin, ahşap cilası ve tozun tanıdık kokusu çok derinden rahatlatıyordu onu.

“Normalde bunu pek yapmam, senin de bildiğin gibi.” Bayan Atkinson’ın sesi kütüphanecinin masasının arkasında bulunan küçük erzak odasının içinden geldi. “Ama bir fincan çay iyi gelebilirmiş gibi görünüyorsun.”

Taylor bir su ısıtıcısının belli belirsiz homurtusunu ve açılıp kapanan dolapların sesini duydu. Çay kaşıkları seramik fincanlara değdiğinde çıkan şingirtiyı.

Çantasını yıpranmış tahta masalardan birine koydu ve bir sandalyeye oturdu. Bacaklarına değen plastik soğuktu.

Üzerine bir tükenmişlik yayıldı. Başını masaya koyup o anda uyuyabilirdi.

“Al bakalım.” Kütüphanecinin verdiği kupanın üstünde neşeli ayçiçeklerinden oluşan bir desen vardı.

Taylor uzun bir süre içmeden öylece oturdu, ona bir yardımı dokunabilirmiş gibi çayın sütlü derinliklerine gözlerini dikti.

Masanın diğer tarafından, Bayan Atkinson onu kaşları çatık, alnını kırıştırmış bir ifadeyle izliyordu.

“Canım, sen iyi misin?” Ses tonunun yumuşaklığı Taylor’ı yeniden ağlatıyordu az kalsın.

Taylor, “Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “*Gerçekten* kötü bir gün geçiriyorum. Birkaç şeye bakmam gerek ve sonra da sanırım... sanırım daha iyi hissedebilirim belki. En azından öyle umuyorum.”

Kadın bunu düşündü. Taylor onun acaba daha fazla karışsam mı diye düşündüğünden şüphelendi. Ama o artık küçük bir kız değildi. Her ağladığında annesini arayamazlardı.

Bir an sonra kütüphaneci gözle görülür bir tereddütle ayağa kalktı ve aşırı kalabalık çalışma masasına gitti.

“Hayatında olup biten şey her neyse, umarım çözersin. Ne olursa olsun seni buralarda görmek güzel. Seni özlemiştik.”

Taylor onun “özlemiştik” derken kimlerden bahsettiğini merak etti. Bayan Atkinson kütüphanenin *kendisi* sayılırdı.

Çay sıcak ve tatlıydı, tam da sevdiği gibi. Birkaç yudum aldıktan sonra biraz kendine gelir gibi oldu.

O sırada kütüphaneci binanın derinliklerine kaybolmuştu. Arada sırada Taylor kitapların yeniden raflarına konmasının güven veren sesini duyuyordu.

Olduğu yerde durmak istiyordu. Ancak yapması gereken bir şey vardı.

Yavaş adımlarla kurgu olmayan kitapların bulunduğu üst kata çıktı ve ışığı yakmak için kapının kenarındaki düğmeye bastı. Floresan ampuller titreşti ve mekanik bir vızıltıyla yandı.

Küçük oda kitaplarla dolup taşıyordu, kitaplar yaklaşık iki metre yüksekliğindeki raflara dizilmiş, duvarın her bir santimini kaplıyordu. Duvarların birindeki pencereden içeri çok az güneş ışığı giriyordu.

Odanın içindeki rafları gezdi ve aradığı bölümü bulana kadar başlıklara baktı.

Woodbury kasabası kütüphanesinin kurgu olmayan paranormal kitaplar bölümü çok uzun değildi, çoğunlukla cadılar ve hayaletlerle ilgili kitaplar vardı. Taylor hayaletlere inanmazdı. Hatta, inanmakla pek işi olan bir tip değildi. Daha dört yaşındayken Noel Baba'nın çirkin bir sahtekârlık olduğuna kanaat getirmişti. O zamana kadar diş perisine inanmayı çoktan bırakmıştı. Sekiz yaşındayken, bir kış gecesi arka bahçede yıldızları seyrettikleri sırada babası ona Büyük Patlama teorisini açıkladıktan sonra ateist olmuştu. Ancak yaşı ilerledikçe onun doğru olduğundan da pek emin olmamaya başlamıştı.

Yine de işin özüne inmek gerekirse, pek bir şeye inanmıyordu.

Taylor alt kattan hafif bir konuşma mırıltısı geldiğini duydu, başka biri daha bugün erkenden gelmiş olmalıydı.

Odanın diğer tarafına doğru yürüyerek bölüm isimlerini taramaya devam etti. Bu sefer kartta "Psikoloji ve Psikoterapi" yazan bölüme gelince durdu.

Çok daha ümit vaat eden bir bölüm gibi görünüyordu. Her türlü şekil ve boyuttan kitaplarla dolu bir kitaplık.

Seçtiği ilk kitabın adı sadeydi. *Şizofreni*.

Taylor gitgide artan bir endişeyle bu hastalıkla ilgili korutucu sayfaları çevirdi.

Vaka incelemeleri en kötüsüydü:

Hasta X'in üst bedeninde yirmi dakika süren bir episod sonrasında ezikler, hematom ve yırtıklar meydana geldi. O süre içerisinde hasta saldırıya uğramakta olduğuna veya görünmez bir saldırgana karşı kendini koruduğuna inanıyordu. Bu olaya tanık olan tıbbi kadro bu yaralanmaların hepsinin hastanın kendisi tarafından gerçekleştiğini söyledi ancak hasta daha sonra kendini bir saldırıdan korumakta olduğu konusunda ısrar etti...

Taylor kitabı pat diye kapattı.

Daha fazlasını bilmek istemiyordu. Bu onun kaderi olamazdı.

İnsan on yedi yaşındayken birdenbire bir zihinsel hastalıkla uyanmazdı, değil mi?

Bunu araştırmamaya karar verdi.

Geçen gece ona saldıran şey her neyse, onun zihninde yarattığı bir şey değildi. Gerçektir. Boynundaki o izleri kendisi yapmamıştı.

Yeniden paranormal rafına geldi. Yavaşça, çekinerek hayallerle ilgili bir kitaba doğru uzandı.

“Aradığın şeyi orada bulamazsın.”

Taylor sıçradı ve kitabı düşürdü.

Gölgelerin içinden bir adam çıktı ve dar kapı aralığına adım attı. Taylor’dan çok az uzundu ve tıknazdı. Kafasını çevreleyen kalın, beyaz saçları dağınık bir bulut gibiydi ve çok yumuşakmış hissi uyandırıyor, tabii Taylor daha önce dokunmaya cüret etmemişti. Gözleri onunkilerle aynı yeşildi. Adam Taylor’ı sezgisi kuvvetli bir uyanıklıkla izliyordu; bu küçükken onda gerginliğe sebep olurdu.

Taylor ilk anda o kadar şoke olmuştu ki konuşamadı. Sonunda sesine yeniden kavuştu.

“Büyükbaba? Burada ne işin var?”

Aldrich Montclair gülümsedi fakat gözleri ciddiyetini korudu. “Merhaba yavrum. Sanırım ufak bir sohbet etmemizin zamanı geldi.”

ON BEŞ

Taylor elini koluna götürdü ve kendini çimdikledi.

Canı yandı.

“Ben... ben a... anlamıyorum,” diye kekeledi, sanki cevaplar raflarda olabilirmiş gibi etrafına baktı. “Beni nerede bulacağını nasıl bildin?”

Büyükbabası, “Bunun açıklaması biraz karmaşık,” dedi. “Ama elimden geldiği kadar anlatacağım. Onu ve başka şeyleri.”

Taylor, “Başka şeyleri mi?” diye sordu kısık sesle.

“Dün geceki olay.” Taylor büyükbabasını daha önce hiç bu kadar ciddi görmemişti. “Dün gece bir şey oldu, değil mi?”

Taylor’ın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

“Bunu nasıl biliyor olabilirsin?” diye fısıldadı.

Büyükbabası, “Çünkü böyle bir şeyin olmasını bekliyordum,” dedi. “Şimdi, korkarım hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Fazla beklemiş olabilirim. Diğerleri böyle düşünüyor ve genelde haklıdırlar.”

Diğerleri mi? Hareket etmek mi?

Taylor afallamış bir halde ondan geriye, pencereye doğru bir adım attı. Sıcak bir gün olmasına rağmen, üşüyüp titremeye başladı.

Büyükbabasının gözleri kocaman büyüdü. “Canım, sakın olman gerek.”

Sesindeki aciliyet belirtisi Taylor’ın daha da paniklemesine neden oldu. Büyükbabası ona doğru bir adım yaklaşınca onu uyarmak için bir kolunu kaldırdı.

“Yaklaşma.”

Yukarıdaki lamba kaygı verici bir şekilde titreşti. Büyükbabası olduğu yerde durdu ve ellerini kaldırdı.

Işık yeniden titreşti ve Taylor floresan ampule baktı, acaba sıkıntı neydi diye merak etti.

“Beni dinle, hayatım.” Aldrich’in sesi alçak ve sakindi. “Başına gelen bu şeyler, baş ağrıları, bayılmalar, karıncalanan eller, kaybolan zaman gerçek. Dün geceki saldırı da gerçektir. Sana olan bu şey çok tehlikeli ve dikkatli olmazsak ölümcül olabilir.”

Taylor’ın dudakları hareket etti ancak hiçbir kelime çıkmadı. Zamanın kaybolduğunu kimseye, annesine bile söylememişti.

“Sen nasıl?..” diye fısıldadı.

Aldrich, “Çünkü bu bana da oldu, babama da, onun ablasına ve ablasının çocuklarına da,” dedi. “Bu senin kanında var.”

Taylor arkasındaki pencere pervazını öyle sıkı tuttu ki canı yandı.

“Benim kanımda ne var?”

Aldrich sadece, “Güç,” dedi.

Işıklar bir kez daha gidip geldi, sonra da bam diye patladı.

“Ah, canım.” Büyükbabası iç çekti. “Ben de bundan korkuyordum.”

Alt kattan Bayan Atkinson’ın, “O da neydi öyle?” diye feryat ettiğini duydular.

Büyükbabası, “Dışarı çıkmalıyız,” dedi. “Başka bir şey olmadan önce. Ve ben de sana anlatabileceklerimi anlatacağım.” Bir elini Taylor’a uzattı, yaralı bir hayvana uzatır gibi avcunu yere doğru çevirmişti. “Benimle gelir misin?”

Taylor tereddüt etti. Ama neler olduğunu anlaması gerekiyordu. Ve görünüşe göre büyükbabası biliyordu.

Elini tuttu.

II

Caddede birlikte ilerlerken, Taylor, “Hâlâ beni nasıl bulduğunu anlayamıyorum,” dedi. Hava hızla ısınıyor, güneş kaldırımları pişiriyordu.

Taylor büyükbabası yaklaşık bir senedir görmemişti. Babası gittiğinden beri işler biraz gergindi, o yüzden bu çok beklenmedik bir şey olmuştu.

“Korkarım, bir itirafta bulunmam gerek.” Büyükbabası ona yandan bir bakış attı. “Bir süredir gözüm üzerindeydi.”

Taylor durdu. “Öyle mi? Ama nasıl?”

“Benimle birlikte çalışan, bu tür işlerde çok iyi olan insanlar var,” dedi. “Onlar seni koruyordu. Dün geceye kadar.”

Biri yanlarından geçti ve Aldrich sustu. Caddenin karşıındaki yemyeşil parkı işaret etti.

“Belki de oraya gitsek daha iyi olur, o zaman her şeyi açıklayabilirim.”

Hafta içi olduğu için uzun, dar park hâlâ boştu. Bir dere yeşil çimlerin arasından yavaşça akıyordu.

Aldrich, Taylor’ı suya doğru götürdü ve kıyısındaki demirden bir banka geldiklerinde durdu. Bir zamanlar sanki onu kamufler etmeye çalışmış ve yeşile boyamışlardı. Boya sökülmeğe başlamıştı ve altındaki siyah rengi gösteriyordu.

“Otur lütfen,” dedi.

Taylor kararsız bir şekilde bankın kenarına tünedi. Metal güneşte ısınmıştı.

Büyükbabası ayakta durmaya devam etti. “Baş ağrılarının olacağını biliyordum çünkü benim de olmuştu,” dedi. “Ve baş ağrıları başladığında başka belirtiler göstermeye de başlayacağını biliyordum, elektrik üzerindeki etkin gibi. Çünkü bu şekilde kendini gösterir.”

“Ha?” Taylor gözlerini kırıştırdı.

“Kütüphanede ışıklar söndüğünde.” Aldrich gözlerini ondan ayırmadı. “Bunu sen yaptın.”

Taylor gözlerini kısarak ona baktı, kafası karmakarışık. “Benim onunla hiç bir alakam yoktu. Nasıl olabilir ki? Yukarıdaydık. Sen de hep benimleydin.”

“Bunu ellerinle yapmadın.” Taylor’ın başını gösterdi. “Bunu *beyninle* yaptın.”

Taylor başını ellerine gömdü.

Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Bir an için büyükbabasından cevap alabileceğini ummuştu. Ama şimdi dedikleri hiç mantıklı değildi.

Büyükbabam da benim kadar kafadan kontak.

Aldrich, “Taylor,” dedi.

Taylor yavaşça başını kaldırıp onunla göz göze geldi.

“Başını ağrıtan şey bu.” Sağ elini kaldırdı, elinde bir ampul vardı.

Taylor bakarken, ampul yanmaya başladı. Önce hafifçe, sonra da oldukça parlak bir şekilde.

Taylor hayretler içinde etrafta bir görgü tanığı var mı diye bakındı ama onlardan başka kimse yoktu. Yanan ampülü kendilerinin de görebildiğini ya da bunun bir hayal ürünü olduğuna dair ona herhangi bir şey söyleyebilecek hiç kimse yoktu.

“Kütüphanede tek yaptığın şey buydu.” Ampülü baş ve işaretparmakları arasında çevirdi. O sırada ampul aynı şekilde

yanmaya devam etti. “Benim şu anda yapmakta olduğum şeyi yaptın. Enerji moleküllerini ait oldukları ortamlardan –havadan, yerden– alıp ait olmadıkları bir yere taşıdın. Lambalara.”

Ampul söndü. Büyükbabası ampulü ona uzattı.

Tartışamayacak kadar kafası karışan Taylor, ampülü aldı.

Herhangi bir masa lambasında bulunabilecek normal bir ampul gibi görünüyordu. Gizli bir düğmesi falan yoktu.

Taylor ne diyeceğini bilemedi. Bu olay kabul edemeyeceği kadar tuhaftı. Ama her zaman için güvendiği tek bir kişi varsa, o da Aldrich Montclair'di.

Büyükbabası Oxford'da öğretim görevlisi, ortaçağ tarihi konusunda bir uzmandı. Eksantrik ve zeki biriydi fakat her zaman o ve Emily için zaman ayırmıştı. Taylor küçükken onu üniversitedeki küçük dairesinde sık sık ziyaret ederlerdi.

Dışarıda, St. Wilfred's Koleji'nin taş kuleleri, gökyüzünü delmek istercesine yükselirdi. İçerideyse kitap yığınları dış mimariyi taklit ederek her bir masa ve sandalyenin üstünde yükselir ve sallanırdı.

Taylor için orası Disneyland gibiydi.

Büyükbabası, Taylor'a resim çizmesi için eski sınav kâğıtlarından verirdi. Bunun büyüğü kaçınca ona sayfalarını çevirmesi için renkli illüstrasyonlarla dolu ağır kitaplar verirdi. Taylor o antika, deri kaplamalı edisyonların ne kadar kıymetli olabileceğini ancak yıllar sonra kavrayabilecekti.

Büyükbabası rahiplerin el yazmaları kâğıtlarının kenar boşluklarına çizdikleri fantastik çizimleri öğretmişti. Taylor saatlerce oturur, kalın, yumuşak sayfaların köşelerine gizlenmiş minik kedileri, fareleri ve ejderhaları arardı.

Taylor ve Aldrich tozlu, devasa bir kitabın üstüne eğilip bir yılının incelikle işlenmiş bir “A” harfini yediği resmi incelerken annesi iç geçirir, “Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş,” derdi.

Ancak Taylor'ın babası onları terk ettikten sonra, Aldrich onların hayatından yavaşça çıktı. Taylor büyüyordu ve onunla geçirecek zamanı azalmıştı. Aldrich de araştırmaları ve dersleriyle meşguldü.

Şu anda, en çok ihtiyaç duyduğu anda ortaya çıkması bir tesadüf olamazdı. Gerçekten onu "korumaya" mı çalışmıştı?

Neden korumaya?

Aldrich onun yanına oturdu. Rüzgâr onun ince, beyaz saçlarıyla oynadı.

"Sen zeki bir kızsın, Taylor, o yüzden bunu sana herhangi bir bilimsel gerçeği açıklar gibi açıklayacağım. Senin DNA'nda bir şey var. Benim DNA'mda olan şeyle aynı ve bu senin sıradışı şeyler yapmana olanak sağlıyor. Doğayı değiştirmene. Baş ağrıları bir başlangıç fakat işler bundan sonra çok hızlı ilerliyor. Eğitime ihtiyacın var. Rehberliğe. Ben sana bunu sağlayabilirim. Fakat..." Durdu, yüzü karanlığa gömüldü. "Burada olan başka şeyler de var. Seni korkunç bir tehlikeye sokan şeyler. Seni korumak için bir an önce yerini değiştirmemiz gerek."

Taylor onu inceledi. Tüvit ceketi ve kravatı içinde tamamen mantıklı görünüyordu.

Sadece söyledikleri deli saçmasıydı.

Taylor, "Üzgünüm ama bu delilik," dedi. "*Ben* delirdim. Büyük ihtimalle ben şu anda bütün bu sohbeti hayal ediyorum. Halüsinasyon görüyorum."

"Kesinlikle görmüyorsun." Büyükbabası hakarete uğramış gibiydi. "Bu gerçek, Taylor. Bu senin hayatın. Bunların hiçbirini hayal etmiyorsun. Dün geceki saldırı bütün bunları açıklığa kavuşturmuş olmalıydı." Taylor'ın boynundaki eşarbı işaret etti. "Çıkar şunu."

"Sen... Niçin?"

Büyükbabası, "Hayatım," dedi, "burada neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak bilmem için sana ne yaptıklarını görmem

gerek. Yaralanan yerin orası, değil mi? O eşarpla yara izlerini saklamıyor musun?”

Nedense Taylor ona yalan söyleyemedi. Başıyla onayladı.

“O zaman lütfen,” dedi yumuşak bir sesle, “o eşarby çıkar.”

Parmakları uyuşmuş bir şekilde düğümü çekiştirdi ve açtı. Boynuna esen hava serin geldi.

Taylor çenesini kaldırdı.

Boynundaki ince, mor izleri görünce büyükbabasının dudakları inceldi. “Korktuğum gibi. Fakat daha kötü de olabilirdi. Olanları kimseye anlattın mı? Annene? Polise?”

Taylor kafasını iki yana salladı ve aceleyle eşarby yeniden taktı.

“Güzel.” Ses tonu kesindi. “Bunları yetkililere açıklamak çok zordur. Hiç anlamazlar. Bununla ilgili hiçbir şey kitaplarında yer almaz. Ama bana anlatabilirsin. *Ben* anlarım. Ve en küçük ayrıntısına kadar olan her şeyi bilmem gerek.”

Gerçeği söylemek gerekirse, Taylor başına gelenleri birine anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Bu şu ana kadar yaşadığı en korkutucu şeydi ve bunun tamamını tek başına yaşamak zorunda kalmıştı.

İlk başta duraklayarak, sonra da gitgide artan bir güvenle holde uğradığı saldırıyı anlattı. Görünmeyen elleri. Garip güç ipliklerini, tutunduğu cankurtaran halatını.

Aldrich, “Bana onu bir kez daha açıkla,” dedi, ses tonunda gizli bir heyecan vardı. “Altın teller gördün ve onları kontrol etmeyi başardın mı?”

Taylor, “Onları tam olarak kontrol mü ettim, bilmiyorum,” dedi. “Daha çok sanki... birine tutundum gibi oldu.”

“Anlıyorum.” Büyükbabasının gözündeki aferin kıvılcımını görebiliyordu. “Bu senin bildiğinden çok daha etkileyici bir şey.”

Taylor bunun neden etkileyici olduğunu anlamadı. Bu onun için hâlâ bir kafa karışıklığı, acı ve korku kaynağıydı. Bir de patlayan lambalar.

Taylor ona doğru eğilerek, “Bana bunun ne olduğunu söyle,” dedi. “Bunun ikimizin DNA’sında olduğunu söylüyorsun. O zaman bu kalıtsal bir şey mi? Bir tür genetik... bozukluk mu?”

“Aynen öyle,” dedi. “Tabii ben ‘bozukluk’ kelimesini kullanmazdım. Daha çok DNA’nda diğer insanların çoğunda bulunmayan bir gen bulunuyor. Başka durumlarda gözlerinin mavi olmasına veya saçlarının kahverengi olmasına sebep olabilecek basit bir unsur.”

“Peki bu durumda bana verdiği şey ne?” Taylor ellerini kaldırdı. “Ben neyim?”

İkisi de aynı anda gelen sesleri duydu. Bankın üstünde olduğu yerde dönen Taylor, iş kıyafetleri içindeki iki kadının parkın içine yürüdüğünü gördü.

“Burası bunu konuşmak için doğru yer değil.” Aldrich’in bakışları parkı dolaştı ve onlara kulak misafiri olabilecek başkalarını aradı. “Gelip Oxford’da beni görmelisin. O zaman daha detaylı bir şekilde açıklayabilirim.”

Ayağa kalkmaya başladı fakat Taylor onun koluna uzandı ve onu geri çekti.

“Dur, öylece *gidemezsin*. Daha fazlasını anlatman gerek.”

Büyükbabası yeniden banka oturdu ve sakın bakışlarını ona dikti.

“Şu anda önemli olan şey senin bu genetik özelliğe sahip olman. Sen daha bebekken bile bunu hissedebiliyordum. Potansiyelini. Bununla *parlıyordun*. Diğerleri de bunu hissedebilir. İşte sorun da bu.”

Neyle parladığını anlamayan Taylor bundan memnun olup olmaması gerektiğini bilemedi.

“O yüzden sana göz kulak olması için Finlay’yi gönderdim,” diye devam etti. “Senin yeteneğinin aniden ortaya çıkıp seni boğabileceğini biliyordum. Annen bu konuyla ilgili hiçbir

şey bilmiyor; baban da öyle...” nazıkçe durdu, “gitti, o yüzden birinin sana göz kulak olması gerekiyordu.”

Taylor ona gözlerini kırptırdı. “Dur bir saniye... Finlay *senin* için mi çalışıyor?”

Büyükbabası başını salladı. “Senin başına... bir şeyler gelmeye başladığı konusunda beni uyaran oydu.”

“Ama dün gece neler olduğunu nasıl öğrendin?”

Aldrich, sanki tamamen normalmiş gibi, “Evinin önünde her gece biri vardı,” diye açıkladı. “O absürt isimli restorandaki stereo sistemini patlattığından beri. Neydi ismi? Jay’in Rocket Barı mıydı?” Burnunu kırıştırdı. “Gülünç.”

“Biri benim *evimin* mi önündeydi?”

Taylor onun verdiği her bir bilgi parçasını papağan gibi tekrar etmekten kendini alamıyordu.

Okulda gözetlenmişti. Evinde gözetlenmişti. Ne görmüşlerdi? Hayatının içinde onu gizlice takip eden biri olması fikri tüylerini diken diken etti.

Taylor, “Neden bana neler olduğunu anlatmadın peki?” diye sordu, sesi yükseliyordu. “Neden sadece açıklamadın?”

Büyükbabası bilgece gülümsedi. “Bana inanır mıydın? Canım yavrum, bunu sana daha önce anlatmış olsaydım, korkarım beni hastaneye yatmaya ikna etmeye çalışırdın.”

Taylor’ın ona karşı gelmeye hazır biçimde açılmış olan ağzı kapanıverdi.

“Şimdi bana inanıyor musun?” Büyükbabası ona dikkatle bakıyordu. “Bir sonraki adımı atmaya hazır mısın? Sana yardım etmeme izin vermeye?”

Neyin bir sonraki adımı?

Tek bildiği şey onu elektriğin yakınlarında tehlikeli yapan genetik bir anormalliğe sahip olduğuydu. Bu ne işe yarayacaktı ki?

Taylor, “Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedi. “Neden yaralandığımı bilmiyorum. Neden burada

olduğunu bilmiyorum. Bütün bunların neden başıma geldiğini bilmiyorum.”

Gözünden bir damla yaş kaçtı ve yanağından aktı, Taylor başını çevirdi.

Bir an için Aldrich hareket etmedi. Sonra uzandı ve elini omzuna koydu.

“Bunun kafanı karıştırdığını biliyorum. Ve her şeyi açıklayacağım. Seni koruyacağız.”

Taylor karşı çıkamadan esen rüzgâr onlara başkalarının seslerini taşıdı. Bu sefer onlara doğru gelen yolda yaşlı bir çift dikkatlice kol kola yürüyordu.

Aldrich bakışlarını gri saçlı çiftten ayırmadan, sessizce, “Sana anlatacağım çok şey var,” dedi. “Fakat burası yeri değil. Bu cumartesi beni görmeye Oxford’a gelmeni istiyorum. O zaman daha fazlasını açıklayacağım, seni bizim gibi olan başkalarıyla tanıştıtırım ve sana gücünü kontrol etmeyi öğretmeye başlayabiliriz.”

Taylor şaşırıp ona döndü. “Diğerleri mi? Yani, bu sadece bizim ailemizde olan bir şey değil mi?”

Aldrich sevinçle ıslıladı. “Ah, hayır canım kızım. Bu sadece bizim ailemizden ibaret değil. Bizim gibi birçok kişi var. Burada yalnız değiliz. Yalnız *değilsin*.”

Yaşlı çift yaklaştı. Onlardan biraz ötede de bebek arabasını itmekte olan bir kadın görüldü.

Büyükbabası ayağa kalktı ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. “Caddeye kadar benimle gel.”

Şaşırtıcı bir çabuklukla yürüyordu. Taylor adımlarını hızlandırdı.

Aldrich, “Bірçok sorun olduğunu biliyorum,” dedi. “Ve onlara cevap bulacağın konusunda sana söz veriyorum. O sırada, korkarım güvende olmayacaksın. Şu anda olmaması gereken birçok şey dönüyor. Dün gece olanlar bunun açık ve net bir

göstergesi. Benim adamlarım da oradaydı ancak sana zamanında yetişemediler. Güvenlik seviyesini artırdık, o yüzden orada bu tür bir saldırı yeniden gerçekleşmeyecektir. Ama senden geceleri evde kalmanı istemem gerek. Gün içerisinde bile kiminle birlikte olduğuna dikkat et. Güvenmediğin biriyle hiçbir yere gitme.” Katı bakışlarla gözlerini Taylor’a dikti. “Söz veriyor musun?”

Taylor kararsız bir şekilde, “Ben... sanırım,” dedi.

Artık kaldırırma gelmişlerdi, büyükbabası aniden durunca, Taylor tökezledi.

“Bir şey daha,” dedi. “Baş ağrıların ve... bizim durumumuzun diğer yan etkileri kuvvetli duygular nedeniyle tetiklenebilir. Öfke. Korku. Bunlar gibi.” Bir el hareketiyle Taylor’ı baştan aşağı gösterdi. “Çok fazla duygusal olmamaya çalış.”

Duygularım olmaması için mi çabalayayım? diye düşündü Taylor. *Bunu nasıl yapacağım ki?*

Aldrich, “Şimdi,” dedi. “Gerçekten gitmem gerek. Cumartesi için endişelenme, ben her şeyi annenle ayarlayacağım.” Taylor’ı omuzlarından tutup yanaklarından öptü. “Seni yeniden görmek gerçekten çok güzeldi. Ne kadar büyümüşsün. Ama... artık hayaletlerle ilgili araştırma yapmak yok, lütfen. O kitaplar bir yığın palavradan ibaret.”

Ondan sonra caddede yürüyerek Taylor’dan uzaklaştı.

Taylor sersemlemiş bir şekilde onun gidişini izledi. Tam köşeye varmadan önce, Taylor bir sokak lambasının altında mavi saçlı, tuhaf tipli bir kız durduğunu fark etti. Kollarında ve bacaklarında incelikle işlenmiş dövmeler vardı. Kaslı ve korkusuz görünüyordu.

Taylor ilgiyle onu incelerken, kız da meydan okuyan bir bakışla ona karşılık verdi.

Taylor telaşla arkasını döndü.

Klasik 1965 model beyaz Jaguar sessiz bir ara sokağa park edilmişti ve yüksek bir çitin ardında gözlerden uzaktaydı. Aldrich direksiyona geçti ve tatmin edici bir pat sesiyle kapıyı kapattı. Ön panel cilalı ahşaptı; içerisi hava alsın diye camı açarken ellerinin altında canlıymış hissi uyandırıyordu.

Saniyeler sonra, mavi saçlı kız diğer kapıyı açtı ve yolcu koltuğuna oturdu.

“Ee?” Kız zar zor kontrol edebildiği sabırsızlığı içinde ellerini kaldırdı. Bileklerindeki simya dövmeleri mürekkep gibi siyahtı. “Haklı mıymışım? Oluyor mu?”

Aldrich mendilini cebinden çıkardı ve alnındaki teri sildi. Bugün bayağı bir sıcaktı.

“Oluyor,” dedi.

Kız nefesini sesli bir şekilde bıraktı ve siyah deri koltuğa yaslandı. “Tamam. Yani bu gerçekten oluyor. Peki şimdi sırada ne var?”

Aldrich gülümsedi. Asistanı yetenekliydi ancak çok gençti. Torunundan sadece birkaç yaş büyüktü. Onu yüzleşmek üzere oldukları şeye hazırlamak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

“Şimdi,” dedi, “onu hayatta tutmamız gerek.”

ON ALTI

Sacha, Taylor'ın Devrim Sohbet sayfasını yüzüncü kez kontrol etti, çevrimdışıydı. Günlerdir e-posta atmamıştı. Sacha onunla konuşması gerektiğini biliyordu ama neredeyse rahatlamıştı. Taylor'a şüphelendiği şeyi söylerse...

Benim delirdiğimi düşünür.

Sacha iki günün büyük kısmını babasının dosyalarını inceleyerek, Aldrich Montclair'le ilgili başka bir şeyler bulmaya çalışarak geçirdi. Montclair'i araştırmış, onun Oxford, St. Wilfred's Koleji'nde ortaçağ tarihi profesörü olduğunu öğrenmişti. Tarih ve bilim çevrelerinde adı saygıyla anılan bir şahsiyetti. Fakat bunun ötesinde onun tarihçi babasıyla Taylor'la aynı soyadı taşıyan bir adam arasında bağ kurmasına yarayacak hiçbir şey yoktu. Neden birlikte çalıştıklarını açıklayacak hiçbir şey yoktu.

Bir şeyler olmak zorundaydı. Kendi öğretmeniyse Taylor'ın öğretmenin ikisinin iletişim kurmasına karar vermesi tamamen tesadüf olamazdı; İngiltere ve Fransa'da seçebilecekleri milyonlarca başka öğrenci vardı.

Sacha tesadüflere inanmazdı.

İç geçirerek babasının defterini yeniden açtı. Her bir sayfa Adam'ın küçük, titiz yazısıyla doluydu. Bariz bir sisteme sahip değildi sanki, gelişine göre notlar almıştı. O yüzden sayfalarda iş (7'de rektörle görüş) ve kişisel notlarının (marketten süt al) bir karışımı vardı. Onların arasındaysa, işte Sacha'nın aradığı kısımlar bulunuyordu.

Bu satırlar göze çarpıyordu. Her bir kelime çaresizlik doluydu.

“Şu ana kadar on iki. On iki oğlan saydım. Bir tane daha olmak *zorunda*.”

Sacha ilk sayfada doğum gününün tarihinin yazılı olduğunu ve kırmızı ile daire içine alındığını gördü.

Sayfayı çevirdi. “Aldrich anahtarı arıyor. Çok geç olmadan buna son vermenin bir yolu olması gerektiğini söylüyor. Grubunun tamamı kendini buna adanmış durumda. Fakat zaman bize düşman.”

Notlarına, “Nasıl bir anahtar?” yazmıştı.

Sacha artık babasının hayatının son senelerini onun ölmesine engel olacak bir yol bulmaya çalışmaya adanmış olduğunu biliyordu. Sacha babasının bütün o yolculukları sırasında üniversitedeki çalışması için araştırma yaptığını sanırken, babası ipuçları arıyor, bu laneti bozmak için bir yol bulmaya çalışıyordu.

Lanet. Sacha babasının raporlarında bu kelimeyi tekrar tekrar görmüştü. Ancak hiç tam bir açıklama yoktu. Ona bunun *ne* olduğunu ya da *nedenini* söyleyecek hiçbir şey bulunmuyordu.

Annesi ona bildiklerini ilk anlattığında, bu kelimeyi kullanmıştı: lanet. Sacha ilk başta bunun tuhaf bir şaka olduğunu sanmıştı. Fakat zamanla bu kelimeyi başka bir seçenek olmadığı için kullandıklarını fark etti. Onlar ailelerinin gerçek anlamda lanetlendiğine inanıyorlardı.

Sacha da buna inanmıştı.

Doğduğun gün öleceğin tarihi bilmeye başka ne isim verebilebilirdi ki? Başka ne denebilirdi?

Lanetlenmiş.

İlk başlarda, Sacha annesine bildiği her şeyi anlattırmıştı. Sorun şuydu ki, annesi çok fazla şey bilmiyordu. Ona söyleyebileceği tek şey, onların ailesinde doğan ilk erkek çocuklarının on sekizinci doğum günlerinde öldükleriydi. Her seferinde. Onlarca, yüzlerce yıl boyunca. O zamana kadar, onu hiçbir şey öldüremezdi.

Annesi ona kaderini anlattığı gün, “Herkesin hatırladığı kadarıyla durum hep böyle süregelmış,” demişti. “Ailemiz oğlanları kurtarmak için her şeyi denemiş ama her seferinde... ölmüşler.”

Annesinin gözleri o kadar ıssız bir yasla doluydu ki Sacha sarsılmıştı.

Sacha oturma odasındaki kanepede oturduklarını hatırlıyordu. Şu anda orada bulunan kanepeydi bu; yumuşak, kahverengi ve ortası biraz çökmüştü. On altıncı doğum günüydü. O yıl annesi ona çok istediği bir bilgisayar oyunu vermişti. Bir de ölüm fermanını.

İlk başta Sacha ona inanmamıştı. Kızmış, kafası karışmıştı.

Annesi ona anlatabileceği her şeyi anlattıktan sonra bu konuyu daha fazla konuşmak istememişti. Ona normal bir hayat sunmaya çalışmaya odaklanmıştı. Buna kafayı takmıştı.

Eskiden, “Sana elimden gelen en iyi hayatı vereceğim,” derdi. “Elimden gelen bu.”

Ancak Sacha normal bir hayat istemiyordu.

Onun istediği şey cevaplardı. Bu şeyi durdurmak istiyordu.

Şimdiyse yedi haftası kalmıştı. Yedi hafta.

Annie’yle konuşması gerekiyordu. Ya annesinden daha fazla şey biliyorsa? Ne de olsa o da ailesinde bununla birlikte büyümüştü. En azından bu konuyla ilgili ailesinin sahip olduğu bilgilere daha hâkimdi.

Sacha bu konuyla ilgili şu ana kadar çözebildiğinden daha fazlasının olduğuna emindi. Bir şeyler eksikti. Sacha kalemini bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. O kadar yorulmuştu ki.

Haksızlığa uğramış hissederek, “Bana daha fazla ipucu bırakabilirdin, baba,” diye mırıldandı, sonra da böyle dediği için kendinden nefret etti.

Babasının beş yıl önce o gece öleceğini bilmesi mümkün değildi, arabası bir İngiliz köy yolu üzerindeki bir ağacın gövdesine çarpmıştı. Sacha’ya bir açıklama bırakması için hiçbir sebep yoktu. Kendisinin burada olup bütün bunları çözeceğini düşünmüştü.

Fakat değildi.

Sacha defteri pat diye kapattı. Bir mola vermeliydi. Ve Taylor’la *gerçekten* konuşması gerekiyordu.

Bilgisayarına dönüp yeni bir e-posta açtı, adresi girdi ve kısa bir mesaj yazdı:

Konuşmamız gerek. Bu akşam 5’te. İngiltere saatiyle.

E-posta gittikten sonra dikkatlice gerindi, çok uzun süredir o koltukta oturuyordu. Saat ikiye geçiyordu. Kahvaltıdan beri bir şey yememişti. Midesinin guruldamasına şaşmamalıydı.

Mutfğa giderken ev sessizdi. Kardeşi okuldaydı, annesi de gün içi vardiyasına geri dönmüştü.

Gün içi vardiyası demek düzen demektir ve mutfak pırıl pırıldı.

Tezgâhtaki elmalardan birini kaptı ve devasa bir ısırık aldı. Çiğnerken lavabonun üzerinden eğildi ve pencereden aşağıdaki sokağa baktı. Görecek çok bir şey yoktu. Yaşlı bir adam uzun, ince bir tasmanın ucundaki küçük köpeğini gezdiriyordu. Bir kadın telefonuyla konuşurken hızlı adımlarla bir bebek arabasını itiyordu. Tam doğrulurken, siyah takım elbiseli üç adam onların

sokağına döndü ve tuhaf derecede hızlı adımlarla ilerlemeye başladı ancak Sacha durup nereye gittiklerine bakmadı.

Cebinden telefonunu çıkardı ve rehber listesine girdi. Listedeki ilk isim “Annie”ydi.

Parmağı arama butonunun üzerinde havada durdu. Hala-sıyla yıllardır konuşmamıştı. Herkesle birlikte onu da kendinden uzaklaştırmıştı.

Halası Paris’ten birkaç saat uzakta, kırsal bir yörede yaşı-yordu. Şehre nadiren gelirdi. Onun hayatından uçup gitmesine izin vermek daha kolay olmuştu. Fakat şimdi...

Ya cevaplar ondaysa?

Onunla konuşması gerekiyordu.

Ama arama tuşuna basmadan önce, ön kapının zili çaldı.

Koridordan ilerledi, kaşları çatılmış ve alnını kırıştırmıştı.

Gün içinde birilerinin eve gelmesi pek sık rastlanan bir şey değildi. Komşuları annelerinin sık sık geceleri çalıştığını bilirdi. Paketler ve posta aşağıya bırakılırdı.

Tam kapıya varmak üzereyken biri kapıyı o kadar sert yum-rukladı ki kapı çerçevesi sallandı.

Sacha olduğu yerde dondu, gözlerini kapıdan alamıyordu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Kapı yeniden yumruklandı. Isrardan daha fazlası vardı burada.

Sanki birileri kapıyı menteşelerinden sökmeye çalışıyordu.

Bir an için onu vuran adamların anısı zihninde korkunç bir şekilde görünüp kayboldu.

Benim hayatta olduğumu biliyorlar mı? Antoine mı onlara söyledi?

Temkinlice eğildi ve ayakkabılarını çıkardı. Sırtını duvara verip çoraplarıyla koridordan sessizce ilerledi.

Kapıya gelince öne eğilip kapı dürbününden baktı.

Kapının önünde, koridorda üç adam duruyordu. İlk başta normal gibi görünmüşlerdi. Fakat Sacha onları daha yakından inceleyince hızla nefesini içine çekti. Üçü de zafiyet derecesinde

zayıftı. Hepsi de hava sıcak olmasına rağmen uzun, siyah paltolar giymişti. Üçü de ölü gibi solgundu.

İçlerinden en küçük olan eliyle kapıya bastırıyordu. Yumruk atarak kapıyı sarsacak kadar güçlü görünmüyordu.

Darbeler yeniden geldi. Kapı şiddetle sarsıldı.

Fakat Sacha doğruca ona bakıyordu ve yumruğu hiç kımıldamamıştı. Kapıya kimse vurmuyordu.

Neler oluyor böyle?

Diğer ikisinin biraz arkasında duran aniden dosdoğru ona baktı. Gözleri kömür gibi siyah ve deliciydi.

Ne kadar istese de Sacha gözlerini ondan alamadı.

Adam gözlerini Sacha'ya dikerek kalın ve insanın içini donduran sesiyle konuştu. "Kızdan uzak dur."

Sacha adamın onu kapının içinden görebildiğine dair hasta edici bir hisse kapıldı. Sacha'nın onlara baktığını biliyordu. Onun korktuğunu biliyor gibiydi.

Daha da kötüsü, bunu eğlendirici bulmuştu.

Adamın dudakları donuk bir sırtışla kıvrıldı, sanki derisi yüzündeki kemiklerin üstünde gerilmişti. Sırıtan bir kafatasına bakmak gibiydi.

Sacha korkuyla nefesini içine çekti.

Üçü de aynı anda oldukları yerde döndü ve yürüyüp uzaklaştılar. Doğal olmayan bir yürüyüşleri vardı. O kadar pürüzsüzce ilerliyorlardı ki sanki yer döşemelerinin üstünde kayıyor gibydiler. Aynı anda merdiven boşluğuna döndüler ve gölgelerin içinde kayboldular.

Sacha ter içinde kapıdan geri geri çekildi.

Biraz önce ne oldu öyle?

Nefesini düzene soktuğunda elleri titreyerek cebinden telefonunu çıkardı.

Bu iş çıkırından çıkıyordu. O adamlar her kimse, normal değillerdi. Ve Taylor'ı biliyorlardı.

Annie'nin ne bildiğini öğrenme zamanı gelmişti.

Halası telefonu dört kere çaldıktan sonra açtı. "Alo?"

Biraz önce olan her şeyden sonra, onun sıcak, alto sesi muhteşem bir şekilde tanındı. Sacha telefonu sıkıca kulağına bastırdı. O ana dek onu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Sesini sakın tutmaya çalışarak, "*Salut, Annie,*" dedi. "Ben Sacha."

"Sacha!" Sesi daha da neşelendi. "Aman Tanrım. Sesini duyduğuma çok sevindim."

Sacha neredeyse onu görür gibi oldu; büyük köy mutfağında oturuyordu, siyah kedisi yakınlarda bir yerde kıvrılmıştı, elinin altında her zaman için bir fincan kahvesi vardı.

Sacha, "Son zamanlarda arayı kopardığım için üzgünüm," diye başladı ama halası onun bitirmesini beklemedi.

"Özür dileme," dedi. "Günün yaklaştığını biliyorum. Senin aramanı bekliyordum."

Gün yaklaştı. Onun ağzından duymak durumu daha da gerçek kılıyordu.

"Nasılsın, Sacha?" Sesi yumuşadı.

Sacha dudağını sertçe ısırdı. Halasının onun gerçekten nasıl olduğunu bilmesini istemiyordu. Hayatının neredeyse sonuna gelmişti ve korkutucu adamlar kapısında belirip ona üstü kapalı tehditlerde bulunuyordu. Bir de arada sırada para için kendini öldürüyordu.

"Bilmiyorum. Kafam karışık," dedi. "Korkuyorum. Garip şeyler oluyor, Annie. Ve ben bunların hiçbirini anlamıyorum. Yardıma ihtiyacım var. Bana yardımcı olabilir misin?"

Sacha normalde bu kadar dürüst olmazdı. Ya da bütün bunların ona verdiği acıyı hissetmesine izin vermezdi. Ancak yeniden halasının sesini duymak içinde bir yere dokunmuştu.

Onun hatıralarında halası, doğası gereği daha mutlu bir zamana aitti. Sacha'nın hiç ölmeyeceğini düşündüğü bir zamana.

Annie hâlâ babasıyla birlikte büyüdükleri aile bağında yaşıyordu. Sacha çocukluğunda orada çok zaman geçirmişti. Acaba orayı bir daha görme şansı olacak mıydı.

Kalbini çevreleyen acı iplikleri sıkıştı.

Annie anında cevap verdi. "Neye ihtiyacın var, Sacha? Ne istersen senin."

Sacha ona sarılabilirdi.

Hevesle, "Bilgiye ihtiyacım var," dedi. "Babamla ilgili bilgi edinmem gerek. İşle ilgili. Ne kadar ilerlediğiyle ilgili. Bana neler olduğuyla ilgili bildiği her şeyi."

"Sana bildiğim her şeyi anlatacağım."

Sacha'nın bedeni bir rahatlamayla gevşedi. Şu anda yanında olacak birine çok acayip ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Annie, "Baban bana her şeyi anlatmadı ama bir kısmını paylaştı," dedi. "Buna bir lanet dediğimizi biliyorsun ama aslında ne olduğunu bilmiyoruz. Baban bütün hayatını bunun nasıl mümkün olduğunu çözmeye çalışarak geçirdi. Ölmeden hemen önce bana bir şeyler bulmaya yaklaştığını söylemişti. Bunu durdurmanın bir yolu olabileceğine inanmasına sebep olan bilgiler edinmişti. O yüzden İngiltere'ye gidiyordu sürekli. Bana orada bir anahtar olduğunu söylemişti. O anahtarı arıyordu."

Sacha'nın kalbi bir an için duruverdi.

Babasıyla Taylor'ın büyükbabasının birlikte üzerinde çalıştıkları şey bu olmalıydı. Bu olmak zorundaydı.

O adamlar, "*Kızdan uzak dur,*" demişlerdi.

Belki de Sacha'nın babasının aradığı şeyi bulmasını istemiyorlardı.

Heyecanının sesine yansımaya engel olamadı. “Sana başka bir şey söyledi mi? Şu ana kadar bunu durdurmayı başarmış biri var mıydı? On sekiz yaşına bastıktan sonra yaşamaya devam eden?”

Annie bir an tereddüt etti.

Bir saniye sonra, “Hayır,” dedi. “Bildüğümüz kadarıyla yok.”

Sacha ümidinin bir kısmının uçup gittiğini hissetti. “Hiç mi?”

“Hiç.” Sesi çok hüzünlüydü. “İlk doğan erkek çocuklarının hepsi on sekizinci doğum günlerinde ölür. Bizim için durum hep böyleydi.”

“Ah.”

Neden hiç iyi bir haber alamazdı ki?

“Baban lanetle ilgili bir referans buldu, bu lanetin on üçüncü oğulla birlikte sona ereceğini söylüyordu. Senin kaçınıcı olduğunu çözmek için eski kayıtları araştırdı yıllar boyunca. Senden önce kaç kişinin öldüğünü çözmeye çalıştı. Bunun sona erdiğini umuyordu. Senin on dördüncü ya da on beşinci olduğunu ve bütün bu olayın sona erdiğini. Bu zor bir şeydi çünkü çok eskiden ölümler her zaman kayıt altına alınmıyordu. Ve sonra sen o kazayı geçirdin.”

“Salıncaktaki.” Sacha olayı hatırlamıyordu fakat bunun hikâyesini çok defa duymuştu.

Annie yine de bir kez daha anlattı.

“Düşüp boynunu kırdın. Annen olanları baştan sona gördü. O ne de olsa bir hemşire, senin öldüğünü biliyordu. Tamamen kendinden geçti. Sonra, birkaç dakika geçince sen kalkiverip oynamaya devam ettin.” Annie durdu. “İşte o zaman...”

“...benim ölemeyeceğimi anladılar,” diye cümlesini tamamladı Sacha.

İkisi de bir saniyeliğine sessizliğe gömüldü.

Sacha sohbeti yeniden canlandırmaya çalıştı. “Bugün karpımıza adamlar geldi,” dedi. “Çok tuhaftılar. Soluk ve zayıf.

Normal değillerdi. Babam hiç öyle birilerini görmüş müydü? Onu takip eden birileri var mıydı?”

“Vardıysa bile bana söylemedi.” Annie’nin sesi endişeli geliyordu. “Sana zarar verdiler mi?”

“Hayır. Belki de hiçbir şey değildi.”

Sacha bilerek bunu olduğundan önemsizmiş gibi gösteriyordu. Annie’nin onların ne kadar korkunç olduklarını bilmesini istemiyordu. Bu olayın onu ne kadar sarstığını.

Şu anda ne kadar büyük bir tehlikede olabileceğini düşündüğünü.

Halası iç çekti. “Keşke sana yardımı dokunabilecek daha fazla şey biliyor olsaydım, Sacha. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Baban tarihçiydi. Bunu her zaman için herkesten daha iyi anlıyordu. Buna bir tür kayıp bilgi derdi, bir zamanlar yaygın olan fakat artık anlamadığımız için öylece... bir kenara attığımız inanışlar.”

“Yardımcı oluyorsun, Annie, gerçekten. Benim sadece...” Sacha bir yumruğunu hafifçe dizine vurdu, “... çarelerim tükeniyor.”

Annie durup düşündü. “Sacha, neden buraya gelip babanın kitaplarına bir bakmıyorsun? Belki onların içinde sana yardımı dokunabilecek bir şeyler vardır. Adam cevapların bu kitapların içinde bir yerlerde olduğuna inanırdı hep.”

“Tamam, öyle yapayım.”

Ses tonu dürüsttü fakat bu bir yalandı. Halasının evini ve babasının kitaplarını görmek için hiçbir şansı olmayacağından emindi.

Zamanı tükeniyordu.

ON YEDİ

Taylor büyükbabasıyla yaptıkları konuşmayı aklından çıkaramıyordu.

Konuşmanın üzerinden tekrar tekrar geçip onu çözmeye çalıştı. Zihninde büyükbabasının sesini duyup duruyordu.

"Sana olan bu şey çok tehlikeli..."

Uyarısı onu sarsmıştı. Georgie'nin ders çalışmak için Taylor onlara gelsin diye yalvarmalarına rağmen gece evden çıkmamıştı. Sabah omzunun üstünden bakarak okula hızlı adımlarla yürümüşü.

Derslerde dışarı ilk çıkan olabilmek için kapının yakınına oturdu. Bu çok saçmaydı gerçekten fakat bunu yine de yaptı.

O günkü dersler sona erince okulda kalıp kütüphanede ders çalışmaya karar verdi. Büyükbabası ona evin güvende olduğu konusunda söz vermiş olsa da, onun bundan yüzde yüz nasıl emin olabildiğini bilmiyordu. Emily'nin okul sonrası etütleri vardı, annesi de hâlâ işteydi ve Taylor şu anda evde tek başına olmak istemiyordu.

Saat dörtte, sessiz, kitaplarla dolu kütüphanedeki bir masada otururken, biri masaya geldi ve ışığını engelledi.

Başını kaldırıncı Tom'un karşısında dikildiğini gördü.

"Konuşmamız gerek."

Kaba ses tonu ve ekşi suratı Taylor'ın içini ezdi. Georgie'nin onunla hızlı bir şekilde ayrılmasına dair uyarısından sonra ondan iki gündür kaçmıştı. Tom'un da bunu fark ettiğini biliyordu.

Taylor sakın konuşmaya çalışarak, "Ah... Tabii," dedi. "Nerede?.."

"Bildiğim bir yer var." Sesi soğuktu.

Bu iyi görünmüyordu hiç.

Taylor kitaplarını ardında bırakıp aydınlık, modern okul kütüphanesinden koridora çıktılar. Dersler biteli neredeyse bir saat olmuştu ve gergin bir sessizlik içinde yürürlerken, ayak sesleri yankılanıyordu.

Tom'un sessizliği sinir bozucuydu ve bir köşeyi dönüp karanlık bir koridora girdiklerinde Taylor kararsız kaldı.

"Nereye gidiyoruz?.."

Tom'un cevabı kısıydı. "Az kaldı."

Taylor'ın bir yanı bunu kabul etmek istemedi fakat komik geldi. Bu Tom'du. O Taylor'a zarar vermezdi.

Koridorun sonuna gittiler ve sola dönüp okul spor salonunun devasa boşluğuna girdiler. Yüksek duvarların üst kısmındaki pencerelerden giren gri akşamüstü ışıkları, geniş salonun büyük bir kısmını gölgede bırakıyordu. Boşken bile ter ve korkunun kokusu havada asılıydı.

Burası Tom'un mekânıydı. O bir sporcuydu. Taylor'a her ne diyecekse, bunu derken kendi sahasında olmak istemişti.

Taylor kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bu ne anlama geliyor, Tom?" Sesi yankılandı.

"Ben de sana aynısını sormalıyım, Taylor." Suratı kırmızıydı. Kızgın görünüyordu. "Neden böyle davrandığını anlamıyorum."

Taylor'ın beden dilini işaret etti; sıkıca kavuşturduğu kollarını. "Benden kaçıyorsun. Mesajlarımı görmezden geliyorsun. Benim kız arkadaşım olduğunu sanıyordum."

Kız arkadaşım derken bunu tükürür gibi söylemişti.

Taylor, "Ben kız arkadaşınım *zaten*," dedi. Durdu. Artık dürüst olmasının zamanı gelmişti. "Ya da öyleydim."

"Öyleydin." Tom ters ters ona baktı. "Tıpkı düşündüğüm gibi. Yani beni bırakıyorsun ama bunu bana söyleyecek cesaretin yok mu? Öyle mi, Taylor?"

Taylor buna karşı çıkmak istedi ama mantıklı bir noktaya parmak basmıştı.

Taylor, kollarını iki yanına indirerek, "Üzgünüm," dedi. "Bunu daha önce konuşmamız gerekirdi. Ama derslerle o kadar meşguldüm ki..."

Tom, "Evet, biliyorum senin o *derslerini*," diye alay etti. "Fransız bir çocukla. Duyduğuma göre onunla ders çalışmaktan daha fazlasını yapıyormuşsun."

Taylor'ın kalbi tökezledi. Sacha'yı nereden biliyordu? Nasıl bilebilirdi?..

Bir an için doğru düzgün düşünemeyecek kadar şoke olmuştu ancak sonra parçaları birleştirdi.

Georgie.

Kendini kekelerken buldu. "Ben... Ne?"

Tom ona doğru bir adım atarken gözlerini kıstı. Boynundaki sinirler şişti. "Ben salağın teki değilim, tamam mı? Beni öyle oynatamazsın. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" İçinde bulundukları spor salonunu göstermek için bir kolunu savurdu. "Ben bu *okuldaki* en popüler adamım. Seninle çıktığımı için bile şanslı sayılırsın."

Taylor daha önce onun bu yanını hiç görmemişti. Taylor'dan nefret ediyor gibi görünüyordu.

“Tom bu fikre nereden kapıldın, bilmiyorum ama ben bir şey yapmıyorum...”

“Ah, öyle mi? Ben başka şeyler duydum.” Ona doğru bir adım daha attı.

Fazla yakınlaşmıştı.

Taylor görmeyerek arkaya doğru sendeleyerek bir adım attı, gözleri bir kaçış yolu bulabilmek için içeriye taradı. Ama Tom onunla salonun tek çıkışı arasına geçmişti.

Taylor onu yatıştırmaya çalışarak ellerini kaldırdı. “Bak... sakin ol. Bunu insan gibi konuşalım.”

Ama Tom mantığın sesini dinlemeyecekti.

“Herkes benim neden inek Taylor Montclair’le çıktığımı merak ediyordu. Kankalarım hep benimle alay etti.” Bakışları onu suçluyordu. “Senin farklı olduğunu sanmıştım. Biraz havalı...” Elini alına vurdu ve ses bir silah atışı gibi yankılandı. “Tanrım. Zamanımı seninle boşa harcamakla nasıl bir aptallık etmişim.”

Taylor’ın yanakları al al oldu. Tom’un sesindeki incinmişliği ve iğrenmeyi duyabiliyordu. Bu iki duygu birbiriyle karışarak kuvvetli bir öfke yaratıyordu.

Taylor titremeye başladı.

“Bak, Tom. Üzgünüm,” dedi. “Haklısın. Adil değildim.”

“Adil mi?” Kızgın gözlerle ona baktı. “Hayır hiç de adil değildin, seni sürtük. Beni aldattın...”

“Aldattım mı?” Taylor ona bakakaldı. “Ben seni hiç aldatmadım.”

“Yalan söyleme.” Ona doğru bir adım daha attı. Taylor yine bir adım geriledi. Fakat bu sefer sırtı duvara denk geldi, soğuk ve sertti. Artık gidebileceği bir yer kalmamıştı. Kalbi göğüs kafesini dövercesine çarpıyordu.

Tom parmağını birden ona doğru sallayınca Taylor irkildi. “İnternette tanıştığın Fransız herifin tekiyle sürtüyormuşsun, kaşar seni. Herkes bunu konuşuyor.”

Herkes mi?

Taylor şiddetle kafasını salladı. “Hayır, ben öyle bir şey...”

“Pis yalancı,” diye bağırdı. “Sen kim olduğunu sanıyorsun? Sen bir *hiçsin*.”

Taylor, yukarıdan Tom’un ona gelen sıcak ve ıslak nefesini teninde hissedebiliyordu, bedeniyle onu kısıtırmıştı.

“Beni aldattığına pişman edeceğim seni.”

Taylor çaresizce onun gözlerinin içine baktı ve durması için yalvardı. Ancak onun yüzü kinle karanlığa gömülmüştü.

Birdenbire, Taylor’ın içindeki bütün korku onu terk etti. Üzerine sakın, olağanüstü bir kontrol hissi indi.

Kalbinden kollarına güç inerken Taylor gözlerini kapadı. Nefesini birden içine çekiverdi.

Önünde duran kaslı çocuk artık küçük ve önemsiz görünüyordu.

Güçlü olan kendisiydi.

Büyükbabasının bahsettiği şey bu muydu? Hani şu genetik anormallik?

Büyükbabasının uyarısını hatırladı. “*Olabilecek şeyleri kontrol etmenin bir yolu yok...*” Kısa bir an için zihninden endişe geçti. Fakat bir şimşek gibi parladı ve yok oldu.

Tom, “Sen orospunun tekisin, bunu biliyor musun?” dedi.

Taylor’ın elleri yanmaya başladı. Dikkatli davranmayı unuttu.

“Geri çekil.” Sesi çok uzaktan geliyormuş gibiydi. Yükselmişti. Reddedilemezdi.

Tom hareket etmedi, sadece ona inanamayan gözlerle bakakaldı. “Ne?”

“Geri. Çekil.”

Tom kaskatı bir halde geri adım attı. Bunu yaparken de ne yaptıklarını anlayamıyormuş gibi bacaklarına baktı. Beti benzi attı.

Tom geriye doğru sarsıntılı bir adım daha atarken, Taylor sanki bunu uzaktan izliyor gibiydi. Ve bir adım daha. Oyuncak gibi hareket ediyordu. Bir kuklaydı.

“N’oluyor be?” Sesi korkmuş gibi çıkıyordu.

İlk başta Taylor neler olduğunu tam olarak kavrayamadı. Kavradığında o kadar neşeyle doldu ki başı döndü.

Bunu ben yapıyorum. Onun kaçmasını sağlıyorum.

Güç sarhoş ediciydi. Tom ona zarar veremeyecekti. Taylor ona izin vermeyecekti.

Kendini uçuyor gibi hissetti.

Tom *kaçmalıydı* zaten. Pisliğin tekiydi. Taylor’ı tehdit etmiş, ona küfredmişti. Bundan çok daha beterini hak ediyordu.

Tom’un seçiren adımları daha da hızlandı.

Taylor’ın bir yanı artık durması gerektiğini biliyordu. Ama bu sesi duyamıyor gibiydi. Damarlarında akmakta olan enerjiye karşı koyması mümkün değildi. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bunun asla sona ermemesini istedi.

Yüzüne yavaşça zafer dolu bir gülümseme yayıldı. Kollarını uzatıp daha fazlasını istedi.

Görünmeyen bir güç Tom’u cilalı ahşap zeminden kaldırdı. Ayaklarını yerden kesti. Onu son sürat arkadaki duvara fırlattı.

Tom boğuk bir korku çığlığı attı.

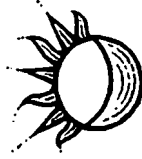
“Dur.”

Emredici bu ses kapı eşiğinden geldi.

Tom tam duvara çarpmak üzereyken dondu. Yerden yukarıda ayakları sallanarak gözleri dehşet içinde kocaman olmuş bir halde asılı kalmıştı. Taylor yavaşça dönüp kapıda duran bir adam gördü.

“Bay Finlay?”

ON SEKİZ

Finlay bir elini Tom'a doğru uzatmış duruyordu, avucu dışarıya dönüktü. Ancak gözleri Taylor'ın üzerindeydi. "Bayan Montclair, onu bırakmanız gerekiyor." Sakin ve emin bir sesle konuşuyordu. "İzniniz olmadan onu kurtaramam. Bu onu ortadan ikiye bölebilir."

Taylor odaklanamıyordu. Tom'un duvara yapışmasını engelleyen kişinin Fransızca öğretmeni olduğu ortadaydı ama nasıl?

"Sana göz kulak olması için Finlay'yi gönderdim..."

"Yardımaınıza ihtiyacım var." Öğretmenin sesi yükseldi ve zihnindeki sisi yarıp geçti. Sesi ağır bir şey taşıyormuş gibi sıkıntılı çıkıyordu. "Onu hemen bırakmanız gerek."

Taylor, "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Oldukça basit, gerçekten. Enerjiyi bulup kontrol edin." Finlay'nin ses tonu profesyoneldi, sanki fiil çekimlerinden bahsediyor gibiydi. Fakat terlemeye başlamıştı. "En basit metot, enerjiyi fiziksel bir obje gibi hayal edip geri çekmektir. Onu geriye çekmekte olduğunuz bir iplik olarak hayalinizde canlandırın."

Taylor gözlerini kapadı. Gücün etrafında uçuştüğünü hissetti, iplikten çok bir rüzgâr gibiydi.

Tuhaf bir şekilde hâlâ sıcak olan ellerini uzattı ve bu rüzgârın onların içine dolduğunu hayal etti.

Buna karşılık verdi ve nefesini hızla içine çekmesine neden olan bir hızla yeniden içine doldu. Saçları altın buklelerden oluşan bir bulut gibi uçuştı.

Bay Finlay, “Çok iyi,” dedi onaylayarak.

Salonun diğer tarafında, Tom küt diye yere düştü.

Taylor dehşet içinde onun hareketsiz bedenine baktı.

Ben ne yaptım?

Tom yere indikten sonra Finlay bu durum karşısında hiç istifini bozmamış gibi göründü.

Çocuğun yanına yürüdü ve elini ona uzattı. “Ne kadar dikkatsizsiniz, Bay Berenson. Umarım kendinizi yaralamamışsınızdır.”

Tom başını kaldırdı, kafası karışmış bir şekilde bir Finlay’ye, bir Taylor’a bakıyordu.

“O bana vurdu.” Taylor’ı işaret etti. “Ya da... öyle bir şey yaptı.”

Finlay onu şaşırtıcı bir rahatlıkla ayağa kaldırdı ve bir elini onun omzuna koyarak kapıya kadar ona eşlik etti. O sırada da alçak sesle konuşuyordu. “Taylor’la kavga ettiniz. Kızarak oradan ayrıldınız. Başka hiçbir şey hatırlamıyorsunuz. Taylor’la kavga. Kızarak ayrıldınız.”

Kapıya geldiklerinde baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Dikkatli olun, Bay Berenson. Zeminin bazı yerleri kaygan.”

“Ah...” Tom garip, yavaş bir şaşkınlık haliyle konuşuyordu. “Özür dilerim, Bay Finlay. Dikkatli olacağım.”

“Aferin sana.” Finlay onun omzuna hafifçe vurdu. “Haydi bakalım.”

Tom’un gittiğinden emin olana kadar kapıda durdu.

“Şimdi, Bayan Montclair.” Finlay ona geri döndü, gözleri ışıldıyordu. “Benimle gelin.”

Kafası bir sisle dolu olan Taylor spor salonundan çıkıp geniş, boş koridordan onu takip etti. Öğretmenler odası kırmızı halı ve uyumsuz, eski püskü mobilyalarla döşeliydi. Hafif ekşimiş süt kokuyordu.

Öğretmeni ona bir sandalyeyi gösterdikten sonra su ısıtıcısını çalıştırdı, fincanları ve sütü almak için koşuşturdu.

Dumanı tüten iyi kupayla birlikte geri döndüğünde, Taylor şiddetle titremeye başlamıştı.

“Aman Tanrım, ben ne yaptım?”

“Haydi ama.” Finlay kupayı eline bastırdı ve parmaklarını sıkıca kupaya sardı. “Böyle yapmamalısınız. Çayınızı için de bunu doğru düzgün konuşalım.”

Taylor çay içemeyecek kadar hasta hissediyordu kendini. “Onu öldürebilirdim.”

“Abartmayın.” Öğretmeninin ses tonu sakindi. “Onu sersemletebilirdiniz fakat o güçlü bir çocuk. İyileşecektir.” Taylor’ı katı gözlerle sabitledi. “Çayınızı içmeniz konusunda gerçekten ısrar etmek zorundayım.”

Zorla küçük bir yudum aldı. Sıcaklık damarlarına yayılıp titremesini yavaşlattı sanki. Biraz daha içti.

Finlay onun karşısındaki koltukta oturuyor, keskin gözlerle onu izliyordu. “Neden bana orada neler olduğunu anlatmıyorsunuz?”

Taylor derin bir nefes aldı ve bütün bu olayın başlangıç noktasını hatırlamaya çalıştı.

“Ayrıldık.”

“Ah.”

Taylor, “Tom sinirlendi,” dedi. “Çok sinirlendi. Doğru olmayan şeyler söyledi. Beni... tehdit etti.”

“Terbiyesiz herif.” Finlay küplere binmiş gibi görünüyordu. “Onu yılın sonuna kadar cezalandıracağım.”

Taylor hemen, “Hayır,” dedi. “Lütfen yapmayın. Ben yeterince hasar verdim.”

Finlay, “Söylemem gerek, orada gerçekten büyük bir gösteri yaptınız,” dedi. “Aldrich inanılmaz memnun olacak.”

“Memnun mu?” Taylor ürperdi. “Ben bir canavarım.”

Finlay bundan hoşlanmadığını belirten bir sesle, “Dramatik olmaya gerek yok, Bayan Montclair,” dedi. “Yetenekleriniz henüz yeni. Sadece onları kontrol etmeyi öğrenmeniz gerekiyor. Sizde hiçbir sorun yok.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Orada ne yaptığımı gördünüz. Siz olmasaydınız...” Birden öğretmenin bir elini Tom’a uzatmış bir halde kapıda durduğu anı hatırladı. “Bir saniye. Onu nasıl yaptınız? Siz de... benim gibi misiniz?”

“Evet.” Finlay onunla neredeyse saygı gibi görünen bir ifadeyle göz göze geldi. “Ancak sanırım siz benden çok daha güçlüsünüz. Sizi durduramadım.”

Taylor, her şeyi zihninden bir kez daha geçirerek, “Orada ne yaptınız?” diye sordu. “Tom öfkeliydi ama sonra siz... ona bir şey yaptınız.”

“Bizler insanların unutmamasını sağlama gücüne sahibiz, kısa bir süre için.” Finlay gözlüğünü çıkardı ve bir mendille temizledi. “Oldukça ileri düzey bir beceri fakat öğrendikten sonra oldukça kullanışlı.”

Taylor bir kez daha Tom’un suratını gözünün önüne getirdi öfkesinin ve korkusunun bir anda özüre dönüşmesini.

Finlay onun düşüncelerini mi aldı?

Bu düşünce midelerini altüst etti.

Taylor, “Bu korkunç,” dedi. “Korkunç.”

Artık çay içmek istemiyordu. Burada durup Fransızca öğretmeniyle konuşmak istemiyordu. Ancak başka nereye gidebileceğini bilmiyordu.

Üzerlerindeki lambalar uğursuzca titreşti.

Finlay'nin gözleri büyüdü.

Sakinleştirici bir ses tonuyla, "Lütfen, sakın olun," dedi. "Tabii ki anlamıyorsunuz ve bütün bunlar sizin için yeni. Bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum. Ama anladığımı kadarıyla Cumartesi günü Aldrich'le görüşüyorsunuz, öyle mi?"

Taylor gözleri dolu bir halde başını salladı.

"Güzel." Finlay ayağa kalktı ve Taylor da kendini ayağa kalkarken buldu. "Büyükbabanız bunları kendisi açıklamak isteyecektir." Çabukça hareket edip Taylor'a en yakın çıkışa kadar eşlik etti. "O sırada, sakın kalmalısınız. Sinirlenmemeye çalışın. Berenson konusunda endişelenmeyin, sizi rahat bıraktığından emin olacağım."

Taylor bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi fakat artık kapıya gelmişlerdi ve birden kendini dışarıda dururken bulmuştu.

Finlay gözlerini ona dikti. "Eve gidebilecek durumda mısınız? Size eşlik edecek birine ihtiyacınız var mı?"

Taylor kafasını salladı. Hâlâ garip hissediyordu. Elleri tuhaf bir şekilde karıncalanıyordu, sanki her an parmaklarının ucundan kıvılcımlar çıkabilirmiş gibi geliyordu.

Ama Finlay'nin onu eve götürmesini istemiyordu.

"Ben iyiyim."

Finlay, "Eminseniz," dedi. "Hemen büyükbabanızı arayacağım, kendisi neler olduğunu bilmek isteyecektir. Ve, lütfen," durdu ve gözlerinin içine baktı, "soğukkanlılığınızı kaybetmeyin."

II

Taylor ön kapıyı savurup açtı ve ardından kilitledi.

"Merhaba?" diye temkinlice seslendi ancak kimse cevap vermeyince şaşırmadı. Annesinin ya da Emily'nin eve dönmüş olmaları için daha erkendi.

Fizz mutfaktan geldi ve ayak bileklerinin etrafında döndü, sanki bir şeyler olduğunu hissetmişçesine endişeyle bakıyordu.

Taylor teriyeri kollarına aldı ve köpeğinin yanaklarındaki tuzlu gözyaşı kalıntılarını yalamasına izin verdi.

“Bugün o kadar acayip şeyler oldu ki, Fizz,” diye fısıldadı. “O kadar acayip şeyler oldu ki.”

Şu anda yalnız olmak istemiyordu. Tom’un suratını aklından silemiyordu. Onu fırlattığı zaman yüzündeki ifadesini...

Şu anda Georgie’yle birlikte Kafein Şoku’na gitmeyi o kadar isterdi ki. Ama bunu yapamazdı, değil mi?

Taylor dudağını sertçe ısırды. İçinde kırgınlık ve ihanet güreşiyordu. Georgie’nin Paul’e Sacha’yı anlatmadan duramayacağını bilmeliydi. Ve tabii Paul de doğruca Tom’a gitmişti.

Arada bir yerlerde hikâye çarpıtılmıştı.

Taylor acı acı, *Ona Sacha’dan kimseye bahsetmemesi için yalvardım*, diye düşündü. *Yalvardım*.

Fizz sanki böcek sokmuş gibi viyakladı, kollarından fırlayıp yere pat diye düştü ve koşarak uzaklaştı.

Güvenli bir mesafede durarak Taylor’a gücenmiş bir şekilde baktı.

Ancak o zaman Taylor o karıncalanma hissinin ellerine geri geldiğini fark etti. Fizz bunu hissedebiliyordu.

Başının üstündeki lamba titreşti.

Kalbi çarpmaya başladı.

Buna bir son vermesi gerekiyordu. Ya beyniyle *evi* yerle bir ederse ne olacaktı?

Gözlerini kapadı ve derin nefesler almaya başladı. Sinirlenme, Taylor. Korkma.

Hemen bir şey yapması gerekiyordu. Sıradan ve sakinleştirici bir şey.

Yavaş ve eşit adımlarla mutfığa gitti, bilgisayarıyla dikkatlice masaya oturdu.

Bilgisayarın açılmasını beklerken, yoga sınıfında yaptıkları gibi derin nefesler aldı. Biraz faydası oldu. Yine de bilgisayarına çok dikkatli bir şekilde, parmaklarının ucuyla dokunuyordu.

Şu anda ihtiyacı olan en son şey, bilgisayarı patlatmaktı.

Kısa bir an için Georgie'ye bir e-posta atıp hissettiklerini anlatmayı düşündü fakat bundan hemen vazgeçti. Bu onu sadece daha da kızdıırırdı, sonra neler olabileceğini kim bilebilirdi ki? Bütün elektrik sistemine kısa devre yaptırabilirdi. Fizz'i pencereden dışarı uçurabilirdi.

Gelen kutusunun en üstündeki mesaj yanıp sönüyordu. Sacha'dan gelmişti.

Konuşmamız gerek. Bu akşam 5'te. İngiltere saatiyle.

Taylor saatine baktı. Neredeyse beş buçuk olmuştu.

Giriş yaptığıında, Sacha orada onu bekliyordu.

Onu görünce Taylor'ın kalbi hopladı ve bunun sebebini sorgulayamayacak kadar yorgun ve kafası karışmış bir haldeydi.

"Taylor." Sesinden rahatladığı apaçık belliydi. "Seni yakalayamadım sandım."

Taylor, "Geciktiğim için üzgünüm," dedi. "Gerçekten... garip bir gün geçirdim."

"Ben de."

Taylor onu daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Rengi solmuştu. Saçları darmadağındı ve gergin görünüyor, sanki her an biri çıkabilirmiş gibi omzunun üstünden arkaya bakıp duruyordu.

Taylor, "Sacha," dedi. "Neyin var?"

Sacha tereddüt etti. "Sana tuhaf bir soru sormak zorundayım."

"Pekâlâ..."

Sacha ekrana doğru eğildi. Gözleri deniz gibi mavi ve derindi. "Aldrich Montclair diye bir adam tanıyor musun?"

Taylor'ın ağzı kupkuru oldu.

"O benim büyükbabam. Neden? Onu tanıyor musun?"

Sacha kafasını salladı. "Sanırım... yani, babamın onu tanıdığını *biliyorum*."

Taylor'ın alnı kırıştı. "Baban büyükbabamı mı tanıyor?"

Sacha irkildi. "Tanıyordun," dedi. "Babam öldü."

Taylor parmaklarıyla ağzını kapattı. "Ah, Sacha. Özür dilirim. Bilmiyordum."

Sacha başını ciddi bir şekilde eğerek özrünü kabul etti.

"Soyadının tanıdık geldiğini düşünmüştüm," diye açıkladı. "Nereden bilemeyince biraz araştırma yaptım ve... Her neyse, sanırım birlikte çalışıyorlarmış."

Taylor, "Ne üzerinde çalışıyorlarmış?" diye sordu.

Sacha bir kez daha tereddüt etti ve Taylor onu gitgide büyüyen bir endişeyle izledi. Taylor'a söylemediği bir şeyler vardı.

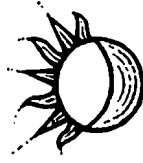
"Senin ailemle ilgili bilmediğin bazı şeyler var. Bu... biraz karmaşık." Derin bir nefes aldı. "Taylor, sanırım başım belada. Ve sanırım senin başın da belada. Bizim birlikte çalışmamızın bir tesadüf olduğuna inanmıyorum. Birileri bizim birbirimizi bulmamızı istedi. Ama bunun sebebini bilmiyorum." Kilometrelerce öteden gözleri birbirine kilitlendi. "Sanırım ikimiz de tehlikede olabiliriz."

Taylor'ın zihni döndü. Finlay'nin onun Sacha'yla konuşması konusundaki ısrarını düşündü. Büyükbabasının birden ortaya çıkışını. Tom'un salonun diğer tarafına uçuşunu. Ve Georgie'nin ihanetini.

Hiçbir şey düşündüğü gibi değildi. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Belki de bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti artık. Taylor, "Sacha," dedi. "Sanırım buluşmalıyız."

ON DOKUZ

Sacha, Gare du Nord tren istasyonunun curcunasının ortasında, bir lamba direğine yaslanmış, koyu güneş gözlüğünün ardından yaz gezilerinin zar zor kontrol edilen kaosunu izliyordu.

Bir turist aile, aşırı doldurulmuş bavullarını yavaşça çekerek yanından geçti, bavulların tekerlekleri az kalsın ayak parmaklarını ezecekti. Sacha suratını buruşturdu.

Kalabalıktan nefret ederdi. Neyle karşılaşacağınız hiç belli olmazdı.

Sacha sandviç standıyla şeker büfesinin arasında yarı gizlenmiş halde duran bir noktayı seçmişti. Oradan İngiltere'den gelen treni açıkça görebiliyordu. İnsanlar trenden akın akın platforma çıktı aceleyle; Paris'e güneşli bir günde geldikleri için heyecanlılardı.

Metal kapılardan geçerken onların yüzlerini taradı. Aralarında Taylor'ı göremedi. Kalabalık azaldıkça, gerilmeye başladı.

Telefonuna baktı, mesaj yoktu...

Başını tekrar kaldırdığında, işte oradaydı. Kalabalığın arasından ilerlerken kıvrıkcık sarı saçları başının etrafında altından bir hale gibi uçuyordu. Bol, beyaz bluzu bedeninin kıvrımları üzerinde pır pır ediyordu.

Bir süre için Sacha olduğu yerde, görünmeden bekledi ve onu inceledi.

Gerçekte internette görüldüğünden çok daha güzeldi. Ama zaten daha önce onun tamamını hiç görememişti.

Kararsız gözleri kapıda bekleyen insanları ararken, Sacha gölgelerin içinden çıktı ve ilerlemeye devam etti.

Taylor'ın yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. Gözleri yeşil bir şişenin içinden güneş ışığı geçerken oluşan renkti. Sacha'nın nefesi kesildi.

Taylor sevinçle ışıdayarak, "Sacha," dedi. "Gelmişsin."
"Tabii ki."

Sacha eğilip Taylor'ı yanaklarından öptü. Taylor şaşırarak hafifçe nefesini içine çekiverdi.

Birden ne yaptığının farkına varan Sacha aceleyle doğruldu ve İngiliz gençlerinin Fransız gençleri kadar sık öpüşmediklerini hatırladı. Taylor bundan başka bir anlam çıkarabilirdi.

Sacha onun bundan başka bir anlam çıkarmasını istiyor muydu?

Bir an için kalabalık yanlarından koşturarak geçerken rahatsız bir şekilde beklediler. Sessizliği bozan Taylor oldu.

"Gerçekten burada olduğuna inanmıyorum. Ve benim burada olduğuma." Kocaman gülümsemesi yeniden yüzüne yayıldı ve Sacha'nın bilgisayar ekranında gördüğü gamzeleri ortaya çıkardı. "Bu çılgınlık."

Sacha aklı başında bir şekilde, "Çılgınlık," dedi. "Ama gerekli."

Konuşurlarken Taylor'ın bakışları onun yüzünde ve giysilerinde dolaştı, siyah tişörtünü, kotunu ve elindeki güneş gözlüğünü gördü.

Sacha zarif bir rahatlıkla barikatın demir çubuğuna yaslandı. “Sizinkilere ne söyledin?”

“Annem bu gece bir arkadaşım da kalacağımı düşünüyor.” Gözlerini Sacha’nın gözlerinden kaçırdı. “Bunu hep yaparım... hiç kontrol etmez. Ama yarın işten döneceği saatte kadar eve dönmüş olmam gerek. Yoksa annem...”

Lafını bitirmeden nereli olduğu belli olmayan bir grup onlara çarptı, neredeyse Taylor’ı düşürüyorlardı.

Sacha onu kendine çekip önlerinden aldı. Bir an için bedeninde Taylor’ın sıcaklığını hissetti.

Yetişkinlerden biri bozuk Fransızcasıyla özür diledi. Sacha ona öfkeyle bakmaya devam etti ve adam affedilmeyeceğini anlayınca pes edip peşinden mavi bavulunu çekerek uzaklaştı.

Taylor bütün bunlar olurken tek kelime etmedi fakat gözleri sözsüz bir neşeyle dans ediyordu.

Sacha nefesini bıraktı. “Gidelim.”

Güneş dışarıda istasyonun ön tarafındaki heykelleri bembeyaz olana kadar ağartmıştı. Trafik yavaşça ilerliyordu.

Sacha büyük ölçüde hareketsiz duran arabaların arasından ustaca ilerledi. Taylor biraz daha temkinli bir şekilde ilerliyordu. Sacha ne zaman arkasına baksa, Taylor on dokuzuncu yüzyıldan kalma köhne binalara bakıyor oluyordu.

Taylor, “Çok güzel,” dedi. “Tam da Paris’i hayal ettiğim gibi.”

Gezi dükkânları ve manikürcülere önemsemez bir bakış atan Sacha, suratını buruşturdu.

“Bu Paris değil,” diye dudak büktü. “Seni Paris’e götüreceğim ben.”

Gürültülü ana caddeden açık yeşil ağaçların sıralandığı daha sessiz bir yan yola döndü. Buradaki binalar daha güzeldi, daha iyi bakılmışlardı.

Taylor, cıvıl cıvıl çiçeklerle bezeli dövme demir balkonları olan krem beyazı binalara bakarak, “Buralarda mı yaşıyorsun?” diye sordu.

Sacha kafasını salladı. “Doğu tarafında yaşıyoruz.” O tarafa doğru elini salladı. “Şu tarafta.”

Taylor, “Ah,” dedi.

Yürürlerken, Sacha nasıl başlayacağına karar vermeye çalıştı. Bu buluşma Taylor’a kendiyile ilgili gerçeği anlatma fırsatıydı. Ne de olsa o yüzden gelmişti. Taylor, Paris’e geleceğini ve bundan kimseye bahsetmeyeceğini söyledikten bu yana iki gün geçmişti. Ona gerçeği anlatmaya kendini hazırlamak için iki günü olmuştuk.

Şimdi Taylor buradaydı ya, bırak en zor şeyleri anlatmayı, ağzından herhangi işe yarar bir sözcük bile çıkmıyordu. Ona hayatını nasıl anlatacağına dair hiçbir fikri yoktu.

İnternette konuşturlarken her şey kolaydı. Sanki birbirlerini tanıyor gibiydiler. Sacha rahat ve güvendedi o zaman. Şimdi o buradayken birden kendini fazla uzun, fazla ince, fazla sakar hissediyordu. Sadece varlığı bile –şirinliği, İngilizliği ve sarı–şınlığı– soğukkanlılığını örseliyordu.

Nefes kesici bir kadın köpeğini onların yolunun üstünden geçirdi ve ikisi de hızla yoldan çekilmek zorunda kaldı.

Taylor, “Vay canına. Paris gerçekten tam bir... *Paris*,” diye iç geçirdi.

Sacha güldü. “Bu iyi, *non*?”

Taylor, “Evet,” diye ona katıldı. “Bu iyi.”

Dönüp kalabalık bir caddeden geçtiler, pahalı bir takım giyen bir adam küçük motosikletinin üstünde yanlarından gürültüyle geçerken durdular.

Taylor karşı tarafın kaldırımına vardıklarında, “Ben hiç böyle şeyler yapmam,” diye açıkladı. “Daha önce evimden gizlice çıkmamıştım bile. Hem de hiç. Bugünse *ülkemden* gizlice

çıktım.” Sesi tizdi. Sacha sesindeki gerginliği duyabiliyordu. “Belki de kafayı yiyordumdur.”

Sacha, “Kafayı yiyorsan,” dedi, “o zaman ben de yiyorum. O yüzden...” Omuz silkti. “En azından tek başına değilsin.”

Taylor ona gülümseyerek baktı. “Paris’te birlikte kafayı yiyebiliriz. Sanırım perşembe gününü geçirmek için daha kötü yollar da olabilirdi.”

Düzgün, beyaz dişleri ve dolgun, pembe dudakları vardı; gülümsediğinde sanki içinden gelen bir ışıkla aydınlanıyormuş gibi ışıldıyordu. O tür insanlardan biriydi.

Sacha onu daha çok gülümsetmek istiyordu.

Ama o kadar yolu bu sebeple gelmemiştii.

“Bana o ilk e-postayı attığın zaman vardı ya?” Taylor’a baktı. “Adresimi sana kim vermişti?”

“Fransızca öğretmenim,” dedi. “Bay Finlay.”

“Sana benim hakkımda ne anlattı?”

Taylor bir an düşündü. “Senin İngilizcen üzerinde çalışman gerektiğini ve sana özel ders vermemin Oxford’a girmeme faydalı olacağını söyledi.”

Finlay. Bu isim Sacha’ya tamamen yabancıydı. Ama babasının defterlerini kontrol etmeyi aklının bir köşesine yazdı. Ne olur ne olmaz.

Taylor ona baktı. “Neden sordun?”

“Çünkü ben bunların hiçbirinin,” sırayla ikisini gösterdi, “şans eseri olduğunu sanmıyorum.” Trafiğin sesini bastırmak için sesini yükseltti. “Büyükbaban babamı tanıyordu. Ders verebileceğin onca öğrenci arasından, öğretmenin beni seçti. Ve artık okula hiç gitmememe ve İngilizcemin iyi olduğunu bilmesine rağmen benim öğretmenim seninle bağlantıya geçmem konusunda ısrar etti.” Kafasını salladı. “Bu çok fazla tesadüf demek.”

Taylor, “Finlay’nin büyükbabam için çalıştığını bu hafta öğrendim,” dedi. “Bana... göz kulak olması gerekiyormuş.”

Sacha bundan hoşlanmadı. “Göz kulak olmak mı?”

“Uzun hikâye.”

Sacha, “O zaman bir saniye,” dedi. “Sana benim ismimi veren öğretmen senin büyükbaban için çalışıyor. Büyükbaban da babamı tanıyor.”

Taylor durdu. “Bütün bunların arkasında büyükbabamın olduğunu mu düşünüyorsun?”

Sacha dönüp onunla yüz yüze geldi. “Sen düşünmüyor musun?”

Diğer yayalar taşın etrafından akan su gibi geçip gidiyordu.

Taylor, “Ama... ben anlayamıyorum,” dedi. “Neden bana söylemedi ki o zaman?”

“Öğrenmemiz gereken şey de bu.” Sacha kararlıydı.

Yolculuklarına devam ederken, Sacha evlerine gelen soluk tenli adamları anlattı. Onların hareket etmeden kapıyı yumrukladıklarından bahsetmedi. Ama onların dediklerini Taylor’a anlattı.

“Sana benden uzak durmanı mı söylediler?” Taylor ürperdi.

“Evet. Kızıdan uzak dur. Bu sen olmalısın.”

“Bu korkunç. Emin misin?”

Sacha başıyla onayladı. “Başka bir kız yok.”

Taylor ona bakıp hemen gözlerini çevirdi.

Yoksa kızarıyor muydu?

Sıcak bir öğleden sonraydı ve ikisi de pişiyordu. O yüzden olmalıydı.

Bir an sonra Taylor, “Ama kimdi ki onlar?” diye sordu. “Ve bizi nereden bilebilirler ki?”

Sacha, “Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti. “Ama benim ödümü kopardılar.”

Bir süre sonra trafiği geride bıraktılar. Şimdi ağaçların arasında, serin gölgeden yürüyorlardı. Sacha birdenbire onu nereye götürmek istediğini buldu.

Sola dönüp, “Bu taraftan,” dedi.

Tuileries Bahçeleri Seine nehri kıyısı boyunca tembel bir zarafetle uzanıyordu, her bir ağaç mükemmel bir şekilde kesilmiş, her bir çit kusursuzca kırılmış, her bir patika diğer patikaları matematiksel olarak dengeleyecek şekilde ölçülmüştü. Yemyeşil, canlı ve huzurluydu.

Burası Sacha'nın en sevdiği yerlerden biriydi. Sık sık buraya sadece oturup insanları izlemeye gelirdi.

Merkeze vardıklarında, kollarını açtı. "İşte geldik."

Taylor yavaşça olduğu yerde döndü, Sacha onun bütün bunları incelemesini izledi. Ağaçların arasından heykeller çıkıyordu. Çocuklar çeşmelerden birinde oynamak için yanlarından koşarak geçti. Sevgililer el ele dolaşıyordu.

Taylor burayı beğenmezse, Sacha onunla ilgili bilmesi gereken her şeyi öğrenmiş olacaktı.

"Ah, Sacha, burası büyüleyici." Yüzüne çok hoşlandığını gösteren bir gülümseme yayılırken Sacha'ya baktı. "Buraya bayıldım."

Onun neşesi bulaşıcıydı ve Sacha kendini ona gülümseyerek karşılık verirken buldu.

Bugün güzel bir gün olacaktı. Daha şimdiden bunu görebiliyordu.

II

Sacha, Taylor'a bir kutu uzatarak, "Limonatan," dedi.

Taylor, "*Merci bien*," dedi.

Sacha onun yanına yere oturdu ve kendi içeceğini açtı.

"*De rien*. Fransızcan fena değil."

"Sağ ol." Taylor yanaklarının yine kızardığını hissedebiliyordu. Bu çok saçmaydı. Deddiği her şeyin ardından kızarmayı kesmesi gerekiyordu.

Sacha gerçek hayatta beklediğinden çok farklıydı. Öncelikle Taylor'ın düşündüğünden daha uzundu. Yan yana durdukları

zaman Sacha'nın yüzünü görebilmek için başını geriye itmesi gerekiyordu.

Aynı zamanda da inanılmaz havalıydı. Pek yürüyor gibi değil de, sanki aylak aylak dolaşıyor gibiydi. Dar omuzları bir rock yıldızı edasıyla sürekli kambur duruyordu. Tek bir bakışla insanları kesip atabiliyordu. Bu bazen hayranlık uyandırıyor, bazen de tehlikeliydi... Bazen de her ikisi birdendi.

Taylor daha önce onun gibi kimseyle tanışmamıştı.

Tren istasyonunda onu kalabalığın önünden kendine çektiğinde, Sacha'nın bedenine değince beklenmedik bir titreme hissetmişti.

Bu daha önce kimseyle olmamıştı.

Büyük bir yudum aldı. Limonata soğuk ve gazlıydı. Bayılmıştı. Aslında, bugüne dair her şeye bayılmıştı.

Mutlu bir halde iç çekip çakıl patikada yürüyen insanlara baktı. Bir yerlerden gelen müziğin sesini duyabiliyordu.

Paris.

Buraya gelmek kolay olmuştu aslında. Biletin parasını ödemek için üniversite tasarruf hesabından para almıştı. Biletleri internetten almak basitti, sonra sadece gidip onları Londra'daki istasyondan teslim almıştı. Gerisi çocuk oyuncagıydı. Trende kimse ona dönüp bakmadı bile, içerisi sırt çantalı gençlerle dolu olduğundan aralarına karışmak çok kolay olmuştu.

Ailesinin onun nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını bilmek içini baş döndürücü bir özgürlük ve dehşet karışımıyla doldurmuştu. Hayatında ilk kez kendi başındaydı.

Eh, tamamen yalnız değildi.

Sacha vardı.

Kendini onun yanında ne kadar rahat hissettiğine inanamıyordu. Durmaksızın konuşuyorlardı. Bu parka gelmek için kilometrelerce yürümüş olmalıydı ancak Taylor bunu fark et-

memiştii bile. Tek sorun, bir araya gelmiş olmaları şu ana kadar pek fazla soruya cevap olmamıştı.

Taylor çekinerek, “Belki de...” dedi ve sonra kendini tuttu. “Belki de ne?” Sacha onunla göz göze geldi.

“Belki de bana biraz babandan bahsetmelisin. Belki onun büyükbabamla ne yaptığını çözebiliriz.”

Sacha bu sorun değilmiş gibi omuz silkti ama babasından bahsettiğinde çenesinin kasıldığını fark etti Taylor.

“Sana onun adının Adam Winters olduğunu söyleyebilirim. Sorbonne’da profesördü ve aynı zamanda da Oxford’da çalışıyordu,” dedi.

Taylor, “Büyükbabam da Oxford’da çalışıyor,” diye ekledi. “Ne öğretiliyor?”

Taylor, “Bilim tarihi,” dedi. “Newton ve onun gibi konular. Peki senin baban?”

“Ortaçağ tarihi.” Taylor’a yandan bir bakış attı. “Bence onların üzerinde birlikte çalıştıkları şey... işlerinden farklıydı.”

“Nasıl?”

Sacha sanki cevaplar oradaymış gibi elindeki kutuya dikmişti gözlerini.

Yavaşça, “Sanırım,” dedi, “benim ailemle ilgili bir şey üzerinde çalışıyorlardı.”

Taylor bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu. Kelimeler ağzından yavaşça çıkıyordu.

“İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin.”

Sacha uzun bir an boyunca konuşmadı, yüz ifadesi ölümcül derecede ciddiye.

Sonunda, “Bir sıkıntı var,” dedi. “Ailemde. Bir sağlık sıkıntısı gibi. Babam onu tedavi etmeye çalışıyordu. Bana... zarar vermeden önce. Ve acaba büyükbabanla bu konu üzerinde mi çalışıyorlar diye merak ettim. Kendisi bilimadamı olduğu için.”

Sacha, o anda Taylor'la göz göze geldi ve gözlerindeki bakış Taylor'ın nefesinin boğazında takılıp kalmasına sebep oldu, çok korunmasız görünüyordu.

Taylor, "Ama büyükbabam antik bilimler üzerinde çalışıyor," diye açıkladı, keşke daha iyi haberler verebilseydi. "Tuhaf gereçler ve bitkilerden yapılmış karışımlar gibi. Sülükler..."

Sacha sesli bir şekilde nefesini bıraktı ve Fransızca bir şey mırıldandı. Taylor emin değildi ancak galiba, "Bu eski bir sızıntı," demişti.

Daha onun ne demek istediğini sormadan, Sacha ani bir şiddetle kutuyu eliyle ezip, "Haydi, buradan gidelim," dedi.

YİRMİ

Sacha, çocukların kâğıttan gemilerini yüzdürdüğü bir havuzu işaret edip, “Yüzyıllar önce, buralar kale bahçesiymiş,” diye açıkladı, tarih kitabından fırlamış bir sahne gibiydi. “Artık herkese açık.”

Sacha ve Taylor ağaçların arasından geniş bir patikaya çıkarak turistlerden oluşan kalabalığa ve yürüyüşe çıkmış Parislilere katıldılar. Ayaklarının altındaki çakıllar tatmin edici bir şekilde çatırdıyordu; her adımlarında ince bir toz bulutu yükseliyordu.

Bir yerlerden gelen müziğin ve kahkahaların sesini duyabiliyorlardı.

Önlerine süslü, devasa bir bina çıktı. Üç tarafı kapalı olan muazzam bir avlunun içine yürüdüler. Ortada akşamüstü güneşinin altında ışıldayan camdan bir piramit duruyordu.

Sacha, “Louvre’a hoş geldin,” dedi.

Kocaman sanat müzesinin incelikle oyulmuş taş duvarları sanki kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyordu. Taylor binanın sonunu göremiyordu.

En üstteki pencereleri görebilmek için başını kaldırdı. “Aman Tanrım, burası devasa.”

Adımları yavaşladı. Turistler onların etrafından aceleyle geçiyor, bilet gişesine doğru kıvrılarak giden bir sıraya giriyorlardı.

“İçeri girebiliriz. İstersen.” Sacha’nın ses tonu kararsızdı.

Taylor, “Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum,” dedi. “İçeride *kilometrelerce* sanat eseri olmalı. Fazla sanattan ölebilirim.”

Sacha’nın dudakları seğirdi. “Daha önce fazla sanattan ölen birini duymamıştım.”

Taylor, “Hep olur,” diye ona neşeli bir şekilde güvence verdi. “Hep örtbas ederler.”

Sacha arkaya dönerek, “O zaman Louvre yok,” dedi. “Çünkü sanat tehlikeli.”

Onun aksanıyla “tehlikeli” kelimesi kulağa muhteşem geliyordu.

Tekrar serin, yemyeşil parkta yürüdüler. Taylor burada, bu anın içinde kendini çok rahat hissediyordu. Yaz mevsimindeki Paris’in sıcaklığı ve koşuşturması içinde. Etrafındaki zarif binalardan üzerine ışıklar yansırken.

Sacha’ya bir bakış atarak, “Bütün bunlar çok tanıdık geliyor,” dedi. “Sanki buraya daha önce yüzlerce kere gelmişim gibi. Ama bu herhalde burayı televizyondan görmüş olduğum içindir sadece. Tuhaf. Hani sokakta birini görürsün ve onu tanıdığını sanırsın ama aslında tanımıyorsundur ya?”

Sacha, “Biz buna dejavu deriz,” dedi. “Belki de buraya daha önce gelmişsinizdir. Başka bir hayatında.”

Taylor ona şüpheli bir bakış attı. “O tür şeylere inanmıyorsun, değil mi?”

“Artık neye inanacağımı bilmiyorum.”

Ortam bir an için karanlıklaştı. Sacha üzerindeki kasveti atıyormuş gibi ürperdi.

Aynı anda hareket edip nehre doğru döndüler. Hava burada daha serindi. Ve leziz bir koku vardı, yanmış şeker gibi bir şey.

Bu Taylor'ın midesini guruldattı.

"Paris'te nehir neden şeker gibi kokuyor? Bizim oralarda balık kokar."

Sacha nehir kenarında krep satan bir büfeyi işaret etti. "Biz hile yapıyoruz."

"Bu *inanılmaz* kokuyor." Taylor'ın ağzı sulandı.

Sacha ona baktı, eğleniyordu. "İster misin?"

Saat neredeyse beş olmuştu ve Taylor kahvaltıdan beri bir şey yememişti. Daha öncesinde acıktığının farkına varamayacak kadar heyecanlıydı. Şimdiye kurt gibi acıkmıştı.

"Aman Tanrım, evet."

Krep büfesinin önündeki kısa kuyruğun geçip sıranın kendilerine gelmesini beklerken, Taylor Sacha'nın ona anlattıklarını ve anlatmadıklarını düşünüp durdu. Onun sağlık sorununun ne olduğunu merak etti. Belki de babasının ölmesine sebep olan şeyin aynısıydı.

Bu korkunç bir düşünceydi.

Sacha'ya gizlice bir bakış attı, elleri ceplerinde, krep yapanları izleyerek öylece duruyordu. Taylor onun bakışlarını takip etti. Aşçılar incecik pankekleri ızgaradan sıyrıp tek bir harekette döndürmek için uzun spatulalar kullanıyorlardı. Çok kolay gibi gösteriyorlardı.

Hiçbir şey görüldüğü kadar kolay değildir.

Taylor, "Babanın bazen Oxford'da çalıştığını söylemiştin," diye başladı. "İngiltere'de çok zaman geçirir miydi?"

Sacha, gözlerini kreplerden ayırmadan başını salladı. "Aslında İngiltere'de doğdu. Annemle evlendikten sonra Fransa'ya taşındı. Fakat iş için birçok kez geri gittiği oldu."

Bu Sacha'nın soyadını ve neredeyse mükemmel İngilizcesini açıklıyordu. Önlerindeki çift Taylor'ın şu ana kadar duyduğu en

berbat Fransızcayla siparişlerini verdi. Sacha her bir kelimedede irkildi.

Taylor gülmesini bastırdı.

Sacha, Taylor'la yüz yüze gelmek için döndü ve çileden çıkmış ifadesini görebilmesi için gözlüğünü kaldırdı. Taylor ağzını elleriyle kapattı fakat kıkırdamalarına engel olamadı.

Sacha ifadesiz bir şekilde, "Gülme," dedi. "Ayıp."

Bu sadece Taylor'ın daha da şiddetle gülmesine sebep oldu. Çok geçmeden nefes alamaz oldu, kıkırdamasını durduramıyordu.

Çift onlara merakla bakınca kameralarla dolu turist teknelelerinden birinin geçmekte olduğu nehirde olan bir şeye gülüyormuş gibi yaptılar.

Eğlenceliydi. Ve birkaç dakika boyunca Taylor, Paris'te sıradan bir gün geçirmekte olan sıradan çocuklarmış gibi davranabilmişti.

Taylor, çıplak ayak parmaklarını kımıldatarak, "Komik," dedi. "Ben buraya gelince bir şeyler oluverir sanmıştım. Yani, öğretmenlerimizin bizim neden buluşmamızı istediklerini hemen çözeriz diye."

Sacha onun yanında arkaya yaslanıp omuzlarını esnetti. "Bu iyi olurdu."

Cité Adası'ndaydılar, Seine nehrinin ortasında ufak bir adaydı burası. Yan yana oturuyorlardı, ayakları derin yeşil suların üstünde sallanıyordu. Artık güneş batmaya başlamıştı. Orada bulunan turist kalabalığının büyük kısmı gitmişti ve nehir kıyısının dar kaldırımı yavaştan gençlerle dolmaya başlıyordu.

"Ama nerede?" Taylor gözlerini suya indirdi. "Hâlâ büyükbabamın bizim görüşmemizi neden istediğini anlamıyorum. Sen Fransız çocuğun birisin."

Sacha sessizce güldü. "Sen de saçında yaprak olan İngiliz kızın tekisin."

“Saçımda yaprak mı var?” Taylor yukarı uzanıp bir şey aradı.

“Gel. Ben alayım.” Sacha ona doğru uzanıp buklelerden birinin içinden dikkatle yaprağı çekip aldı. Parmak uçlarına değen saçları yumuşacıktı. Batmakta olan güneşin ışınları her bir altın teli parıltıdı.

“İşte.” Taylor görebilsin diye suçlu yaprağı kaldırdı.

Taylor utanmış gibi görünüyordu. “Saçımdan ümidi kestim. Orada belki başka şeyler de bulabilirsin. Kayıp saatleri. Bermuda Üçgeni’ni. Kayıp bağlantıyı.”

Sacha, keşke ona dokunabilmek için başka bir bahanem daha olsaydı diye düşünerek, “Bilmiyorum,” dedi. “Bence saçların havalı sayılır.”

Taylor, “Hıh,” diye ona dudak büzdü. Ama halinden memnun görünüyordu.

Bütün akşam boyunca şehri dolaşmışlardı, sırayla öğretmenlerinden ve hayatlarından bahsetmişlerdi.

Fakat artık hava kararıyordu ve Sacha ne yapacağından emin değildi.

Bu işi çok iyi planlamamıştı. Onu eve götürmek istemiyor, annesine onun varlığını nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Ve Taylor’ın Fransız annesinin kaçınılmaz engizisyonuna maruz kalmasını da istemiyordu.

Sonuçta onu buraya Sacha getirmişti.

Kesinlikle yalnız değillerdi. Yakınlardaki bir köprü’nün altında, *hipster* takımlar giyinmiş genç müzisyenlerden oluşan bir grup yıpranmış enstrümanlarıyla DixieLand caz müziği çalmaya başladı. Kısa etekler giyen kızlar onların önlerinde çılgınlar gibi *swing* dansı yaparken küçük bir kalabalık toplandı. Bazıları sepetlerinde yiyecek ve şarap getirmişti. Havada esrarın boğucu kokusu vardı.

Rahat, mutlu bir alacakaranlık kalabalığıydı bu. Sokak lambaları yandığında herkes tezahürat yaptı.

Taylor, "Paris," dedi, "bir harika."

Sacha, "Öyle," diye ona katıldı.

Serin bir rüzgâr saçlarını karıştırdı.

Taylor ona baktı. "Bana kendinle ilgili bir şey söyle. Ailen nasıl insanlar?"

Sacha omuz silkti. "Annem hastanede çalışıyor. Kız kardeşim baş belası."

Taylor burnundan güldü. "Benimki de."

Anlayışlı gözlerle birbirlerine baktılar.

"Ve okula pek gitmiyorum mu demiştin?" Sacha'yı daha yakından inceledi. "Niçin?"

Ona gerçeği söylemek için Sacha'nın içi gidiyordu. Fakat kelimeleri bir türlü dilinin ucuna getiremiyordu sanki. Kulağa nasıl geleceğini biliyordu. Taylor'ın ona nasıl bakacağını. Daha birbirlerini yeni tanımaya başlıyorlardı. Şu anda bunu mahvetmeyi kaldıramazdı.

Belirsizce, "İşler geçen yıl kötüye gitmeye başladı," dedi. "Ailemde bir şey oldu ve ben... ilgimi yitirdim."

Taylor'ın soğukkanlı yeşil gözleri Sacha'nın yüzünü aradı. "Sana nutuk çekmek istemiyorum. Ama sen çok zekisin, Sacha. Okulu bırakırsan neler kaybedeceğini biliyor musun?"

"Kaybettiğim her şeyin farkındayım. İnan bana." Keskin ses tonu sohbetin sonunu işaret etti.

Taylor gözlerini başka tarafa çevirdi. "O zaman sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim. Ama cidden, ihtiyacın olmayan bir şey varsa, o da bir İngilizce öğretmenini. Senin İngilizcen benimki kadar iyi. Öğretmenin tam bir yalancı." O anda sanki aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Bir saniye. Finlay büyükbabam için çalışıyorsa, senin öğretmenin kimin için çalışıyor? Yani... ya o da büyükbabam için çalışıyorsa?"

Mantıklı bir çıkarımdı bu.

Deide'nin Aldrich Montclair'le bir bağlantısı var mıydı? Yoksa tamamen başka biri mi vardı?

Sacha sesli düşünerek, "Gidip onu görmeliyiz," diye mırıldandı.

Taylor kafası karışmış bir ifadeyle ona baktı. "Kimi görmeliyiz?"

"Haklısın. Benim öğretmenimi. O da senin öğretmenin ve büyükbabamla ilgili bu şeyin bir parçası olmalı. Onu hazırlıksız yakalarsak, belki de ona gerçekten neler olduğunu anlattırabiliriz."

Taylor durumu kavrarken gözleri kocaman oldu.

"Tabii ya! Bir şeyler biliyor olmalı." Taylor bileğinden sallanan nazik gümüş saate bir bakış attı. "Ama saat geç oldu. Nasıl?.."

"Yarın." Sacha kararını vermişti. "Trenin yola çıkmadan önce okuluma uğrayacağız."

Sacha, Taylor'ın bir an için endişeyle kaşlarını çatıldığını gördü narin yüz hatlarında. Ancak karşı çıkmadı.

Sacha bütün gün boyunca Taylor'ın ondan bir şeyler sakladığını hissetmişti. Birkaç defa bir şeyler söylemeye başlamış ve sonra fikrini değiştirmişti. Sacha bunu şimdi bir kez daha hissetti. Bu tereddütü. Düşüncelerinde kaybolmuş bir şekilde uzaklara bakışını.

Bir şey saklıyor.

Ama zaten neden saklamayacaktı ki? Kendisi de bir şeyler saklıyordu.

Rahat ortamları güneşin son ışıklarıyla birlikte uçup gitmiş, yerini ikisinin de haftalardır içini kemiren korku almıştı. Birdenbire bu neşeli nehir sahnesi bir yalan gibi geldi. Kahkahalar ve gitarlar, danslar ve ot dumanı. Çok saçmaydı.

"Haydi gidelim." Sacha ayağa fırladı.

"Nereye?"

"Burası Paris." Bir elini uzatıp Taylor'ın kalkmasına yardım etti. "Her zaman gidecek bir yer vardır."

II

“Gördün mü?” Sacha Eyfel Kulesi’ni gösterdi. Nehrin kenarında, bu ikonik yapının karşısında duruyorlardı. “Birkaç saniye bekle. Üç... İki... Bir. Ve... *Şimdi*.”

Kule aniden ıslıl ıslıl parladı. Işıklar yandı ve şiddetli bir pırıltıyla kıvılcımlar saçtı.

Sacha, Taylor’ın tepkisini görmek için aşağı baktı, dalgın görünüyordu.

“Birazcık... fazla gösterişli değil mi sence de?” dedi.

Sacha ona saf bir inanamamazlık ifadesiyle baktı ve Taylor güldü.

“Şaka yapıyorum. Muhteşem.” Taylor, omuzlarının tutulan yerlerini açmak ister gibi kollarını başının üstüne kaldırıp esnetti. “Saat geç olmalı. Daha sessiz gibi geldi.”

Sacha saatine bir baktı. “Gece yarısını geçmiş.”

Karanlık bir parkta, çimlerde oturuyorlardı. Dinlenip manzarayı izlemek için burada mola vermişlerdi. Sacha bugün on beş kilometre yürümüş olduklarını düşünüyordu. Taylor da onun kadar yorgun görünüyordu. Dinlenmeleri gerekiyordu. Bütün geceyi parkta geçiremezlerdi.

Artık onların mahallesinin sınırına gelmişlerdi. On dakika daha yürürlerse eve varabilirlerdi ama Sacha bunu teklif etmedi.

Sorun şuydu ki, diğer seçeneklerin hiçbiri hoş değildi. Boş bir ev. Daha korunaklı bir park. Taylor’dan geceyi bu iki yerde de geçirmesini isteyemezdi.

Seine’den serin bir esinti geldi. Taylor incecik üstünün içinde titremeye başladı.

Bu Sacha’ya kararını verdirdi. Boş eve gideceklerdi. Hem kimsenin olmaması kötü bir fikir değildi. Sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi. En azından içeride olurlardı.

Sacha, "Gitmeliyiz," dedi. "Sanırım rahatsız edilmeyeceğimiz bir yer biliyorum."

Taylor bitkin bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Uzakta mı?"
"Çok uzakta değil, yemin ederim."

Ayağa kalkıp yumuşak çimlerin üstünden yürümeye başladılar.

Sacha, "Güzel bir yer değil," diye açıklama yaparken buldu kendini, "ama genellikle boş olur ve çimlerin üzerinde uyumaktan iyidir..."

O anda önlerindeki gölgelerin içinden iki adam fırladı. Biri uzun boylu ve kaslı, diğeri kısa ve incedi.

Biri, "Merde," dedi. "İnanmıyorum."

Sacha'nın kanı damarlarında dondu.

Büyük olan ona dikkatle bakarak, "Bu o çocuk," dedi.

Küçük olan, "Olamaz," diye yanıt verdi. "O çocuk öldü. Onu sen kendin öldürdün."

Bu o bodrum katındaki iki hayduttu, onu başından vuranlar. Burada ne işleri vardı? Onu nasıl bulmuşlardı?

Burası onun mahallesiydi. Antoine onlara Sacha'nın nerede yaşadığını söylemiş miydi?

Taylor, "Sacha..." diye fısıldadı ve Sacha sesindeki endişeyi duydu.

Bu hiç iyi değildi. Taylor burada olamazdı. Onlarla birlikte.

Ama buradaydı.

"Hey." Sacha, Taylor'ı kendine çekerek bir adım geri attı.
"Bir tür hata yapıyorsunuz. Sizi tanımıyorum ben."

"Velet." Küçük olan gözlerini kısarak ona baktı ve cebinden bir paket sigara çıkardı. "Kimse sana daha önce berbat bir yalancı olduğunu söylemiş miydi?"

Çakmağı yandı ve keskin bir burun ve çeneyi, küçük, hızlı gözleri aydınlattı.

Sacha'nın kalbi çarpmaya başladı. *Düşünmesi* gerekiyordu.

Yanında duran Taylor hiçbir şey söylemedi ama elini sıkı sıkı tutuyordu.

Kısa boylu ona tembel bir bakış attı.

“Güzel kız,” dedi. “Senin gibi eziğin teki böyle bir kızı nereden bulmuş?”

“Aptal aptal sorular sorma.” Sacha’nın korkusu akıp gitmeye, yerini soğuk, zihnini berraklaştıran bir öfke almaya başlamıştı. Taylor’ı oradan götürmesi gerekiyordu.

Ondan sonra Antoine’la ilgilenecekti.

Kısa olan, “Bilmiş velet,” dedi. “Geçen sefer de başını belaya sokan şey dilindi.”

“Onu yine öldürmemi ister misin?” Diğeri hevesle öne adım attı.

Sacha bir silah aradı fakat adamın etli elleri boştu.

“Bir işe yarar mı bilmem,” dedi kısa boylu. Sigarasıyla Taylor’ı işaret etti, ucu karanlıkta kırmızı bir parıltıydı. “Belki de bu sefer *kızı* öldürmeliyiz. Bakalım daha uzun sürecek mi?”

“Ona sakın dokunayım deme.” Sacha sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyordu. “Bir kereliğine bunun yanınıza kâr kalmasına göz yumdum. Bir daha buna izin vermeyeceğim.”

Kısa adam, “Bunun senin kararın olduğunu sanmıyorum,” dedi. Ortağına döndü. “Kızı al.”

Haydut, büyük bir adama göre hızlı hareket etti. Bir an önlerindeyken, bir an sonra Taylor’ı acımasızca yakalamış sürüklüyordu. Taylor bütün gücüyle Sacha’ya tutundu fakat sonra elleri kaydı.

Taylor’ın korku dolu çılgılığı havayı yarıdı.

Sacha, “Taylor!” diye onun arkasından koşturdu.

Nehrin diğer tarafında Eyfel Kulesi’nin ışıkları söndü ve hepsini karanlığa boğdu.

Her şey bir karaltıya dönüştü. Sacha, Taylor’ın uzun adamın ellerinde çırpındığını, sarı saçlarının karanlıkta ışıldadığını

görebiliyordu. Ancak daha ona ulaşmadan, diğeri onun kolunu yakaladı. Göründüğünden daha güçlüydü ve parmaklarını Sacha'nın etine geçirdi. Elindeki bıçağa ay ışığı yansdı ve bıçak parladı.

“Bir işi doğru yapmak istiyorsan...” dedi adam.

Sonra da bıçağı Sacha'nın karnına sapladı.

YİRMİ BİR

“**H** ayır!” Taylor koca adamın ellerinde kıvrandı, diğeri bıçağı saplarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Çok hızlı olmuştu, tıpkı hızlandırılmış bir film gibi. Gerçek değilmiş gibi geliyordu.

Ta ki Sacha dünyevi olmayan bir zarafetle yere yıkılana kadar.

Taylor’ın ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Sacha hareket etmiyordu. Neden hareket etmiyordu?

Ölmüş olamaz. Bu gerçek olamaz.

Taylor haykırmaya çalıştı fakat boğazı çok sıkıydı, ses çıkmadı.

“*Maintenant*, güzel kız.” Kısa olanı elinde bıçağıyla ona doğru geldi. “Senin için planlarım var.”

Kısa adam onun koluna uzandı. Parmaklarında kan vardı.

Taylor’ın içinde derin ve ilkel bir yerden öfke yükseldi. Ayaklarının altındaki zemin, sanki onunla birlikte savaşmak istiyormuş gibi kabardı.

Elleri ateş gibi yanıyordu.

“Bana sakın dokunma.” Ses kendine ait gibi gelmiyordu hiç. Güçlü ve soğuktu.

“İngilizce mi?..” Adam şaşırmıştı. Cümlesini daha tamamlamadan, Taylor avcunu ona doğru çevirip kolunu ileri fırlattı.

Garip bir enerji onu yuttu, ayaklarının altındaki çimlerden geliyor gibiydi, ayak bileklerini dokunaç gibi sarıyor, kollarına tırmanıyordu. Onu akıl almaz bir güçle dolduruyordu.

Küçük adam görünmez bir hortuma yakalanmış gibi havaya uçtu. Küçük ve narindi, pis bir küt sesiyle ağaçlardan birinin gövdesine çarptı.

Ondan sonra da yere kaydı ve kıpırdamadı.

Uzun olan, onun kolunu hâlâ kısaç gibi sert bir şekilde tutuyordu fakat ağzı açık kalmıştı.

“Ne...” diye başladı.

Taylor, “Bırak beni,” diye emretti.

Adam o anda dediğini yaptı. Kafası karışmış ifadesi kötü bir şekilde Tom’u anımsattı. Ama Taylor’ın umurunda değildi bu. Şu anda hiçbir şey umurunda değildi, Sacha hariç.

“Koş.”

Uzun adam ona doğru bir adım attı.

“Şu tarafa doğru.” Parmaklarının bir fiskeyle parkın sönündeki caddeye doğru işaret etti.

Adam kafası karışmış bir itaatkârlıkla döndü ve dengesizce tökezledi. Önce yavaşça hareket etti, sonra da parkın içinden giderken gitgide hızlanmaya başladı. Taylor gözden kaybolana kadar onu izledi.

Uzaklardan gelen bir frenin çığlığını duydu. Biri haykırdı. Ancak bunların önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Taylor uyuşmuş bir halde soğuk çimlerin üzerinden koştu. Artık ona yardım etmek istemiyordu çimler, nasıl edebilirlerdi ki? Sadece çimdi işte. Sacha’nın düştüğü yere gitti. Ona titreyen ellerle uzanırken dizlerinin üstüne düştü.

Sacha'nın gözleri kapalıydı ve gözle görülür bir çabayla nefes alıyordu.

Taylor, korkudan nefesi kesilerek, "Aman Tanrım, Sacha," diye fısıldadı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bir şeyin yok. Bir şeyin yok."

Neden böyle deyip durduğunu bilmiyordu çünkü Sacha iyi değildi. Hem de hiç. Taylor o kadar korkmuştu ki. Düşünemiyordu.

Bacakları ısındı ve ıslandı. Bir an sonra bunun Sacha'nın kanı olduğunu ve giysilerini sıırıslıklam ettiğini fark etti.

Boğazına kadar yükselen mide bulantısını bastırdı.

"Sacha..." Onu kollarına aldı.

Sacha'dan alçak bir nefes çekme sesi geldi. Dudakları bir şey söylemeye çalışarak kıpırdadı...

Taylor kulağını onun yüzüne yaklaştırdı.

Sacha, nefesi göğsünden hırıltıyla çıkarak, "Sen nasıl," diye fısıldadı çok kısık bir sesle, "yaptın onu?"

Sonra da Taylor'ın kollarında can verdi.

II

"Sacha, hayır!" Taylor onun cansız bedenini sıkıca tuttu. "Ölme. *Lütfen* ölme."

Panik yüzünden nefes almakta zorlanıyordu. Düşüncelerini toparlayamıyordu. Fakat bunu yapmak zorundaydı.

Kendi kendine çılgına dönmüş gibi, "Nabızı," dedi. "Nabzını kontrol et. Nabzını kontrol et..."

Öyle şiddetle sarsılıyordu ki dişleri birbirine vurdu. Parmakları donmuştu sanki, onları bileğin, sıkıca tutabilmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Ve hiçbir şey hissetmedi.

Damarlarındaki kanın dolaştığına dair bir kıpırtı yoktu. Yaşam belirtisi yoktu.

Korkunç, boş bir hiçlik vardı sadece.

Eğilip yanağını onun soğuk, hareketsiz dudaklarına bastırarak, “Lütfen, Sacha,” dedi. “Lütfen. Nefes al. *Lütfen.*”

Tenine değen bir nefes gelmedi.

Ölmüştü.

Taylor hareket edemeyecek kadar sersemlemişti. Yardım için bağıramayacak kadar şok içindeydi.

Karanlıkta, soğuk zeminde oturuyor, kollarında güzel bir cesedi tutuyordu.

Ne kadar geçtiğini bilmiyordu. Yanaklarından sessiz göz yaşları akarken burada oturup Sacha’nın soğuk bedenini öne arkaya sallamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Şimdi ne yapacağım ben?

Sonunda anladı. İşte onların birlikte olmamaları gerekmesinin sebebi *buydu*. O yüzden kapısına gelen adamlar Sacha’ya ondan uzak durmasını söylemişlerdi.

Bir şekilde biliyorlardı.

Fakat artık çok geçti. Çok geçti.

Taylor’ın bir yanı birinin gelmesini diliyordu. Daha biraz önce arkadaşının ölümünü izlememiş birinin. Hâlâ düşünebilen birinin. Ama saat çok geçti. Şehir sessizdi. Kimse yoktu.

Gece tamamen sessizliğe gömülmüşken, Sacha birdenbire nefes aldı.

Taylor ilk başta uyuyakaldığını, rüya gördüğünü sandı. Sonra tekrar derin, hızlı bir nefes aldı.

Sacha’ya inanamayarak bakarken, bedeni Taylor’ın kucağında kaskatı kesildi; elektrik veriliyormuş gibi omurgası sertçe bir yay çizdi.

Taylor artık korkunun ötesine, bir tür donmuş dehşet haline geçmişti.

Sacha’nın gözleri aniden açılıverdi.

Taylor çığlığını bastırarak geriye doğru emekledi ve Sacha’nın bedenini çimlerin üstüne bıraktı.

Sacha dönüp sırtüstü yattı.

“Merde,” diye inledi. “Bu çok pis acıttı.”

Solgun fakat mükemmel bir şekilde hayatta görünüyordu. Tamamen normal.

Taylor’ın kalbi göğüs kafesine güm güm vuruyordu. Bu mümkün değildi.

Göz göze geldiler. Taylor onun bakışlarındaki anlama anını gördü. Dehşete düşmüş bir tür kavrayış.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ancak bedeni tekrar spazm geçirdi ve iki büküm oldu.

Nefesi kesilerek, “Korkma,” dedi. Parmaklarını yumuşak toprağa geçirdi, yüz hatları ızdırapla çarpılmıştı. “Benim gerçekten. Ben bir... zombi değilim. *Putain*. Lütfen... terbiyesizliğimi bağışla. Ama bu... gerçekten çok acıyor. *Merde*.”

Bir süre yerde iki büküm olmuş bir halde durdu, bedeni acı içinde gerildi.

Sonra, en sonunda, bitti.

Kendini iterek oturdu. Elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Parmakları yüzüne kan izi bulaştırdı.

Taylor kırırdamamıştı. Ondan kısa bir mesafe ötede diz çökmüş, bir hayalete bakıyormuş gibi gözlerini ondan ayırmıyordu. Aslında bir anlamda da öyleydi.

Sacha, “Her seferinde daha da fazla acıyor,” diye açıkladı. Alnındaki ıslaklığa birkaç saç teli yapışmıştı. “Ne kadardır yoktum?”

Taylor konuşmak için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Kelimeleri bir bütün olarak çıkarabilene kadar birkaç defa denemesi gerekti.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Sacha, “Bahse varım çok olmuştur,” diye tahmin etti. “Git-gide uzuyor.”

Taylor zayıf bir halde, “Ne gitgide uzuyor?” diye sordu ancak cevabı bildiğinden korkuyordu.

Sacha onun gözlerinin içine baktı. “Ölmek.”

Buna verilebilecek bir karşılık yoktu. Taylor’ın diyebileceği hiçbir şey yoktu. Bir yanı kendisinin de ölmüş olduğuna inanmaya başlamıştı ve bu da kâbusumsu bir tür ölüm sonrası yaşamdı.

Ya da komada da olabilirdi. Bu, durumu açıklardı.

Midesi dönüyordu. Ve çok üşüyordu. Titremesini durduramıyordu.

“Herhalde neler olduğunu merak ediyorsundur.” Sacha’nın sesi tamamen akli başında gibi geliyordu. Ancak Taylor onun ellerini saçlarından geçirirken titrediğini fark etti.

“Biraz.”

Taylor yeniden ağlayacakmış gibi oldu. Ağlamaya başlayacak ve hiç durmayacaktı. Fakat sadece orada durdu. Bekledi.

“Louvre’un oradaki parktayken bana babamı sormuştun, hatırladın mı?”

“Evet.”

O zaman her şey farklıydı.

“Sana ailemizde bir sorun olduğundan, bir sağlık sıkıntısından bahsetmiştim ya? Ve babamın büyükbabanla birlikte bunu düzeltmek için birlikte çalıştıklarını?”

Taylor başını salladı.

“İşte bahsettiğim şey buydu.”

Sacha gözlerini indirip karnına baktı. Tişörtünü bedeninden çekti ve parmaklarını bıçağın siyah kumaşta bıraktığı deliğin içinden geçirdi.

“Adi şerefsizler. Cillop gibi bir tişört daha mahvoldu.”

Taylor ona bakabiliyordu sadece. Kaçmak istiyordu ama dizlerinin altından itibaren yere yapışmış gibi hissediyordu.

Sacha bunu fark etmiş gibiydi.

Nazik bir sesle, “Hey,” dedi, “sen iyi misin?”

Taylor'ın dudakları titredi ve kafasını iki yana salladı.

"Hayır." Bu daha çok bir viyaklama gibi çıkmıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Sacha ona doğru uzandı. Elleri kan vardı.

Taylor geri çekildi. "Yapma."

"Hey." Sacha topuklarının üstüne geri düştü ve sesi yumuşadı. "Hey. Taylor. Benim cidden. Sacha. Hayalet değilim. Sana zarar vermeyeceğim."

Taylor'ın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Sen *ölmüştün*, Sacha. Senin nabzına baktım. Nefes almıyordun." Sesi titredi. "Hem de *uzun* bir süredir."

"Ve sen de yapayalnızdın." Anladığında yüz ifadesi karardı. "Çok üzgünüm, Taylor. Bu seni çok korkutmuş olmalı. Seni uyarmam gerekirdi. Sana neler olabileceğine dair bir şeyler söylemiş olmalıydım. Zamanım var sanmıştım. Ama bu pislikler beni öldürüp duruyor ve..."

Durdu ve Taylor onun yüzünde hatırlamanın kıvılcımını gördü.

"Bir saniye." Doğruldu ve Taylor'a baktı. "Ben ölmeden önce. Sen bir şey yaptın. Ellerinle." Taylor gibi yapıp bir elini uzatarak gösterdi. "Superwoman gibi bir şey. Küçük adamı parkın diğer ucuna fırlattın. Ben bunu hayal etmedim, değil mi?"

Taylor'ın gözleri bilinçsizce adamın bacakları sağa sola kıvrılmış bir halde durduğu ağacın dibine gidiverdi.

Sacha da onun bakışlarını takip etti.

"*Merde*. Hayal etmemişim." Tekrar Taylor'a döndü. "O öldü mü?"

Taylor yavaşça kafasını salladı. "Bilmiyorum."

Soğukkanlı bir şekilde mantık yürüterek, "Öldüyse, hemen gitmeliyiz," dedi. "Peki ya diğerine ne oldu?"

Taylor onun koştuğu yöne doğru şöyle bir elini salladı. "Savırım ona araba çarpmış olabilir." Bunu duyusuzca söylemişti.

“Peki.” Sacha eliyle sakinleştirici bir işaret yaptı. “Burada dur, tamam mı? Gidip o küçük pezevenge bir bakayım. Ölmüş mü diye. Umarım ölmüştür. Beni iki kere öldürdü zaten. Bir kere de o ölsün.”

Dengesizce ayağa kalktı ve ağaca doğru yürüdü, ilk başta tökezliyordu fakat sonra bacakları kendine geldi. Taylor, Sacha’nın adamın yanında çömelip, bir an için bileğini tutuşunu, sonra da yere bırakışını izledi.

Geri döndüğünde, Sacha’nın yürüyüşü her zamanki kendinden emin, uzun adımlara dönmüştü. Kendine gelmişti.

Her şey artık yolunda.

“Ölmemiş.” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Taylor rahatlamış olması gerektiğini biliyordu ancak hiçbir şey hissetmiyordu. Sanki bütün duyguları bir yere saklanmıştı da, Taylor onları oradan çıkarmak için bir fırsat bulamamıştı.

Tepkisizliği Sacha’yı endişelendirdi; gelip yanında çömeldi.

“Taylor, *ma puce*, buradan gitmeliyiz. Hem de hemen.” Sesi alçak fakat ısrarcıydı. “Birileri gelebilir. Sanırım kötü yaralanmış. İkimizin de üstü başı kan içinde. Bütün geceyi polislerle birlikte geçirmek istemeyiz.” Elini uzattı. “Lütfen bana güven.”

Taylor uzun bir an boyunca eline baktı.

Sonra da elini tuttu. Bu gece parkta olanlara, onları ileride bekleyen şeylere rağmen, Sacha bir konuda haklıydı.

Kaçmaları gerekiyordu.

YİRMİ İKİ

Sacha, “Sana anlatmadığım bazı şeyler var,” dedi. “Kimseye anlatmadığım şeyler. Ve bu yüzden özür dilerim.” Taylor ona büyük bir ciddiyetle baktı. “Benim de sana anlatmadığım şeyler var.”

Daha önce oturdukları nispeten daha güvenli olan Cité Adası’na dönmüşlerdi yeniden. Dans eden kalabalık gitmişti.

Sacha sokak lambasının soluk ışığının altında, Taylor’ın yanaklarındaki gözyaşı izlerini, gözlerinin çukurluğunu görebiliyordu.

En azından yeniden konuşmaya başlamıştı.

Parkı terk ettikten sonra karanlık Paris sokaklarının oluştuğu labirentin içinden geçmişlerdi. Sacha, ölüm sahnesiyle aralarına yeterinde mesafe koyduğuna karar verince kanı temizlemek için bir çeşmede durmuşlardı. Bir Yunan tanrısının ağzından su akıyor ve ellerini ve yüzlerini yıkarlarken yavaşça kırmızıya dönüşüyordu.

Sacha'nın siyah tişörtü kurumuş kanla kaskatı olmuştu ancak koyu renk bu katliamın en korkunç kısmını gizliyordu. Taylor'ın beyaz üstü mahvolmuştu. Üzerini değiştirmek için başka kıyafet getirmemişti, buraya bir gün için gelmişti. Çaresizce üstünü çevirdi ve hasarı arkasına aldı. Artık hava neredeyse aydınlanmak üzereydi, nehrin kıyısında oturuyorlardı, sular alttaki karanlığın içinde kaybolmuştu.

Şehir sanki güneşin doğuşunu beklerken nefesini tutmuş gibi hareketsizdi.

"Sen öldün." Taylor'ın İngilizce konuşan yumuşak sesi, sesizliği bozdu. "Gerçekten öldün."

Sacha bir parça pişmanlıkla, *İşte başlıyoruz*, diye düşündü. *Artık sır saklamak yok.*

"Evet, öldüm," dedi.

"Ve sonra sen... geri geldin."

Sacha yavaşça, "Sana söylemediğim şey," dedi, "benim ölemeyeceğim. En azından... bir süreliğine."

Taylor'ın kaşları çatıldı.

"Anlamıyorum," dedi. "Bu nasıl olabilir?"

Taylor'a doğru yandan bir bakış atmaya cesaret edince onun iğrenmediğini, korkmadığını ama kafasının karıştığını gördü. Bu da bir şeydi.

"Sana sadece bana anlatılanları söyleyebilirim," dedi. "Ailemizde çok eskiden bir şey olmuş. Buna biz lanet diyoruz ama tam olarak bilmiyoruz. Babamın ailesinde doğan ilk oğlan çocuklarının hepsi on sekizinci doğum gününde ölüyor. O güne kadar da ölemiyor. Yaralanır ya da öldürülürsek, çok çabuk iyileşiyoruz. Ve yeniden yaşıyoruz. Bu imkânsız gibi görünüyor. Ama oluyor. Senin de gördüğün gibi."

Sacha bunu daha önce kimseye anlatmamıştı. Taylor'a bunları anlatmak kendi içini açıp göstermek gibi gelmişti. Savunmasız ve açıkta kalmış gibi.

Sacha paniklediğine dair ipuçları görebilmek için onu dik-katle inceledi ama Taylor bunu da herhangi bir bilgiyi işliyormuş gibi duruyordu.

“Demek ki bu genetik ama mantıksız bir şekilde,” diye mırıldandı. “Genler kızları ya da ikinci oğulları atlayamazdı...” Taylor tekrar Sacha’ya baktı. “Ve senden önceki erkek çocuklarında da var mıydı bu?”

Sacha başıyla onayladı.

“Babam hayatını bu konuyu araştırmaya adanmıştı. Araştırma notlarını buldum, büyükbabanın ismini orada gördüm. O benden önceki çocuklara dair kanıt bulduğunu söyledi. Hepsisi de on sekizinde ölmüş.”

Taylor gözlerini ondan ayırmadı. “Sen de on sekizinci doğum gününde öleceğine inanıyor musun?”

Daha önce kimse ona bu soruyu sormamıştı. Ama Sacha tereddütte olmadığını fark etti. Gerçek ortada, onun kabul etmesini bekliyordu.

“Evet.”

Sacha, Taylor’ın ona bu tür şeylerin olmayacağını söylemesini bekledi. Ya da bütün bunları kaldıramayacağını.

Fakat hiç de öyle bir şey dememişti.

“O zaman bunu durdurmak zorundayız.” Ses tonu kararlıydı.

Sacha ne diyeceğini bilemedi. Daha biraz önce babasının bu ölümcül bilmeceyi çözmeye hayatını adanmış olduğunu söylemişti ancak Taylor yine de çabalamak istiyordu.

Sacha’nın göğsüne sıcak ve yabancı bir duygu yayıldı. Bir şans olduğu çok uzun zamandır inanmamıştı.

Umudun nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Taylor düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Sacha onun plan yapmakta, bir şeyleri çözmekte olduğu hissine kapıldı.

Ama Sacha’nın da kendi soruları vardı.

“Ben... ölmeden önce,” dedi, “sen o adamlara bir şey yaptın. Özellikle de küçük olana. Adam *uçu*tu.”

Bunun ardından uzun bir sessizlik geldi. Taylor gözlerini ayaklarının altındaki karanlıktan ayırmadı.

Çekinerek konuştuğu belli bir şekilde, “Benim bazı güçlerim var,” dedi. “Onları anlamıyorum. Ben bu şeylere inanmıyorum, tamam mı? Ama bu... olup duruyor.” Durdu, kelimelerini dikkatlice seçti. “Büyükbabam bunların bana miras kaldığını söylüyor. Kendisinin de güçleri olduğunu. Bu bizim kanımızda var. Sana olan şey gibi. Sadece... biraz farklı.”

Sacha bunları gördükleriyle bağdaştırmaya çalıştı.

“Nasıl güçler? Fiziksel kuvvet gibi mi?”

“Tam olarak değil.” Taylor ona baktı. “Daha çok bu... garip bir bilim gibi. Molekülleri hareket ettirmek. Etrafımdaki şeylerden enerji parçaları alıp onları başka bir şeye dönüştürüyormuşum gibi. Mesela o nehirdeki enerjiyi alıp ateş yaratmak gibi.”

Taylor elini uzattı ve bir an için Sacha alevlerin çıkmasını bekledi. Fakat avcu boş kaldı.

Taylor parmaklarını yeniden kıvırdı ve elini indirdi.

“Tek sorun şu ki bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Mesela kötü bir gün geçirdiğimde her şeyin sigortasını attırıyorum.” Sacha’ya döndü, gözleri kararıyordu. “Gerçekten korktuğumda ya da öfkelendiğimde, bu gece gibi örneğin... korkunç şeyler oluyor. Ben bunun olmasını istemiyorum. Ama oluyor. O adamlar sana zarar veriyordu ve onların durmasını istediğimi biliyorum. Ama geri kalanı... Net değil. Sanki bunları yapan ben değilmişim gibi.”

Sesli bir şekilde nefes verdi. “O büyük adama ne olduğunu hiç bilmiyorum, Sacha. Ölmüş olabilir.”

“Ona ne yaptın?” Sacha bu haydutlara karşı hiç acıma duygusu hissetmedi.

“Gerçekten bilmiyorum. Sadece onun koşup gitmesini ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum. Koşmasını, hiç durmadan koşmasını. Ve koştu da. Koştu da koştu.” Taylor başını metal güvenlik korkuluğuna yasladı. “Onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Durdurmayı pek istemedim zaten.”

O kocaman adamın hayatında belki de ilk kez koşarkenki görüntüsü, karanlık bir şekilde komikti. Sacha keskin, tek bir kahkaha attı.

Taylor’ın gözleri parladı. “Bu komik değil. Bu korkunç.”

Sacha hemen kendine gelip, “Biliyorum,” dedi. “Üzgünüm. Gülmek istemedim. Sadece...” Arkasına yaslandı, ellerini nehir kıyısındaki soğuk demir korkuluğa koydu. Daha önce kendisinin kadar tuhaf sorunları olan biriyle hiç karşılaşmamıştı. Bu neredeyse içini rahatlatıcı bir şeydi. “Ne sır ama.”

Taylor, “Bundan nefret ediyorum,” diye fısıldadı. “Bunu anlamıyorum ve nefret ediyorum.”

Bu hissi iyi bilen Sacha, ona karşı çıkmadı.

“Her zaman bunu yapabiliyor muydun?”

Taylor kafasını salladı. “Bir hafta önce başladı bu... saldırıya uğradığımda. Saldırı bir şeyleri tetikledi.”

Sacha’nın gözleri kısıldı.

“Ne oldu?”

Taylor ona görünmez elleri anlattı ve başını yana eğip açık tenli, ince boynunun bir kısmını gösterdi.

“İzler hâlâ görünüyor, birazcık.”

Sacha öne doğru eğildi. Tam olarak göremeyeceği kadar karanlıktı ancak boğazının her iki tarafında da olan hafif morluğu görebiliyordu.

Öfkesi kibrit çakmış gibi alevlendi ve Sacha ne kadar korumacı hissettiği karşısında şaşırıldı.

“Kim yaptı bunu sana?”

Taylor, "Bilmiyorum," dedi. "Onları göremiyordum, dokunamıyordum... onu, her neyse işte. Sanki... görünmez gibiydiler."

Sacha buna nasıl karşılık vereceğini bilemedi.

Taylor onun suratındaki ifadeyi fark edince kıpkırmızı oldu.

"Biliyorum," dedi. "Bu çılgınlık. Ama büyükbabam bunun gerçek olduğunu söylüyor. Benim tehlikede olduğumu söylüyor. Bu hafta sonu Oxford'a gideceğim, o da bana... güçlerimi falan nasıl kullanacağımı öğrenmeme yardım edecek. Güvende olabileyim diye."

Sacha bir an için konuşmadı.

"Büyükbabana güveniyor musun?"

Taylor çok kısa bir an tereddüt etti ve cevap verdi. "Evet."

Sacha, "İyi," dedi. "Sadece... dikkatli ol. Ben şu anda kimseye güvenmiyorum."

"Dikkatli olacağım." Taylor gözlerini ondan ayırmadı. "Ama sen de dikkatli olmalısın."

Sacha ona, "Beni hiçbir şey öldüremez," diye hatırlattı. Bir yanı onun gülümsemesini ummuştu ama gülümsemedi. Onun yerine Sacha'yı gözlerinde akşam karanlığında bile belli olan bir endişeyle inceledi.

"Şu anda acıyor mu?" Taylor karnını işaret etti.

Sacha'nın bunu düşünmesi gerekti. Yara biraz ağrıyordu ama iyileşmekte olan bir yaranın hoş olmayan acısı gibi değildi. Hücreler yeniden birbirlerine bağlanıyorlar, deri ve kas oluşturuyorlardı.

"Çok az."

Sacha yanına kaykıldı ve korkacak bir şey olmadığını –derin bir kesik ya da akıntı– göstermek için tişörtünü kaldırdı.

Taylor bıçağın girdiği ince, kırmızı yara izine baktı. Nefesini çekerek, "Bu mümkün değil," dedi. Yavaşça, çekinerek parmak uçlarını yaranın yakınındaki deriye değdirdi.

Sacha'nın karnının gergin derisi o dokununca istemeden titredi ve Taylor elini hemen geri çekti.

Taylor kızarak, “Özür dilerim,” dedi.

Sacha onun eline doğru uzandı ve kendi elinin içine aldı. “Özür dileme. Bana sen zarar vermedin.”

Taylor’ın bedeni şu anda ona çok yakındı, Sacha onun teninin sıcaklığını bluzunun kumaşının içinden hissedebiliyordu. Taylor’ın geri çekileceğini düşündü fakat Taylor onun yerine ona yaslandı.

“Sana bu gece olanlar şu ana kadar gördüğüm en kötü şeydi,” diye fısıldadı.

Sacha onu kucaklayana kadar kendine çekti.

Sacha, “Biliyorum,” dedi.

“Ölmediğin için mutluyum.”

“Ben de.” Taylor’ın fark edemeyeceği kadar hafif bir şekilde dudaklarını saçlarına değdirdi ve kokusunu içine çekti.

Taylor’ın limon ve gün ışığı gibi koktuğunu düşündü.

Sacha bedeninin Taylor’ın yanında gevşediğini hissedene kadar uzun bir süre o şekilde oturdular.

Taylor, “Sormayı unuttum,” dedi, sesi yorgun bir fısıltı gibi çıkıyordu. “On sekizinci doğum günün ne zaman?”

“Yedi hafta sonra.”

“*Yedi hafta mı?*” Sacha’nın yüzünü görebilmek için arkaya çekildi. “Ama...”

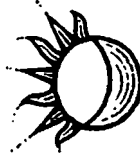
“Evet, biliyorum.” Taylor’ı yeniden kendine çekti, çenesini Taylor’ın omzuna dayadı. “Bunu çözmezsek, yedi hafta içinde öleceğim.”

Taylor yeniden konuşmadan önce uzun bir an geçti. “Bunu çözeceğiz, Sacha.”

Güneşin ilk ışıkları başlarının üstünde belirip gökyüzünü muhteşem bir pembeye boyarken, nehrin kıyısında birbirlerine sarıldılar. Zarif Paris mimarisi yavaşça ortaya çıktı.

Uzun gece sona ermişti.

YİRMİ ÜÇ

Taylor ve Sacha okulun ikili kapısından yan yana girdiler. Sacha, *Tanrım*, diye düşündü, *buranın kokusundan nefret ediyorum.*

Bu bodur, tuğla binaya her zaman için endüstriyel dezenfektan, okul yemeği ve ergen ötekileştirmesi kokusu hâkimdi.

“Okulun benimkinden o kadar farklı ki.” Taylor yanında büyük bir ilgiyle etrafına bakıyordu. “Çok... *Avrupalı.*”

Sacha onun ne demek istediğinden emin olamadı.

Taylor’ın ne kadar sakin ve odaklanmış olduğuna inanamıyordu.

Dükkânlar açılır açılmaz, yeni kıyafetler satın almışlardı. Sacha ödeme konusunda ısrar etmişti.

Taylor itiraz edince, “Benim çok param var,” demişti. “Ve giysilerimizin batması benim suçumdu.”

Ancak öyle alalede bir mağazaya gitmedi. Onu Louvre’dan pek uzakta olmayan pahalı bir butiğe götürdü.

Pis ve yorgun bir şekilde kapıdan girdiklerinde, Sacha bir an için çalışanların polisi arayabileceğini düşündü. Ama çoktan açıklamasını hazırlamıştı.

Mağaza çalışanı kadın onlara doğru kaşlarını kaldırıp ölümcül derecede yüksek topuklu ayakkabılarıyla kararsız bir şekilde gelirken, Sacha, “Kusurumuza bakmayın,” dedi. “Bütün gece köşenin diğer tarafında çekim yaptık. Büyük ihtimalle film ekibini görmüşsünüzdür. Film ekibi bizi bu gülünç giysilerin içinde bıraktı. Eve bu şekilde dönemeyiz.” Kana bulanmış tişörtünü işaret etti. “Bu sahte kan iğrenç bir şey.”

Kadın hâlâ şüpheli gibi görününce cebinden kalın bir tomar para çıkardı. “Para sıkıntı değil.”

Kadın ağzı açık ona bakakaldı. Sonra da kendine gelip topuğunun üstünde dönüp ikisini de koyu renk kıyafetlerin olduğu raflara doğru götürdü.

“Aradığınız şeyi burada bulabilirsiniz, efendim.”

Şimdiyse Taylor’ın üzerinde kısa, siyah bir etek ve kolsuz siyah bir üst vardı. Sacha onun seçimlerine biraz şaşırmıştı. Bu yeni giysiler, Paris’e geldiğinde üzerinde olanlara göre çok daha dişli görünüyordu.

Sacha’nın üstünde de yeni bir kot pantolon ve siyah bir tişört vardı, mahvolanların aynısı. Sadece çok daha pahalıydılar.

Mağazanın deneme kabinlerinde üzerlerini değiştirmişler, kanlı giysilerini caddenin köşesindeki bir çöp kutusuna tıkmışlardı.

Taylor sandaletlerini bile atmıştı, onların yerine sağlam, bilek hizasında siyah çizmeler almıştı.

Sacha onları sorunca, Taylor, “Koşabileceğim ayakkabılara ihtiyacım var,” demişti.

Ancak Sacha bundan daha fazlasının olduğunu düşünüyordu. Taylor bir şeyi ortaya koyuyordu: Hayat tehlikeliydi. Ayakta kalmak istiyorsan, güçlenmek zorundaydın.

Sabahın ortasıydı; dersler devam ediyordu. Geniş ana koridorun iki tarafında yer alan kapalı kapılardan oluşan uzun sıranın ardında, ders vermekte olan öğretmenlerin mırıltılarını ve arada bir öğrencilerden gelen konuşma seslerinin patlamasını duyabiliyorlardı.

Deide'nin odasına geldiklerinde, kapının ağzında oyalanıp zilin çalmasını beklediler. Sacha sürekli Taylor'a bakmamak için kendini tutuyordu.

Taylor saçlarını gevşek bir at kuyruğu yapmıştı ve onun içinden daha şimdiden bukleleri fışkırıp yanaklarının etrafına düşmeye başlamıştı bile. Altın sarısı saçları ve açık teni, siyah bluzuyla açık bir tezat oluşturunuyordu. Güzel ve etkileyici görünüyordu.

Paris onu değiştirmişti.

Önceki gece onu kollarında tutmak çok doğru gelmişti. Birkaç saat sonra bir trene binip gideceği düşüncesinden nefret ediyordu. Ve Sacha tekrar yalnız kalacaktı.

Bir şekilde aralarında bir bağlantı vardı. Sacha bunu hissedebiliyordu. Sadece bunun ne olduğunu çözmeleri gerekiyordu.

Okul ziline feryadı ikisini de hoplattı.

Taylor, sınıfın içinden Deide'nin son dakikada verdiği talimatları duyabiliyordu (*ödevler yarın teslim edilecek, gecikmeler kabul edilmeyecek...*) Sonra da kapılar savrulup açıldı ve öğrenciler akın akın dışarı çıkmaya başladı.

İçlerinden birkaçı Taylor ve Sacha'ya meraklı bakışlar attı ancak kimse onlarla konuşmadı.

Ergen sohbetleri onlara tamamen yabancı bir şekilde aceleyle geçip gittiler.

"Yemekhanede buluşalım?"

"Kimya ödevini bitirdin mi?"

"Şu sarışın kız kim?"

Sacha çocuklardan birkaçının Taylor'a alıcı gözle baktıklarını gördü ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

Onun gözleri Sacha'daydı. Sinyali bekliyordu.

Sınıf boşaldığında başıyla işaret verdi.

Aynı anda dönerek sınıfa girdiler.

Deide sınıfın ön tarafında duruyor, kâğıtları ve kitapları düzgün tomarlar halinde topluyordu.

Öğretmenin arkasındaki beyaz tahtada bir İngilizce der-sinden kalma olduğu belli notlar yer alıyordu: *I am going to the park. Park is near the lake. Will you meet me at the park?*

Taylor ve Sacha öğretmen masasının önüne gelip yan yana durduklarında, öğretmeni başını kaldırıp onlara sorgular gibi bir bakış attı. Sacha'yı gördüğünde, gözleri kocaman açıldı. Ancak sesi hiç bozuntuya vermedi.

"Nasılsın, Sacha? Seni derste göremediğim için üzgünüm."

Sacha kısaca, "Meşguldüm," dedi.

Deide'nin bakışları Taylor'a döndü. "Ve arkadaşın kim?" Deide, Taylor'a gözlüğünün içinden baktı. "Burada okumuyorsunuz sanırım, değil mi?"

Taylor, "*Bonjour*," dedi. "*Je m'appelle, Taylor Montclair.*"

Deide bembeyaz kesildi.

İstemsizce bir adım geri attı ve ona dehşet içindeymiş gibi bir ifadeyle baktı.

"Non," diye fısıldadı. "Siz burada olamazsınız."

"Ama burada." Sacha, Taylor'a yaklaştı. "Ve ikimiz de neler dönüp bittiğini bilmek istiyoruz."

Deide'nin alnı terleyip ince bir ısıltı tabakası oluşturdu.

"Aman Tanrım, Sacha... sen ne yaptın böyle?"

Sacha ve Taylor endişeli gözlerle birbirlerine baktılar. Büyük bir tepki bekliyorlardı... fakat bunu değil.

Sacha, "Biz buraya cevap almaya geldik," dedi. "Ve alana kadar da gitmeyeceğiz."

Deide onu dinlemiyor gibiydi. Sacha'ya makineli tüfek gibi hızlı bir Fransızcayla, "Onun gitmesi gerek," dedi. "Burada, bu

okulda bulunamaz. Paris'te bile bulunamaz. Evine gitmek zorunda. Hemen. Yaptığın şey çok tehlikeli. Onun için." Taylor'ı gösterdi. "Ve senin için de."

Sacha onu yakından izledi, bir sahtekârlık işareti bulmaya çalıştı ancak başarısız oldu. Deide gerçekten korkmuş görünüyordu.

Taylor, İngilizce konuşarak, "Bize daha fazla bilgi vermelisiniz," dedi. "Neler olduğunu anlamıyoruz. Ve birileri bizi öldürmeye çalışıp duruyor. Siz kimsiniz? Büyükbabam için mi çalışıyorsunuz?"

Deide kararsız kaldı. Sonunda, "Tam olarak değil," dedi. "Ancak Aldrich benim iş arkadaşlarımdan biri."

Demek haklılardı. Bütün bunlar birbiriyle bağlantılıydı.

Sacha, "Neden bizim tanışmamızı istediniz?" diye sordu. "Ne biliyorsun?"

Koridorlardan bir sonraki derslerine gitmekte olan öğrencilerin gürültüsü geliyordu. Bu şamatanın sesi sınıfa kapıdan filtrelenip giriyordu.

Deide topuklarının üstünde döndü kapıya gitti ve sağlam bir klik sesiyle kapıyı kilitletti.

Masasının önünde onlara katılıp gözlüğünü çıkardı ve gömleğinin cebine atıverdi.

"Size bildiğim şeyleri söyleyeceğim," dedi. Taylor'a dönüp ekledi: "Ancak İngiltere'ye dönmeniz gerek. Burada size zarar vermek isteyen insanlar var ne yazık ki. Çok tehlikeli insanlar."

Taylor kımıldamadı. "İngiltere'de de bana zarar vermek isteyen insanlar var."

Öğretmenin yüz ifadesi yumuşadı.

"Biliyorum. Ve üzgünüm. Tehlikeli zamanlar bunlar." Sırayla ikisine baktı. "Bu dümen için özür dilerim ama umarım bunun gerekli olduğunu anlarsınız. Görüyorsunuz ya, sizin tanışmanızı sağlamak bir tür... deneydi sanırım."

"Deney mi?" Taylor kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Deide, Sacha'ya baktı. "Biz Taylor'ın senin... durumuna yardımcı olabileceğini düşünüyoruz."

Sacha'nın kalbi bir an için durur gibi oldu.

Soğukkanlı bir şekilde, "Ne durumu?" diye sordu. "Ve bu 'biz' kim?"

"Laneti biliyorum, Sacha." Deide'nin sesi alçaktı. "Babanı tanıyordum. Son beş senedir sana yardım etmeye çalışıyordum..."

Sacha'nın kaburgaları ciğerlerini sıkıştırıyordu sanki. "Babanı tanıyor muydun?"

Deide başını salladı. "Öldüğü zaman onunla çalışıyordum. Ben bir tür organizasyonun üyesiyim." Deide, Taylor'a baktı. "Büyükbabanın da içinde bulunduğu organizasyonda, Oxford'da. Biz hepimiz Adam'la birlikte sana olan şeyi anlamak için çalışıyorduk. Adam öldüğünde, senin okulunda çalışmak için gönüllü oldum, sana göz kulak olmak için."

Sacha düşünemiyordu. Sadece tepki verdi; öğretmeninin gömleğinin yakasını sert bir şekilde yakaladı.

Sıkılı dişlerinin arasından, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Babam senden hiç bahsetmedi. Annem de öyle. Bu saçmalık."

"Sacha..." Taylor'ın sesinde uyarı vardı. Ancak Sacha onu bırakmadı.

Deide korkmuş görünmüyordu. Gözlerinin içine sakince baktı, elleri rahat bir şekilde iki yanında duruyordu.

"Sacha, doğruyu söylüyorum. Babanı yakından tanırdım. İyi biriydi. Dostumdu. O bu şeyin seni öldürmesine engel olmanın bir yolu olduğuna inanıyordu. Bence haklıydı."

Yüz ifadesinde herhangi bir kandırmaca yoktu. Tamamen samimi görünüyordu.

Sacha yakasını bıraktı.

Babasına inanılmaz kızgındı.

Bana neden daha fazlasını anlatmadı? Neden bize başka ipuçları bırakmadı? Onun yerine bizden sakladığı sıraları gidip yabancılara anlatmış.

Öğretmeni uzaklaştı ve gömleğini düzeltti. Taylor onu takip etti.

“Bay Deide,” dedi, “lütfen bize bildiklerinizi anlatın. Siz de büyükbabam gibi misiniz? *Benim* gibi mi? Sizin de bir tür... gücünüz var mı?”

Öğretmeni onu açık bir merakla inceledi. “Sanırım öyleyim, tabii ben Aldrich Montclair kadar yetenekli değilim kesinlikle.” Bu ismi saygıyla söylemişti. “Sizin yetenekleriniz... ortaya çıktı mı?”

Taylor dudak büktü. “Birazcık. Ama bu harika bir şey değil. Ben... yanlışlıkla bir şeyleri havaya uçurup duruyorum gibi.”

Deide, “Bu normal,” diye ona güvence verdi. “Pratik yaptıkça daha iyi olacaksınız.”

“Umarım.” Taylor, Sacha’nın yakınındaki bir masaya yaslandı. “Bay Deide, biz tanışınca ne olacağını düşündünüz? Sacha’ya nasıl yardım edebilirim?”

Okul zili yeniden çaldı. Sınıfın dışındaki koridor sessizliğe gömüldü.

Deide kalktı ve onlara doğru dönerek kendi masasına oturdu.

“İstedığımız kadar çok şey bilmiyoruz,” diye itiraf etti. “Sacha’nın ailesinin üzerindeki lanetin bir Karanlık kullanıcısı tarafından konduğunu biliyoruz.” Taylor’a baktı. “Siz ve benim gibi güçleri olan fakat karanlık sanatlara bulaşmış biri. Ekstra güce sahip olmak için şeytani teknikler kullanarak.”

“Şeytani mi?” Taylor’ın sesi güçsüzdü.

Sacha kapısına gelen adamları düşündü ve gelen ürpertiği bastırdı. Bu en azından onları açıklıyordu.

Deide, “Sacha’nın ailesini etkileyen lanetin on yedinci yüzyılda ortaya çıktığına inanıyoruz,” diye devam etti. “O zamanlarda

bununla ilgili yazılmış çok az şey bulabildik ancak daha sonra yazılan kitaplarda bahsedilen bazı şeyler bunun yerini ve zamanını belirlememize izin verdi.” Bakışlarına Sacha’yı da dahil etti. “Bizim modern şüpheciliğimiz neler olduğunu fark etmemizi, hatta kabul etmemizi bile zorlaştırdı. Bu kadim inanışları alıp bir kenara atıyoruz. Onlara peri masalları diyoruz. Fantezi diyoruz. Ölümle tesadüflere bağlıyoruz. Ama senin baban muhteşem bir araştırmacıydı, Sacha. Onun bu konudaki çalışmaları çok geniş kapsamlıydı. Ailenizde geçen birkaç yüzyıl içinde doğan ilk erkek çocuklarının ölümünün izini sürdü. Bulduğu şeyi inkâr etmek zordu. Hep aynı şekilde, on sekizinci doğum gününde gerçekleşen ölüm. Her seferinde. Tesadüfün ötesinde. Ve bir hayal değil.”

Durdu. Deide, “Sadece tek bir şey var,” dedi. “Şu ana kadar bulabildiğimiz her şeye dayanacak olursak, görünüşe göre Sacha bunun olduğu on üçüncü Winters çocuğu. Lanet hakkında elimizde bulunan bilgiler doğruysa... on üçüncü olan, en son çocuk.” Sacha’nın gözlerinin içine baktı. “Bu lanet seninle sona eriyor.”

Sacha yumruk yemiş gibi oldu.

Ben en sonuncu muyum?

Yüzyıllar önce bir çocuk daha ölmüş olsaydı, bütün bunlar onun başına gelmeyecek miydi yani?

Kahpe felek.

Taylor, “Ama bu tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Asıl sıkıntı lanetin anlatılışı.” Deide, Sacha’yla göz göz gelmekten kaçındı. “Yıllardır kimse bu karanlık sanat üzerinde çalışmadı, o yüzden tam olarak anlamıyoruz. Onun işleyiş mekanizması zaman içinde kaybolmuş durumda. Ama kitaplar Sacha’nın ölümünü önleyemezsek, bunun bir şeyi tetikleyeceğini işaret ediyor. Korkunç bir şeyi. Yok edici bir şeyi.” Alçak sesi sessizliğin içinde yankılanıyordu. “Bu lanet sadece tek bir aileyi cezalandırmak için tasarlanmadı. Amacı dünyayı cezalandırmaktı.”

Sacha yavaşça yutkundu.

Taylor, “Ne olacak, tam olarak?” diye sordu.

“Biz bunun dünyayı tamamen değiştirebilecek bir şeytani varlığı serbest bırakacağını düşünüyoruz.”

İkisi de ona bakakaldı.

“Ne... *Gerçek* bir iblis mi?” Sacha gözlerini kırıştırdı. “Televizyondaki gibi mi? Bunlar gerçekten var mı?”

“Televizyondaki gibi değil.” Öğretmeninin yüzündeki ifade karanlıktı. “Bu eski kitaplara göre çok, çok daha kötüsü. Hayal edebileceğimiz her şeyden çok nükleer bir savaş gibi. Burada boynuzlu bir kertenkeleden bahsetmiyoruz, Sacha. Bu saf yok edici bir güç.”

Sacha bunun bir tür şaka olduğuna dair öğretmenin su-
ratında bir ipucu aradı fakat hiç şaka yapar gibi bir hali yoktu. Deide son derece ciddi görünüyordu.

Bu nasıl gerçek olabilirdi? Tarif ettiği şey bir çılgınlıktı.

Sacha, “Ben hâlâ anlamıyorum. Taylor’ın bütün bunlarla ne alakası var?” dedi. “Neden onu da bu işin içine soktunuz?”

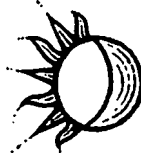
Deide, gözlerinde bir parça pişmanlıkla bir birine bir öte-
kine baktı.

“Sacha,” dedi, “sen on yedinci yüzyılda karanlık sanatları kullanan biri tarafından lanetlenmiş bir adamın on üçüncü ilk erkek çocuğusun.” Taylor’a döndü. “Siz, Bayan Montclair, yüz-
yıllar önce o adamın elinde can verirken onu lanetleyen kadının on üçüncü ilk kız çocuğusunuz.”

Taylor’dan belli belirsiz bir ses çıktı. Yüzündeki kan ta-
mamen çekildi.

Deide, “Bu konuda haklıysak, ve umalım ki öyle olsun,”
diye devam etti, “bu gezegende senin hayatını kurtarabilecek tek kişi Taylor.”

YİRMİ DÖRT

Paris'ten Londra'ya giden tren yolculuğu iki saatten biraz daha fazla sürdü. Yolculuğun tamamı boyunca Taylor, Sacha'nın yüzünü aklından çıkaramadı. Deide onlara gerçekte kim olduklarını söylediği an yüzünde beliren ifadeyi görüp duruyordu. Taylor'ın aslında kim olduğunu söylediği anda.

Dehşete düşmüş gibi görünmüştü.

Düz Fransız kırsalı gözden kaybolup yerine kısa bir süre sonra İngiliz tepeleri geçerken, Taylor öğrendiği şeyleri anlamaya çalıştı.

Deide bombayı bıraktıktan sonra neden buluşmak zorunda olduklarını açıklamıştı.

“Karanlık sanatlar bir kan sanatıdır. Bu lanetin Sacha'yı öldürmesini engellemek istiyorsak, Taylor, bunu ancak sen yapabilirsin.”

Taylor, Sacha'nın sessizliğinin farkında bir halde, “Ne yapmam gerek?” diye sordu. “Ne gerekiyorsa yaparım.”

Deide'nin cevabı hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Sorun da bu,” dedi. “Henüz bilmiyoruz. Bu kadim bir güç. Kadim bir sanat. Şu anda hayatta olan kimse bununla uğraşmadı.” Taylor’ın yüzündeki ifadeyi görünce de ekledi: “Pes etmeyeceğiz. Bunu çözeceğiz. Senin de yardımıyla.”

Deide’nin sınıfını terk ettikten sonra, Sacha’yla birlikte ne-redeyse hiç konuşmadan bir metro istasyonuna yürümüşlerdi. Trende aralarında boşluk bırakmış, göz göze gelmemeye dikkat etmişlerdi.

Gare du Nord istasyonunda, Londra’ya giden trenlerin biniş alanı ana salonun üstündeydi. Balkonda durup aşağıda trenlere koşturan ya da birbirlerini öpücükler ve kucaklaşmalarla karşılayan kalabalığa bakmışlardı.

Taylor uyumuş bir şekilde, *Hayatları ne kadar normal*, diye düşünmüştü. *Hiçbir şeyden haberleri yok.*

Bu hayatının en uzun yirmi dört saati olmuştu. Dün bu saatlerde Paris’e gideceği için heyecanlı bir halde Woodbury’deki caddeden yürüdüğüne inanmak imkânsız geliyordu. Onu neler beklediğinden bihaberdi.

Sonunda aralarındaki uzun sessizliği bozarak, “Özür dilerim,” demişti.

Sacha ona bakmıştı. Siyah güneş gözlüğü Taylor’ın suratını ona geri yansıtmıştı. “Ne için?”

Taylor, sesi titreyerek, “Olduğum kişi için,” demişti. “Çünkü öğretmeninin dediği doğruysa ve sana bunların olmasının sebebi benim ailemse...”

Sacha onun cümlesini bitirmesine izin vermemişti. Gözlüğünü çıkarıp Taylor’ın ellerini tutmuş ve onu kendine çekmişti. Taylor ona o kadar yakındı ki Sacha’nın teninin sıcaklığını hissedebiliyor, deniz mavisi gözlerindeki altın benekleri görebiliyordu.

“Bana bunu yapan kişi sen değilsin, Taylor Montclair.” Sesi alçak fakat tutkuluydu. “Sen beni kurtaracak olan kişisin. Bunu

unutma.” Taylor’ın elini kaldırmış ve arkasına hafifçe dudaklarını değdirmişti. “Özür dileyecek hiçbir şey yapmadın.”

Taylor’ın ensesindeki tüyler hafifçe diken diken olmuştu. Bu yirmi dört saat içinde Sacha’nın onu öpmesini bir kez daha istemişti. Ama Sacha onu öpmemişti.

“Buna inanmak istiyorum,” demişti Taylor. “Sadece... korkuyorum. Ve kafam karışık.”

Sacha, “Benim de,” diye yanıt vermişti. “Bunu çözeceğiz. Bunu biliyorum.”

O anda Sacha’ya inanmak kolay olmuştu. Çok büyük bir özgüvenle konuşuyordu.

Fakat artık zor geliyordu. Taylor onu nasıl kurtaracaktı ki?

Son birkaç gün içinde imkânsız şeylere tanık olmuştu. Bir çocuğun ölüp yeniden hayata dönüşünü izlemişti. Büyükbabasının kendi iradesiyle enerjiyi hareket ettirdiğini görmüştü. Kendisi de iki yetişkin adamı hiç elini sürmeden öldürüyordu az kalsın.

Bildiği dünyanın ekseni kaymıştı. Her şey kontrolden çıkıyordu.

Fakat kesin olan bir şey vardı: Sacha’yı kurtarmak zorundaydı. Bir şekilde. Bu işi çözüp onun ölmesine engel olmalıydı.

“Çalışma nasıl gitti?” Taylor’ın annesi belgelerin arasından başını kaldırdı.

Mutfak masasında çalışıyordu (“Büyük bir proje...” diye açıklamıştı özür dileyerek), masanın üstü belgeler ve korkunç görünen hesap tablolarıyla kaplıydı.

Taylor’ın hikâyesini sorgulamadan kabul etmişti ama Sacha’nın ona Paris’te aldığı kıyafetlere de tek kaşını kaldırmıştı.

Taylor, “Georgie beni giydirip duruyor,” diye açıkladı. “Sıkıcı kıyafetler seçtiğimi düşünüyor.”

Aslında, bu giysiler içinde kendini çok beğenmişti. Hiç dar bluzlar giymezdi, hep kıvrımlarının doğru görünmeyeceğinden endişe duyardı. O yüzden bol bluzlar giyerdi. Fakat şimdi kendine uyan kıyafetler giymenin onun... güzel görünmesini sağladığını fark etti. O Paris'teki mağazanın soyunma kabininde durmuş, kendini daha önce hiç görmemişçesine aynaya bakakalmıştı. Üzerine oturan siyah bluz ve kısa pileli etek tipini tamamen değiştirmişti. Etek üst bacağının ortasında bitiyor, bacaklarını uzunmuş gibi gösteriyordu.

Aynadaki kız güçlü görünüyordu. Kendinden emindi.

Taylor o kızı tanıyamadı.

Ancak ondan hoşlandı.

"Güzeldi." Omuz silkti. "Her zamanki gibi."

"Georgie'nin sınavlarını geçmek için bir şansı var mı?"

"Var." Neşeli bir ses tonuyla, "Onun yerine sınava girersem."

Yalan söylemenin bu kadar kolay olması Taylor'ı rahatsız etmeye başlamıştı..

Annesi kıkırdadı ve önündeki kâğıt yığınlarının altından bir sayfa çıkardı. Okuma gözlüğü burnunun ucuna kaymıştı, onların üstünden Taylor'a baktı.

"Tahmin edeyim. Sen onun ödevini yaparken Georgie de tırnaklarını mı boyadı?"

"Bunları nereden biliyorsun sen?" Taylor ses tonunu sahte bir şaşkınlıkla doldurdu.

Tezgâhtaki paketten bir çikolatalı bisküvi aldı ve bir ısırıkta yarısını yedi.

"Ben senin annenim. Her şeyi bilirim." Annesi kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu. "Çok fazla yeme şunlardan. Bir saat içinde akşam yemeği yiyeceğiz."

Taylor annesinin bu konuda iyimser olduğu kanısındaydı, yemek hazırlığının başladığına dair hiçbir işaret yoktu ancak Taylor ona karşı çıkmadı.

Annenize yalan söylemek, geri kalan zamanlarda ona çok iyi davranma isteği yaratıyordu.

Telefonu çınladı ve ona mesaj geldiğini bildirdi, onu cebinden çıkardı ve mutfaktan aceleyle çıktı.

Ekranda Sacha'nın ismini görünce midesinde kelekler uçuştı.

Eve geleli birkaç saat olmuştu ancak onu daha şimdiden özlemişti. Ona sürekli mesaj atıp durmamak için kendini tutmak zorunda kalıyordu.

İnsan biriyle tek bir gün geçirdikten sonra o kişinin hayatında olması gerektiğine nasıl karar verebiliyordu? Taylor bunu açıklayamıyordu ama işte olmuştu.

Paris'te o birkaç saat içinde başlarından çok fazla şey geçmişti. Şimdi tekrar tek başına olmak garip geliyordu. Sanki bir parçasını geride bırakmış gibi.

Mesajı şöyleydi: "Haber vereyim dedim. Hâlâ hayattayım. Kötü adamlar yok. Sen ne haldesin?"

Taylor, Paris'ten ayrılmadan önce birbirlerine adreslerini, telefon numaralarını ve başlarına kötü bir şey gelirse birbirlerini bulmak için gerekli bütün bilgileri vermişlerdi. Bundan sonra da sürekli iletişim içinde olma konusunda anlaşmışlardı.

Burası Taylor'ın en sevdiği kısımdı.

"Her şey yolunda," diye cevap yazdı. "Yarın planladığım gibi Oxford."

Sacha'nın cevabı anında geldi. "Dikkatli ol."

Ancak Taylor şu anda güvende olma konusunda endişe duymuyordu. Çünkü yarın aslında kim olduğuyla ilgili daha fazla şey öğrenecekti.

Ve Sacha'yı nasıl kurtaracağını çözmeye başlayacaktı.

Sacha oturma odasına giden koridordan ilerlerken, “Maman?” diye seslendi. “Evde misin?”

“Mutfaktayım,” diye seslendi annesi. “Bir saniye, geliyorum.”

Bugün onun izin günüydü ve öğleden sonranın büyük bir kısmını dışarıda işlerini hallederek geçirmişti. Dün gece Sacha’nın yokluğunu fark ettiyse de bir şey söylememişti.

Belki de artık buna alışmıştı.

Sacha, gün ışığıyla dolu oturma odasında kanepeye yayıldı ve bacaklarını önüne uzattı. Yorgunluktan ölüyordu.

Taylor o sabah İngiltere’ye yola çıktığında beş saat uyumuştı. Şimdi bir beş saat daha uyuyabilirmiş gibi hissediyordu.

Ölmek onu bitkin düşürüyordu.

Belki de tuhaf bir şekilde dengesiz, biraz kaybolmuş hissetmesinin nedeni sadece ölmek değildi. Taylor’ı beklediğinden çok daha fazla özlemişti.

Buradayken kolayca ortaklık kurmuşlardı. Yanında gerçeği –her şeyi– bilen birinin olması inanılmaz rahatlatıcıydı. Taylor onun omuzlarındaki dışlanmışlığın yükünü kaldırmıştı.

O gider gitmez Sacha yine kendini yalnız hissetmeye başlamıştı. Gare du Nord’dan eve dönüş yolculuğu boş ve gri gelmişti. Taylor içinde yokken, Paris’in güzelliği bir parça eksilmişti sanki.

Onu garda öpmemek için bütün gücüyle kendini tutması gerekmişti.

Sacha, Taylor’ın bunu isteyip istemediğini bilememişti. Taylor öylesine kayıp ve allak bullaktı ki. Ya o da Sacha’yla aynı duyguları hissetmiyorsa?

Bu her şeyi mahvederdi.

O yüzden Sacha kendini tutmuştu. Ama şu anda onu düşünmeden duramıyordu.

Annesi oturma odasının girişinde belirdi, elinde bir kahve fincanı tutuyordu. Kısa, kahverengi saçları düzgündü ve üzerinde kot pantolon ve üstü baskılı bol bir bluz vardı. Artık Sacha’dan

kısaydı. Ona yukarıdan bakmak garip bir şekilde korumacı hissettiriyordu.

Bu duruma, ilişkilerinin gitmekte olduğu yöne alılabilecek kadar uzun yaşayabilmeyi diledi.

Annesi kanepenin yanındaki koltuğa oturup ortadaki sehpa-
pada duran dergileri düzgün bir şekilde topladı.

“Okul nasıldı?”

Sacha, Deide’yi düşünerek, “İlginçti,” dedi. “Aslında, benim de seninle bu konuda konuşmam gerek.”

“Yine başın belada mı, Sacha?” Gözlerini kıstı. “Bu konuyu konuşmuştuk.”

Sacha ağzına gelen ters cevabı yuttu.

Sakin bir ses tonuyla, “Okulda her şey yolunda,” dedi. “Sadece biraz bilgi almam gerek. Senden.”

Annesi kahvesinden bir yudum aldı ve koltuğuna yaslanıp açıklamasını bekledi ama gözleri hâlâ savunmadaydı.

“Sana daha önce İngilizce özel ders aldığım Taylor Montclair’den bahsetmiştim ya?”

Annesi donup kaldı.

Sacha, “Bence bu isim sana bir şey ifade ediyor,” diye devam etti. “Ve ben bunun sebebini bilmek istiyorum. Onun hakkında ne biliyorsun? Büyükbabası Aldrich Montclair. Babamı tanıdığını söylüyor...” Annesi ayağa fırladı ve kahvesini saçtı.

Aceleyle fincanı alçak sehpa-
ya koydu ve dökülenleri bir peçeteyle silmeye başladı, Sacha’nın gözlerinden kaçtı.

Sacha’nın kalbi hızlanmaya başladı.

“Onu tanıyorsun, değil mi? O ismi biliyorsun.” Hevesini gizlemeyi başaramayarak annesine doğru eğildi. “Bana bildiklerini anlatmak zorundasın. O bizim neyimiz oluyor? Onu nereden tanıyorsun?”

Annesinin dudakları incelmşti. “Aldrich Montclair hakkında konuşmak istemiyorum.” İsmi tükürür gibi söylemişti. “Ona yaklaşmanı istemiyorum. Tehlikeli biri o.”

Sacha’nın ağzı kurudu. “Anlamıyorum. Ne demek tehlikeli? Ne yaptı ki?”

Annesi peçeteyi avcunun içinde sıktı.

“Baban ona güvendi. Aldrich ona senin için bir tedavi, bir çare olduğunu söyleyip durdu. Bunu bulabileceğini söyledi.” Annesinin yüzündeki ifade bu konuda ne düşündüğünü gösteriyordu. “Baban ona inandı. Ne kadar dil döktüysem de dinlemedi. Babanı Aldrich Montclair’e inanmak öldürdü, Sacha. Öldüğü gün ziyaret ettiği kişi Aldrich’ti. Onu o gün yola çıkaran kişi Aldrich’ti.” Sacha’nın suratına bir parmağını doğrulttu. “O adamdan uzak dur, Sacha. O senin hayatını mahvedecektir, tıpkı bizimkini mahvettiği gibi.”

Sacha başını ellerine aldı. Aldrich Montclair fikrine inanmak için kendine izin vermişti. Taylor’a inanmak için. Ve annesi bu incecik hayat çizgisini de çekip koparıyordu.

Her şeyini ondan alıyordu.

Sacha bunu yapmasına izin veremezdi. Belki annesi onun kaderini kabul edebiliyordu ancak Sacha edemiyordu. Ve bir kereliğine, ona bunu söyleyecekti.

“Benim hayatımı mahvedecek öyle mi? Hangi hayatı?” Sesi yükseldi. “Önümüzdeki yedi haftayı mı demek istiyorsun? Çünkü hayatım bundan ibaret.”

Sanki Sacha ona tokat atmış gibi yanakları kızardı.

“Öyle konuşma,” dedi. “Elimden geleni yaptığımı biliyorsun. Sana normal bir hayat verebilmek için elimden geleni yaptım. Kalan yıllarının...” Durdu ve gözlerini kırıp gözyaşlarını tuttu. “Bu bizim için zor, Sacha. Kardeşin ve benim için. Seni kaybedeceğimizi bilmek zor.”

Sacha ona bakakaldı, inanmamazlık yavaşça öfkeye dönüşüyordu.

“*Senin için zor öyle mi? Sen ciddi misin?*”

Ayağa kalkıp kollarını kavuşturarak katı bir şekilde önünde dikildi.

“Benim ölümümün *senin* için nasıl zor olduğunu söyler misin bana? Beni hayatta tutmak için ne kadar çabaladığını söyler misin? Beni kurtarmak için yaptığın her şeyi duymak istiyorum.”

Annesi irkildi, kelimeleri fiziksel olarak durdurmak ister gibi bir elini kaldırdı.

Sacha'nın kalbine suçluluk duygusu yayıldı. Görmezden gelmeye zorladı kendini.

Son iki senedir ikisi de gerçekten kaçmıştı. Artık yalanlar için zaman kalmamıştı.

Sacha sesini yumuşatarak, “Lütfen, *maman*,” dedi. “Ölümümü kabul etmeyi bırakıp onunla *savaşmaya* başlaman gerek. Tek istediğim bu. Bana Aldrich Montclair’le ilgili bildiğin her şeyi anlatarak başlayabilirsin.”

“Aldrich Montclair’i tanımak mı istiyorsun? İyi. Sana bildiğim her şeyi anlatacağım.” Ayağa kalktı. “Onun bir canavar ve hayalperest olduğunu biliyorum. Onun delice fikirlerinin babanı öldürdüğünü biliyorum. Bütün bunların içinde onun ailesinin bir parmağının olduğunu biliyorum.” Kolunu Sacha’ya doğru savurdu. “Onun yalanlarının ağına yakalanırsan, seni öldüreceğini biliyorum. Tıpkı babanı öldürdüğü gibi.”

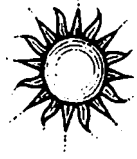
Sacha, soğuk bir ses tonuyla, “Bilmiyorsan söyleyeyim, *maman*,” dedi. “Ben zaten öleceğim. Ve Aldrich Montclair’in bununla hiç ilgisi yok.” Annesine doğru bir adım attı. “Belki yaptığım şeyin hiç anlamı yok. Belki de her şeyi denedikten

sonra yine de öleceğim. Ama sana bir şey söyleyeyim mi, ben savaşıarak gitmeyi düşünüyorum.”

Topuklarının üstünde döndü ve odasına giderken omzunun üstünden son cümlesini söyledi.

“Sen de bir ara denemelisin bunu.”

YİRMİ BEŞ

Tren, metalin metale değmesinden çıkan çığlıkla birlikte istasyona girdi. On dakika gecikmişlerdi.

Taylor, parmağıyla sabırsızca “Aç” düşmesine basarak kapıda bekliyordu. Tren birden durunca Taylor sendeledi ve yanındaki gri saçlı adama çarptı.

Geriye doğru zıplayıp adama özür dileyen gözlerle baktı. “Affedersiniz.”

Adam bundan hoşlanmadığını belli eden hareketlerle tüvit ceketini düzeltti. Düzgün bıyığı ve kırıksız yüzü tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkartamadı.

Sonra kapılar açıldı ve Taylor vagondan platforma atlarken onu tamamen unuttu.

Kalabalık istasyonda, dirseklerden ve bavullardan, ana babalarının parmak uçlarından tehlikeli bir şekilde sallanan bebeklerden ve kulaklıklarıyla etraflarındaki dünyayı fark edemeyecek kadar yüksek sesle müzik dinleyen gençlerden sıyrılarak ilerledi.

Dışarıdaki caddede kalabalık dağılıyor, herkes kendi yoluna gidiyordu. Taylor, hedefine odaklı bir şekilde ilerleyerek şehir merkezine gitti.

Ilık, gri bir sabahıtı. Gökteki ağır bulutlar yağmuru müjdeliyordu. Ama yukarıdaki bulutlarla aşağıdaki taş binaların birbirine girdiği, trafiğin yoğun ve caddelerin turistlerle dolu olduğu böyle bulanık bir günde bile, Oxford nefesini kesmişti. Yükselen kuleleri ve kare çıkıntılı çatıları, uzanıp gökyüzüne değecekmişçesine dört bir yanda yükseliyordu.

Buraya daha önce tek başına hiç gelmemişti, hep annesiyle seyahat ederlerdi. Yine de yolu yeterince biliyordu. Bir o yoldan bir bu yoldan döndü ve incelikle oyulmuş taştan bir haçın hâkim olduğu bir kavşağa vardı. Oradan da dar, ortaçağdan kalma bir yola girdi.

Sokağın her iki tarafı da yüksek taş duvarlarla kapatılmış, yolu sürekli gölgede bırakıyordu. Duvarlar şehrin sesini tamamen susturma etkisine sahipti; Taylor'ın artık duyabildiği tek şey kalp atışı gibi düzgün olan kendi ayak sesleriydi.

Birkaç dakika sonra, sağ tarafındaki duvar gitgide yükseldi; ta ki üzerinde üç kat yüksekliğinde her birinin üstünde renkli bir bayrak bulunan neşeli sekizgen kuleciklerin bulunduğu kan kırmızısı tuğladan yapılmış bir yapıya gelene kadar. Burası St. Wilfred's Koleji'nin girişiydi.

Zamanla kararmış muazzam çift meşe kapılar, devasa demir kilit ve menteşelerle sağlama alınmıştı. Hemen yan tarafında normal boyutta –ona kıyasla hobbit kapısı gibi duran– bir giriş kapısı açık bırakılmıştı.

Taylor eski kapı eşiğinden yüksek bir adım atıp içeriye hemen girdi, sonra da küçük, pencereli bir ofisin önünde durdu. İçeride, masasının büyük bir kısmını kaplayacak kadar geniş bir deftere küçücük el yazısıyla bir şeyler yazmakta olan siyah melon şapkalı bir adam oturuyordu. Başını kaldırmadan konuştu.

“Bir saniye, lütfen.”

Ayak ucunu sabırsızca yere vuran Taylor, bir saniyeden çok daha uzun bir süre boyunca beklerken sabırsızlığını gizlemeye çalıştı.

Bayağı bir zaman geçtikten sonra adam, “Evet,” dedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Şapkanın altındaki başı keldi. Taylor adamın bacaklarının antika masaya tam olarak sığmadığını fark etti.

“Profesör Montclair’i görmeye geldim,” dedi. “Torunuyum.”

“Anlıyorum.” Adam defterinin sayfasını çevirdi ve sanki gizli ve önemli bir bilgiyi arıyormuş gibi sayfaya bakındı. “İsminiz?..”

Taylor, “Montclair,” dedi. “Taylor Montclair.”

“Hay aksi.” Adam defteri pat diye kapattı. “Korkarım, Profesör Montclair bize haber vermemiş. Sizi beklediğinden emin misiniz?”

Taylor’ın asabı bozuldu. Büyükbabası giriş kapısına haber vermeyi hep unuturdu. Bu annesini deli ederdi.

“Dairesini aramanız mümkün mü acaba?” Bunu bir sorudan çok bir emir gibi söylemişti. Annesinin birçok kere kullandığını gördüğü etkili bir teknikti bu. “Kendisi beni bekliyor.”

Üzerinde yırtık kot pantolon ve tişört olan iki çocuk geldi ve kapıdan el sallayıp rahatça geçtiler. Onları tanıdığı belli olan kapı görevlisi onlara cevaben başını salladı ve eski moda, ağır, siyah bir telefonun durduğu bitişikteki masaya sandalyesinde döndü. Minicik yazılarla dolu başka bir defterin sayfalarını karıştırdıktan sonra numarayı buldu ve çevirmeye başladı.

Konuşmadan ahizeyi uzun bir süre kulağına tuttu. Taylor büyükbabasının evde olmadığından endişelenmeye başlamıştı ki, görevli sanki içeriye bir müdür girmiş gibi doğruldu.

“Profesör Montclair? Girişte torununuz olduğunu söyleyen bir kız bulunuyor. İsminin...” Kenara aldığı nota bakmak için

eğildi. “Taylor olduğunu söylüyor.” Cevabı dinler gibi başını salladı. “Nasıl isterseniz, efendim.”

Telefon, ahizeyi yerine koyduğu zaman hafif bir müzikle itiraz etti. Adam Taylor’a baktı. “Kendisi doğruca odasına çıkmanızı söylüyor. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Taylor zaferini gizlemeye çalışmadı. “Tabii ki biliyorum.”

Topuklarının üzerinde dönüp koyu taş kemerin altından geçerek bir avluya girdi. Kadifemsi yeşil çimlerin dört bir yanı, döne döne yükselen kuleleri olan oyma taş binalarla çevriliydi.

Taylor buraya bayılıyordu. Meydanın kenar hattındaki yürüyüş yolu, oyma taştan kemerlerle kaplıydı. Küçükken burada Emily’yle birlikte saklambaç oynarlardı, bitmek tükenmek bilmeyen girintiler ve çıkıntılar saklanmak için idealdi.

Alçak bir kapı boşluğuna döndü. İçeride eski, taştan merdivenler gölgelerin içine çıkıyordu. Basamaklar eşit değildi ve ışıklar yanmıyordu ancak Taylor nereye gideceğini bilerek emin adımlarla ilerliyordu.

En üst kata geldiğinde, merdivenler ansızın antika bir koyu renk meşe kapıyla sona eriyordu. Üzerinde bir sayı veya isim yazmıyordu. Sadece yumruk şeklinde küçük, siyah metalden bir tokmak vardı. Taylor bunu sertçe vurdu.

Kapı şaşırtıcı bir çabuklukla açıldı, sanki büyükbabası kapının diğer tarafında bekliyormuş gibi.

Taylor’ı sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

“Taylor, seni yeniden görmek ne güzel.” Taylor içeri girebilsin diye dar giriş holünde birkaç adım geriledi. “Lütfen içeri gel.”

Hayatını kalabalık dersliklerde konuşarak geçirmiş birinin gür sesine sahipti.

Taylor onun yanından sıkışarak geçti ve büyükbabası sağlam kapıyı arkasından kapattı. Dairesi sıcaktı ama boğucu değildi. Tam da hatırladığı gibi kokuyordu; kereste dumanı, yer cilası ve

Earl Grey çayı. Hafif, hoş bir kokuydu bu, zamanla yerleşmiş tütüsü kokusu gibiydi.

Büyükbabası kendisini takip etmesini işaret ederek kordondan ilerledi. Yaşına rağmen hareketliydi.

“İçeri gel, içeri gel,” dedi. “Bir çay içelim. Yolculuğun iyi geçmiştir umarım?”

Taylor, “Evet, teşekkür ederim,” dedi kibarca.

Onu takip ederken, Taylor’ın gözleri daireyi taradı, şurada küçük bir tablo olacaktı, orada da minik bir heykel. Her şey yerli yerindeydi. Eskimiş ahşap zemin yıpranmış İran halılarıyla kaplanmıştı; adımlarını yumuşatıyor ve ortama sıcak, rüstik bir ışıltı katıyordu.

Sabahın geç saatleri olmasına rağmen, lambalar daha karanlık köşeleri aydınlatmak için yakılmıştı. Pencerele ufaktı ve içeriye az ışık geliyordu.

Kalabalık oturma odasının duvarları yerden tavana kadar her biri çeşitli şekil ve boyutta kitaplarla dolu olan kitaplıklarla kaplıydı. Köşedeki çalışma masası üstünde duran yığınların ağırlığı altında inliyordu sanki. Büyükbabasının ödevlere not verirken kâğıt ağırlığı olarak kullandığı eski püskü piriñç mumluk bile bir kitap yığınının üstünde duruyordu.

Büyükbabası şöminenin yanındaki bir koltuğu gösterdi. “Sen otur. Ben çaylarımızı getireyim.”

“Kahve var mı?”

Büyükbabası Taylor’a onaylamayan bir bakış attı ve kendi kendine mırıldanarak mutfağa gitti. Taylor onun “Amerikan içecekleri” hakkında bir şeyler dediğini duyar gibi oldu.

Kırmızı çiçekli kumaşın rengi solmaktaydı ve koltuk yastığının ortası çöküyordu ama bu Taylor’ın en sevdiği koltuktu ve ona kendini bırakırken mutlu bir şekilde iç geçirmemek için kendini tuttu. Bu sanki oturan herkese uyan bir koltuktu, ağır-

lıklarına göre kendini ayarlıyor ve insanları sıcak, kumaştan bir kucaklamayla sarıyordu.

Taylor beklerken yakınlardaki bir kitabı aldı. Yumuşak deri kapağında herhangi bir yazı yoktu. İçindeki yazılar tamamen yabancı sembollerdi. Antik bir dil gibi görünüyordu.

Taylor, “Bana hepsi aynı gözüküyor,” diye mırıldandı.

Büyükbabası birkaç dakika sonra koşturarak içeri girdi, üzerinde gümüş bir çaydanlık, minik bir kahve demliği, yanında da birbiriyle uyumsuz porselen fincanlar ve bisküvi tabakları olan paslı bir tepsile birlikte. Çaresizce durup dağınık odada onu koyabileceği bir yer aradı.

Taylor hemen fırlayıp yan sehpalardan birinin üzerindeki yığınla kitabı ve akademik dergileri aldı ve dibine yere koydu. Altlarında hiç toz yoktu ve Taylor’a bu sıradışı geldi. Sanki burası yıllardır temizlenmemiş gibi durmuyordu.

Büyükbabası Taylor’ın koltuğunun yanındaki koltuğa oturdu ve koyu renkli içeceği bir kupaya döktü.

“Kahven.” Ses tonu bunun hakkında ne düşündüğünü belli ediyordu.

Taylor resmi bir şekilde, “Teşekkür ederim,” dedi.

Büyükbabası ona bisküvi tabağını uzattı, o da bir tane aldı ve iki ısırıkta bitirdi.

Kaşlarını kaldırıp tabağı Taylor’a yeniden uzattı.

Umursamaz bir alaycılıkla, “Belki de bu sende dursa iyi olur,” dedi.

Taylor ağzı bisküvi kırıntılarıyla dolu bir şekilde, “Teşekkürler,” dedi. “Kahvaltı etmeyi unutmuşum.”

Büyükbabası kendine bir fincan çay koydu ve zarif saplı ufak bir sürahidene süt ekledi. Ustalıkla nazik gümüş maşayı kullanarak gümüş bir kavanozdan şeker küpleri çıkardı ve bir tanesini güzelce çayına attı, kaşığına şöyle bir şingırdatıp karış-

tırdı. Sonra da fincan ve tabağını koltuğunun koluna yerleştirip Taylor'a döndü.

“Şimdi. Tahminimce sormak istediğin birçok soru var.”

Taylor boğazını temizlemek için bir ağız dolusu kaynar kahveyi yutarak başını salladı.

“Milyonlarca.”

Büyükbabası, “Sor bakalım,” dedi.

“Bana Adam Winters'dan bahset.”

Aldrich fincanını ağzına doğru götürürken yarı yolda donup kaldı.

Fincanı yerine bırakıp, “Tanrım,” dedi. “Bunu beklemiyordum.”

“Sacha'yla tanışmamı sağlayan sendin, değil mi?” Ses tonu suçlayıcıydı. “Bütün her şeyi sen ayarladın. Bunu neden yaptın? Niçin bana söylemedin?”

İki gündür düşünmekte olduğu sorular birden patlayıverdi.

Büyükbabası, Taylor susana kadar ellerini kaldırdı.

Bir an sonra, “Bu uzun bir hikâye,” dedi. “Ve üzücü. Ama, evet. İkizin tanışmanızı gerçekten istedim ve bunun benim tarafımdan doğrudan bir tanıştırma olmasını istemedim. Bunu... Sacha'nın annesine açıklamak zor olurdu.”

Taylor hâlâ anlamıyordu. “Bizim tanışmamız niye bu kadar önemliydi?”

Büyükbabası sakın gözlerle Taylor'ın gözlerinin içine baktı.

“Sen hikâyenin ortasından başlıyorsun. Sana söz veriyorum o noktaya geleceğiz ama baştan başlarsak bu ikimiz için de daha kolay olacaktır. Bana en bariz ilk soruyu sor. Sonra da oradan devam edelim.”

Taylor tereddüt etti. “Sanırım... ben hâlâ kim olduğumu bilmiyorum,” dedi bir saniye sonra. “Ne olduğumu...”

“Harika bir soru.” Aldrich sevinçle ışıldadı. “Sen... sıradışı yeteneklere sahip özel, çok az sayıda kişinin bulunduğu bir grubun parçasısın.” Durakladı. “Bizler kendimize simyacı diyoruz.”

Taylor ağzındakileri saçarak, “*Simyacı mı?*” dedi. “Hani taşları altına çevirebileceğini düşünen, kitaplardaki şu yaşlı adamlar gibi mi?”

Büyükbabası cık cık dedi. “Tanrım, hayır hayır hayır...” Profesörümsü bir ifadeye büründü. “Simya, modern kimyanın öncüsüydü. Bu bir bilim. Dönüşüm bilimi. Bir maddeyi alıp başka bir maddeye dönüştürmek. İsa’ya ve hatta daha da önce-sine dayanıyor. Modern bilimin aksine, bu hem bilimsel hem de ruhsalın bir karışımı...” Durup Taylor’ı inceledi. “Herhalde bu konuda *biraz* bilgin vardır?”

Taylor kafasını iki yana salladı.

Büyükbabası dramatik bir şekilde kısa bir ah çekti.

“Isaac Newton bir simya öğrencisiydi. En büyük keşiflerinden bazıları çeşitli teorileri kanıtlama çabalarının sonucu ortaya çıktı.” Elini sallayıp kendi dersini böldü. “Fakat senin bilmen gereken şey bu değil. Bunlarla dolu birçok kitap var. Uzun lafın kısası, simya fazla popüler oldu. Bu bilim, altın düşüncesiyle onun çekimine kapılan şarlatanlar ve hayal dünyasında yaşayanlar tarafından *sulandırıldı*. Akla hayale sığmaz derecede zengin olabileceklerini sandılar. Ülkedeki her bir lordun emrinde çalışan sözde bir bilim adamı vardı, bu işi herkesten önce çözmeye çalışıyorlardı. Onların yaptıkları, yanlış bilgi vermeleri ve yalanları yüzünden, itibardan düştü. İşte birçok kişinin bildiği simya bu, aldatma biliminden başka bir şey değil.”

Taylor’a doğru eğildi. “Ancak ilginç kısmı işte şu. *Onlar yanılmıyorlardı*. Moleküller gerçekten manipüle edilebilir. Enerji değiştirilebilir. Yeteneğin varsa.” Taylor’a doğru eğildi. “Görüyorsun ya, simya sürecinde hepsinin başarısız olduğu bir basamak, tek bir basamak vardı. Büyük Isaac Newton’ın bile.” Aldrich’in yeşil gözleri ışıldadı. “Buna, ‘gizli ateş’ adını verdiler. O büyük bilinmeyen işte buydu. Yanmayan, fakat *dönüştüren*

bir ateş. Bununla birlikte süreç işleyecekti. O olmadan..." Boş avcunu kaldırdı. "Bolca dumandan başka bir şey çıkmıyordu."

Taylor elindeki kahveyi unutmuştu. "Neydi peki bu?" diye sordu. "O ateş?"

Büyükbabası onu gösterdi.

"Sen. Ve ben."

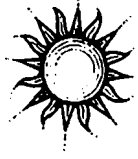
Taylor kafasını salladı. "Anlamıyorum."

"İşte, görünen o ki bu *gizli ateş* bulabileceğin ya da satın alabileceğin bir şey değil. Cıva ya da kimyasal bir bileşik değil. Bu doğuştan gelen bir yetenek. Simyanın da ruhsal tarafı işte burası. Onlar bunu henüz bilmiyorlardı sadece. Bir dük ya da kont ne kadar zenginliğe ya da güce sahip olursa olsun, bunu satın alamazdı. Newton ne kadar ararsa arasın, bunu bulamazdı. Bu sende ya vardır..."

Elini kaldırdı ve pencerenin yanındaki masada duran mum ısırl ısırl yanmaya başladı.

"Ya da yoktur."

YİRMİ ALTI

Taylor'ın bakışları mumun düzgünce yanan alevinden büyükbabasına geri döndü.

“Bir dakika... ben hâlâ tam olarak anlamadım; bu tam olarak ne?” diye sordu. “Gizli ateş, yani.”

Aldrich çayından bir yudum aldı. “Woodbury’de konuştuğumuz şey işte buydu. Bu kalıtsal genetik bir mutasyondan başka bir şey değil. Filozofların sadece hayalini kurmuş olduğu şeyi yapmanı –bir nesneden enerjiyi alıp başka bir tür enerjiye dönüştürmeni– sağlayan bir şey. Ya da enerjiyi oradan buraya taşımanı. O ampulü hatırlıyor musun?”

Taylor başını salladı.

“Onun için sudan enerji çektim –hareket eden suda muazzam bir güç bulunur– ve onun küçük bir kısmını ampulü yakmak için elektriğe dönüştürdüm. Bu oldukça basit bir süreç. Edison bunu teller ve jeneratörlerle başardı. Bizim için bu bir şekilde... daha kolay.”

“Peki ya mum?” dedi. “Biraz önceki?”

“Onun için de etrafımızdaki havadan enerji çektim, duvarlardaki elektriği.”

Büyükbabası bir elini salladı ve mum söndü.

Taylor kahvesini küçük sehpaıa bıraktı.

Bu mantıklıydı. Sacha’nın ona söylediği şeyden sonra, bu bir tık daha az çılgınca geliyordu. Genetik bir yetenek mi? Bununla yaşayabilirdi. Fakat yine de bu her şeyi açıklamıyordu.

“Ve ben bunu yapabilir miyim?” Taylor mumu işaret etti.

Büyükbabası onun sesindeki şüpheyi duymuş olmalıydı. Çünkü yüzü daha ciddileşti. “Elbette,” diye ona güvence verdi. “Sen olağanüstü olma potansiyeline sahipsin.”

Taylor sesli düşünerek, “Bu ikimizin DNA’sında varsa,” dedi, “o zaman babamınkinde de olmalı. O da senin yaptıklarını yapabiliyor mu?”

Büyükbabasının suratı hüzünlü bir ifadeye büründü.

“Baban, korkarım ki bir istisna.” Ellerini kucagında birleştirdi. “Arada sırada bu güç bir nesil atlıyor. Bu nadir görülür fakat olur; gen çekinik duruma gelir. Onun durumunda olduğu gibi.”

“Ah.” Taylor acaba onun dışında ailesindeki herkesin bir yeteneği olsa ne hissederdi, hayal etmeye çalıştı. Fakat onun muhasebeci babası her zaman için çok pratik ve duygusuz olmuştu; onun öfkeyle lambaları patlattığını hayal etmek zordu.

Babası Taylor’a ailesinin bilimsel, ruhani ya da başka herhangi bir tür güce sahip olduğuna dair tek bir kelime etmemişti. Bunu utanç verici bir sır olarak saklamıştı.

Ve sonra da onları terk etmişti.

Büyükbabası, “O bunun bir parçası olmadığı için memnun olduğunu iddia ediyor,” diye devam etti. “Baban bütün bu durumu saçma ve tehlikeli bulduğunu söylüyor. Kendisi bu dünyanın bir parçası olmak adına en ufak bir ilgi göstermedi hiç.”

Taylor koltuğuna yaslandı. “Tam da babamın söyleyeceği bir şey.”

“Babanda eksik olan başka şeyler de vardı.” Aldrich’in ses tonu düşünceliydi. “Daha önce hiçbir şey söylemedim ama bence sizlere ve annene davranış şekli tiksindiriciydi. Onunla o zamandan beri neredeyse hiç konuşmadım.”

Sesli bir şekilde nefes verdi ve omuzlarını düzleştirdi. “Fakat bu konumuz dışı. Önemli olan sensin. Ve şu anda olanlar.” Büyükbabası ona doğru eğildi. “Senin içinde büyük bir güç var, Taylor. Büyük güç, büyük tehlike getirir. Tabii sen artık bunu anlıyorsun, değil mi?” Ona anlamlı bir bakış attı. “Paris yolculuğundan sonra?”

Taylor’ın rengi atı. “Sen nasıl?..”

“Sana göz kulak olacağımızı söylemiştim,” diye Taylor’a hatırlattı. “Seni korumaya çalışacağımızı. Yanılıyorsam düzelt ama Paris’e gizlice gitmenin konuştuğumuz planın bir parçası olduğunu sanmıyorum.”

Taylor koltuğuna daha da gömüldü.

“Evinizi gözleyen kişi senin okula gittiğini gördü. Senin kaçtığını Finlay seni derste göremeyinceye kadar fark edemedik. Monsieur Deide beni senin beklenmedik ziyaretin hakkında bilgilendirdi.” Gözlüğünün üstünden Taylor’a azarlayan gözlerle baktı. “Senin için endişelenmişti ve bunda haklıydı da.”

Taylor doğruldu. “Birilerini üzdüğüm için özür dilerim. Ama gittiğim için üzgün değilim. Neler olduğunu anlamam gerekiyordu. Ve Sacha’yla tanışmam.”

Aldrich iç çekti. “Taylor, canım kızım, ben sana yardım etmek istiyorum. Ama bana haber vermeden kaçıp gidersen, özellikle de *başka ülkelere*, seni korumam zorlaşır.”

Taylor buna söyleyecek bir şey bulamadı.

Konuyu değiştirip, “O zaman bütün bunlar doğru mu?” dedi. “Bay Deide’nin bize anlattıkları?”

“Korkarım ki öyle. Durum çok vahim.” Boğazını temizledi. “Sacha’nın babası benim iyi bir dostumdu. Harikulade bir adamdı.

Büyük bir tarihçi ve sevgi dolu bir babaydı. Oğluna yardım edeceğime dair ona söz verdim ve onu yarı yolda bırakmaya da niyetim yok.”

Aldrich durdu, düşünceli görünüyordu. “Görmen gereken bir şey var.”

Odanın diğer tarafına yürüyüp kapağı aşağı doğru açılan antika bir dolaba gitti. Kapağını açıp içerideki bölmelere tıklımış kâğıtları karıştırmaya başladı. “Ah. İşte burada.” Pencereleden birine gitti ve daha iyi görebilmek için kâğıdı ışığa tuttu. “Winters ailesinin başına bela olan kehanetin kayıtlarının çoğu zaman içinde kayboldu. Elimizdeki tek gerçek kanıt bu.”

Taylor onun yanına gitti. Elinde tutmakta olduğu kâğıt bir kitap sayfasının fotokopisiydi. Kelimeler Latinceydi. “Bu nedir?”

“Bu karanlık sanatlar hakkında on yedinci yüzyılda yazılmış bir kitabın sayfası. Geriye kalan tarihi metinlerden biri. Diyor ki, ‘On üçüncünün laneti sadece on üçüncü tarafından bozulabilir.’”

Taylor kaşlarını çattı. Dışarıda biri bağırarak tam olarak anlayamadığı bir şey söyledi. “O kadar mı?”

Büyükbabası kâğıdı karmakarışık çalışma masasındaki hücreye geri yerleştirdi. “Hepsi bu kadar.”

“Bu ne anlama geliyor ki?”

“Yani bu laneti koyan kadının on üçüncü ilk doğan kız çocuğu, laneti bozabilir demek. Bu yüzden sizin tanışmanızı istedik. Güçlerin henüz ortaya çıkmamıştı ancak zamanımız tükeniyordu. Birbirinizi bulmanız süreci hızlandırabilir diye düşündük. Ve bu oldu.” Aldrich, Taylor’ı yakından inceliyordu. “Sen, hayatım, anahtarsın. Ve bir sonraki sorun ‘Nasıl?’ olacak. Ve ben de bu konu üzerinde... çalıştığımızı söyleyeceğim.”

“Üzerinde çalışıyorsunuz.” Taylor kelimeleri tekrar etti, çaresizlik onu yeniden yutacak gibi hissediyordu. Ellerindekilerin hepsi bu kadar olamazdı. Daha fazlası olmalıydı.

“Büyükbaba, onun sadece birkaç haftası kaldı.”

Aldrich sakince, “Bunun oldukça farkındayım,” dedi. “Üç yüz yıllık bir laneti bozmak kolay iş değil. Ama bir yolunu bulacağız.”

“Bu yüzden mi birileri bana zarar vermek istiyor? Sırf ben bu şeyi bir şekilde durdurabilirim diye mi?” Taylor çaresizce ellerini kaldırdı.

Aldrich, “Sacha’nın ölümüne engel olursan, lanetin tamamlanmasına engel olacaksın,” dedi. “Onun ölümünün tetikleyeceği şey her neyse, gerçekleşmeyecek. Birileri seni durdurmak istiyor. Lanetin tamamlanmasını istiyorlar.”

“Ama neden? Neden her şeyi yok etmek istesinler ki?”

Büyükbabası, “İnsanlar neden bu kadar çok korkunç şey yapıyorsa aynı sebepten,” dedi. “Güç yüzünden. Ve bizim onları durdurmamız gerek. İlk adım senin savaşmayı öğrenmen.”

“Savaşmak mı?” Taylor bakakaldı. “Ben *savaşmam*. Hiçbir şeyi beceremem aslında. Pişano bile çalamam. İyi olduğum tek şey... ders çalışmak.”

Aldrich tepsiyi alıp mutfığa götürdü; sesi açık kapıdan içeri yayıldı.

“Finlay bana geçen gün okulda bir olay yaşandığını anlattı. Senin bir çocuğu havaya uçurduğunu ve tam o içeri girdiğinde duvara yapıştırmak üzere olduğunu söyledi.”

Taylor yeniden koltuğa gömüldü, birden büyükbabasının Paris’teki o iki adamla olanları bilmediği için şükretti.

“O bir kazaydı.”

Büyükbabası ona sert bir bakış attı. “Bu senin ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesiydi. Ve senin gücünü kontrol etmenin ne kadar ehemmiyetli olduğunun. Bu yüzden de...”

Tam o anda biri kapıyı çaldı.

“Ah iyi,” dedi. “Geldi.”

Büyükbabası dar koridordan aceleyle ilerledi. Taylor kapının açıldığını duydu.

“Geciktiğim için üzgünüm.” Bu bir kadın sesiydi. Gençti. Hafif bir Liverpool aksanı vardı.

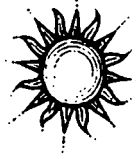
Büyükbabası, “Sorun değil,” dedi. “Ben de tam ona senden bahsetmek üzereydim.”

Taylor kibar bir gülümsemeyle başını kaldırmış bakıyordu ki, büyükbabası yanında geçen gün Woodbury’de cadde üstünde gördüğü o mavi saçlı kızla birlikte geri dönünce gülümsemesi silindi.

Kız Taylor’dan çok da büyük değildi fakat daha uzundu. Saçları canlı bir turkuaz rengiydi. Kolları, pazılarından boynuna kadar çıkan dövmelerle kaplıydı. Burnunda gümüş bir halka parıltıyordu ve her bir kulağında beş tane küçük küpesi olmalıydı. Kalın tabanlı siyah motosikletçi çizmeleri ve kısa siyah bir etek giyyordu. Çıplak bacakları açık tenli ve kaslıydı.

Büyükbabası, “Louisa, lütfen torunum Taylor’la tanış,” dedi. Sonra da Taylor’a döndü. “Taylor, bu Louisa. Eğitimcinin.”

YİRMİ YEDİ

Taylor gözlerini ondan alamıyordu. Bu kızın tipi bir tuhaftı. Tehlikeli olabilirdi.

Onun baktığını fark eden Louisa, alaycı bir şekilde elini kaldırdı, sonra da Taylor sanki orada değilmiş gibi arkasını dönüp Aldrich'le konuşmaya devam etti.

“Ne kadar biliyor?”

Taylor'ın yanakları kızardı.

“Sana anlattığımı kadar.” Büyükbabasının sesinde bir parça sabırsızlık vardı. “Ama çok güçlü.”

“Herkes öyle diyor.” Louisa ikna olmamış gibi duruyordu.

“Kendin görürsün.” Aldrich döndü ve sohbete Taylor'ı da dahil etti. “Bir iki saat çalışın, sonra da beni görmeye gelin.”

Taylor koltuğundan şüpheyle bir büyükbabasına bir Louisa'ya baktı.

“Peki.”

Louisa gözlerini devirdi ve kapıya yöneldi ancak Aldrich onu durdurdu.

Çok alçak sesle, “Konuştuğumuz şeyi unutma,” dedi.

Kız gıcık olduğunu saklama ihtiyacı duymadan omuz silkti. “Endişelenme, Aldrich ona kristalden yapılmış gibi davranacağım.”

Ancak bunu öyle bir söylemişti ki Taylor acaba kristallere tam olarak ne yapıyor diye merak etti.

Yürüyüp gittikten sonra, Aldrich, Taylor’a güven verici bir bakış attı. “Lütfen dikkatini çok iyi ver. Louisa olağanüstü derecede yeteneklidir. O absürt saçın ardında bir dâhi var da diyebiliriz.”

Taylor şüpheyle dolu bir halde, “Harika olacağından emim,” dedi.

“Haydi gidelim.” Koridorun sonunda Louisa kapıyı çarparak açtı ve hızla dışarı fırladı.

Taylor onun kalın botlarının taş basamaklara vuruşunu ta koridordan bile duyabiliyordu. Onunla baş başa saatler geçirme düşüncesinden ödö kopuyordu.

Yüzündeki kaygıyı gören büyükbabası, Taylor’ı kapıya yönlendirdi. “O çok iyidir,” dedi. “Yaklaşımının biraz düzelmesi gerekiyor tabii. Şimdi acele etsen iyi olur. Seni beklemeyecektir.”

II

Taylor, Louisa’yı avluda yakaladı. Kız başını öne eğmiş, öğrenci kalabalığını yarararak bir tank gibi ilerliyordu.

Kimse bundan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu.

Çocuğun teki rahat bir şekilde onun yolundan çekildi, Louisa geçerken sırtıyordu. “Selam, Louisa. Yine acelen mi var?”

Louisa ona kaba bir cevap verdi.

Taylor, Louisa adına özür dilemek için dayanılmaz bir istek duydu ve geçerken çocuğa üzgün olduğunu gösteren bir işaret yaptı.

“Kusura bakma!”

Louisa olduğu yerde döndü. “Yapma şöyle.”

Taylor gergin bir şekilde, “Peki,” dedi. “Yani, özür dilerim.”

Louisa iğrenmiş gibi görünüyordu. “Özür dilemeyi keser misin? Sen tıpkı...” Taylor’ı baştan aşağı içine alan belli belirsiz bir hareket yaptı, bugün üzerinde kot pantolon ve çizgili bir bluz vardı, “...dilimlenmiş beyaz ekmek gibisin.”

Taylor tükürükler saçarak, “Affedersin? Ben öyle değilim,” dedi.

Fakat Louisa çoktan taş bir kemerli geçitten geçmiş kolejin arkasına yayılan geniş bir yeşil çayıra doğru ilerliyordu. Başka bir seçeneği olmayan Taylor onun arkasından koşturdu.

Yılın bu mevsiminde çayır çiçeklerle doluydu ve yaban ot-ları neredeyse Taylor’ın beline kadar geliyordu. Yeşil, beyaz ve pembeden başka bir şey göremiyordu.

Katı bir sessizlik içinde on dakika yürüdükten sonra, Taylor sonunda pes etti.

Nefessiz bir halde, “Nereye gidiyoruz?” diye bağırdı. Louisa çok daha öndeydi, saçları parıldayan mavi bir fener gibiydi.

Louisa, arkasını dönmeden, “Görünce anlarsın,” diye cevap verdi.

Birkaç dakika sonra, bir bayırı döndüler ve Taylor nehrin soğuk mavi sularını gördü. Eski zamanlardan kalma basamaklar kumlu nehir kıyısındaki uzun, taştan bir binaya iniyordu.

Bir kayıkhaneye benziyordu. Oxford’da kürek çekmek popü-ler bir spordu fakat kayıkhanelerin çoğu kolejlere daha yakın inşa edilmişti. Ve çoğu da bu kadar eski değildi.

Taylor sonunda yetişip, “Neredeyiz?” dedi.

Louisa cebindeki anahtarları şingırdatarak çıkardı. Demirden bir anahtarı kilide soktu ve çevirdi.

“Geldik,” dedi.

Sonra da içeri girdi.

Pes ederek iç çeken Taylor omuzlarını kaldırdı ve onu takip etti.

İçerisi gölge ve serindi. Duvarların birine sıralanmış pencereler o kadar pisti ki neredeyse hiç ışık girmiyordu. İçeride hafif bir balık kokusu ve su kenarında bulunan bütün binalarda zamanla oluşan o yumuşak, yeşil koku vardı.

Louisa sararmış bir düğmeyi çevirdi ve tepelerinde çıplak bir ampul titreşip yandı. İçerisi, nemli taş zeminin üstünde oraya buraya saçılmış bir iki tekne yastığı dışında boştu.

Pencere pervazlarında şişelere sokulmuş mumlar vardı.

“Çekil.” Louisa omuzlarını saldırgan bir duruşla kaldırmış, önünde duruyordu. Taylor, bu yaşça büyük kız geçebilsin diye bir yana çekildi ve Louisa gidip kapıyı kilitledi.

Taylor yavaşça yutkundu.

Hiç gelmemiş olmayı diledi. Tom veya Georgie’yi yanlışlıkla elektrik vererek öldürmek bundan çok daha iyi olurdu.

Louisa ona doğru geldi. Taylor temkinli gözlerle ona baktı. “Ee... nasıl başlayacağız?”

Louisa, “Şöyle,” dedi, sonra da Taylor’ın bacağına sertçe tekmeledi.

“Ay!” Taylor kavalkemiğini tutup ona kızgın gözlerle baktı. “Canım çok acıdı.”

Louisa bıkmış usanmış gibi görünüyordu. “Amaç da o zaten, salak. Acıması gerek. Şimdi de şunu yapacağım.”

Taylor’ın kıvrıkcık sarı saçlarından bir avuç dolusu yakaladı, yumruğuna sardı ve Taylor’ı hızla çekip havaya kaldırdı.

Sersemleyen Taylor serbest kalabilmek için yukarı doğru uzandı ama Louisa onu kafakola aldı, koluyla sertçe boğazını sardı.

Acıdan Taylor’ın gözleri doldu. Korkuyordu ve kızgındı, elleri tehlikeli bir şekilde karıncalanmaya başlamıştı. Duygularının ayarının bozulmakta olduğunu hissedebiliyordu, parktaki o insanların canını yaktığı zamanki gibi.

Nefessiz bir halde, “Dur,” dedi, sesi Louisa’nın boğazına yaptığı baskıdan hırıltılı çıkıyordu. “Durman gerek.”

Ancak Louisa onu daha da sertçe çekti. “Ellerinde o leziz küçük karıncalanma başladı mı?” diye sordu alay ederek. “Neden onu kullanmıyorsun? Dövüş benimle.”

Taylor, nefesi kesik “Ben...” dedi, “bilmiyorum nasıl...”

“Evet, biliyorsun.” Louisa saçını bir kez daha çekti ve Taylor nefesini içine çekip çaresizce Louisa’nın ellerini açmaya çalıştı. “Geçen gün erkek arkadaşını başından atmışsın diye duydum. Her anlamda.”

Taylor, “O,” diye fısıldadı, “pisliğin teki.”

Louisa kıkırdadı. “Eh, ben de sürdüğün tekiyim, o yüzden... bana karşı koy, Sarı Kafa. Ya da boğul. Çünkü ben senin büyükbaban değilim. Ve senin bu muhteşem, süper güçlerin hiç de umurumda değil.”

Taylor nefes alamıyordu. Görüşünün kenarlarında siyah benekler belirmeye başladı. Louisa’nın ciddi olduğunu sonunda anlamıştı.

Tom’layken ve Paris’teki parktayken hissettiği o tanıdık soğuk mesafe üzerine çöktü ve başka bir çaresi olmadığı için kalbi onunla dolana kadar kendini ona teslim etti. Kafası. Bedeni. Çok hızlı bir şekilde doluyordu. İçine soğuk, ölümcül bir sıvı dökülen bir bardak gibi.

Louisa kimdi ki? O bir hiçti. Buna pişman olacaktı.

“Dur.” Bu sözcük gücünün tam kaynağından yükseldi.

Louisa’nın eli bir saniyelğine gevşedi ancak bu Taylor’ın nefes almasına yetmişti.

“Güzel.” Eğitimci istemeden de olsa etkilenmişti. “Bunu tekrar yap.”

Taylor birdenbire Louisa’nın bedeninden yayılan bir tür ısı dalgası gibi bir şey hissetti.

Bu da onun gücü mü?

Taylor derin bir nefes alıp odaklandı.

UZAK DUR.

Bu sefer bunu yüksek sesle söylememiştii. Bunu düşünmüştü fakat her zamanki gibi değildi. Bunu düşünmüş, hissetmiş ve bedeninin tamamıyla, varlığının her bir zerresiyle kastetmişti. Louisa'nın Tom gibi havada uçtuğunu gözünde canlandırdı. Duvara yapıştığını.

Fakat olan tek şey, Louisa'nın onu bırakıp bir darbeyi bloke ediyormuşçasına ellerini kaldırmasıydı.

Taylor, ona yeniden çarpan gücünün ısı dalgasını hissetti.

Louisa ellerini indirip geri adım attı ve sırtıttı.

"Vay be," dedi. "Senin gibi sıradan beyaz bir kız için oldukça iyiydi. Yerimde başka biri olsaydı, onu nehre uçurmuştun."

Sonunda özgür kalan Taylor kayıkhanenin diğer ucuna kaçtı.

Kapının yanında çömelip sırtını kapıya dayayarak derin, hırıltılı nefesler aldı. Oksijensizlikten ciğerleri yanıyordu. Sanki kafatasının içine biri çekiçle vuruyormuş gibi başı ağrıyordu.

Soluk soluğa, "Bunu... bir daha... *sakın*... yapayım deme," dedi.

Louisa mor tırnaklarını inceledi. "Tamam, iyi. Tarzımın biraz sıradışı olduğunu itiraf ediyorum..."

"*Sıradışı* mı?" Taylor'ın sesi bir anda yükseldi. "Tarzın canice. Senin hapiste olman gerekir."

Louisa soğukkanlılıkla, "Oradaydım," dedi. "Kaçtım. Bak, öğrenmek istiyor musun? Yoksa şikâyet etmek mi istiyorsun? Çünkü ilk derse göre, itiraf etmeliyim ki iyiydi."

"İyi mi?" Taylor duyduklarına inanamıyordu. "Bana her bir şey öğretmek istediğinde beni döveceksen, birimiz sonunda ölecek. Ve o ben olmayacağım."

Louisa havlar gibi kahkaha attı. Taylor ilk kez onu hırlamak dışında bir şey yaparken görüyordu. Bu her şeyi değiştirdi. Gülümsediğinde, neredeyse... iyi biri gibi görünüyordu.

"Eh, görüldüğün kadar zayıf değilmişsin. Bunu söyleyeyim."

Taylor, “Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim,” diye mırıldandı.

Louisa bunu duymazdan geldi. “Ama işi batırdın. Biraz önce yaptığın şey, öfkeni ve korkunu alıp kendi enerjini bana saldırmak üzerine odaklamak için kullanmaktı.” Taylor’ı açık bir ilgiyle inceledi. “Bu ilk sefer için gerçekten iyiydi. İtiraf etmek istemesem de rekor kıracak kadar iyiydi hem de. Aldrich havalara uçacak. Ama yapmış olman gereken başka şeyler var. Seni daha güçlü yapacak şeyler. Korkunç baş ağrılarına sebep olmayacak şeyler. Burada üzerinde çalışmamız gereken şey bu.”

Taylor tedbirli bir halde onu izledi. “Tamam...”

Louisa, “Enerjinin kaynağını nereden ve nasıl aldığın üzerinde çalışmalıyız,” dedi. “Şu anda bunu sadece yüksek duygularında yapabiliyorsun. Kendi enerjini çekiyorsun, o yüzden başın ağrıyor. Etrafındaki enerjiyi istediğin anda nasıl çekebileceğini öğrenmen gerek. Benim şu anda yaptığım gibi.”

Elini pencere pervazında duran mumlara doğru salladı.

Hepsi anında yandı ve kirli pencerelerin önünde parlamaya başladı. Louisa yeniden elini salladı ve hepsi söndü.

Üzerlerinde belli belirsiz duman kıvrımları, soru işareti gibi havada asılı kalmıştı.

Louisa, “Şimdi yaptığım şey,” diye açıkladı, “gücü kendi irademle çevremden çekip istediğim gibi kullanmaktı. Bunun fiziksel olarak bana bir yükü olmadı. Canımı yakmadı. Kimseye ya da hiçbir şeye zarar vermedim. Öğrenmen gereken şey bu. Çünkü, o mumları şu anda yakmaya çalışırsan ne olurdu biliyor musun? Herhalde bu binayı havaya uçurup yeryüzünden silerdin ve beyin kanaması geçirirdin.”

“Ah.” Taylor yere oturdu. “Bu kötü olurdu.”

Louisa, “Eh, belki de burayı benden başka kimse özlemezdi,” dedi. “Ama ben burayı seviyorum. Ve ayakta kalmasını istiyoy-

rum.” Arkasındaki taş duvara hafifçe vurdu. Sonra da Taylor’a döndü. “Şimdi, başlayalım.”

II

Bir saatten fazla pratik yaptılar. Önce Louisa belli bir eylemin temel teorisini açıkladı, sonra da Taylor onun istediği şeyi yapmaya çalıştı.

Yastıkları kaldırmaya, mumları yakmaya, mumları fırlatmaya çalıştılar, hatta pencereleri kırmayı bile denediler.

Fakat aynı sorun tekrar tekrar ortaya çıktı. Taylor korkmuş ya da kızgın değilse, hiçbir yerden güç çekemiyordu.

Pencere kenarındaki mumlardan birini bir santim kımıldatmaya çalışıp başarısız olduktan sonra kendini yastıklardan birine bıraktı, suratı kırmızı ve ter içindeydi, başı küt küt vuruyordu.

Taylor suratını ellerine gömdü.

Zavallı bir halde, “Boşa uğraşıyoruz,” dedi. “Hepiniz benim hakkımda yanılıyorsunuz. Zamanını boşa harcadığım için özür dilerim.”

Louisa yanına oturdu ve canlı renkli saç tellerini gözlerinin önünden çekti.

“Bak,” dedi, “teselli olacaksa, eğitimin bu aşamasını iyi hatırlıyorum. Kâbus gibidir. Tabii ben o zaman on iki yaşındaydım. Bir de bebe gibi zırlamayı kes.”

Taylor ona kızmak istedi ama bunu yapamayacak kadar yorgundu. Duvara yaslandı ve bitkin bir şekilde güldü.

“İyi, tamam.”

Diğer kız, “Şöyle düşün,” dedi. “Bu yetenek senin genlerinde ama sen onu daha önce hiç kullanmadın. Birden onun orada olduğunu fark ettin diye her şeyin hemen olmasını bekleyemezsin. Ağırdan almak zorundasın. Bu sürece saygılı olman gerek. Ve daha iyi olmayı istemek zorundasın.” Parmaklarıyla bu üç şeyi işaretledi. “Bunları yaparsan, o zaman bu konuda iyi

olacaksın. Hatta ondan da fazla. Korkunç iyi olacaksın. Yoksa hapse düşersin. Benim gibi.”

Taylor onu merakla inceledi. Louisa'nın zor bir geçmişinin olduğunu öğrendiğine şaşırılmamıştı. Her yerinden belliydi ama Taylor birden onun hakkında daha çok şey öğrenmeyi gerçekten istedi.

Ayrıca, işbirliği yapmayı reddeden mumları yakmaya çalışmak yerine başka her şeyi yapabiliirdi.

“Hapse neden girdin?”

Louisa kaslı bacaklarını gerdi. Pencerelerdeki tozun arasından sızan ışıktaki, baldırlarından yükselen dövmeler kadim sembollere benziyordu. Ayak bileklerinin birinin etrafında bir yılan dönüyor, kendi kuyruğunu yutuyordu.

“On beş yaşındaydım,” dedi. “Daha küçükken bir iki ders almıştım, sonra da öğretmenim kaçıp gitti. Annemle babam da. Birkaç arkadaşla Liverpool’da boş bir evde yaşıyorduk. Bizim gibi değillerdi. Normal tipler. Bir gece parti yaptılar. Herifin teki benimle sevişmeye çalıştı.” Louisa ifadesiz bir suratla kalyanenin diğer tarafına bakıyordu. “İtiraz etmeme rağmen. Onu tanıımıyordum. Yaşı büyüktü benden, yirmi falan. Onu durdurmaya çalıştım ama sinirlendi. Dinlemiyordu. Deli gibi ödü kopmuştu. Benden çok daha büyüktü. Beni zorla yere yatırdı... Ve o anda her yerden güç parladı; onu nasıl kontrol edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.” Alev alev gözleri Taylor’a döndü. “Onu camdan dışarı fırlattım.”

Taylor, “Tanrım,” diye fısıldadı. “Ne oldu ona?”

Louisa başını yeniden çevirdi. “Beşinci katın penceresinden düşersen hayatta kalamazsın.”

“Öldü mü?” Taylor dehşet içindeydi.

Louisa başını salladı. “Ve evde kalanların hepsi beni ispiyonladı, o yüzden hapse girdim.”

“Cinayetten mi?”

“Suçu işlersen, cezasını çekersin.” Louisa’nın ses tonu düzdü.

“Ama sen... buradasın.” Taylor kayıkhaneı gösterdi.

Diğer kız atletik bir hareketle ayağı fırladı ve elini Taylor’a uzattı. Taylor kısa bir an tereddüt ettikten sonra elini tuttu. Louisa sanki Taylor tüy gibi hafifmiş gibi onu kaldırdı ve kapılardan birine doğru ilerledi.

“Bizim için işler böyle, Sarı Kafa.” Parmaklarını kapıya doğru savurdu ve kilit paslı bir gıcırtyla açıldı. Kapı savruldu.

“Biz istemediğimiz hiçbir yerde kalmayız.”

YİRMİ SEKİZ

Sacha, elini uzatıp, “Kumandayı ver,” diye emretti. Televizyonda aşırı miktarda makyajlı ince bir kız, popüler bir pop şarkısına pleybek yapıyordu.

Laura gözleri ekrana yapışmış bir şekilde kafasını salladı. “Mümkün değil.”

Sacha suratını buruşturdu. Laura’nın müzik zevki *feciydi*.

Sakızlı balon gibi pop şarkısı kulaklarına saldırırken, Sacha telefonunu kontrol etti, Taylor’dan hiçbir şey gelmemişti. Hâlâ okulda olmalıydı. İngiltere bir saat gerideydi.

Sacha parktaki bıçaklanmasından tamamen iyileşmişti. Günlerce iki adamın çözölemeyen ölümleriyle ilgili bir rapor duymak için haberleri takip etti ancak hiçbir şey çıkmadı.

O iki haydut, Taylor’ın intikamından sağ kurtulmuş olmalılardı.

Taylor ona büyükbabasıyla konuşmalarından bahsetmişti. Güçlerinin simyayla bağlantılı olduğundan. Fransızcada bunun adı *alchimie*’ydi. Aklındaki simyacı imgesini –ak sakallı yaşlı

bir adam– Taylor’la değiştirmeye çalıştı. Taylor enerji dolu ve gençti, duyarlı ve hassastı. Sacha bunu bir türlü başaramadı.

Laura büyülenmiş bir şekilde izlerken, dans eden sarışın Amerikalı kız, “Çalkalayacağım, çalkalayacağım sadece...” diye şarkı söylüyordu.

Sacha üf diye nefesini bıraktı.

Olanlara akıl erdirmek çok zordu. Taylor boş zamanının tamamını mumları kibrit kullanmadan yakmaya çalışarak geçiriyordu. Sacha kapıya biri gelir diye Laura’yı evde tek başına bırakmaya korkuyordu; ya onu Taylor’dan uzak durması için uyaran o *şeyler* ya da onu parkta bıçaklayan adamlar.

Taylor’ın ziyaretinden bu yana bir hafta geçmişti. Geceleri evde tutsak geçirmek zorunda kaldığı bir hafta.

Telefonu cebinde titreşti ve Sacha ekranda Taylor’ın ismini görmeyi bekleyerek onu cebinden çıkardı. Onun yerine gördüğü şey yüzünden o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki, Laura ciddi ciddi ters giden bir şey mi var diye televizyondan gözünü ayırıp baktı.

Antoine.

Telefonu sıkıca tutup odadan çıktı. “N’aber?”

“Sacha!” Antoine’ın sesi çok kızgın geliyordu. “Sen ne yaptın ha?”

“Sen neden bahsediyorsun?” Sacha’nın midesi sallandı.

“O iki adam –kim olduklarını biliyorsun– geçen hafta hırpalanmışlar. Çok fena. Diyorlar ki bunu sen yapmışsın.”

Sacha gözlerini kapadı ve mutfak tezgâhına yaslandı. Kemikleri tereyağı gibi olmuştu.

Merde, Merde, Merde...

“Sacha?” Antoine’ın sinirli, genizden gelen sesi onu dürttü. “Dediğimi duydun mu?”

“Duydum.”

Antoine telefonun içine doğru hızla soluk alıp veriyordu.

Bir saniye sonra, “Bunu sen mi yaptın?” diye sordu. “Onları sen mi dövdün?”

“Önemi var mı?”

Antoine, “Sanırım yok,” diye tamamladı.

Sacha, eliyle çenesini ovuşturarak koridorun içinden kanepeye oturmuş, güzel kızın dans edişini izleyen Laura’ya doğru baktı. Kardeşi güvende miydi? Sacha onu bütün bunlardan koruyabilir miydi?

Antoine bariz bir isteksizlikle, “Bak,” dedi, “bu konuyu telefonda konuşmak istemiyorum. Benimle her zamanki yerde buluş, ben de sana bildiklerimi anlatayım. Bana gelecekler, Sacha. Seni tanıdığımı biliyorlar. Bana senin nerede yaşadığını soracaklar. Onlara söylemek istemiyorum. Ama... Onları biliyorsun. Söylersem –yani söylemediğim zaman– bana ne yapacaklar biliyorsun.” Sacha hattın diğer ucunda gürültülü bir çarpma sesi duydu. Antoine bir şeyi yumrukluyormuş gibiydi. Yeniden konuştuğunda, soluk soluğaydı, acı içindeydi. “Sıçtık, biliyor musun, Sacha? Fena sıçtık.”

II

Sacha telefonunu tekrar cebine soktu ve kapüşonlu sweatshirt’ünü kapıp oturma odasına geri döndü, yürürken başından geçirdi.

“Anneme süpermarkete gideceğime söz vermiştim,” diye yalan kıvırdı rahat bir şekilde. “Birkaç dakikalığına kendi başına dursan sorun olur mu?”

Sacha, Laura’yı tek başına bırakmaktan nefret ediyordu fakat günlerdir buralarda herhangi bir sıkıntı çıkmamıştı. Ve bu işin icabına bakması gerekiyordu.

Kardeşi gözlerini devirdi. “Ben bebek miyim ya?”

Sacha anahtarlarını cebine tıkarak kapıya doğru gitti.

“Kapıyı arkamdan kilitle,” diye talimat verdi, “ve hiçbir koşulda hiç kimseye de açma, tamam mı?”

Bu son sözlerini katı bir ifadeyle vurgulamıştı.

Kardeşi omuz silkti. “Her neyse.”

Sacha katı bir şekilde, “Ciddiyim, Laura,” dedi.

Dışarıda güneş ısıldıyordu, koyu mavi gökyüzü Paris’in üzerine yumuşak bir battaniye gibi örtülmüştü. Cadde kendi hayatlarıyla uğraşan insanlarla doluydu. Bu şehirde aslında neler olup bittiğiyle ilgili hiçbir fikirleri yoktu.

Onlardan birine kendi yaşamıyla ilgili gerçeği anlatsa, onun aklını kaybettiğini düşünürlerdi.

Böylesine farklı dünyalar birbirinin farkında olmadan nasıl yan yana var olabiliyordu?

Telefonunu cebinden çekip Annie’nin ismini bulana kadar rehberi dolaştı. O ilk aradığı günden beri her gün konuşmuşlardı. Şu anda, olanları gerçekten anlayabilecek tek kişinin o olduğuna inanıyordu Sacha.

Annie de babasının defterlerine bakıyor, sorulara bir cevap arıyordu.

“*Bonjour*, Annie. Benim,” dedi halası cevap verince. “Bir şey çıktı mı?”

Annie, “Ah, Sacha, korkarım hayır,” dedi.

“Burada babana ait çok sayıda defter var,” diye devam etti. “Çok fazla. Dürüst olmam gerekirse, yardımın iyi olabilirdi.”

Sacha ikiye bölünmüş gibi hissetti. Annie’ye yardım etmeye giderse, annesiyle Laura’yı korumasız bırakırdı. Aynı anda hem kendini kurtarmak hem de herkesi korumak için bir yol görmiyordu.

Birkaç dakika daha konuştular, sonra da Sacha bunu düşüneneğine söz vererek aramayı sonlandırdı.

Telefonu yeniden çaldığında metro istasyonuna yavaş bir tempoyla koşuyordu. Annie’nin yeninden aradığını düşünerek bakmadan cevap verdi.

“Bana söylemeyi unuttuğun bir şey mi vardı?” Önünde durduğu dükkânın önündeki portakallar o kadar canlı renkteydi ki onlara bakmak gözlerini acıtıyordu.

İlk başta hiçbir şey duymadı. Caddeden gelen sesi kapatmak için bir elini diğer kulağına bastırdı. “Alo? Annie?”

Cevap veren olmadı. Sonra telefonda kulağı delen bir çığlık geldi.

Sacha’nın kanı dondu. Bu Annie’nin sesi değildi.

Telefonu kulağından hemen çekip ekrandaki isme baktı.

Laura.

Bir an sanki nefes alamaz gibi oldu.

Dönerek koşmaya başladı. Eve doğru. Yapayalnız olan kız kardeşine doğru.

“Laura, konuş benimle.” Sakin konuşmaya çalışıyordu ama sesi ince ve soluk soluğa çıkıyordu. “Neler olduğunu bilmem gerek.”

Sacha hıçkırıkların hafif sesini ve telefonun kumaşa sürtünmesinin sesini duyabiliyordu. Ses sanki Laura telefonu başından uzakta tutuyormuş, belki de göğsüne bastırıyormuş gibi geliyordu.

Kaldırım kalabalıktı, Sacha insanları itip kakarak ilerledi, küçük çocukların etrafından dolaştı ve minik bir köpeğin üstünden atladı.

Hüsran içinde arabalarla dolu trafiğin içine atlayıp koşmaya başladı.

Anında etrafında kornalardan oluşan bir koro yükseldi.

Sürücüler o geçerken el kol hareketleri yapıp küfürler savurdu. Sacha onları görmezden geldi.

Telefona bağırdı. “Haydi, Laura. *Konuş benimle.*”

“Sacha.” Sesi korku dolu bir fısıltıydı.

Rahatlama hissi damarlarından alkol gibi akıp geçti ve başını döndürdü. Ama hızını düşürmedi.

“Neler oluyor, tatlım?”

Laura, “Kapıda adamlar var,” diye fısıldadı, o kadar alçak sesliydi ki Sacha kelimeleri çıkarmakta zorlandı. “Siyah paltolu korkutucu adamlar. Yanlış bir şey var onlarda. Normal görünmüyorlar. Zorla içeri girmeye çalışıyorlar.”

Tam o anda, arkadan düzenli, neredeyse ritmik bir kapı yumruklama sesi geldi.

Laura viyakladı ve hıçkırığını bastırdı. “Sacha kim bunlar? Ne istiyorlar?”

Kızdan uzak dur.

Sacha’nın midesi düğümlendi. Hâlâ çok uzaktaydı. Paris daha önce ona hiç bu kadar uzak gelmemişti.

“Bu onlar mı? Kapıya vuranlar?”

Laura, “Evet,” diye fısıldadı. “Kilitli ama kapıyı sallıyorlar. Sanırım içeri girecekler. Korkuyorum Sacha.”

Sacha kardeşinin sesindeki paniği duyabiliyordu ve bu onun kalbini acıttı. Anlamadığın şeyler tarafından kapana kısıtılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

“Yoldayım, geliyorum şimdi. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde orada olacağım. Bir yere saklan ve ne olursa olsun sesini çıkarma.”

Bir parçalanma sesi havayı böldü. Laura hızla nefesini içine çekti. “Ah, Tanrım. Sanırım girdiler. Sacha, n’olur acele et.”

Telefon kapandı.

Sacha yüksek sesle küfredip başını eğdi ve şehir bulanıklaşana kadar hızlandı.

Sıcak hava egzoz kokusuyla doluydu. İlerideki bir kırmızı ışık tehlike işaretiydi. Dört yol ağzı, her bir yönde araba ve otobüslerin bulunduğu kalabalık bir yerd. Fakat kesinlikle beklemeyecekti.

Zaten, en kötü ne olabilirdi ki? Ölecek değildi ya?

Işıktaki bekleyen arabalardan oluşan sırayı koşarak geçip ilerleyen trafiğin içine kendini attı.

Etrafında frenlerin uyumsuz feryatları yükseldi. Biri haykırdı. Eriyen kauçuğun kekre kokusu havaya yayıldı.

Sacha dişlerini sıkarak koşmaya devam etti.

Kalabalık yolun karşısına geçmeyi başardığında, adamın biri kavisten çıkıp önüne geçti, Sacha'yı kendi iyiliği için durdurmak istercesine kollarını iki yana açmıştı.

Adamın ellerini savurup uzaklaştırarak yanından hiç hız kesmeden fırladı.

Kafasında Laura'nın korku dolu sesini duyuyordu sürekli. "N'olur acele et."

Apartmanlarına vardığında, yüzünden ter akıyordu ve tişörtü bedenine yapışmıştı. Sessiz girişin fayans zemininde kayarak dururken boğazı kupkuruydu.

Merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı fakat asansörü geçerken yavaşladı. Açık ve bomboş duruyordu.

Sanki onu bekliyormuş gibi.

Uğursuz ve sinir bozucuydu.

Sacha ona binmeyecekti.

Merdiven boşluğuna açılan kapıyı savurarak yukarı uçtu, basamakları üçer üçer tırmandı. Bina sessizdi, kimseye rastlamadı. Sadece kulağına vuran kalp atışlarını ve zorlukla aldığı nefeslerin sert hırıltısını duyabiliyordu.

Üçüncü kata vardığında kapıya dalarak koridora girdi. Görüldüğü şey karşısında donakaldı.

Kendi ön kapısı menteşelerinden sallanıyordu; beyaz suratlı üç şekil kapının etrafındaydı. Her biri avuçları binaya dönük şekilde bir kolunu uzatmıştı.

Sacha'nın ense tüyleri diken diken oldu. Ancak korkusunu yüzünde belli etmedi.

Onlara, "Yine mi siz?" diye seslendi. "Beni *stalk*lıyor musunuz siz?"

Üçü de aynı anda döndü.

Onlara sadece bakmak bile midelerini burktu, insan gibi görünmüyorlardı. Tenleri doğal olmayan bir beyazlıktaydı, çökmüş gözleri fazla siyahtı. Suratları kafatası gibiydi.

Gülümsediler.

Sacha'nın boğazı kurudu. Yine de onları zorlama bir kaygısızlıkla inceledi.

“Beni saplantı haline getirdiğinizi düşünmeye başlıyorum.”

Tüyler ürpertici bir sessizlikle, bu üç şekil ona doğru kaymaya başladı. Sacha geriye çekildi. Önce biraz, sonra daha da fazla. Çok geçmeden gidecek bir yer kalmamıştı. Asansörün kapılarına yaslanmıştı.

“Geri çekilin.” Bunu soğuk bir sesle söylemeye niyetlenmişti fakat sesi titrek çıktı.

Bir uyarı olmaksızın, kapılar arkasında kayarak açıldı ve Sacha geriye doğru düştü. Korkunç bir an için asansör boşluktan düşeceğini sandı ve tutunacak bir şey bulmaya çabaladı. Sonra da bu şeylerle yüz yüze gelirken asansörün gelmiş olduğunu fark etti. Çağırılmadan.

Gözlerini koridordaki yaratıklardan ayırmadan asansöre tökezleyerek girdi.

Beyaz tenli adamlar da onun ardından içeri girdi, kayan adımları ürpertici bir şekilde zeminde hiç ses çıkarmıyordu.

Sacha daha neler olduğunu tam olarak anlayamadan, arkası duvara yaslanmış bir şekilde asansörün içinde bu üç figürle birlikte kapana kısılmıştı.

O kadar yakındalardı ki kolunu bile uzatmadan onlara dokunabilirdi. Bu düşünce niyeyse tiksinti vericiydi, o yüzden ellerini arkasına aldı.

Soğuk yayıyorlardı. Nemli toprak gibi garip bir koku vardı üzerlerinde.

Sacha korkusuz görünmeye çalıştı; sanki çaresizce kendini duvara bastırıyormuş değil de öylesine duvara yaslanıyormuş gibi.

“Eh,” dedi, “ne kadar da samimiyiz.”

Kapı arkalarından kayarak kapandı.

Kaçış yoktu.

Buz gibi bir kesinlikle anladı durumu. Titrek bir nefes aldı.

Bu adamların onu neden bu kadar korkuttuğunu biliyordu. Ölmekten korkmuyordu ancak canının yanmasından, ölümün kaçışı olmaksızın günlerce işkenceye uğramaktan korkuyordu. Sacha onların bunu yapabileceği hissine kapılmıştı.

Kendini zorlayarak, “Kız kardeşime zarar verdiyseniz,” dedi. “Sizi öldürürüm.”

“Sen on üçüncü oğulsun.” Birlikte konuşmuşlardı.

Sesleri kalındı. Anormaldi. Sacha’nın tüylerini diken diken etti. Ve sözleri rahatsız edecek derecede tanıdıktı.

Korkunç sırtışıları değişmemiş olsa da, Sacha onların bir cevap beklediklerini sezdi.

“Bana söylenen bu,” dedi.

“Sen on üçüncü oğulsun.” Bu kelimeleri tekrar ettiler, hep birlikte.

“Evet, anladık.” Sacha yumruklarını sıkıp onlara doğru eğildi. “Artık peşimi bırakın. Ailemin peşini bırakın.”

Bu umduğu etkiyi yaratmadı. Uzun olan, arkadaki, kömür gibi siyah gözlerinde berbat bir zevk ifadesiyle onu izliyordu.

Sacha onu işaret ederek, “Sen,” dedi. “Konuş. Bana neler olduğunu söyle.”

Onu şaşırtarak konuştu. Sesi düz, duygusuzdu. Ve bir mezar kadar da derin.

“Sacha L’hiver. Seni eve götürmeye geldik. Kehanet böyle.”

Sacha’nın duydukları hoşuna gitmiyordu. “Kehanet” kelimesi hoşuna gitmiyordu. Onun ismini biliyor olmaları hoşuna gitmiyordu. Onların *kokusu* hoşuna gitmiyordu.

Boğuluyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Hava incelmışti. Sanki bir şekilde oksijeni *çalmışlar* gibi.

“Ne istediğinizi bilmiyorum.” Artık alaycı davranamayacak kadar korktuğu için, sesindeki bir parça yalvarışı engelleyemedi. “Ve benim soyadım Winters. Belki de bir hata yapmışsınızdır. Bu... herkesin başına gelebilir.”

Birden asansör sarsıldı ve inmeye başladı. Sessiz asansörde mekanizmanın vızıltısı anormal derecede gürültülü geldi.

Sacha’nın kalbi göğsünde çılgınlar gibi çarptı. Tek başına ve korku içindeki Laura’yı düşündü. Sadece üç kişi olduklarını ve kardeşini bu *şeylerden* biriyle tak başına bırakmamış olduğunu umdu.

Gitgide panikleyerek, “Bakın, ben sizinle eve dönmek falan istemiyorum,” dedi. “Ben burada yaşıyorum o yüzden ben zaten *evdeyim*. Teknik olarak. Şu anda.”

Uzun boylu olan gözlerini Sacha’nın kilitlere kilitleyerek kasvetli sesiyle, “Bu senin kaderin,” diye yeniden konuştu. “Bu çok önceden kararlaştırıldı. Seni kızdan uzak durman konusunda uyarmıştık. Şimdi bizimle gelmelisin.”

Katlar birer birer geçti, kapının yanındaki ekranda parlayan sayılar yandı: zemin kat, eksi bir, eksi iki...

Adamın siyah gözleri Sacha’yı hipnotize ediyordu. Sonu yok gibi görünüyorlardı.

“Beni öldürecek olanlar sizler misiniz?” Sesinde duyduğu korkudan nefret etti.

Asansör bodrum katındaki otoparkta tak diye durdu.

Kapılar kayarak açıldı ve karşısına bej rengi şort ve kısa kollu beyaz bir gömlek giyen, sıkılmış gibi duran bir adam çıktı. Bronz tenliydi, saçları mükemmel bir şekilde fönlenmişti.

Asansöre doğru bir adım attı.

Sessiz bir kesinlikle üçlü ona doğru döndü.

Adam geriye sıçradı.

“Ben... aa... merdivenlerden çıkayım...”

Dönüp kaçmaya başladı.

Sacha, "Hayır!" diye haykırdı. "Yardım et bana!"

Fakat adam durmadı. En uzun olan elini uzattı. Sacha uzakta bir yerde bir şeyin mide bulandırıcı bir çarpma sesiyle yere düştüğünü duydu.

Öne bir adım attı ama kapılar yeniden kayarak kapandı.

Asansör sallandı ve yükselmeye başladı. Üçlü oldukları yerde ona döndü, suratları ifadesiz ve soğuktu.

Uzun olan, "Zamanı geldi," dedi. "Kız sana yardım edemez."

Sacha'nın boğazı sıkıştı.

Zihninden bütün tatsız olasılıkların bir listesi geçti. Buraya gelebiliyorsa, bu şeyler, artık her neyseler, İngiltere'ye de gidebilirlerdi. Taylor olup bitenden hiç haberi yoktu. Sacha kaçmak zorundaydı. Onu uyarmalıydı.

"Onu bu işe karıştırmayın," diye hırladı. Ellerini yumruk yaparak onlara doğru atıldı.

Hep birlikte, avuçlarını ona çevirerek kollarını kaldırdılar.

O anda asansörün içi kanın metalik kokusuyla doldu. Tavandan aşağı kan aktı ve Sacha'nın ayağının dibinde koyu birikintiler oluşturdu. Sacha kanın sıcaklığını ve yapışkanlığını yüzünden ve saçlarından akarken ellerinde ve omuzlarında hissetti. Kıvamlı bir su gibi damlayışını duydu.

Öğürerek iki büklüm oldu, gözlerini sıkıca kapadı, ellerini kulaklarına bastırdı, her şeyi bloke etmeye çalıştı.

Asansör yeniden durdu, bu sefer zemin kattaydılar.

Neşeli bir *ding* sesiyle, kapılar kayarak açıldı.

Yere doğru eğilmiş bir halde durmakta olan Sacha gözlerini açtı. Kan yok olmuştu.

Üç yaratık onu boş gözlerle izliyordu. Onların arkasında, kapı eşiğinde sıska, küçük bir çocuk durmuş, elinde sıcaktan eriyip damlayan dondurmasıyla ağzı açık üçüne doğru bakıyordu.

Sacha onu tanıdı. Dördüncü katta oturuyordu. İyi bir çocuktu. Sekiz yaşındaydı.

Üçlü aynı anda olduğu yerde ona doğru döndü ve kollarını uzattı.

“Hayır!” Boğuk bir haykırıyla, Sacha kendini Karanlık Adamlara doğru fırlattı.

Onların güçlü, dayanıklı olmalarını beklemişti. Fakat bedenleri tuhaf bir şekilde hafıftı. Uzun, kuru başaklarla örtülü bir tarlanın içinden koşmak gibiydi.

Doğruca içlerinden geçti.

Çocuğu kolundan yakalayıp girişten sürükledi ve sokağa çıkardı. Çocuğun elindeki dondurma düştü ve sıcak betona şap diye düştü.

İlk başta karşı koyamayacak kadar şaşkıındı. Ama kaldırıma vardıklarında Sacha'nın elinde kıvranmaya başladı, suratı öfke ve korkuyla kıpkırmızı kesildi.

“Hey, senin sorunun ne? *Merde. Bırak beni.*”

Sacha elini gevşetmeden dönüp arkalarındaki apartman girişine baktı. Asansör açık ve boş bir şekilde duruyordu.

Sacha yaratıkların durdukları yerdeki boşluğa ağzı açık bakakaldı. Sanki yok olmuşlardı. Ya da en başından beri hiç orada değillerdi.

Çocuk kendini Sacha'nın elinden kurtarıp fırladı ve bütün gücüyle yoldan koşup gitti.

Çocuğun uzakta gitgide küçülen sırtına bakarak, “Bir şey değil,” diye mırıldandı.

Sokağın ortasında öylece durup evlerine baktı, bütün bedeni sarsılıyordu.

Laura.

YİRMİ DOKUZ

Sacha, yaratıklar yeniden ortaya çıkabilir diye tetikte bir şekilde yeniden apartman girişine döndü. Fakat bina sessizdi. Asansör zemin katta açık bir şekilde duruyor, dev bir ağız gibi ışıldıyordu. Sacha o şeyin içine yeniden girmeyecekti. Adrenalinle kuvvetlendirilmiş bir hızla merdivenlerden çıktı.

Üçüncü katta kapılarının paramparça kalıntılarını savurup geçti. Kapı ayrılma sesi çıkararak duvara doğru sarktı.

Ev serin ve sessizdi.

“Laura!” Sacha koridordan koştu, sesi kıpırtısız evde yankılanıyordu. “Laura! Benim.”

Kalbi şiddetli bir ritimle çarparak her bir kapının arkasını kontrol etti. Kendi odası boştu. Laura’nın odası boştu. Mutfak boştu.

Kardeşine ne yapmışlardı? Onu kaçırmışlar mıydı? Onu aşağı mı atmışlardı?

Parmaklarını sertçe ağzına bastırarak panikli hıçkırığını bastırdı. O anda annesinin odasından hafif bir hışırtı duydu.

Oraya geri koştı. Kapısı açıktı. Uzun pencerelerden içeriye ışık doluyordu. Annesinin yatağı düzgünce toplanmıştı; odada hâlâ parfümünün kokusu vardı biraz.

“Laura? Burada mısın? Güvendeyiz.”

En azından öyle olduğunu umuyorum.

Dolabın kapağı savrulup açıldı. Laura saklandığı yerden temkinli bir şekilde baktı, annesinin ayakkabıları ve çantalarının arasına çömelmişti, suratında kurumuş gözyaşı izleri vardı.

Sacha, rahatlama hissiyle nefesini hızla içine çekti ve kardeşini kollarına aldı.

Laura’nın ince bedenine sıkıca sarılıp, “Tanrı’ya şükür,” dedi. “Tanrı’ya şükür.”

“Ah, Sacha, çok korktum.” Kelimeleri sel gibi döküldü. “Kapıya vurdular da vurdular. Sonra her şey patlamış gibi oldu. Konuştuklarını duyabiliyordum. Seni arıyorlardı. Ne istiyorlar? Kim onlar? Ne yaptın sen? Onlara borcun mu var?”

Sacha kardeşini bırakmadan kafasını salladı. “Onların kim olduğunu gerçekten bilmiyorum.”

Sacha, Laura’nın ürperdiğini hissetti.

“Normal görünmüyorlardı. Canavara benziyorlardı.”

Sacha onların kendisine gösterdiği kanlı görüntüyü düşündü.

“Onlar *canavar*, evet.”

“Geri gelecekler mi?” Laura’nın sesi göğsünün içinden bastırılmış geliyordu.

“Gelmeyeceklerini umuyorum.” Ancak sesi kendinden emin değildi.

İşte korktuğu her şey başına gelmişti. Karmakarışık hayatı şimdi de ailesini tehlikeye atmıştı.

Onları korumak için burada kalmak istedi. Ama aslında bu evde kaldığı sürece, onlar tehlikedeydi.

Ölmek fikrine alışmak için yılları olmuştu fakat şimdi zamanı yaklaştıkça –bunu yapacak olan şeyleri gördükten sonra– hayatta

kalmaktan daha çok istediği hiçbir şey yoktu. Normal bir yaşam süren normal biri olmak. Laura'nın büyüdüğünü görmek. Annesine göz kulak olmak.

Ama bunların hiçbirini yapamayacaktı. Artık bundan emindi. O şeylerle savaşılamazdı. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Tam o anda, korkmuş kardeşi kollarındayken kararını verdi. Önce Annie'ye gidip babasının defterlerine bakacaktı. Daha fazlasını öğrenebilir mi diye bakacaktı. Sonra da basıp gidecekti. Sevdği herkesten uzaklaşacaktı.

O şeyleri kendine çekip onlardan uzaklaştırabilirdi. Burada bulunmazsa, onlar da buraya gelmezdi. Ve Laura'yla annesi güvende olurdu.

"Gitmek zorundayım." Niyeti bunu yüksek sesle söylemek değildi. Kelimeler kendiliğinden çıkıvermişti.

Laura kendini ondan ayırıp gözlerini ona dikti. "Gitmek mi? Nasıl yani?"

Sacha'yı daha iyi görebilmek için yüzündeki saçları kenara çekerken eli titredi.

"Bak, Laura, onların peşinde oldukları kişi benim, siz değil. Gidersem, beni takip edeceklerdir. Siz de güvende olursunuz." Yavaşça ve ciddiyetle konuşuyordu, kardeşinin bunu anlaması gerekiyordu. Sacha'nın yanında olursa annesini yumuşatır, her şeyi daha da kolaylaştırırdı.

"Hayır, Sacha. Nereye gideceksin? Ya seni bulurlarsa?" Sacha'nın eline uzandı, mavi gözleri ona yalvarıyordu. "Sacha, lütfen bizi bırakma. Mamanın sana ihtiyacı var. Benim de."

Sacha nazikçe, "Biliyorum," dedi, "ama başka çarem yok. Tek yolu bu. Benim yüzümden size bir şey olursa, aklımı oynatırım."

Laura elini kuvvetle sıktı.

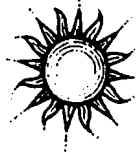
Yanağından bir gözyaşı aktı ve eliyle onu sildi. Yeniden konuştuğunda, sesi azıcık çıkıyordu. "Nereye gideceksin?"

Sacha kararsız kaldı. Şu anda en son ihtiyacı olan şey onun ya da annesinin peşinden Annie'ye gelmeleri idi.

Detay vermeden, "Bir fikrim var," dedi. "Şehir dışında güvenli bir yere gideceğim."

Laura'nın elini daha sıkı tuttu. Çok kırılgan geldi, küçük kemikleri vardı. Teni incecikti. Sacha onu her zaman için korumuştur. Ve şimdi de koruması gerekiyordu.

OTUZ

Taylor, önünde sönük bir mumla birlikte odasının zeminindeki beyaz gri desenli halının üstünde oturuyordu. “Işık.” Elini muma doğru salladı.

Hiçbir şey olmadı.

Yeniden hüsrarla, “*Işık*,” dedi. “Seni aptal lanet balmumu... *sopa*.”

Mum inatla yanmıyordu.

Baş ağrısının ilk hafif belirtileri tekledi ve Taylor eliyle alnını ovdu.

Kendi kendine mırıldanıp (“Seni gidi bozuk...”) deri kapaklı ince, antika bir kitaba uzandı. Ona dokunur dokunmaz, elleri karıncalanmaya başladı.

Cildin üzerinde herhangi bir isim yoktu. Onun yerine yıpranmış derinin üzerine silik altın girintilerin içine tuhaf geometrik semboller kakılmıştı.

Büyükbabası, Louisa’yla birlikte çalıştıktan sonra onun da-iresine döndüklerinde bu kitabı onun eline bastırmıştı.

Onu sadece tutmak bile Taylor'a çok garip bir his vermişti.

Enerjiyle titreşiyor gibiydi. Büyükbabası, "Bu simya egzersizleri bulunan çok eski bir kitap," diye açıklamıştı. "Kız kardeşlerim ve ben öğrenmek için kullandık bunu. Benden önce de babam kullanmıştı. Baştan başlayıp her bir dersi tamamlamalısın." Uyarı amacıyla bir elini kaldırdı. "Bir dersi tamamen öğrenmeden sonrakine asla geçme. Bu bir yükseliş süreci. İleriye atlamak... acı verebilir."

Taylor dertli dertli morarmış kollarını ovuşturarak, "Acı," demişti. "Anladım."

Büyükbabasının yeşil gözlerinde bilge bir ışıltı vardı.

"Louisa serttir, biliyorum," dedi. "Ama o aramızda en iyisi. Çok yetenekli, senin gibi. Ve bugün senden inanılmaz etkilendi."

Taylor'ın yanakları al al oldu. Diğer kızın fikrinin onun için ne kadar değer taşıdığını görünce şaşırdı.

Büyükbabasının söylediği bir şey dikkatini çekti. "Aranızda en iyisi dedin. Sizden... yani *bizden* kaç kişi var? Burada?"

Büyükbabası kitap raflarına geri döndü ve elleri eski kitap sırtlarında uçuşarak aramaya başladı. "Çok."

"Çok mu?" Taylor başını kaldırdı. "Bir düzine kadar mı çok? Yoksa bin kişi kadar mı?"

"St. Wilfred's on üçüncü yüzyıldan beri bizim türümüzün yuvası olmuştur." Aldrich konuşurken raflardan başka kitaplar çıkarıp onları deriden bir sırt çantasına yerleştirdi. "Tüzüğü burayı simya çalışmalarının ve simyasal bilimlerin yeri olarak tanımlar." Arkasını döndü ve çantayı uzattı. "Ve bugüne kadar da aynen öyle olmuştur."

Taylor çantayı otomatik olarak aldı. Eskimiş deri tereyağı gibiydi.

"O zaman buradaki herkes?.."

"Bir simyacı, evet." Cümlesini onun için tamamladı.

St. Wilfred's'in onun gibi insanlarla dolu olduğu fikri –av-ludan dosdoğru yürüyüp ilerlerken yanından geçtikleri bütün öğrencilerin simyacı olması fikri– içini heyecan ve umutla dol-durdu. Ya hepsi birbirini kolluyorsa? Ya her biri onun yapabildiğı şeyleri yapabiliyorsa?

Daha sonra eve dönerken, trende kendini enerji ve heyecanla capcanlı hissetmişti. Louisa'nın yaptığı şeyleri yapmayı öğrene-bilirse, belki de Sacha'yı gerçekten kurtarabilirdi. Bir şekilde.

Fakat şimdi tek başına pratik yapmaya çalışırken, zorluk çekiyordu.

Korkunç gerçek şuydu ki kitabın ilk adım dediğı şeyi ya-pamıyordu. Şu ana kadar tek bir dersi tamamlayamamıştı. Ve her gün başı patlayana kadar çalışıyordu.

Etrafındaki doğal çevreden güç çekmeyle ilgili bölümü tekrar tekrar okumuştı ancak bir türlü yapamıyordu. Kitaptaki talimatlar teoride mükemmel derecede mantıklı geliyordu ama denediğı zaman... olmuyordu işte.

Bu aptal mum hiç umurunda değildi ve mumdan nefret etmediğı ya da mumdan korkmadığı sürece onu yakamıyordu.

“Aman Tanrım, çok boktan bir simyacıyım ben,” diye inledi ve sırtüstü yere yattı. Kitabı da yere bıraktı. Yeniden okumanın bir anlamı yoktu. Dersi günler önce ezberlemişti zaten.

Ayrıca büyükbabasının tam olarak yapmamasını söylediğı şeyi de yapmış, ileri atlayıp bir sonraki egzersizi okumuştı. Orada da elleriyle dokunmadan bir objeyi kaldırmasını istiyordu. Küçük bir şeyi kaldırarak başlamasını söylüyordu, bir enfiye kutusu gibi.

Enfiye kutusunun ne demek olduğuna Google'dan bakmak zorunda kaldı.

Bu kitap cidden *eskiydi*.

Telefonu yanında vızıldadı. Bedeninin geri kalanını hareket ettirmeden başını yana çevirip ekrana baktı.

Georgie.

Taylor kararsız kaldı. Telefonu ısrarla titreşti.

Tom'la kavgalarından bu yana arkadaşından kaçınmıştı. Georgie ona onlarca mesaj, bir o kadar da sesli mesaj atmıştı, mesajlar gitgide çılgınlaşıyordu.

Bu Taylor'ın kendini sinir bozucu bir şekilde suçlu hissettiyordu. Ama daha da kötüsü, onu çok özliyordu. Şu anda bir en iyi dostunun olmaması berbattı.

Yavaşça telefonu aldı. Parmağı kırmızı tuşun üzerinde gezindi. Sonra da iç çekerek yeşil tuşa bastı.

“Selam Georgie,” dedi, ses tonu rahattı.

Georgie, dramatik bir şekilde, “Aman Tanrım *yani*,” dedi. “Hapishaneleri ve morgu arayacaktım az kalsın. *Hastanede* misin? Kafayı yiyordum!”

Taylor gözlerini devirdi. “Bugün okuldaydım, Georgie. Seni koridorda gördüm.”

(Onu koridorda görüp sıvıştığından bahsetmedi.)

“Şey.” Georgie'nin sesi dikkatli bir tona büründü. Taylor'ın sesindeki soğukluğu duyduğu ortadaydı. “İyi olduğuna sevindim.”

“İyiyim.” Taylor tırnaklarına baktı. “Başka bir şey var mıydı?”

Georgie neşeli bir sesle konuşmaya başladı. “Sana bir sorum var,” dedi. “Yani, bana yarın akşam matematik ödevim için ne kadar yardım etmek isterdin? Çok fazla mı yoksa aşırı fazla mı?”

Taylor'ın tüyleri diken diken oldu. Tom'a Sacha'yı anlattıktan sonra Georgie ondan bunu nasıl isteyebiliyordu? Aralarında her şeyin iyi olduğunu nasıl düşünebiliyordu?

Taylor, soğukça, “Olmaz,” dedi. “İşim var.”

Georgie, “Doğru,” dedi. “Neler oluyor, Tay? Bir şeyin ters gittiğini biliyorum. Sadece bunun ne olduğunu bilmiyorum. Anlat da düzeltelim.”

Taylor derin bir nefes aldı. *Öfkelenmemeliyim. Öfkelenmemeliyim...*

“Herhalde Tom’un benden ayrıldığını duymadın.”

Georgie, “Ben de o yüzden sana ulaşmaya çalışıyordum,” dedi. “Bunun doğru olduğuna inanamadım yoksa beni arayıp kendin söyledin. Dürüst olmam gerekirse çok incindim.”

Taylor dişlerini sıktı.

“Ah, öyle mi? Eh, Tom beni kendisini Sacha’yla aldatmakla suçladı, özel ders verdiğim şu Fransız çocukla.” Sesi alçak ve tehlikeliydi. “Olay şu ki, ben ona Sacha’dan hiç bahsetmedim. Aslında, Sacha’yı anlattığım tek kişi... sendin.”

Georgie’den çıt çıkmadı.

Taylor, “Georgie,” dedi. “Tom’a Sacha’dan bahsettin mi?”

“Hayır!” Georgie bunu hem saldırgan hem de savunmada gibi söylemeyi başarmıştı. “Tom’a tek kelime etmedim.”

“Anlıyorum.” Taylor kendini sırtının altındaki katı zeminin bilincinde olmak için zorladı. Odasının beyaz tavanına gözlemini iyice dikti ve onun beyazın hangi tonu olduğunu ve acaba yeniden boyanması gerekli mi diye düşünmeye zorladı kendini. Ellerindeki karıncalanmayı durdurmak için her şeyi yapardı. “O zaman sence nasıl öğrenmiş olabilir?”

Uzun bir sessizlik daha oldu.

Georgie boğazını temizledi. “Sanırım... yani *mümkün*... Paul’e söylemiş olabilirim.” Hemencecik savunmasına başladı. “Tom’a söylemeyeceğine yemin etti. Yemin etti.”

Taylor söyleyecek tek bir şey bulamadı. O yüzden konuşmadı.

Georgie çekinerek, “Tom bunu nasıl karşıladı?” diye sordu.

Taylor, Tom’u, onu duvara savuruşunu düşündü. Kalbini kışkaç gibi sıkıştıran korkuyu.

“Kötü. Çok, çok kötü.”

Georgie, “Hayır, olamaz,” diye fısıldadı. “Ah, Tay, çok özür dilerim. Şu koca ağzım. Paul’e güvenmemem gerekirdi. Söylememeliydim.”

Taylor, “Hayır,” dedi. “Gerçekten söylememeliydin. Çünkü senden ona söylememeni istemiştin ve sen de söylemeyeceğine söz vermiştin. Sonra da gidip ona yine de söyledin. Ben sana bir daha güvenebileceğimi sanmıyorum artık.”

Karıncaalanma gittikçe kötüleşiyordu. Telefon aşırı derecede ısınmıştı.

Georgie korkulu bir sesle, “Yapma, Tay,” dedi. “Öyle deme. Bir hata yaptım. Aptalca bir şey yaptım. Bazen böyle yaparım, bilirsin. Çok konuşurum. Beni affetmelisin. Affetmezsen buna dayanamam.”

Taylor’ın odasındaki ışıklar uğursuzca titreşti.

“Bununla yaşamak zorundasın bundan sonra,” dedi. “Sen her zaman ‘erkeklerden önce arkadaşlar’ derdin, hatırladın mı? Ama Paul için beni sattın. Ve bunu affedemem.”

Hoşça kal demeden telefonu kapadı ve telefonu yanına bıraktı. Hayal görmüş de olabilirdi ancak telefonu bırakırken biraz duman çıkmıştı sanki.

II

Taylor ondan sonra bir süre yerde yatmaya devam etti. Kalkıp o mumu yakmayı deneyecek gücü toplayamıyordu.

Kendine bunları aşmasını söyledi. Bundan çok daha fena bir sürü şey olmuştu yakın zamanda. Bu Sacha’nın ölüşünü izlemek gibi değildi. Ya da Tom’u neredeyse öldürmek gibi.

Ama Georgie’yi kaybetmek midesine tekme yemiş gibi acı verdi. Onu geri istiyordu. Eskiden oldukları gibi arkadaş olmalarını istiyordu. Aralarında olan her şeyin geri alınmasını istiyordu.

Neden lanet bir mumu yakmak yerine bunu yapmayı öğrenmiyorum sanki?

Düşünceleri öylesine birbirine karışmıştı ki telefonu yeniden kaldığında aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bu sefer ekranda sadece: “Bilinmeyen numara,” yazıyordu.

Yuvarlanıp telefonu açtı. “Alo?”

“Çalışıyor musun?”

Sert, Liverpool aksanlı bir kadının sesiydi.

Louisa.

Taylor doğrulmadan, “Evet,” dedi. “Ama ben berbat bir simyacıyım ve başım ağrıyor.”

“Kendi içinden güç almayı bırak.” Louisa’nın öyle yüksek sesle iç geçirdi ki Taylor telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. “Bunu kaç kere söylemem gerek?”

“Bunu *nasıl* yapacağımı bilmiyorum.” Sesi hüsrarla cınlıyordu. “Büyükbabamın aptal kitabı elimde ve deniyorum ama kendi aptal kafamdan güç çekmeye devam ediyorum. Güçten nefret ediyorum. Güç istemiyorum. Sadece normal biri olmak istiyorum.”

Konuşurken, başını üstündeki lamba armatürüne baktı. Yakışıksız duruyordu sanki. Elektriğin eteğinin altına bakmak gibiydi.

Louisa’nın onun bu mızızlanmalarına cevabı kısa bir emirdi. “Dışarı çık.”

Taylor gözlerini kıstı. “Neden? Ayrıca bu numarayı nereden aldın?”

Louisa, “Nereden sence?” dedi ve Taylor onun suratındaki sıkılmış ifadeyi görür gibi oldu. “Dışarı çık çünkü ben öyle diyorum. Mumunu da yanına al.”

Taylor otomatik olarak muma uzandı ama tam ortada eli dondu.

“Bekle. Mumla çalışıyor olduğumu nereden bildin?”

Louisa, “Bir ara,” dedi, “sana güçlerimden bahsedeceğim. O zamana kadar seninkilere odaklanalım.”

Ama Taylor bunun ucunu bırakmaya niyetli değildi. “Evimin içini görebiliyor musun?”

Louisa, “Tam olarak değil,” dedi. “Ama öyle gibi. Her neyse, kapınızın önünde duruyorum ve sıkıldım, komşularınız bayağı bir konformist ve dış görünüşe göre ayrımcılık yapan insanlar ve hepsi gözünü dikmiş bakıyor. Şimdi dışarı gelir misin?”

OTUZ BİR

Taylor mumu kaptığı gibi şortunun cebine tıktı ve merdivenlerden gümbür gümbür inip ön kapıya gitti.

Louisa evlerinin önündeki giriş yolunda durmuş, suratında sıkılmış bir ifadeyle kısa, mor tırnaklarını inceliyordu.

“Burada ne işin var?”

Louisa ona inanmıyormuş gibi bir bakış attı. “Her zaman böyle aptal sorular sorar mısın? Yoksa ben ışıldayan kişiliğimle mi senin bu yönünü ortaya çıkarıyorum?”

Dudaklarını büzerek etrafına baktı. Egzersiz kıyafetleri içinde pahalı bebek arabalarını itmekte olan iki genç anne bariz bir şüpheyile Louisa’nın mavi saçlarını ve dönen dövmelerini fark etti. Louisa da onlara öyle dik dik baktı ki bocalayıp gözlerini çevirdiler.

Havada öfkeli çim biçme makinelerinin ve yaprak üfleycilerin vızıltısı duyuluyordu. Sıcak bir gündü ve herkes dışarıda bir şeyleri kesip biçiyor gibiydi.

“Nerede pratik yapabiliriz? Buralar biraz Bebek Bezi Diyarı gibi, bilmem anlatabildim mi? Gelinlik çağına gelmiş iki genç simyacının doğadan güç çekmelerini fark etmemeleri biraz zor.”

Taylor bir an için buna nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Sonra da kendini toparladı.

Birkaç saniye düşündükten sonra, “Sulak çayır,” dedi. “Bazen kitap okumak için oraya giderim. Çimleri kesmedikleri için orada benden başka kimse olmaz. İnsanlar nedense kısa çimleri daha çok seviyor.”

Louisa, detayları pek önemsemediğini gösteren bir bakışla sabırsızca işaret etti. “Uzun çimlere giden yolu göster bakalım.”

Bir süre konuşmadan yürüdüler. Taylor aniden kendini bir şey diyemeyecek kadar korkmuş halde buldu. Ağzından çıkan her bir kelime iki kalın kat salaklıkla kaplı gibiydi.

Louisa sohbet etmemekten rahatsız değilmiş gibi görünüyordu. Merkeze giden ana caddeye döndüklerinde kaşları çatıldı.

Taylor, geçerken insanların onlara attığı bakışlardan hoşlandığını fark edince şaşırdı. Paris’e gittiğinden beri, farklı bir stil deniyordu. Daha karanlık. Daha cesur. Bugün de üstüne siyah bir şort, uzun, dar bir gri yelek ve Sacha’nın ona Fransa’da aldığı botlar vardı.

Taylor kendi giysilerinin Louisa’ninkilerden çok da farklı olmadığını fark etti. O her zamanki gibi savaş botları ve kaslı bacaklarını gösteren kısa bir etek giyiyordu.

Sessizlik fazla uzayınca Taylor, “Seni büyükbabam gönderdi herhalde?” dedi.

Louisa, “Hı-hı,” dedi. “Enerjini nasıl kullanacağını bilemez bir halde taşrada olmandan endişeleniyor.” Taylor’a yandan bir bakış attı. “Bu işi öğrenene kadar saatli bomba ve kurban adayı karışımısın.”

Taylor, “Daha birkaç dakika önce az kalsın telefonumu patlatıyordum,” dedi.

“Gerçekten mi?” Louisa ona yeni bir ilgiyle baktı. “Belki de farkında olmadan ondan güç çekmişsindir. Bu iyi bir işaret.”

Taylor bunun doğru olmasını umdu. Başarısız olmaktan bıkmıştı. Hayatında daha önce hiçbir şeyde başarısız olmamıştı.

Merkez, güneşli cumartesi günlerinde aileler her ne yapıyorsa onu yapan ailelerle doluydu. Louisa onların içinden özür dilemeden zorla geçti, küçük çocuklar sağa sola kaçıştı.

Louisa hızla yanından geçerken yaşlı adamın teki, “Biraz dikkat...” diye itiraz etti. Ancak Louisa arkasına dönüp bakmadı bile.

Bu sefer, Taylor da özür dilemedi.

Özür dilememek iyi gelmişti.

Parka dönen köşeyi işaret ederek, “Burası,” dedi.

Çimlerin üstü güneşlenmekte olan gençlerle kaynıyor olmasına rağmen burası daha serindi ve derenin yanından giden yol daha sessizdi.

Beş dakika kadar sonra, yol sulak çayırın yüksek otlarının arasına daldı ve kalabalık azaldı, sonra da kimse kalmadı.

Taylor ana yoldan, daha engebeli bir patikaya saptı. Burada yürürken çimler çıplak bacaklarına sürtünüyordu. Yeşilin binlerce tonunun arasından altın ve turuncu renkli çiçekler ona göz kırptı.

Burası çok daha sessizdi. Caddenin sesi yok oldu, onun yerine çimlerin arasından geçen rüzgârın hafif mırıltısı geldi. Güneş tenine vurdu ve onu içine çekmek için bir saniyelğine yüzünü döndü.

Sonunda patika derenin kenarına götürdü onları. Yakınlardaki bir ağacın altında eski bir ahşap bank duruyor, yavaşça ilerleyen suya doğru bakıyordu.

Louisa etrafta biri var mı görebilmek için parmaklarının ucuna yükseldi fakat çok geçmeden yalnız olduklarına ikna oldu.

Ellerindeki tozu çırparak, “Mükemmel,” dedi. “Güzel yer.”

Ayakkabılarını çıkardı ve onları bankın altına koydu. Sonra da çıplak ayaklarıyla bileklerine kadar suya girdi.

“Oha, buz gibi,” dedi. Işık başına yansdı ve mavi saçları ışıldadı.

Taylor’a dönüp baktı ve kendisini takip etmesini işaret etti.

“Haydi,” dedi. “Suya gel. Önce ayaklar.”

Mum yakmakla uğraşacaklarını sanan Taylor şaşkınlığını gizledi.

Botunun bağcığını çözdü, sonra da Louisa’nın peşinden dereye girdi.

Su ayaklarını serinletti ve omurgası istemeden ürperdi. Taylor dikkatle ona doğru ilerlerken ayaklarının altındaki çamur hoş bir şekilde eziliyordu.

Yanına vardığında, Louisa onunla göz göze geldi. Karamel renkli gözlerinin etrafı, uçları doğal bir şekilde kıvrılan kalın, kara kirpiklerle çevriliydi.

Taylor, *Kız gerçekten güzel*, diye düşündü ve bunu daha önce neden fark edememiş olduğunu merak etti.

“Şimdi bir şey deneyeceğiz. Ellerimi tutmanı istiyorum. Ben sana enerji iteceğim ve senin de onu bana doğru geri itmeni istiyorum.”

Taylor çekinerek ona sunulan elleri tuttu. Louisa’nın parmakları güçlü, parmak uçları sertti.

Louisa güneşe baktı ve gözlerini kapadı. Bir saniye sonra, Taylor da aynısını yaptı.

Su geçip giderken bileğini çekiyordu. Su yosunları ayaklarını gıdıklıyordu. Duyabildiği tek ses, birbirine seslenen kuşların ötüşü ve çayırdaki çiçeklerin arasında gezen arıların vızıltısıydı.

Louisa bir an sonra, “Hissedebiliyor musun?” diye sordu.

Herhangi bir şey hissetmeyen Taylor çabayla kaşlarını çatı.

Sonra, birdenbire, kendisine doğru bastırان bir ısı dalgası hissetti. Bu güç o kadar somuttu ki gözlerini açsa görebilecekmiş gibi geldi. Ama sonra gözlerini açınca tek gördüğü güneş oldu.

Taylor, “Evet,” diye fısıldadı, şaşkına uğramıştı. “Hissedebiliyorum.”

Louisa, “Güzel,” dedi. “Şimdi, nehrin ve güneşin seni güçle beslediğini hayal et. İşe yarayacaksa, bunu dokunabileceğin, fiziksel bir şey olarak da düşünebilirsin.”

Finlay’nin tavsiyesini hatırlayan Taylor gücü kendine çektiği parıldayan altın bir tel olarak hayal etti.

Tel çok kolay bir şekilde açıldı.

Taylor’ın nabızı hızlandı. Nefesi kesilerek, “İşe yarıyor,” dedi. “Sanırım yapıyorum.”

Louisa, “Güzel,” dedi. “Şimdi gücü bana doğru it. Tıpkı sana yaptığım gibi.”

Taylor ipliğin düzgün bir şekilde Louisa’ya doğru ışıldayarak aktığını ve onu Louisa’nın etrafına parlak bir çember halinde sardığını hayal etti. Çok kolaydı. İplik dans ediyor nereye gitmesini isterse oraya gidiyordu...

“Çüş.” Louisa ellerini birden çekti ve sular sıçratarak geriye doğru bir adım attı. Kocaman açılmış gözlerle Taylor’a bakakaldı.

Taylor gözlerini kırıştırdı. “Ne oldu? İşe yaramadı mı?”

Louisa’nın suratına bir sırıtış yayıldı. “Ah, bayağı bir işe yaradı.” Aşağıya işaret etti. “Bak.”

Taylor kafası karışarak gösterdiği yere baktı.

Bileklerinden akan su artık dizlerine kadar yükselmişti. Taylor bunun olduğunu fark etmemişti bile.

“Ne?..” diye fısıldarken buldu kendini.

Nehir akmayı kesmiş ve sanki onlara çekiliyormuş gibi iki kızın etrafında toplanmıştı.

İleride, nehir yatağı boş ve açıkta kalmıştı. Yeşil-siyah su yosunları, çamurlu zemine yapışmışlardı.

Su etraflarında yükseliyordu.

Taylor afallamış bir halde Louisa'ya döndü. "Anlamıyorum."

"Aldrich senin güçlerin hakkında şaka yapmıyordu." Louisa kafasını iki yana salladı. "Sen bomba değil, nükleer bombasın."

"Bekle." Taylor aşağı uzanıp dizlerinin etrafında dönmekte olan suya dokundu. "Bunu benim yaptığımı mı söylüyorsun?"

"Evet, öyle." Louisa dönüp sular sıçratarak kıyıya gitti. Ardına bakmadan, "Haydi," dedi. "Sen Woodbury'yi sular altında bırakan bir gelgit dalgasına sebep olmadan önce çıkalım."

Taylor arkasından çamurun içinde kayıp durarak güçlkle ilerledi.

Bütün bu olanlar onu şaşkına çevirmişti. Bir mumu bile yakamıyordu fakat bir nehri durdurabiliyor muydu?

Kendi kendine, *Bunu ben yapmadım*, dedi. *Bu imkânsız.*

Ancak içinde bunu kendisinin yaptığını biliyordu. Etraftaki enerjinin verdiği canlılığı hissetmişti. Uyuşturucu gibi damarlarına dolmuştu.

Kıyıya vardığında, arkasını döndü.

Bir an için su yükselmeye devam etti; görünmez bir baraj varmış gibi aşağıya akışı engelleniyordu.

Sonra, iç çekme gibi bir sesle, yatağından yeniden akmaya başladı. Çok geçmeden bu iç çekiş bir sele dönüştü ve sular önünde duran çakılları ve yosunları iterek yeniden normalleşene kadar dalga dalga aktı.

Taylor sesli bir şekilde nefesini bıraktı.

Louisa eski ahşap bankın bir ucunda bağdaş kurmuş, oturuyordu. Taylor'ın onu takip etmesini işaret etti.

Güneşin altında ısınmış bank, bacaklarını ısıtıyordu.

Diğer kız, "Başın nasıl?" diye sordu.

Taylor durdu. "İyi," dedi, şaşırılmıştı. "Hiç ağrııyor."

Louisa tatmin olmuş gibi başını yukarı aşağı salladı. “Bütün fark kendi enerjini kullanmamakta.” Bir elini uzattı. “Mum sende mi?”

Taylor bodur, beyaz mumu cebinden çıkarıp ona uzattı. Louisa mumu ortalarına, bankın tahtasının içindeki bir çatlağa yerleştirdi.

Avuçları yukarı dönük bir şekilde ellerini kaldırdı. “Şimdi bunu deneyelim.”

Taylor’ın morali çöktü.

Geriye doğru sinerek, “Ben yapamıyorum,” dedi. “Bütün sabah denedim ama... olmuyor.”

Louisa’nın ona attığı bakış ona inanmadığını gösteriyordu.

“Taylor, biraz önce yaptığın şey var ya?” Başını nehre doğru eğdi. “O, bir mumu yakmaktan çok daha zordu. Yüz kat daha karmaşık bir şeydi. Dürüst olmam gerekirse, senin bunu yakabileceğini biliyorum. Sadece acaba onu bir roket gibi güneşe doğru uçuracak mısın diye merak ediyorum.” Sırıttı ve burnundaki halkası ışıldadı. “Bu bir deney.”

Taylor bütün bunlardan şüphe duyuyordu. Ama suyu hareket ettirmek şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Louisa’nın yanında olması kendine güvenini artırmıştı. Belki de bu aptal mumu yakmayı başarabilirdi.

Banka yerleşip Louisa’nın ellerini tuttu.

Louisa ona, “Aynı enerjiyi bul,” dedi. “Birkaç dakika önce yaptığın gibi onu zihninde canlandır. Onun nehirden ve etrafından geldiğinden emin ol. Kaynağını bil. Onu hissedebilmen gerekir.”

Taylor gözlerini kapadı.

Bu sefer daha kolay oldu. Sanki bunu bir kere yapmak bir kapıyı açıp şu ana kadar içinde gizlenmiş bir halde bulunan şeyleri açığa çıkarmıştı.

Taylor her yerde altın enerji telleri gördü. Çayırdan, çimlerden, havadan, sudan geliyordu... dört bir yanı onlarla çevriliydi.

Nereden başlayacağını bile bilmiyordu.
Dikkatlice bir tel seçti ve onu muma yöneltti.
Yan, diye düşündü.
Tel mumun etrafında bal gibi aktı. Taylor gözlerini açtı.
Mum ışıldıyordu.
Ellerini Louisa'dan çekip sevinçle cırıptı. "Yaptım!"
Louisa gülümseyerek başını kaldırdı ama etraflarına bakar bakmaz gülümsemesi uçtu gitti.
"Hımm, Taylor..."
Taylor onun bakışlarını takip edince hızla nefesini içine çekti.
Etraflarında yüzlerce minik alevler uçuşuyor, onları eşmerkezli altın daireler halinde sarıyordu. Her biri yanan ve titreşen mum alevi gibiydi ancak herhangi bir fitil ya da mum yoktu.
Taylor az kalsın ağlayacaktı.
Hüsrân içinde, "Hayır, hayır, hayır," dedi. "Ben sadece *bir* mum istedim. Bir tanecik."
Bankın diğer ucundan garip bir ses gelince başını kaldırıp baktı. Louisa kahkahayla sarsılıyordu.
Taylor'ın yanakları kızardı. "Bu hiç komik değil."
Louisa nefesi kesilmiş bir halde elleriyle yanlarını tutarak, "Bunu," dedi, "nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Sen *havayı* ateşe verdin."
Taylor, "Kazayla oldu," dedi ama kendi de kıkırdamaya başladı. "Ufak bir kaza sadece."
Louisa gözlerini sildi. "Eh, bütün çayır alev almadan önce onları söndürmen gerek."
Taylor telaşla etrafına baktı. Bu alevlerin gerçek ateş olabileceğini hiç düşünmemişti.
Panikleyerek, "Bunu nasıl yapacağım?" diye sordu.
"Aynı şeyi yeniden yap." Louisa'nın sesi sakindi. "Ama bu sefer gücün geri çekildiğini hayal etmen gerek."
Derin bir nefes alan Taylor, gözlerini alevlere dikti.

Sön.

Hiçbir şey olmadı.

Taylor kaşlarını çattı ve yeniden denedi. Bu sefer gücü ilk önce içine çekti, sonra da bütün kuvvetiyle dışarı itti.

Sön!

Alevler anında söndü.

Louisa'ya yüzünde bir zafer ifadesiyle döndü ama daha konuşmadan, çayırın uzak tarafındaki bir elektrik direği o kadar yüksek sesle patladı ki bir an için kuşları susturdu.

Kıvılcımlar tıslayan bir yay çizerek dökülürken ikisi de bakakaldı.

Taylor uzaktan insanların haykırıışlarını ve saniyeler sonra da bir itfaiye aracının siren sesini duydu.

Louisa ayakkabılarına uzanarak, "Hıı," dedi. "Belki de bir dahaki sefere daha az güç kullansan iyi olur." Sonra da kalkıp gerindi. "Buralarda kahve alabileceğimiz bir yer var mı?"

Mavi saçlı kız gidiş saatlerini kontrol etmek için tren istasyonuna girdiğinde güneş hâlâ yüksekteydi. Oxford'a giden bir sonraki tren on dakika içindeydi.

Güzel, diye düşündü.

Etrafına bakındı, sanki toplumun refahına ve genel huzuruna bireysel bir tehlike oluşturuyormuş gibi insanların onun dövmelerine, burun halkasına ve botlarına gizli gizli attıkları onaylamaz bakışları fark etmiyormuş gibi yaptı.

Buradan defolup gitmem gerek.

Güvenlik görevlisi onu barikattan geçirmeden önce biletini tamamen gereksiz gibi görünen bir şekilde baştan sonra kontrol etti.

Louisa enerjisini kullanıp adamın birden yetişkin aknesi patlaması yaşaması için içinden gelen isteği bastırdı.

Aldrich'in de ona her zaman söylediği gibi, Louisa böyle aşâğılık şeyler için fazla olgundu. Artık yirmi yaşındaydı ve çocuksu asiliğini ardında bırakmalıydı.

Bunu demek onun için kolaydı. O hiç buz gibi bir gecede, dışarıdaki gürültü yüzünden kendi nefes alışını bile duyamadığı bir yurdun ranzalı yatağında uyumamıştı.

Platform için yaya köprüsünü tırmanırken, *Aldrich'e bugün olanları bir anlatana kadar sabret*, diye düşündü.

Damarlarında heyecan çınılıyordu. Bugün özel bir gündü. Taylor inanılmaz derecede güçlüydü ve onu her gördüğünde gücü ikiye katlanıyordu sanki. Louisa'dan daha fazla güce sahip olan tek kişiydi. Ortaya henüz çıkmamış olan potansiyeline dair şüphe yoktu. Güçlerini daha önce hiç kullanmamıştı, bugünse *nehri* hareket ettirmişti.

Neslinin en güçlü simyacısı olacaktı. Louisa ve Aldrich'le birlikte çalışırsa, durdurulamaz olurlardı...

Sanki sırtına dikenler batıyormuş gibi ürkütücü bir his birden düşüncelerini böldü. Louisa'nın kalbi tekledi.

Bütün iradesini kullanarak yaşadığı şokun yüzüne yansımına engel oldu ve üst geçidi geçerken adımlarının ritmi bozulmadı. Fakat merdivenlerden aşağı inerken, gözleri kalabalığı tarayarak bunun kaynağını aradı.

Louisa onu diğer platformda dururken buldu, tüvit takım giymiş gri saçlı bir adamdı bu. İnce bıyığı ve kasketiyle, iyi giyimli bir büyükbaba gibi duruyordu.

Ama Louisa onun kuvvetini bir buz dalgası gibi hissedebiliyordu ve ürperme isteğine karşı koydu.

Karanlık sanatları kullanan biri mi yoksa? diye düşündü huzursuzca. *Burada mı?*

Bu bir tesadüf olamazdı. Taylor yüzünden burada olmalıydı.

Dönüp platformdan yavaş adımlarla indi; sanki acayip ilginçlermiş gibi afişlere ve zaman çizelgelerine bakıyordu.

Sonunda laklak eden bir grup gencin ardında, gölgelerin içinde bir nokta buldu. Bir direğe yaslandı ve bakışları adamı yavaşça yeniden buldu.

Nefesi kesildi.

Dosdoğru Louisa'ya bakıyordu. Ve bakışları Louisa'ya onun tam olarak kim olduğunu bildiğini söylüyordu. Ve korktuğunu bildiğini de.

Bu sefer Louisa bakışlarını ondan alamadı. Adamın gözleri nefret, karanlıkla dolu sonsuz kuyulardı ve Louisa onların içinde boğuluyordu. Kalbi o kadar şiddetle çarptı ki canını yaktı, kendi kanının damarlarında yavaşladığını hissedebiliyordu.

Taylor'a şu ana kadar hiç bahsetmediği dövmeleleriyle ilgili gerçek, bu sembollerin dikkatle tasarlanmış olmasıydı. Onları yaptırmak için çok usta bir simyacıyla çalışmıştı, her birinde koruyucu özellikler vardı. Hep birlikte Karanlık güce karşı bir kalkan oluşturmuyorlardı.

Raylardan geçen kalın elektrik kablolarındaki enerjiyi çekerek *Koru*, diye düşündü.

Aralarında görünmez bir duvar yükseldi sanki. O soğuk his azaldı. Güneşin sıcaklığı onu yeniden sardı.

Louisa'nın kalbi yeniden normal ritminde atmaya başladı. Titrek bir nefes aldı.

İstasyona bir tren girdi gümbürdeyerek. Adam ona karşı platformdan belli belirsiz gülümser gibi oldu. İki parmağıyla kasketini çekerek selam verdi.

Tren aralarında homurdandı ve onu gizledi.

Louisa sütuna kendini bırakarak yaslandı, ellerini yumruk yapmıştı. Aldrich'le konuşması gerekiyordu. Hemen.

OTUZ İKİ

Sacha yeni kapıyı iterek açtı; kapı pürüzsüz bir sessizlik içinde savruldu.
Ev sakindi; boştu.

Kapıyı arkasından kilitledi.

Sacha'nın deyimiyle *yaratıkların* Laura'ya saldırdıkları günden beri bir şey olmamıştı. Geri dönmemişlerdi.

Annesi bir hırsızlık girişimi olduğuna inanmıştı.

Sacha, Laura'yı tek seçeneğin annelerine yalan söylemek olduğuna inandırmıştı. "Gerçeği anlatırsan sana asla inanmaz."

Yeni kapıyı sigorta ödemişti. Hepsi bunun eski kapıdan daha iyi olduğu konusunda hemfikir. Ayrıca iki kat daha fazla sayıda kilidi vardı. Daha sağlam duruyordu.

Sacha'nın adımları, odasına giden kısa koridordan geçerken yankı yaptı. Annesi gün içi vardiyasında, Laura da okuldaydı. O yüzden hoşça kal diyecek kimse yoktu.

Sacha da böyle olmasını istiyordu.

Yeni kapının takılıp test edilmesi için birkaç gün beklemişti. Bu arada Antoine'la buluşup işler sakinleşene kadar onu da şehirden çıkmaya ikna edecek kadar para vermişti.

Her şeyi hallettiğine göre, gitme zamanı gelmişti.

Annie onu bekliyordu ve burada kaldığı sürece o şeylerin geri dönme ihtimali de artıyordu.

Babası öldüğünden beri halasının evine uğramamıştı. Oraya geri dönme düşüncesi hem acı hem tatlıydı. Sacha onun evini her zaman sevmişti. Ama orası doğası gereği zihninde babasını çağırıştırıyordu. O orada olmayınca her şey farklı olacaktı. Ayrıcı artık bir çocuk değildi. Gidip meyve bahçesinde ağaçlara tırmanmayacak ya da göle atlamayacaktı.

Kendi hayatını kurtarmaya çalışacaktı.

Mekanik bir verimlilikle hareket ederek küçük bir çantayı giysilerle doldurdu ve içine babasının defteriyle, yolun çıktısını aldığı haritasını attı. Fermuarlı bir iç cebe de kalın bir tomar nakit para yerleştirdi.

Ayrılmadan önce yapacak tek bir şey kalmıştı. Ve en zoru da buydu.

Dikkatlice çalışma masasının çekmecesinden temiz bir sayfa çıkardı. Uzun bir süre kalemini geniş, beyaz boşlukta bekletti. Sonra da uzun uzun düşünüp yavaşça yazmaya başladı.

Sevgili Maman ve Laura,

Siz bunu okurken, ben gitmiş olacağım. Beni bulmaya çalışmayın çünkü sizin güvenliğiniz için gidiyorum. Ben burada olduğum sürece, ikiniz de tehlikeyesiniz. Başınıza benim yüzümden bir şey gelirse, buna dayanamam.

Elimden geldiği kadar sizinle iletişimde halinde olacağım. Lütfen benim için endişelenmeyin.

Sizi seviyorum.

Sacha.

Gözlerini kırıştıırıp mektubu katladı ve büyük bir zarfın içine koydu. Geriye kalan paranın tamamını içine doldurdu, sonra da şişkin paketi oturma odasına götürüp annesinin kesin bulacağı büyük sehpanın üstüne koydu.

Paranın her şeyi düzelteceği konusunda kendini ikna etmeye çalıştı. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu.

Aileniz sadece üç kişiden oluşuyorsa, bir kişiyi kaybetmek dayanılmaz bir acıydı.

Bunu düzeltebilecek hiçbir şey yoktu.

Sacha dışarıdan gelen trafiğin uğultusunu, yakınlarda havlayan bir köpeğin sesini yan, bir Paris sabahının tanıdık seslerini duyabiliyordu. Ama daha şimdiden bu yerden kendini ayrı hissetmeye başlamıştı.

Sanki artık burada yaşamıyormuş gibi.

Kararlı bir şekilde çantayı ve kaskını aldı.

Kapı eşiğinde geriye dönüp son bir kez baktı. Her şeyi olduğu gibi, pencereden giren yaz güneşiyle boyanmış haliyle hatırlamak istiyordu. Annesi sabah vardiyasına geçtiği için oturma odası yeniden topluydu. Yumuşak kahverengi kanepenin ortası her zamanki gibi çökmüş haldeydi. Sayısız kere yemek yerken tartıştıkları ve güldükleri sağlam mutfak masası şimdi boştu ve bir sonraki sohbeti bekliyordu.

Titrek bir nefes aldı.

Ya onu bir daha göremezsem?

Bu düşünceyi kaldıramazdı. Buraya geri dönmek zorundaydı.

Hayatta kalmak zorundaydı.

Elinin tersiyle gözlerini sildi. Sonra da kapıyı kapattı.

II

Paris'ten çıkmak en zor kısmıydı. Trafik ağırdı ve Sacha kendi mahallesini terk ettikten sonra yollar karmaşıklaşmıştı. Birkaç kez yanlış yere sapmış ve aynı yere geri dönmek zorunda kalmıştı.

Gözlerini motosikletinin yan aynalarından ayırmıyor, sürekli takip edilip edilmediğini kontrol ediyordu. Ama aynı arabayı bir kez daha gördüğü olmadı.

Şehrin kalabalığını geride bıraktıktan sonra yollar açıldı ve kendini daha güvende hissetmeye başladı.

Motosikletinin tanıdık, neredeyse hayvani kükreyişi onu rahatlatıyordu. Gaz pedalını açtı ve gidonların üstüne iyice eğildi. Altındaki makine güçlüydü. Rüzgâr muazzam bir kuvvetle yanından geçiyor, ceketinin şaklayıp çatırdamasına sebep oluyordu. Şehir banliyöleri bulanık birer şekle dönüştü.

Otoyola çıktığında yol dümdüz gidiyordu. İki saat sonra kendini şirin Troyes kasabasının eteklerinde buldu.

Bu kasabayı çocukken ailesiyle birlikte keşfe çıktığını hatırlayabilen Sacha için, kasabanın eski merkezinin eğimli yarı ahşap evlerini görmek, zamanda geriye adım atmak gibiydi.

Tabii her şey artık çok küçük görünüyordu.

Benzin almak için kasabanın açıklarındaki bir benzin istasyonunda durdu.

Yılın bu mevsiminde, kırsal kesim şehirden kaçan ailelerle dolu olurdu. Etrafı insan kaynıyordu, çocuklar çıplak ayak asfaltta koşuyor, ana babaları onlara *Arrête!* diye bağıırıyordu. Kimse motosikletli bir gence dönüp bakmıyordu.

Sıcak bir gündü ve Sacha kaskının altında terliyordu; haritasına kaşlarını çatarak bakarken gözlerine gelen nemli saç tellerini kenara çekti. Yol buradan itibaren daha karmaşıklaşıyordu.

Bir gözü yoldaydı ama takip edildiğine dair hiçbir iz görmedi. Temiz bir kaçış olmuştu.

Benzin istasyonundan birkaç kilometre ötede, iki yanında sık ormanların dizili olduğu dar bir köy yoluna girdi. Yol kıvrıldı ve manzara yavaşça daha da tanıdık gelmeye başladı.

Annie'nin evine gitmek için dönmesi gereken dörtyol ağzını tanıdı fakat yol hatırladığından daha da pürüzlüydü ve motosik-

letini emekler gibi sürmek zorunda kaldı, tehlikeli çukurlardan kaçınmak için dikkatle ilerliyordu.

İki geniş bağın arasından geçen dar toprak yol, dört taş evden oluşan bir kümeyle sona erdi.

Annie'nin evi bu dörtlüden en uzakta olandı, bağa o kadar yakın inşa edilmişti ki neredeyse onun bir parçası sayılırdı. Eski taş duvar boyunca tombul yeşil üzümler yetiştiriyor ve ağır salkımlar halinde bahçesine düşüyordu.

Sacha motosikleti evin önüne çekti ve motorunu kapadı.

Birden bastıran sessizlik boğucuydu. Kulaklarının alışması için bir an geçmesi gerekti ama sonrasında asmaların içinden geçen rüzgârın hışırtısını, kapının yanına asılmış rüzgâr çanlarının şingirtisini, kargaların şikâyetlerini duymaya başladı.

Tam kaskını çıkarıyordu ki kapı pat diye savrulup açıldı. Uzun boylu, ince bir kadın, bir elinde unutulmuş bir bezle sundurmaya çıktı. Simsiyah saçları kısa kesilmişti ve gözleri canlı bir maviydi.

Onun çok sevdiği yüzünü görünce Sacha anında kendini daha iyi hissetti.

"Selam, Annie hala." Ona sırtıttı. "Sana bir uğrasam sorun olur mu?"

"Sacha! Gelmişsin." Koşturup Sacha'yı kucakladı. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum. Çok zaman oldu."

Fransızca'yı hafif bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Babası gibi o da Fransa'ya İngiltere'den yirmi yıl önce taşınmıştı. Sacha kendini onun ince omuzlarına tutunurken buldu. Halası lavanta sabunu ve temiz hava kokuyordu, tıpkı hatırladığı gibi.

Annie geriye çekilip Sacha'ya yeniden bir baktı, gözlerinin etrafında gülümseme çizgileri belirdi. Güneş kömür karası saçlarına vurunca aralarında bir iki gümüş tel göründü. Sacha onu en son gördüğünde onlar orada değildi.

“Şuna bak! Kocaman olmuşsun. Tıpkı...” Sesi kısıldı ve susup yeniden gülümsedi ama bu sefer Sacha onun ifadesinde bir parça hüznün gördü. “Eh, içeri gel de bana her şeyi anlat.”

Sacha’nın kendi gülümsemesi de azaldı. “Bu uzun hikâye.”

Halası omzuna hafifçe vurdu. “Zamandan çok neyim var ki?”

Çiftlik evinin içi tıpkı hatırladığı gibiydi: Geniş, güneşli oturma odasında aynı yıpranmış deri koltuklar, aşırı doldurulmuş kitaplıklar, baharat demetleri ve kurumuş çiçekler.

Kanepeye kıvrılmış siyah bir kedi, altın gözlerinden birini açtı ve ona baktı.

Sacha, “Hiçbir şey değişmemiş,” dedi, memnundu.

“Neden değişsin ki?” Annie koltuğu gösterdi. “Sen otur. Ben kahve yapayım. Sonra da konuşalım.”

Mutfak kapısını açtığında, hangi ırktan olduğu belli olmayan kahverengi bir köpek içeri koştu ve dili dışarı sarkmış bir halde kendini Sacha’ya fırlattı.

Sacha, “Pikachu!” diye haykırdı ve köpeğe inanamayan gözlerle baktı. “Hâlâ yaşıyor mu?”

“Eskiden olduğu kadar hızlı değil ama hâlâ burada.” Annie mutfak kapısında durmuş, şefkatle ikisini izliyordu.

Sacha diz çöküp köpeği kucakladı, burnunu kulaklarının arkasındaki kısa, yumuşak tüylerin arasına gömdü. “Pika. Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum.”

On yıldan fazla bir süre önce Annie’nin kapısına gelmiş olan köpek, çocukken yaptığı ziyaretlerinde yanından hiç ayrılmayan dostuydu.

Pikachu nazikçe Sacha’nın yüzünü yaladı.

Dakikalar sonra, Annie üzerinde kahve ve meyve bulunan bir tepsiyle aceleyle içeri girdi. Sacha boğazını temizledi ve köpeği bırakıp halasının peşinden kanepeye gitti.

Kediyi olduğu yerden kovarak oturdu ve Sacha’ya dumanı tüten bir kupa uzattı, kurabiyelerle dolu bir tabağı da ona itti.

Annie, “Şimdi,” dedi. “Bana her şeyi anlatı Ama önce, annen burada olduğunu biliyor mu? Telefon açarsa ona ne diyeceğimi bileyim.”

Sacha kafasını salladı ve ellerini sıcak kupayı sıkıca sardı.

“Annem bilmemeli. Burada olduğumu öğrenirse peşimden gelebilir. Bu riski göze alamam. Onun ve Laura’nın güvende olmalarını istiyorum.” Bir parça acıyla birlikte ekledi. “En güvenli benden olabildiğince uzakta olmaları.”

“Keşke sana bunun doğru olmadığını söyleyebilseydim.” Annie’nin yüzündeki sık çizgiler endişeyle derinleşti. “O adamlar bir daha geldi mi?”

Sacha kafasını iki yana salladı. “Kapıyı kırdıklarından beri gelmediler. Ama beni bulacaklarına dair bir his var içimde.” Kupayı sehpaye koyup avuçlarını kot pantolonunun bacaklarına sürttü. Bu konuda konuşmak bile ellerini terletmişti. “Seni de tehlikeye sokmak istemiyorum, o yüzden burada uzun süre kalamam. Büyük ihtimalle birkaç gün burada güvende oluruz ama daha fazla değil.”

“O konuda endişelenme.” Annie’nin dudakları ince birer çizgi halini almıştı. “Ne kadar kalman gerekiyorsa kal. Ben görüdüğümden daha dayanıklıyım.” Sacha itiraz etmek için ağzını açtı ama halası elini kaldırdı. “Bana sadece daha fazlasını anlat ki neyle karşı karşıya olduğumu bileyim.”

Sacha ona nasıl göründüklerini anlattı; tuhaf büyük bir sırtıtma, siyah saçlar, kocaman boş gözler ve üzerlerindeki ölüm kokusu.

“Bir şeyler görmene sebep olabiliyorlar,” dedi. “Korkunç şeyler. Pes ettiriyorlar insanı. Bir şekilde savaşmayı bırakmanı sağlıyorlar.”

“Baban on sekizinci doğum günün yaklaştığında böyle bir şeyin olabileceğini düşünmüştü. Dün gece, onun bazı notlarını buldum. Baban onların seni bulmak, değerlendirmek için birini

göndereceklerinden endişeleniyordu. Bunun daha önceki çocuklara olduğuna dair kayıtlar buldu.” Gözlerini kupasına indirdi. “O zaman geldiğinde kaçmayı planlamıştı hep. Seninle birlikte.”

Sacha kararsız bir şekilde, “O... şeyler,” dedi. “Babamı öldürenler onlar mıydı?”

Annie cevap vermeden önce uzun bir bekleyiş oldu.

Sonunda, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama babanın ölümü kaza değildi, ondan eminim. O yüzden bütün dosyalarını o son yolculuktan önce eve yolladı. Çalışmalarının kaybolmadığından emin olmak istiyordu. Kutuyla birlikte bana bir not yolladı. Ona bir şey olursa bütün çalışmalarını saklamam gerektiğini söylüyordu. Senin için.”

Sacha’nın duyguları acı ve kor gibi bir öfke arasında gidip geldi. Babasını o *şeyler* öldürdüyse, onları yok edecekti. Bir yolunu bulurdu. Hayatı pahasına yapardı bunu.

Ama mantıklı olması gerekiyordu. Onlar güçlüydü. Daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu; onlar hakkında ve babasının bildikleri hakkında.

Sacha, “O zaman işim çok,” dedi.

Annie kahvesini koyup ayağa kalktı ve onu takip etmesi için eliyle işaret etti. “Benimle gel.”

Sacha oturma odasından onu takip edip gıcırdayan ahşap merdivenlere geldi. Giriş katın geniş, gölgeli koridorunda bir kapıyı açtı.

Bir ipi çekti ve hafif bir ışık yandı. Önlerinde tavan arasına çıkan ahşap merdivenler duruyordu.

Yüksek, eğimli çatının altında, yuvarlak bir pencereden içeriye daire şeklinde ışık giriyor, sert ahşap zeminli büyük, boş bir alanı aydınlatıyordu. Ortada cilalı maundan bir çalışma masası aykırı bir ihtişamla, her biri kitaplarla dolu birbirinin eşi iki kitaplıkla çevrili bir şekilde duruyordu.

Sacha'nın ayakları sanki eskimiş meşe zemine çakılıp kalmış gibiydi.

Bu babasının masasıydı. Onun kitaplıklarıydı. Ofisinin tamamı buradaydı.

Her şey aynen yıllar önce kırsal bölgedeki evlerinde olduğu gibi ayarlanmıştı.

“Onları saklamışsın.” Sacha nefesi kesilerek söylemişti sözcükleri.

Annie, Sacha'nın tepkisini izleyerek masanın yanında durdu.

“Her şeyi sakladım.”

OTUZ ÜÇ

“**B**ana onları yeniden tarif et.” Louisa kahve fincanını pat diye koydu. İçindeki sıvı tehlikeli bir şekilde sallandı. “Sacha’ya saldıran o şeyler nasıldır demişti?”

Nehrin yanında bir çalışmayı daha yeni tamamlamışlardı ve Taylor herhangi bir kamu malını yok etmemişti, o yüzden Kafein Şoku’nda pasta ve kahveyle bunu kutluyorlardı.

Bu onlar için bir rutin haline gelmeye başlıyordu. Louisa o ilk ziyaret ettiği günden beri her gün Woodbury’ye gelmişti. Taylor’a bunun sebebinin daha çok pratik yapması gerektiği olduğunu söylemişti. Bir parça doğru sayılırdı.

Aynı zamanda da tren istasyonundaki Karanlık sanatları kullanan o adam yüzünden oradaydı.

Louisa Aldrich’e olanları anlattığında, Louisa’yı yanında St. Wilfred’s’tan birkaç kişiyle birlikte doğruca geri yollamıştı.

Artık vardiyalı olarak çalışıyor, Taylor’ın evini gece gündüz gözlüyorlardı. Bekliyorlardı.

Tabii bunların hepsini Taylor'a açıklamamıştı. Aldrich bu sohbeti kendisi yapmak istiyordu.

"Sen biraz... diplomatik olamayabiliyorsun," demişti diplomatik bir şekilde. "Bunun büyük bir hassasiyetle ele alınması gerek. Onun farkında olması gerek. Korkması değil."

Louisa, "İyi," diye cevap vermişti. "Ama bilmesi gerek. Bu adam, her kimse, saf güç. Ve şu anda olan her şeyin arkasında onun olduğuna bahse girebilirim." Adamın kendisini ne kadar çaresiz hissettirdiğini –ne kadar korktuğunu– hatırlayınca yumruklarını iki yanında sıktı. "Onu bulmak zorundayız, Aldrich. Hemen."

Aldrich, "Onu bana bırak," demişti. "Sen Taylor'ın güvenliğine odaklan."

Ve böylece Louisa her gün oraya gidiyor ve kızın yeni güçleriyle boğuşmasını izliyordu. Bir şey açık ve netti: Taylor saf güçtü. Onun hiç çaba sarf etmeden başardığı şeyler için Louisa onun yaşında saatlerce çalışmak zorunda kalırdı.

Yani, elektrik trafosunu patlatmak mı?

Louisa şu anda istese bile bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Taylor bunu yanlışlıkla yapmıştı. Bir bardağı devirmiş gibi.

Yine de yetenekleri üzerinde kontrol sahibi değildi. Etrafındaki enerjiyi bulup onu kullanması zaman almıştı. İçgüdüsel olarak kendi enerjisini kullanmıştı.

Bu normaldi, pratik her şey demekti. Ama daha hızlı öğrenmesi gerekiyordu.

Zaman, sahip olmadıkları bir lükstü.

Bununla beraber, hiçbir şey olmamıştı, istasyondaki o günden beri Karanlık sanatları kullanan adam ortalarda görünmemişti. Hiçbir tehdit işareti yoktu.

Taylor ona önceki gece Sacha'dan onunla internetten konuştukları zaman öğrendiği şeyleri anlatana kadar ortam rahattı.

Taylor, "Paris'ten ayrıldı," diye tekrar açıklamıştı. "Kırsalda bir yerlerde halasında saklanıyor. Bana bu şeylerin evine gelip ailesine saldırdığını söyledi. Soluk suratları var, kafatası gibi. Tuhaf bir şekilde hareket ediyorlar. Ona zorla bir şeyler gösteriyorlar. Korkunç şeyler..."

"Ne tür korkunç şeyler?"

"Bilmiyorum... Görüntüler, halüsinasyonlar gibi. Dedi ki..." Taylor durdu. "Ölecekmişsin gibi hissettirdiklerini söyledi."

Louisa'nın midesi ekşidi.

"Bir de, 'Kızdan uzak dur,' mu demişlerdi?"

Taylor başını salladı. "Başka şeyler de söylemişler. Onu bir yere götürmek için geldiklerini. Bunun bir kehanet olduğunu."

Louisa kaslı bacakları masaların arasındaki yola çıkana kadar koltuğundan aşağı kaydı. Orada cevapları bulabilirmiş gibi tavana gözlerini dikti.

Aldrich'in Taylor'ı korkutmak istemediğini biliyordu ama... Kahretsin. Bu çok kötüydü.

Daha fazla kahveye ihtiyacım olacak.

Taylor onu yakından inceliyordu. "Sen onların ne olduğunu biliyorsun," diye tahmin yürüttü. "Sen bütün bu olanların ne anlama geldiğini biliyorsun."

Louisa yeniden dik oturdu. "Taşıyıcılar."

"Taşıyıcılar mı?" Taylor gözlerini kırıştırdı. "Ben anlam... Onlar ne?"

Canavarlar. Bizi yok etmek için hayat verilmiş kâbuslarımızdan gelen iğrenç canavarlar.

Ancak bunu söylemedi.

"Alametler."

"Tam olarak... neyin alametleri?" Taylor onu yakından izledi.

Ah bilirsin işte. Her zamanki: kıyametin.

"Bunu açıklamak zor." *Senin ödünü koparmadan.* "Onlar insan değil. Onlar tam olarak gerçek bile değil. Onlar daha

çok... yordakçı gibiler. Köleler. Karanlık sanatları kullananlar ne isterlerse elde etmek için onları kullanır. *Kimi* isterlerse. Bu şeyler hayırdan anlamaz. Kendi gözlerimle hiç görmedim ama onlar efsanevidir.” Uzunca nefesini verdi. “Onlar bela demek, Sarı Kafa. Ciddi bela. Bu Karanlık sanatları kullanan kişi her kimse, Taşıyıcıları olduğuna göre çok büyük güce sahip olmalı.” Tek bir mavi saç telini gözünün önünden çekti. “Ama sanırım bunu zaten biliyorduk.”

Taylor, “Kime yordakçılık yaptıklarına dair herhangi bir fikrimiz var mı?” diye sordu. “Ne istiyor bu kişi?”

Bu kız aptal değildi. Açık yeşil gözleri Louisa’nın her bir hareketini temkinli bir endişeyle izliyor, yüz ifadesini okuyordu.

Aldrich onun bunu yapmasını istemiyordu belki ama işler şu anda fazla tehlikeli hale gelmişti. Doğruyu söylemenin zamanı gelmişti.

Louisa, “Sacha’yı istediğini düşünüyoruz,” dedi. “Lanetin tamamlanıp dünyanın sona ermesini isteyen kişinin o olduğunu düşünüyoruz. Bizce o da bizim gibi senin bir şekilde bunun olmasını engelleyebileceğini düşünüyor ve bu yüzden...”

“Beni durdurmak istiyor,” diye Taylor onun cümlesini tamamladı.

“Ne şekilde olursa olsun.”

“Yani beni öldürür diyorsun.”

Louisa başını salladı. “Ve bence bundan zevk bile alırdı.”

Aslında Aldrich onun diplomatik olmaması konusunda gerçekten haklıydı.

Güneşli kafenin içinde masanın üzerinden birbirlerine baktılar. Başlarının üzerindeki hoparlörlerden *bossa nova* tarzında bir şarkının hafif cazı geliyordu.

“Özetle böyle.” Louisa kahvesini aldı. “Saat onda en son haberlerle yeniden karşınızda olacağız.”

Taylor'ın ifadesi karanlıklaştı. "Nasıl bu kadar... *umursamaz* olabiliyorsun, anlamıyorum. Sen de öleceksin, farkındaysan."

Louisa, "Umursamaz değilim," diye patladı. "Sen kafayı yeme diye sakın görünmeye çalışıyorum. *Hayret bir şey.*" Ters ters baktı. "Seni rahatlatmak mümkün değil."

"Şu ana kadar tanıştığım en kötü rahatlatıcısın sanırım." Taylor soğumuş sıcak çikolatasını aldı ve gözlerini başka yöne çevirdi.

"Teşekkür ederim." Louisa telefonunu alıp St. Wilfred's'taki laboratuvarında bulunan Alastair'e mesaj çekti. Gönderdikten sonra telefonu yeniden masaya attı.

"O neydi?" Taylor telefonu gösterdi.

"Sadece St. Wilfred's'taki çocuklara Taşıyıcıların geldiğini haber verdim." Mesajını görünce Alastair'ın vereceği tepkiyi hayal edip, "Hoş geldiniz paspasını koymak isteyeceklerdir," diye ekledi.

"Ama onlar tam burada değiller." Taylor parmağıyla masaya hafifçe vurdu. "Onlar Fransa'da. Sacha'yla birlikte."

"Şimdilik." Louisa ona bir bakış attı. "Kızıdan uzak dur, değil mi?"

Taylor başını salladı.

Louisa, "Onlar avcı, Taylor," diye açıkladı. "Yaptıkları şey bu. Onlar herkesi bulabilir. Sonunda Sacha'yı bulacaklar, nereye saklanmış olursa olsun. Ve sonra da seni bulacaklar." Telefonu titreşti, onu alıp Alastair'dan gelen mesaja baktı:

TAŞIYICILAR MI? YOK ARTIK ŞAKA YAPIYORSUN HER-
HALDE!!

Louisa hızlı bir cevap yazdı ve telefonu koydu.

Kendinden memnun bir şekilde, "Yani şimdi Alastair biliyor," dedi. "Endişelenmedi. Ama destek güce ihtiyacımız olacak."

"Nasıl bir destek güce?"

Louisa'nın gülümsemesinde tehlikeli bir parıltı vardı. "St. Wilfred's tarzı."

"Ama peki ya Sacha?" Taylor ona doğru eğildi. "O dışarıda tek başına."

Louisa, "Onun yaptığı her şey doğru," dedi. "Bir yerde uzun süre durmaması, gözlerden uzakta olması gerek. Yaptığı şey de kulağa öyle geliyor."

"Ama bir şey yapamaz mıyız? Onu korumak için?"

Taylor'ın ses tonu yalvarır gibiydi ve doğru söylüyordu. Taşırıyıcılar Sacha'nın peşindelerse, onu kolayca kaybedebilirlerdi. O zaman da Taylor'ın onu kurtarmak için hiçbir şansı kalmazdı.

Aldrich'in bir plan yapması gerekecekti, hem de hızlı bir şekilde.

Louisa, "Bir plan yapacağız," diye söz verdi. "Bu sadece birazcık... alengirli. Daha yakın bir zamana kadar bu şeylerin çoğunun gerçek olduğunu bile düşünmüyorduk. Şu anda Bodleian Kütüphanesi'nde beş adamımız var, bulabilecekleri her şeyi araştırıyorlar. Başkaları daha bizim kitaplarımız üzerinde çalışıyor." Derin bir nefes aldı. "Bunu başaracağız."

Neredeyse kapanış saat gelmişti ve kafe neredeyse boştu. Çalışanlar kasanın arkasında temizliğe başlamış, o gün için toparlanıyorlardı.

Kimse köşede, pencerenin yanında oturmuş, sessizce iblislerden konuşan iki kıza aldırış etmiyordu.

Taylor, "Büyükbabam bunu halledebileceğimizden çok emin gibi görünüyor," dedi. "Sacha'yı kurtaracağımıza. Ben sadece... keşke emin olabilseydim."

Louisa kaşlarını çattı. "Aldrich dünyanın en iyisidir. Bunu kazanabilecek tek bir kişi varsa o da Aldrich'tir. Ama sana yalan söylemeyeceğim; bu tehlikeli olacak. Çok, çok tehlikeli."

Taylor yavaşça yutkundu. İşler şu anda olduğundan daha da tehlikeli bir hale gelebilir miydi? Paris'ten daha da tehlikeli olabilir miydi?

Louisa bir an için kupasının yan tarafına kısa tırnağının pürüzlü kenarıyla hafifçe vurarak düşündü. "Seni şu anda Woodbury'den alıp St. Wilfred's'a götürmek isterdim. Ama seni olabildiğince uzun süre burada tutmamız gerek. Seni götürür götürmez bütün bunların arkasındaki her kimse, onu fark ettiğimizi anlayacaktır. O zaman işler pisleşebilir."

Taylor, "St. Wilfred's'ta neden güvende olacağım ki?" diye sordu

Louisa, "Yaptıklarımızı düşün," dedi. "Bizler moleküler enerjiyi değiştiriyoruz, değil mi?"

Taylor başını yukarı aşağı salladı.

"Bir sürü kişi birlikte çalışırsak bir tür sis perdesi oluşturabiliriz. Bu da etkili bir şekilde seni dışarıdan birine görünmez kılar."

Taylor gözlerini kırıştırdı.

Yüzündeki ifadeyi görünce Louisa omuz silkti. "Aslında o kadar da zor değil. Sana öğreteceğim."

Telefonu yeniden titreşti. Louisa telefonu aldı ve bir düğmeye bastı. Ekranı bir görüntü geldi. Suratını buruşturup Taylor'a bir bakış attı.

"Bizimkilerden bana bir Taşıyıcı fotoğrafı göndermelerini istedim," dedi. "Senin neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeni istiyorum."

Telefonu çevirdi.

Ekranı çok eski bir kitaptan, siyah beyaz bir çizim vardı. Taylor sararmış kâğıdı ve zamanla bulanıklaşmış mürekkebi görebiliyordu fakat görüntü netti. Boş siyah gözleri olan kemiksi gibi bir kafası vardı. Gülümseyişi korkunçtu. Sırıtan bir kafatası gibiydi.

Beti benzi attı.

“Bu Taşıyıcı mı?”

Louisa başını salladı. “Çirkin şerefsizler, değil mi?”

Taylor koltuğuna yaslandı. “Lanet olsun.”

Louisa sevinçle ışıldadı. “Aa, Taylor Montclair, Bayan Mükemmel. Yoksa sesli bir şekilde ağzını mı bozdun? Hem de ortalık yerde.”

“Kapa çeneni, Louisa.”

Louisa güldü. “Seni bir suçluya çevireceğim daha.”

Taylor kafeden ayrıldıktan sonra eve kadar koşmuştu.

Louisa elinden geldiği kadar güven verici olmuş, Taylor’a St. Wilfred’s’ın onun evini izleyip ona göz kulak olacağına dair söz vermişti.

Fakat sohbetleri onun sinirlerini germişti. O Taşıyıcının çizimi sürekli gözünün önüne geliyordu; gözlerinin bir kafatası gibi boş oluşu.

Kendi mahallesine geldiğinde neredeyse saat yedi olmuştu. Caddeler sessizdi. Her şey mükemmel bir şekilde sıradan görünüyordu.

Kalabalık ana caddeden kendi sokaklarına döndüğünde ise, sırtından aşağı soğuk iğneler iniyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Bunu birkaç hafta önce de tek bir kez bu sokakta hissetmişti.

Ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Biri tarafından izleniyordu, bundan emindi. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu fakat emindi.

Kendini bütün bunların zihninde gerçekleştigiğine ikna etmeye çalıştı. Bu hisse en son kapıldığı zaman hiçbir şey olmamıştı. Sadece Georgie’ydi, onu kontrol etmişti. Fakat bu his çok netti. Çok rahatsız ediciydi.

Adımlarını düzenli atmaya, sırtını dik tutmaya, doğruca önüne bakmaya çalıştı ancak teni karıncalanmaya başladı. Onu izleyen kişiyi *hissedebiliyordu*. Ve daha da kötü bir şeyi. O kişideki nefreti *hissedebiliyordu*. O kadar kuvvetli bir nefretti ki Taylor'ın midesi döndü.

Sonunda, artık buna daha fazla tahammül edemedi.

Yumruklarını kaldırarak arkasını döndü.

Uzun sokak arkasında uzanıyordu, tamamen boştu. Yavaşça bir araba geçti, içindeki aile onu fark etmemiş gibi duruyordu.

Kendi kendine, *Paranoyaklaşıyorum*, dedi.

Yine de kendi evine gidip kapıyı kilitledikten sonra soluklanmak için sırtını kapıya yaslayınca acayip rahatlamıştı.

Fizz geldi, ayak bileklerine dolandı ve bir iki kez boğuk sesle havladı mutlu mutlu. Taylor onu aldı ve sıkıca kucakladı. Köpeğin küçük kalp atışlarını parmak uçlarında hissedebiliyordu, sevinç içinde hızla pır pır ediyordu.

Kendi kalbi sakinleşmeye başladı.

“Evde kimse var mı, Fizz?” diye sordu.

Köpek cevap olarak burnunu yaladı.

“Anne?” Merdivenlerden yukarıya seslendi. “Emily?”

Ancak sesi, boş sessizliğin içinde ona geri geldi.

Çantasını yere bırakıp, “Nereye gittiler, Fizz?” diye sordu.

Taylor boş oturma odasına yürürken Fizz etrafta koşuşturdu, her bir soru onu daha da mutlu ediyordu. Taylor ön pencerenin yanındaki koltuğa oturdu ve sokağı görebilmek için perdeyi açtı. Dışarıda şık giyimli, kasketli, gri saçlı bir adam dışında kimse yoktu.

Adamı izlerken telefonu aniden şiddetle titreyince havaya sıçradı.

Perdeyi indirip ekrana baktı. “Selam, büyükbabam.”

Aldrich, “Merhaba tatlım,” dedi. “Biraz önce Louisa’yla telefundaydım. Duyduğum kadarıyla Sacha Taşıyıcılarla karşı kaşıya gelmiş. Berbat yaratıklar.”

Taylor buna itiraz etmedi.

“Dinle, Taylor,” diye devam etti, “Taşıyıcıların varlığı işleri biraz değiştiriyor. Louisa sana ne söyledi, bilmiyorum ama şu anda hayatta olan kimse daha önce bu yaratıklarla savaşmadı; bundan yüz yıl önce görülmüşlerdi en son.” Boğazını temizledi. “Ama kitapların dediği doğruysa, oldukça nahoş yaratıklar.”

Taylor, “Eh,” dedi, “hiç hoş görünmedikleri kesin.”

Aldrich, “Görünüşleri işin en az önem taşıyan kısmı,” diye yanıt verdi. “Onlar bizim türümüz için zehirli. Sadece varlıkları bile zehirleyici. Ve onları öldürmenin bilinen bir yolu yok.”

“Ah.”

Haberler gitgide kötüleşiyordu. Sacha’nın peşinde dövüşmesi bile mümkün olmayan canavarlar mı vardı? Taylor onu nasıl kurtaracaktı? Bu iş nasıl olacaktı ki?

“Evin gözetim altında ama senin cumartesi günü yeniden Oxford’a gelmeni istiyorum,” diye devam etti büyükbabası. “Sana bildiklerimizi aktarabiliriz. Louisa’yla çalışabilirsin. Burada güvende olursun, biz de bir sonraki adımımıza karar veririz. Taktiklerimizi değiştirmemiz gerekebilir.

“Durum artık hepimiz için çok daha tehlikeli.”

OTUZ DÖRT

Sacha o akşam tavan arasındaki çalışma masasında oturmuş, babasının dosyalarını ipuçları bulmak için didik didik arama görevine iyice gömülmüştü.

Adam Winters’la ilgili her şey gibi, bu da kolay değildi.

Dosyalarını incelemek, kafa karıştırıcı bir filmi ortasından izlemeye başlamak gibiydi. Birinin adı sadece, “Bilinen On Sekizinci Yüzyıl Ölümleri” olarak etiketlenmişti. Başka birinde, “Kardeşliğin Faaliyetleri” diyordu.

Dosyaların içerikleri de durumu pek netleştirmiyordu. Notları genellikle şifreliydi.

Birinde, “Sayfa 930’u hatırla,” yazıyordu.

Başka birinde, “Kan savaşı ihtimali???” diyordu.

Bir süre sonra, Sacha dosyalardan ümidini kesti ve kitaplara göz atmaya karar verdi.

Geniş maundan kitaplıklar çalışma masasının iki yanına dizilmişti. Sacha birinin önünde durdu ve kitap sırtlarının üzerinde parmaklarını gezdirerek babasının araştırmasının temel

ilkelerini öğrenmesine yardımcı olacak bir şey aradı. Kitapların büyük bir kısmı çok eskiydi. Bazılarının deri kapakları vardı, diğerleri de ahşap olabilecek sert levhalarla ciltlenmişti.

Raflardan rasgele bir kitap çekti. Fransa'daki on sekizinci yüzyıl çiftçilik uygulamalarıyla ilgiliydi. Yazılar küçüktü; satırlar birbirine çok yakındı. Altı yüz sayfa uzunluğundaydı.

Sacha kitabı yerine koydu.

Saatlerce raflardan kitaplar çekip aldı, notlar, işaretler, göze batacak *bir şeyler* aradı.

Kitaplar çoğunlukla 1600'lerin sonlarına odaklanmıştı ama onun dışında içlerindeki bilgiler rasgeleydi. Bir kitapta güney Fransa'nın sararmış haritaları vardı. Bir tanesinde Fransa'nın Carcassonne şehrindeki davaların metinleri vardı. Çoğu cadı mahkemeleriyle ilgili akademik kitaplardı. İçlerinden biri çok eski bir seyahat kitabı çıktı, içinde Fransız kırsalının elle çizilmiş resimleri vardı.

Kitapları birbirine bağlayan neredeyse hiçbir unsur yoktu ve üç saat sonra, Sacha sadece tek bir not almıştı: "Carcassonne".

Dışarıda güneş batıp yuvarlak penceredeki manzara mavi gökyüzünden yıldızlara dönüşünce içinden gelen panikleme dürtüsüne karşı koydu. O yaratıklardan kaçıp bütün zamanını burada geçirse bile, on sekizinci doğum gününden önce bütün bu kitapları okumayı başaramazdı. Yüzlercesi vardı.

Fakat pes etme seçeneğine sahip değildi. Aramayı sürdürmek zorundaydı. Cevaplar buradaydı.

Bir yerlerdeydi.

Raflardan bir kitap daha aldı. Ve yeniden başladı.

II

Okurken uyuyakalmış olmalıydı. Uyandığında, yanağı masanın ahşabına yapışmıştı, boynu kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu, yuvarlak pencereden parlak gün ışığı geliyordu.

Boynunu ovuşturarak yavaşça kalktı. Aşağıda, halasının mutfaktan gelen seslerini ve fırında pişen ekmeğin tatlı kokusunu duyabiliyordu.

Annie'nin yanına, mutfığa inmeden önce katı bir şekilde yavaşça banyoya gidip tipine çeki düzen verdi.

Halası suratına bir kere baktıktan sonra ellerine bir fincan sert, şekerli kahveyi tutuşturdu, sonra da fırından yeni çıkmış yumuşak ve sıcak brioche ekmeğinden kalın bir dilim kesti.

Ona bariz soruyu sormadan önce Sacha'nın lokmasını birtirmesini bekledi, ekmeğin ağzında eriyordu.

"Bir şey çıktı mı?"

Sacha suratını asarak kafasını salladı. "Bakılması gereken çok fazla şey var."

Halası şaşırmamıştı. "Ben de aynı sorunu yaşadım. Baban işe yaradığını düşünmediği hiçbir şeyi saklamazdı. Ne yazık ki sakladığı şeyleri neden sakladığına dair bir işaret bırakmadı."

Halası bir el beziyle zaten temiz olan tezgâhı silerek kendini oyaladı. Geniş mutfak pencerelerinden güneş ışığı giriyor, elmacıkkemiklerinin keskin düzlüklerini öne çıkarıyor, gözlerini safir rengine dönüştürüyordu.

Sessiz bir inançla, "Bunu yapabileceğini biliyorum," dedi. "Acele etme."

"Sorun babamın her şeyi bir araya koyduğu bir yerin olmayışı." Hüsrânını gizlemeye çalışmadı. "Her şey darmadağınık ve anlamak da çok zor."

Annie kupasını elinden alıp onun için yeniden doldurdu, yarısını siyah koyu kahveyle, diğer yarısını da kaynar sütle.

"Kardeşimi severdim," dedi. "Ama o hiç düzenli değildi." Düşünceli gözlerle tezgâha yaslandı. "Kocaman bir beyni vardı. Ve her şeyi orada tutardı. Senin sıkıntın da bu." Bezi düzgün bir dikdörtgen şeklinde katlayıp lavabonun yanına koydu. "Onun gibi düşünmeye çalış. O asla en büyük kitaba ya da en bariz çözüme

gitmezdi. Önemsizmiş gibi görünen küçük bir şey bulmaya çalış. Oradan başla, neler bulacaksın bir bak.”

Sacha, “Deneyeceğim,” diye söz verdi.

Ama kendi içinde ona ne yapacağını söyleyecek kadar Adam Winters bulunduğundan emin değildi.

II

Kahvaltıdan sonra, Annie bağda ustabaşıyla birlikte çalışmaya gitti. Pikachu’yu da yanına alıp Sacha’yı babasının kitapları üzerinde çalışması için yalnız bıraktı.

Ama tavan arasındaki çalışma masasına oturduğunda hemen okumaya başlamadı. Onun yerine telefonunu açtı.

Çoğunlukla telefonunu kapalı tutuyordu, neticede takip edilebilirdi. Ama günde bir iki kez birkaç dakikalığına açıyor, evden biri onunla iletişime geçmiş mi diye kontrol ediyordu.

Evi... oradan ayrıldığından beri sadece birkaç gün olmuştu ama daha şimdiden bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Telefonu canlı bir şeymiş gibi titreşti, sonra da vurgulamak istercesine yüksek sesle bipledi. Bu eski çiftlik evinde böyle tiz, modern bir ses abes kaçıyordu.

Annesi ve Laura birkaç mesaj atmışlardı. Mesajlara bakarken suratını buruşturdu, sözlerindeki acıyı hissedebiliyordu. Ve onun için duydukları korkuyu.

Annie’nin evindeki sinyal çok zayıftı ama ikisine de cevap yazmayı başardı.

“İyiyim, güvendeyim,” yazdı. “Yakında sizinle iletişime geçeceğime söz veriyorum. *Bisous*. S.”

Taylor ona tek bir mesaj göndermişti. Onu en son okudu.

“Evine gelen beyaz adamlara “Taşıyıcılar” deniyor. Çok tehlikeliler. Avcılar. Seni bulacaklar. Bana iyi olup olmadığını haber ver. Txx.”

Seni bulacaklar.

Endiŕe midesinin dibinde çalkalanırken telefonu elinde döndürdü. Taylor haklıysa, düşündüğünden daha da az vakti vardı. Babasının ne bildiğini çözmesi gerekiyordu. Bugün.

Kararlı bir şekilde raflara geri döndü ve bir kitap çıkardı.

II

Saatler geçip giderken durmadan çalıştı, çatıdan sadece su ya da Annie'nin ekmeğinden bir dilim ve peynir alıp yukarıya getirmek için iniyordu. Akşamüstünün geç saatlerinde bağlardan geri dönerken bir kâse tatlı, taze ilek getirmişti. Sacha da onları çalışırken yuttu.

“Bütün kasaba seni konuşuyor. Onca zaman sonra geri gelen yeğenimi.” Sacha'nın omzuna hafifçe vurdu. “Yan komşu motosikletine bayılmış.” Tavan arasının kapı eşiğinde durdu. “Onların çok pahalı olduğunu söyledi. Annen maaşıyla öyle bir şeyi nasıl alabildi?”

“Ah, onu ben aldım.” Kayıtsız bir ses tonuyla konuştu. “Çalışıyordum. Ve çok iyi bir fiyattan aldım zaten.”

“Hımm.” Annie'nin gözlerinin arasında şüpheli bir kıvrıklık belirdi. Ancak ucunu bıraktı.

Yiyecekler Sacha'nın gücünü ve iyimserliğini yerine getirdi ama kitaplar sırlarını açığa vurma konusunda hiç acele etmiyordu. Güneş batmaya başladığı sırada, babasının masasının üstü kâğıt yığınlarıyla kaplanmış ve başı ağrımaya başlamıştı. Önceki gece masada uyuduğu için boynu hâlâ ağrıyordu ve şansının tükenmekte olduğunu hissedebiliyordu.

Bütün bunlar umutsuz gibi görünmeye başlamıştı. Babasının yıllar içinde öğrendiği bir şeyi birkaç saatte nasıl çözebilirdi ki? Yine de devam etti.

Akşamın geç saatlerinde düzinelerce kalın, tozlu kitaba baktıktan sonra ince bir deftere rastladı. O kadar küçük ve sıradan

görünüyordu ki onu neredeyse görmeyip geçecekti. Ama bir şey Sacha'yı durdurdu ve onu çekip aldı.

Yıpranmış deri kapağa işlenmiş ismi okumak zordu. Sacha orada ne yazdığını çözene kadar iyice bakmak zorunda kaldı.

“La Famille de L’hiver”.

Kalbi bir an durdu.

L’hiver ailesinin ilk baştaki Fransızca soyadıydı. İngilizcede “Kış” anlamına geliyordu. İngiltere’ye göç ettikten nesiller sonra İngilizce soyadına geçmişlerdi.

Babası eskiden, “Herhalde herkesin onu ‘Liver’ diye telaffuz etmesinden bıkmışlardı,” diye şaka yapardı.

Sacha defteri masaya götürdü ve ona yer açmak için diğer kitapları önünden savurup çekti.

Kapağını açmadan önce bir an için gözlerini kapadı.

Lütfen işime yarayacak bir şey ol, diye dua etti.

Defter zamanla narin bir hale gelmişti, o yüzden dikkatlice açtı.

İlk sayfalar önce boş gibi duruyordu. Onları çevirince anladı ki sayfalar içe doğru katlanmış bir şekilde içeriklerini saklıyordu.

Hassas, sararmış kâğıdı dikkatlice açarak uzun ve kapsamlı bir soy ağacını gözler önüne serdi.

Yüzyıllar boyunca geriye gidiyordu fakat ailenin sıradan bir sicili dışında bir şeye benzemiyordu. Evlilikler, çocuklar ve ölümler güzelce not edilmiş ve çok önceden çizilmiş ve solmuş düz çizgilerle birbirine bağlanıyordu.

Defter 1643’ten başlıyordu. Tablonun ilk başındaki karınca duası gibi elyazısını okumak zordu, mürekkep uçmuştu. Ancak kutunun en üstünde tek bir isim vardı. “Matthieu L’hiver”.

1 (İng.) Karaciğer. (ç.n.)

On dokuzuncu yüzyılın başlarında elyazısı değişti; daha net, okunaklı bir hal aldı. İsim de değişmişti, tıpkı beklediği gibi. “L’hiver” artık “Winters” olmuştu.

Ağacın dibinde, babasının tanıdık, sola yatık yazısıyla yazılmış “Adam L. Winters” ismini buldu. Onun altından uzanan düzgün çizgiler de kendi adını ve Laura’nın adına uzanıyordu.

Onu incelerken belli başlı isimlerin hizasında garip işaretler fark etti. Daha da yakından bakınca o işaretlerin aslında rakamlar olduğunu gördü. En üstlerde Matthieu L’hiver’in torunu Jean-Pierre’in isminin yanına “bir” yazılmıştı. Sonra bir satır alttaki başka bir ismin yanında “iki”. Birkaç satır sonra “üç” yazıyordu. Ve böylece gidiyordu. Her bir sayı Matthieu L’hiver’in kendi soyundan gelen ilk erkek çocuğun isminin yanına yazılmıştı. En sonuncu da en altta, Sacha’nın adının yanındaydı.

Numara ona bakıyordu. Aşırı uğursuzdu. *On üç.*

Listeye yeniden bakıp isimleri okudu. Parmağıyla onların üzerinden gitti. On iki ölü çocuk. Ve yakında Sacha da onlardan biri olacaktı.

Tabii bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsa.

Soy ağacını katlayıp kapadı ve sayfayı çevirdi. Çok geçmeden bu defterin aile tarihçesi olduğunu anladı. İlk birkaç sayfada 1600’lerin sonunda L’hiver ailesiyle ilgili sıkıcı detaylar vardı. Toplumdaki saygın konumları. Aile mülkünün bulunduğu yer. Sahip oldukları büyükbaş hayvanlar. Köle sayısı.

Sonra, beş sayfa geçince bir şey oldu.

Bir paragraf değişimin işaretini veriyordu:

Kardeşlik, Fransa’yı en karanlık kötülükten korumak için milattan sonra bin dört yüz yirmi yedi yılında resmi olarak toplandı. İki yüz yirmi beş yıl boyunca insanları korumak için yorulmadan çalıştı. Fakat Büyük Engizitör ve Kral On Dördüncü Louis’in temsilcilerinin isteği

üzerine Kardeşlik dağıtıldı. Kötülüğün yok edildiğini ilan ettiler. Ateşin çok uzun süredir yandığını söylediler. Artık biliyoruz ki ateş aslında hiç durdurulmamalıydı.

İncelikle yazılmış elyazısı ve kafa karıştıran dili, yazılanları anlamayı çok güç kılıyordu ve Sacha ilk başta yanıldığını sandı. Ancak devam ettikçe yanılmadığı ortaya çıktı.

Defter adaleti kendi ellerine almış bir ailenin öyküsünü anlatıyordu. Kendi ailesinin. Her bir sayfa yeni bir macerayı anlatıyordu. Simyacıları (aynı zamanda “cadı” olarak da tanımlanmışlardı) bulup öldürdükleri yeni olayları.

Sistemliydiler. Acımasızdılar.

Kendilerine, “Kardeşlik” adını vermişlerdi.

Doğru şeyi yaptıklarını düşündükleri ortadaydı. Dünyanın tehlikede olduğuna ve bu simyacıların ve şifacıların iblislerle bütünleştiklerine gönülden inanmışlardı. Kilise onların yanındaydı, bölgenin rahibi onların cani katliamlarını kutsamıştı.

Fakat yaptıkları işin hiçbir kutsal yanı yoktu. Çok fazla sayıda insan öldürmüştü. Sayfalar dolusu insan.

Saat geç olmuştu ve Sacha uyumuş bir halde okumaya devam etti. Kendi ailesinin adının sayfalar boyunca devam eden akla hayale sığmaz bir şiddetle ilişkili olduğunu görüyordu.

Sonu gelmek bilmeyen cinayetler, mide bulandırıcı derecede ayrıntılı bir şekilde anlatılmıştı. Erkekler, kadınlar, hatta çocuklar, kazıklara bağlanıp yakılmışlardı. Külleri rüzgâra savrulmuştu. Onların bu istismarını kaydeden kişi bile bundan usanmaya başlamış gibiydi.

Görevimiz bitmek bilmiyor. Şeytanın orduları boyun eğmeyi reddediyor. Zaferlerimiz güçlkle kazanılıyorsa da, birlikleri baş göstermeye devam ediyor. Her gece yola çıkıyor, onları bulup çatışıyoruz. Toulouse’u terk

edip Carcassonne'a doğru yol alacağımız kararlaştırıldı. Kutsal Pederler şeytanın orayı yuvası olarak seçtiğini ve günahkâr amellerini gerçekleştirmek için doğaya aykırı simyacıları ve cadıları yanına çağırdığını söylüyorlar. Şeytanı can evinden vurmaliyiz. Yarın yola çıkacağız.

Yıkımın ve ölümün hikâyeleri bir süre sonra dayanması güç bir hal aldı ama Sacha okumayı bırakamıyordu. Detayların üstünde fazla durmadan sayfaları daha hızlı çevirdi. Bu ölüm listesinin sona ermesini istiyordu. Neredeyse bu yüzden onu gözden kaçıracaktı..

Sonunda sayfayı çevirmeyi kesmesine sebep olan şey o isimdi. Sanki sayfadan fırlamıştı.

Montclair.

Kalbi hızla çarparak geriye gitti ve o bölümün başını bulup yavaşça okudu. Başka bir yakılıştan bahsediyordu. "Simyacı cadı" olarak tanımlanan başka bir kadından.

Fakat bu seferki inanılmaz detaylı bir şekilde yazılmıştı, sanki deftere bunu yazan kişi olanları birinden dinlemiş gibi değil de oradaymış, kadının ölümünü izlemiş gibi. Hatta belki de o öldürmüştü.

Sacha hiçbir şey kaçırmadığından emin olmak için her sayfayı iki kez dikkatle okudu. Sonunda gözlerini gölgelere dikti. Göğsünde boşluk hissediyordu.

Sonunda lanetin nasıl gerçekleştiğini anlamıştı. Ve de sebebini.

O kadar büyüleyiciydi ki yaşadığı şeyler olmasa buna inanamazdı. Taşıyıcıları görmüş olmasaydı.

Ama onları görmüştü.

Kötülüğün neye benzediğini biliyordu.

Yuvarlak pencerenin dışında hava kararmaya başladı. Gece yaklaşıyordu.

“Isabelle Montclair. Büyücülükten suçlu bulundun. Cezan yakılarak idam edilmek.”

Maskeli adam açık renkli bir atın üstünde oturuyordu, koyu renkli paltosu omuzlarını sarıyordu. Şapkasındaki tüy serin akşam esintisiyle ürperdi. Aksanı zarifti. Sesi net ve zaferle övünür bir tondaydı. Yüzünü saklamıştı ancak mahkûm edilmiş olan kadın onu yine de tanıyordu.

“Matthieu L’hiver.” Isabelle’in sesi alçaktı. Dövülmüştü. Koyu renkli gözleri morarmış ve şişmiş etinin içinden ona dikilmişti. Sözcüklerinden nefret akıyordu. “Sonunda dileğin gerçekleşti.”

Kurban edilmek için hazırlanmış bir hayvan gibi kendisini bağlayan halatlara asıldı ama sıkı bağlanmışlardı. Hareket edemiyordu. İçinde güç çatırdıyordu ancak bunu düşmanlarına doğrultamayacak kadar zayıf düşmüştü. Yenilmişti.

Dolunay bu sahneyi dehşet verici bir netlikle aydınlatıyordu. Uzun tahta kazık. Onun etrafına dizilmiş, her biri elinde yanan meşaleler tutan maskeli adamlar. Tecrübeli olmanın getirdiği sessiz bir hayranlıkla onları izleyen kasaba halkı.

Carcassonne’da çok yakılma olmuştu. Kereste ve çalı çırpı yığınının üstünde duran kadının pozisyonu, atının üzerinde oturan L’hiver’den daha yüksekteydi ve kadın dudaklarını tiksintiyle kıvrımış, ona yukarıdan bakıyordu.

L’hiver gülümsedi. “Ölmeden önce itirafta bulunmak istiyor musun?”

Isabelle, “Bir korkağa itiraf edecek hiçbir şeyim yok,” diye tısladı. “Bizler mahkemede yargılanmadık. Sen kanun değilsin. Kanunlar yakılmaları yasaklar. Ve sen yine de adi kardeşlerini bize evlerimizde saldırsınlar diye gönderdin. Ailelerimizi öldürsünler diye. Bizi köle yapsınlar diye.” Boş yere halatların içinde çırpındı, suratı hiddetle gerilmişti. “Bütün bunlar sadece anlamadığın şeyden korktuğun için. Kazandığını sanıyorsun. Ama sen budalanın tekisin L’hiver. Çünkü kazandığın tek şey ızdırap. Ve keder.”

L’hiver’in atı gergin bir şekilde ayaklarını yere vurdu; adam eldivenli ellerinden birini atın boynuna koyarak onu sakinleştirdi, gözleri Isabelle’in üstündeydi.

“Demek suçunu inkâr etmiyorsun. Sen karanlık sanatların öğrencilerinden birisin. Şeytan sana kötücül bir güç verdi. Sen de buna karşılık bir iblis yaratıp ona Tanrı’nın toprağı üstünde hâkimiyet verecektin.” Koyu maskenin içindeki deliklerden çelik gibi gözlerle kadının bakışlarına karşılık verdi. “Bunun olmasına müsaade edemem. Bu iş bu gece sona erecek.”

L’hiver onun cevabını beklemeden elini kaldırdı. Meşale tutucular öne adım attı. Her biri tıpkı onunki gibi yüzlerini gizleyen maskeler takıyordu. Keskin bir hareketle, elini yanına indirdi.

Meşaleler gecenin içinde yay çizdi, kadının ayaklarının altındaki kuru tahtalara doğru altından gökkuşakları indi.

Anında alevler yükseldi. Ateş büyürken kalabalık mırıldandı.

Fakat Isabelle hareket etmedi, hatta alevler yırtık eteğinin uçlarını yakmaya başladığında kıpırdamadı bile. Başının etrafında dumanlar yükselirken öksürmedi, mücadele etmedi.

Tepkisizliği rahatsız ediciydi, kasaba halkı gergin bir şekilde fısıldaşarak bir araya toplandı.

Yanan ateş atları huzursuz etti ve atlar gözlerini devirip dizginlerini çekti. Hiddet dolu geceye uyanan bir kuş yukarıda çığırdı fakat karanlığın içinde kimse onu görmedi.

Sonra Isabelle'in sesi diğer bütün sesleri bastırdı ve bir kilise çanı kadar net bir şekilde çınladı.

"Matthieu L'hiver: Seni lanetliyorum. Aileni lanetliyorum. Azazel'i ve Lucifer'i çağırıyorum, Moloch'u ve Beelzebub'u çağırıyorum, cehennemdeki bütün iblisleri, yalvardığımı duymaları için çağırıyorum. Oğullarını, oğullarının oğullarını lanetliyorum. İlk oğulların adam olmadan önce senden on üç kere alınsın. Onların kanı on üç kere iblisleri beslesin de senin yok etmeye çalıştığın her şeyi dünyaya getirsin."

Alevler eteklerini sarmaya başladı ve boğucu tahta dumanı yanan derinin acı kokusuyla birleşti. Ve Isabelle'in sesi hâlâ gür bir şekilde geliyordu.

"Böylece kehaneti tamamlayacaksın. Kendi kanını kurban ederek benim eserimi tamamlayacaksın."

Kasabalılar gölgelerin içinde istavroz çıkartıp sessizce dualar okudular. Çünkü Tanrı'nın şeytandan daha güçlü olduğuna inanmalarına rağmen bu kadının sözlerinden korkmuşlardı.

L'hiver irkilmedi. Başını dik tutarak ateşin içinden birbirlerini görebildikleri sürece kadından gözlerini ayırmadı. Sonra alevler başının üstüne yükseldi ve onu örttü. Buna rağmen çılgınlık atmadı.

Doğal olmayan bir sessizlik içinde yandı.

Tanrı bizi korusun.

OTUZ BEŞ

Saat geç olmuştu. Tavan arası havasız, boğucu geliyordu; ölü gibiydi. Duvarlar çok yakındaydı. Sacha'nın dışarı çıkması gerekiyordu.

Defteri ceketinin cebine sokup ahşap merdivenlerden sessizce indi.

Oturma odası karanlık ve sessizdi. Ellerini önüne doğru uzatıp el yordamıyla engelleri yoklayarak içinden geçti. İlerlerken ayak bileğini alçak bir masaya geçirdi ve alçak sesle küfretti. Bu da koltukta kıvrılmış uyuyan Pikachu'yu uyandırdı. Koltuktan aşağı hoplayıp neler olduğunu görmek için ona doğru hızla giderken tırnakları zeminde tıklar tıklar etti.

Sacha, "Pardon, Pika," diye fısıldadı. "Seni uyandırmak istemedim." Elini köpeğin yumuşak, sıcak kafasında gezdirdi, kulaklarını kaşıdı.

Arka kapıdan küçük taraçaya çıktı. Dolunay yüksekteydi; yumuşak ışığı birbirine dolanmış asmaları aydınlatıyor, onları tepeden gelen karanlık dalgalara dönüştürüyordu. Pikachu da

onu takip etti, kısa kuyruğu sallanıyordu; bu beklenmedik gece gezmesine sevinmişti.

Serin gece havası zengin toprağın ve mis gibi çiçeklerin kokusunu taşıyordu. Sacha taş basamaklardan bahçeye indi ve çimlerden geçip ayakları yumuşak toprağa girerek asmalara doğru ilerledi. Ay ışığı her şeyi dünya dışı bir maviye boyamıştı.

Köpek önden fırlayıp asmaların arasında ayın gölgelerini kovaladı.

“Ne güzel, değil mi Pika?” Sacha’nın sesi sakın gecede çok yüksek çıkmıştı. Sesini alçaltıp fısıldadı. “Eskisi gibi.”

İkisi de bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Eskiden mutluydular. Ve Sacha’nın ölümden haberi bile yoktu.

Saatine bir göz attı. İngiltere’de saat gecenin ikisiydi. Ama Taylor’la konuşması gerekiyordu. Bunu anlayacak tek kişi oydu.

Bir kere çaldı.

İki kere.

Üç.

Tam umudunu kaybediyordu ki cevap verdi. “Sacha?”

Onun yumuşak, İngiliz sesi uyku ve endişeyle boğuktu. Ama o kadar yakın, o kadar hayatta geliyordu ki Sacha bir an konuşamayacağını sandı.

Taylor, “Neredesin?” diye sordu. “İyi misin? Seni buldular mı?”

“Her şey yolunda,” diye onu temin etti. “Sadece senin güvende olduğundan emin olmak istedim.”

Taylor’ın yatağında doğrulduğunu duydu. Birbirine karışmış kıvrıkcık saçlarını, uykudan kızarmış yanaklarını hayal edebiliyordu.

Taylor, “Ben iyiyim,” dedi. “Orada neler oluyor? Bir şey bulabildin mi?”

Sacha topuğunu toprağa gömdü, nereden başlayacağını bilemiyordu.

“Ailemizin geçmişiyle ilgili bir defter buldum. Lanetle ilgili.” Gerisini anlatmadan önce bir an tereddüt etti. “Deide haklıymış.

Ailem Isabelle Montclair diye bir kadın tarafından lanetlenmiş. Ailem onu öldürmüş. Defterde bununla ilgili her şeyi anlatan bir bölüm buldum. Taylor, o kadar gerçektir ki. Aşırı ayrıntılıydı.” Yüksek sesle nefesini verdi. “Sanki oradaymış gibi hissettim. Onun yandığını izliyormuş gibi. Beni lanetlemesini dinliyormuş gibi. Bu çok... çarpıcıydı.”

“Çok üzgünüm.” Taylor’ın sesi perişan geliyordu. “Bu çok korkunç. Keşke doğru olmasaydı. Ailemin bunu senin ailene, sana yapmış olmasından nefret ediyorum.”

Sacha, “Bu senin suçun değil,” diye hatırlattı. “Ayrıca, onu öldüren benim ailemdi. Bu derdi başlarına kendileri açtılar.”

“Ama sen bütün hayatın boyunca bunun cezasını çektin. Yemin ediyorum, Sacha,” ses tonu yakıp kavuruyordu, “bunu çözeceğiz. O laneti bozacağız. Bunun üstünde çalışan birçok iyi insan var. Yarın Oxford’a gidip bu işi düzeltmek için neler yapabileceğimizi konuşacağım onlarla. Lütfen bana inan. Yalnız değilsin. Yalnız *değiliz*.”

Sacha’nın kalbi burkuldu.

Bunun mümkün olduğuna inanmak istiyordu. Yaşayabileceğine.

Ama artık imkânsız olmasa da ailesinin yüzyıllar boyunca aradığı çözümü bulabilmek için yeterli zamanları olmadığını biliyordu.

Zaman çok hızlı akıp geçiyordu. Birkaç saat sonra yeni gün başlamış olacak, sonra da geçip gidecekti. Sonra ertesi gün de. Çok geçmeden vakit tükenecekti. Hayatı sona erecekti.

Taylor’a aklındaki her düşüncüyü anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Ne kadar korktuğunu. Parmaklarının ucunda, sırasını bekleyen ölümü hissetmekten ne kadar yorulmuş olduğunu. Bir kurban değil de yaşayan, nefes alan bir *çocuk* olmayı ne kadar istediğini.

Fakat bunları söylemeyi başaramadı.

Ayrıca Taylor büyükbabasının onu kurtaracağına inanmayı çok istiyordu. Sacha bu hayalini suya düşürmek istemiyordu.

Yine de Taylor'la paylaşabileceği bazı gerçekler vardı.

Yere, yumuşak toprağa oturdu, asmalar üstünde koyu perdeler gibi uzanıyordu. Yaprakların arasından gökyüzünü görebiliyordu. Mümkün olduğunu sandığından çok daha fazla yıldız vardı.

Pika yanına oturdu ve küçük bedenini Sacha'nın yanına yasladı, battaniye gibi sıcaktı.

Sacha, "Burada olduğuna o kadar seviniyorum ki," dedi.

Taylor, "Ben de," diye fısıldadı.

"Acaba... şey. Benimle biraz konuşur musun?" dedi. "Yalnız başıma olmak istemiyorum."

Taylor anında cevap verdi; cevabı sıcacıktı. Elini tutmak için uzanan bir el gibi.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Sacha birdenbire zıplayarak uyandı ve kafası karışık bir halde etrafında baktı. Bir şey duyduğuna emindi, biri bağırıyordu. Bir şey kırılmıştı. Ama şimdi her şey sessizlik içindeydi.

Etrafı yapraklarla ve açık yeşil üzümlerle dolu tombik sal-kımlarla çevriliydi.

Doğrulup gözlerini kırıştırdı.

Bağda ne işim var benim?

Hafızası hızla yerine geldi.

Taylor'la konuşuyorlardı. Uyuyakalmış olmalıydı. Gözle-rini yere indirince telefonunun hâlâ yanında, toprağın üzerinde olduğunu gördü. Pika bir ara gitmiş olmalıydı. Tek başınaydı.

Yavaşça kalktı, nemli toprağın üstünde geçen bir gece son-rasında kasları sızlanıyordu.

Saatine bir bakış atınca daha erken olduğunu gördü. Birazdan altı olacaktı. Dışarıda kuşlar ahenksiz bir koro halinde ötüyüyor, cikliyordu. Her şey normal gibiydi.

Tam bunun bir kâbus olduğunda karar kılmak üzereydi ki evden Pika'nın havlaması geldi; vahşice havlıyor, korkuyla ya da öfkeyle hırıliyordu.

Hayatı boyunca bu köpekten böyle sesler çıktığını duymamıştı.

Bir şey paramparça olduğu sırada Sacha çoktan koşmaya başlamıştı bile. Kulak delen bir feryat havayı yarıdı.

Kalbi göğsünde şiddetle çarparak hızını artırdı ve dış çitlerle basamakların üstünden atlayıp terasa uçtu. Ön kapıya çarparak oturma odasına girdi.

"Annie?"

Kimse yanıt vermedi. Köpeğin kudurmuş havlamaları mutfaktan geliyordu.

Odayı koşarak geçti, mutfak kapısında kayarak durdu.

"Annie?.." diye başlamıştı ki sesi kesildi.

Halasının etrafı çevrilmiş, mutfak dolabının önünde kapana kısılmıştı. Bir elinde satır vardı.

"Geri çekil," diye bağırdı.

Ayaklarının dibine kırık camlar saçılmış, güneş ışığında tehlikeli bir güzellikle ışıldıyorlardı.

Pikachu cam kırıklarının arasına sinmiş, hırılıyor ve ısır-maya çalışıyordu, dudakları gerilmiş, küçük, sivri dişlerini ortaya çıkarmıştı.

Arka kapı menteşelerinden sarkıyordu. İçeride üç karanlık şekil duruyordu, bedenler gölgelere gizlenmişti.

Sacha'nın üstüne tuhaf bir soğukkanlılık indi. İlk karşılaş-tığından beri onlardan korkmuştu. Ancak artık burasına kadar gelmişti.

Ayrıca kimse onu öldüremezdi.

Alçak ve tehlikeli bir sesle, “Ondan uzak durun,” diye emretti. “Hemen.”

Üçlü mükemmel bir koordinasyonla aynı anda ona döndü. Uzun olan, “Bizden kaçamazsın,” dedi.

Sacha bunu görmezden gelerek halasına döndü. “Sen iyi misin?”

Suratı korkuyla çarpılmış olan halası başını salladı. “Kaç, Sacha. Benim için endişelenme.”

Fakat halasını bu *şeylerle* tek başına bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Yumruklarını iki yanında sıktı ve üçlüye geri döndü.

“Burada olmaya hiç hakkınız yok. Çıkın bu evden.”

Uzun boylu olan tuhaf derecede insani bir hareketle başını yana eğip onu inceledi. Sacha’yı ölçüp biçen sakın gözleri Sacha’nın kanını dondurdu. En korkunç olanı oydu. Otorite yayan bir şey vardı onda.

“Yeter. Zaman geldi.” O şeyin kalın sesi güçlüydü. Sacha sesini sanki sadece onunla konuşuyormuş gibi zihninde duymuştu. Bu ses onu sersemletti; başı dönüyordu, uyuşturucu vermişlerdi sanki.

Halası birden nefesini çekince Sacha hemen başını kaldırdı. Üçlü ilerlemişti, şimdi de onun etrafındaydılar. Halasını bırakmışlardı. Ama Annie kaçmadı.

Sacha ona kaçmasını söylemek istiyordu fakat kelimeleri bir türlü dilinin ucuna getiremiyordu.

Nemli toprağın ağır kokusuna dayanamayıp öğürdü. Çok yavaş bir şekilde geriye doğru tökezledi.

Pika kendini kaybetmişçesine havlıyordu.

Sacha boğuk bir sesle, “Başımızdan gidin,” dedi.

Fakat bunu yapmaya hiç niyetleri yoktu.

Uzun boylu adam öylesine hızlı hareket etti ki sanki bir an bulanıklaştı. Sacha tepki veremeden uzun parmakları bileğini yakalayıp sıkıca tuttu.

“Bizimle gelmelisin.” Ses kasvetliydi. “Zamanı geldi.”

Bileğindeki el ölüm gibi soğuktu. Berbat soğukluğu damarlarından akıp kollarına girdi ve onu uyuşturdu. Zayıflattı.

İnanamayarak eline baktı. Dövüşmek istiyordu ancak hareket edemiyordu.

Gözleri kararıyordu. Olduğu yere yığılacakmış gibi hissetmeye başladı.

Bir haykırış onu yeniden odaya getirdi. Annie kendini karanlık adamlardan kısa boylu olanına fırlatıp bıçağı sırtına geçirdi.

Yaratık gözünü bile kırpmadı. Yavaşça kafası Annie’ye doğru döndü, mümkün olması gerekenden çok daha fazla dönmüştü.

Annie kasılmaya başladı. Şiddetle sarsıldı. Boğazından bir ses geldi. Çaresizce tırnaklarını boğazına geçirdi, suratı önce kırmızı, sonra mora döndü.

Sacha ona seslenmeye çalıştı ama sözcükler gelmiyordu. Hareket edemiyordu.

Dehşetle izlerken halasının bedeni havaya uçuştu ve pis bir çatırtıyla duvara çarptı.

Pika ulumaya başladı.

Yaratık ona dönüp bir elini kaldırdı.

“Dur.”

Sacha’nın sesi acıdan hırıltılı çıkıyordu ve Taşıyıcının ona yaptığı şey her neyse, onun yüzünden şiddetle titriyordu. “Onları bırakın. Sizinle geleceğim. Tamam mı? Anlıyor musunuz?”

Yaratıklar oldukları yerde ona döndü, siyah gözleri boş ve ruhsuzdu.

Dışleri takırdayarak, “Sizinle geleceğim,” dedi tekrar. “Gönüllü olarak.”

Mide bulandırıcı soğuk anında çekilmeye başladı.

“Şimdi gidiyoruz.” Bileğini tutan adam kapıya döndü. Ama Sacha ilerlemedi. Soluklanıyordu. Beyni yeniden çalıışmaya başlamıştı.

“Çantamı almam gerek.”

Yaratık ona yeni kazılmış mezarlar gibi boş gözleriyle baktı.

“Şimdi gidiyoruz,” diye tekrar etti.

Sacha, dişleri sıkılmış halde, “Çantamı almadan,” dedi, “gitmeyeceğim. Bu çağırma olayınızda size yardımcı olmayacağım. On üçüncünüz olmayacağım. Çantamı. Almazsam. Anlıyor musunuz?”

Onları yumruklamak istiyordu. Tekmelemek ve bıçaklamak. Ama bu mutfaktaki en keskin bıçağa nasıl tepki verdiklerini görmüşü. Annie mutfağın diğer ucunda kıpırdamadan duruyordu hâlâ. Öfke ve halası için duyduğu korku onu dizginledi. Odaklanmasını sağladı.

Üçlü, uzun bir süre boyunca kemikli suratlarında birbirinin tıpkısı ifadelerle bön bön ona baktı.

Sonra Pikachu mutfağın diğer tarafından uçtu ve uzun olanın ayak bileğine dişlerini geçirdi. Üçü de dönüp köpeğe baktı.

Sacha, bu anı değerlendirip kolunu çekerek kurtardı ve koştu.

Oturma odasından büyük sehpanın üstünden atlayarak geçti ve ön kapıdan küt diye dışarı çıktı. Koşarken, geldiğinden bu yana cebinde duran küçük, gümüş anahtarı çıkardı.

Arkasına bakmaya cüret edemedi.

Çantası, buraya geldiğinden beri motosikletinin üzerindeydi. Kaskı, kayışın yanındaki askıdan sallanıyordu. Birden gitmesi gerekebileceğinden şüphelenmişti hep.

Anahtarı yerleştirdi. Motosiklet kükreyerek canlandı.

Ve gazladı.

Motosiklet pürüzlü yolda şiddetle sarsılıp hopladı ancak Sacha yavaşlamadı.

Annie ve Pika için içi sızlıyordu. Fakat gitmek zorundaydı. Yoksa her şeyi kaybedeceklerdi. Onların kim olduğunu çözmek ve onları yok etmek istiyorsa, o şeylerden uzaklaşmak zorundaydı.

Ayrıca kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da kendisini takip edecekleriydi. O zaman Annie ve Pika'nın bir şansı olurdu.

Yine de gidonu o kadar sıkı tutuyordu ki yumrukları beyazladı ve ardına bakmamak için bütün gücüyle mücadele etti.

Tam yolun sonuna varmıştı ki arkasında *bam* diye muazzam bir patlama oldu.

Yan aynadan baktığında Annie'nin ön kapısının menteşelerinden uçup bağın içine düştüğünü gördü.

Üç yaratık kayarak evden ön avluya çıktı. Sacha onların ellerini kendisine doğru kaldırdıklarını gördü, kafasının içinde tuhaf, tehlikeli bir uğultu duydu.

Fakat sonra köşeyi döndü ve hızlandı. Motosikleti canlı bir yaratıkmış gibi yanıt veriyordu.

Saniyeler içinde onları ardında bırakmıştı.

II

Sacha büyükçe bir köye varana kadar durmadı. Burası aheste aheste akan bir nehrin kıyısında yer alan tablo gibi bir köydü. Penceredeki saksılardan çiçekler fışkırıp çitlerden sarkıyordu. Evlerin hepsi sabah güneşinin altında parlayan açık renkli bir kireç taşından yapılmıştı.

Sacha bunların hiçbirini neredeyse fark etmedi bile.

Yavaşlayıp suyun kıyısında yoldan ayrılırken, gözyaşları gö-rüşünü bulandırıyordu. Elinin tersiyle gözlerini silip cebinden telefonunu çıkardı ve polisi aradı.

Yetkili biri cevap verince, Annie'nin adresini verdi.

"Eve zorla birileri girdi. Onu dövdüler. Aslında neler olduğunu tam bilmiyorum. Mutfakta yerde yatıyor. Bilincini kaybetmiş durumda. Siyah mont giyen üç adam gördüm. Lütfen, acle

edin. Bir ambulans da getirin.” Sesi çatladı ve kendini tutmakta zorlanmaya başladı. “Hayatta olup olmadığını bilmiyorum.”

İsmi sordukları zaman, Sacha aramayı sonlandırdı.

Elinin tersiyle gözlerini silip telefonunu kapadı.

Şu an için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Her bir yanı halasının yanına dönmek istiyordu fakat bunu yapamayacağını biliyordu. O üçlü Sacha’nın ona yardım etmesine asla izin vermezdi. Şimdi kaçarsa, yaratıklar da onun peşine düşecekti. O zaman Annie yaşayabilirdi.

Onu tehlikeye attığı için kendinden nefret ediyordu bir kere. O şeyler her neyse, onlardan kaçabileceğine inanmakla budalalık etmişti.

Titrek bir nefes alıp yumruklarını gözlerine öyle bastırdı ki, parlak ışıklar gördü.

Annie, lütfen iyi ol.

Sonra da motoru yeniden yola sürdü ve kükreyerek çekip gitti.

OTUZ ALTI

Tren, Oxford istasyonunun gri duvarları arasına girdiğinde, Taylor sabırsızca kapıda bekliyordu. Kapılar açıldığı anda trenden atladı ve istasyonun içinden koştu.

Yapacak çok fazla şey vardı. Başlamak için ölüyordu.

Dün gece Sacha'nın telefonundan sonra her şey daha da aciliyet kazanmıştı. Sacha söylemese de onun ne kadar korktuğunu hissedebilmişti. Vakit tükeniyordu. Herkesi acele etmeye ikna etmesi gerekiyordu. St. Wilfred's'ta yaptıkları her neyse, onu daha *çabuk* yapmaları gerekiyordu.

Bu yolculuk Oxford'a en son geldiği zamankinden çok farklıydı. Bu sefer kalabalık ana caddelerden ustalıkla geçti, o kadar acelesi vardı ki siyah cübbeleri etraflarında kara kanatlar gibi uçuşan öğrenciler sınavlarına koştururken onlara dönüp bakmadı bile neredeyse.

St. Wilfred's'a giden ortaçağdan kalma dar yolu yarı koşar halde indi. Güneşin altında güzelce ışıldayan kırmızı tuğla dış kapıya vardığında nefes nefese kalmıştı.

Kapıdaki görevli bu sefer farklı biriydi; kızgın ve sıksa değil, kısa ve tıknazdı.

Taylor beklemek istemiyordu ve büyükbabasının onun ismini vermeyi yine unuttuğundan emindi.

Suratını olabildiğince sıkılmış gibi yaparak aceleyle yanından geçti ve gerçek öğrencilerin oradan geçerken yaptığı gibi umursamaz bir şekilde el salladı.

Umduğu gibi adam otomatik olarak el sallayarak karşılık verdi ve Taylor bu sabah dosdoğru bir peri masalından fırlamış gibi görünen avluya girdi, güneş oymalı mızrakların uçlarındaki bakır ve altın kaplamalara vurarak onları parıltıyordu.

Ancak daha birkaç adım ilerlemişti ki arkasından bir ses duydu. "Hey! Sen. Buraya gel."

Taylor döndüğünde kapı görevlisinin koşmaktan kıpkırmızı kesilmiş bir suratla onun peşinden koştuğunu gördü. Elinde bir defter sallıyordu.

Taylor'ın midesi kasıldı.

Olabildiğince kibirli bir şekilde, "Evet?" diye sordu.

Adam nefes nefese, "Üzgünüm, hanımefendi," dedi, "ama sizi çıkaramadım. Randevunuz mu vardı?"

"Evet," dedi. "Profesör Montclair'le."

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi. "Normalde burada çalışmıyorum. Birinin yerine bakıyorum da. Burada çalışan arkadaş bugün gelmemiş." Öne doğru eğilerek bir sır verir gibi, "Bu şartlarda durum biraz karmaşık. Kimse neler olduğunu bilmiyor," dedi.

Taylor'ın bunun için zamanı yoktu. Ama sabırsızlığını gizledi.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dedi. "Yardımcı olabilirsem ne mutlu."

Cebinden bir not defteri çıkarıp, "Profesörün tanıdığınızsanız, isminizi defterime kaydetmem gerek," dedi. Hareketleri temkinli, acelesizdi.

Taylor parmaklarıyla bacağına vurarak, *Haydi, haydi!* diye düşünmeye kendini zorladı.

Adam son sayfayı çevirdi ve kısa bir kalemi parmaklarının arasına alıp yazma pozisyonuna geçti. Sonra da Taylor'a baktı.

Taylor onun sormasını beklemedi.

"Taylor Montclair. Profesörün torunuyum."

Adamın gözleri açıldı. "Tabii ki öyle. Tabii ki." Deftere birkaç kelime karaladı. "Eh, sizi beklediğine eminim, Bayan Montclair. Ben burada her şeyi hallederim, siz hemen çıkabilirsiniz. Yolda olduğunuzu haber vermek için kendisini aramamı ister misiniz?"

Taylor rahatlayıp kafasını salladı. "Gerek yok. Geldiğimi biliyor."

Arkasını dönüp aceleyle yürümeye başladı.

Nöbetçi arkasından seslendi. "Bu sıcaklığın altında dikkatli olun. Bugün hava otuz derecenin üstünde olacakmış diyorlar."

Taylor onu duyduğunu göstermek için bir elini salladı ama yavaşlamadı, avlunun kenar hizasındaki kapalı yay yolunda hızlandı.

Öğrenciler çiftler ve gruplar halinde yanından geçiyor, konuşup gülüşüyorlardı. Taylor merdivenlere açılan kapıya doğru koşarken kimse ona dönüp bakmadı.

İçeride ısı anında düştü. Eski duvarlar o kadar kalındı ki en sıcak yaz günü bile onları aşamazdı.

Taylor taş basamakların her birinden sekerek çabucak yukarı çıktı. Merdiven sahanlığında, duvardaki ince bir pencereden içeri altın ışık giriyor, yaprak şeklinde kırık ışık huzmeleri saçıyordu.

En üste vardığında kapıyı hafifçe çaldı, ardından sabırla bekledi.

Saniyeler geçmişti ancak kapıya gelen yoktu. İçeriden hiç ses gelmiyordu.

Kafası karışarak kapıya yeniden vurdu.

Yine cevap gelmedi.

Morali bozuldu.

Büyükbabası neredeydi? Telefonunu çıkarıp kontrol etti, Louisa mesaj atmamıştı. Belki de onunla kayıkhane buluşması gerekiyordu. Ama kimse bir şey dememişti.

Ona kısa bir mesaj yazmak için hazırlanıp kapıya yaslandı.

Ağırlığı altında kapı savrulup açıldı, neredeyse yere yuvarlanıyordu.

Ödü koparak dengesini sağlayabilmek için kapı çerçevesine tutundu.

Açık kapıya bakakaldı. Büyükbabası kapıyı kilitlemeden bırakmazdı. İnsanların onu habersiz ziyaret etmelerinden nefret ederdi. Mahremiyet onun için bir takıntıydı.

Kaygının soğuk elleri sırtından yukarı ilerledi.

“Büyükbaba?”

Yanıt gelmedi.

Çekinerek kapıyı itti ve kapı savrulup daha da açıldı.

Tekrar, daha yüksek sesle, “Büyükbaba? diye seslendi.

Sesi gölgelerin içine gömüldü. Eve ağır bir sessizlik hâkimdi. Sadece boşmuş gibi bir sessizlik değildi bu. Sanki içinden bir şey alınmış gibiydi.

Giriş holü son derecede normal görünüyordu. Kapının yanında bir yığın kitap tehlikeli bir şekilde iki yana sallanıyordu. Şemsiyelik, üstüne gümüş St. Wilfred’s arması işlenmiş sağlam, siyah şemsiyelerle doluydu.

Taylor yeniden, “Büyükbaba?” dedi. “Evde misin?”

Sesi onunla alay edermiş gibi yankılandı.

Temkinli adımlarla dar koridordan ilerledi.

Oturma odasına adımını atar atmaz onu gördü. Yüzüstü şekilde yere yığılmıştı. Sanki büyük bir yükseklikten atılmış gibi. Taylor’ın eskiden kurabiye yiyip kitaplarını koyduğu küçük masa, büyükbabasının altında dümdüz olmuştu.

“Büyükbaba?” Kelime bir fısıltıyla çıkmıştı ağzından.

Taylor ona koşmak istedi ancak ayaklarını sanki başka biri yönetiyordu. Sonra bir şekilde kendini onun yanında diz çökerken buldu. Omuzlarından tuttu; onu ters çevirdi.

Ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu. Artık büyükbabasına hiç kimse yardım edemezdi.

Kendi cığlığı çok uzaklardan geliyordu sanki.

OTUZ YEDİ

“**H**anımefendi, şunu için lütfen.” Biri Taylor’ın ellerine karton bir bardak verdi. Taylor uyuşmuş bir halde bardağı kabul etti.

Bardak parmaklarını yaktı. Kahverengi sıvıdan döne döne buhar yükseliyordu.

Her tarafta çılgın bir koşuşturma yaşanıyordu. Polis gelir gelmez avluyu şerit çekerek kapatmıştı. Bir ambulans geldi ve kısa bir süre sonra gidip yerine yan tarafında “Adli Tıp” yazan bir polis kamyonu geldi.

Taylor’ı avludaki birçok kapının birinden girilen idari ofiste tutuyorlardı. Küçük oda sıradandı; çıplak, eskimiş duvarlar, her yerde duran kâğıt yığınları, modern bir metal masa ve plastik sandalyeler vardı.

İnsanlar ona iyi olup olmadığını sorup duruyordu. Taylor sadece kafasını sallamakla yetiniyordu. Sanki bütün bunlar başka birine oluyormuş gibiydi.

Polisler geldiğinde onlarla kısa bir süre konuşmuştu. Ondan sonra da telefonunu alıp onu orada bırakmışlar, bir yere gitmesini emretmişlerdi. O andan beri oradaydı.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Belki saatler geçmişti.

Dedektif ekipleri geliyordu sürekli, Taylor onları açık kapıdan görebiliyordu.

Belli aralıklarla gözlerini sıkıca kapıyor, bütün bunların bir rüya olmasını diliyordu. Açtığındaysa öyle olmadığını görüyordu.

Cesedi bulduktan sonraki şeyler bulanıktı. Taylor evden koşarak çıkmış ve her bir kattaki bütün kapılara vurmuştu. Üçüncü kapıyı tüvit ceketli bir adam açmış, Taylor hıçkırığa hıçkırığa, “Yardım edin lütfen. Benim de... Profesör Montclair yaralandı,” derken ona şaşkınlıkla bakmıştı.

Adam şaşırtıcı bir çeviklikle yukarı kata koşarken, Taylor ağlayarak kapısının dışına yığılmıştı.

Adam yeniden görüldüğünde, beti benzi atmış ve katıydı. Adam ciddiyetle, “Benimle gelin,” demişti.

Taylor’ı dirseğinden tutup onu dairesine götürmüş ve polisi aramıştı.

Ondan sonra bir sürü kişi onunla sırayla konuşmuştu ancak kelimeleri herhangi bir anlama ifade etmeyecek kadar uzaktan geliyordu.

Taylor birinin, “Sanırım kız çokta,” dediğini duydu.

Bir ara tombalak kapı görevlisi mutsuz bir şekilde, “Hay aksi,” diye homurdanmıştı. “Tam da benim birinin yerine geldiğim günde olmak zorundaydı zaten.”

Fakat polis geldiğinde, başka kimsenin onunla konuşmasına izin verilmemişti.

Taylor kafasının içinde büyükbabasının kanlar içindeki parçalanmış suratını görüp duruyordu. Bu korkunç görüntü aklından bir türlü gitmiyordu.

Hıçkırarak öne eğilip yüzünü dizlerine koydu. Midesi yeniden oynadı ve acaba yine mi kusacağım diye merak etti. Kusacak bir şey kaldığına inanamıyordu.

Üzerine bir gölge düştüğünde yavaşça doğruldu. Kapı eşisinde bir adam duruyordu. Ardından gelen güneş ışığı o kadar kuvvetliydi ki, Taylor bir an yüzünü göremedi. Kör edici bir ışık halesiyle çevrili karanlık bir şekildi sadece.

“Bayan Montclair?”

Taylor başını salladı ve yanaklarından gözyaşlarını sildi. “Evet.”

“Ben Dedektif Rogerson. Size birkaç soru sormam gerekiyor.”

“Tamam.” Sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

İçeri adım attı. Arkasından polis üniformalı bir kadın içeri girdi ve kapıyı kapattı. Taylor gözleri alışınca onları doğru düzgün görebildi. Dedektif Rogerson babasının yaşlarında, siyah saçlıydı. Bu hava için fazla kalın görünen lacivert bir takım giyiyordu fakat terlemiyordu.

Kadın memuru göstererek, “Bu polis memuru Jones,” dedi. “Kendisi görüşmemizi gözlemleyecek.”

Taylor’ın bakışları kadına döndü. Memur Jones sarı saçlarını sıkıca bağlayıp polis şapkasının altına sıkıştırmıştı. Dedektifin aksine terliyordu.

Ofis küçüktü ve üçü birlikte içeride olunca tamamen dolmuştu.

Dedektif, kötü konumlandırılmış bir sütunun ve çöp kutusunun etrafından geçip Taylor’ın karşısındaki bir sandalyeye otururken Memur Jones ayakta bekledi.

Kadın gergin bir şekilde dudağını ısırды ve dedektif cebinden bir cihaz çıkarıp açma düşmesine basarak ağzına yaklaştıırken izledi.

“Dedektif Rogerson; Memur Jones ve...” Boştaki eliyle cebinden bir defter çıkardı ve ona danıştı, “... görgü tanığı Taylor Montclair’le birlikte. Saat...” Saatine baktı, “... 13.33.”

Kayıt cihazını masaya koydu ve başını kaldırıp cin gibi, mesafeli gözlerle Taylor'ı inceledi.

"Bize olanları kendi cümlelerinizle anlatabilir misiniz?"

Taylor, karton bardağı sıkıca tutarak bütün bildiklerini anlattı. Merdivenleri. Kapıyı. Cesedi.

Konuşurken, dedektif onu yakından izledi, arada bir dizindeki deftere notlar karaladı.

"Ve siz bugün neden buradaydınız?" diye sordu. "Kapı görevlisi isminizin beklenen misafirler listesinde bulunmadığını söyledi."

Taylor ona hazırlamak için bol zamanı bulunan bir hikâye anlattı. Cüret edebildiği kadar gerçeğe yakındı.

"Bir hafta önce büyükbabamı ziyaret etmiştim," dedi. "Bir tarih projesi üstünde birlikte çalışıyorduk, bir de ben bu üniversiteye girmek istediğim için bana o konuda da yardımcı oluyordu."

Gözünden bir damla yaş döküldü ve elinde sıkıca tuttuğu peçeteyi unutup elinin tersiyle sildi.

"İsmimi o listeye yazdırmayı hep unuturdu. O..." Bocaladı. "... unuturdu böyle şeyleri."

Dedektifin kalemi kâğıdın üstüne bir şeyler çiziktirdi.

"Büyükbabanızla aranızda tartışma gibi bir şey olmuş muydu? Komşular yüksek sesler duyduklarını söylediler."

Taylor kafasını öyle şiddetle salladı ki atkuyruğu yanağına çarptı. "Onunla... konuşamadım." Sesi boğuklaştı ve kendini toplamak için durdu. "Onu bulduğumda... o şekildeydi."

Ofisin sessizliğinde kalemin kazıma sesi fazla gürültülüydü.

"Daireden çıkan başka birini gördünüz mü? Ya da merdivenlerden çıkarken yanınızdan biri geçti mi?"

Taylor kafasını salladı. "Hiç kimse yoktu."

Adam başını kaldırdı. Gözleri deliciydi. "Emin misiniz?"

"Evet."

Dedektif başka notlar aldı, bir yandan da konuşuyordu. “Büyükbabanızın düşmanları var mıydı? Ona zarar vermek isteyen birileri?”

Taylor donup kaldı. Aklına Taşıyıcılar geldi. Karanlık sanatlara başvuran o adam geldi. Birinin onu izlediğine dair yaşadığı o hastalıklı hissi düşündü.

Çok fazla düşman vardı. Çok fazla tehlike.

Sonra da Aldrich’in kendisine polise haber verip vermediğini soruşunu hatırladı. *“Bununla ilgili hiçbir şey kitaplarında yer almaz...”*

Büyükbabası haklıydı. Oxford’lu bir cinayet dedektifine anlatabileceği türden hiç düşmanı yoktu.

Taylor kafasını salladı. “O sadece bir profesördü. Mesleğini seven iyi bir öğretmendi. Herkes onu severdi. Bilemiyorum kim...”

Sesi çatladı ve gözlerini çevirdi.

Dedektif ve kadın polis memuru birbirlerine bir bakış attı. Rogerson iç geçirerek ayağa kalktı.

“Şimdilik sanırım hepsi bu kadar,” dedi. “Memur Jones sizi istasyona götürecektir. İletişim bilgileriniz bizde var diye biliyorum...”

Taylor titrek bir halde ayağa kalktı ve ikiliye kapıya kadar eşlik etti. Rogerson, Taylor’ın telefonunu dışarıdaki polis memurlarından birinden alıp ona verdi. Telefonunu alıp bakmadan çantasına koydu.

Taylor’ı çabukça dış girişe götürdüler. Memur Jones’un kemeri her bir adımda ağır bir şekilde şingirdiyordu. Rogerson ellerini ceplerine gömmüştü.

Avlunun içi polis ekipmanıyla doluydu. Kapıdaki görevlinin de binlerce yıl önce söylemiş olduğu gibi, hava aşırı sıcaktı.

Zarif Tudor kapıya vardıklarında, kulelerin tepelerindeki bayraklar sıcakta hareketsizce duruyordu. Ana girişin önüne sarı siyah şerit çekilmişti. Dışarıda bir düzine polis arabası karışık

şekilde park edilmişti. Meraklı bir kalabalık toplanmış, alçak sesle yorum yapıyorlardı.

Dedektif Rogerson Taylor ve kadın memur geçsin diye şeridi kaldırdı. Kendisi içeride kaldı.

Taylor uyuşmuş bir halde Memur Jones'u arabasına takip etti ama daha birkaç adım atmıştı ki Rogerson ona seslendi. Eliyle geri dönmesini işaret etti.

Taylor emniyet şeridine geri dönünce Taylor'a bir kart uzattı.

"Üzerinde numaram var. Bunu yapan kişiyi bulmamıza yardımcı dokunacak herhangi bir şey aklınıza gelirse diye."

Taylor kartı cebine tıktırırken dedektifin delip geçen bakışlarının farkındaydı; Taylor'ın cinayet işleyebileceğine dair herhangi bir ipucu arıyordu. Ancak konuştuğunda, sesinde sadece tecrübeli bir polis memurunun profesyonel şefkati vardı.

"Kaybınız için üzgünüm."

II

Memur Jones tren garına giden yolda çok az konuştu. Akşamüstünün erken saatleriydi ve trafik yoğunluğunda fakat şehrin içinden kolay bir şekilde manevra yaparak gidiyordu.

Gri garın dışında, polis aracını kaldırıma çekti.

Kısaca, "İneceğiniz yere geldik," dedi.

Taylor sersemlemişti. Gerçekten şimdi öylece eve mi dönecekti? Annesine ne diyecekti?

Ve nerede bu Louisa?

Taylor kımlıdamayınca memur onun tereddüdünü yanlış anladı. Katı yüz ifadesi yumuşadı.

"Bakın," dedi, "bugün gördüğünüz şeyle başa çıkmak çok zor olabilir. Size bir tavsiye verebilir miyim?"

Taylor gözündeki yaşı silerek başını salladı.

“Kazazede destek gruplarından birine katılın. Böyle bir şey yaşayan başka insanlarla konuşmak işe yarayabilir. Yerel polisiniz size yakınlarda olan bir tane bulabilir.”

Taylor acı acı, *Sanki yardım edebilirlermiş gibi*, diye düşündü.

Kadın, “Aklınıza herhangi bir şey gelirse bizi arayın,” diye devam etti. “Büyükbabanıza bunu yapan kişileri bulmayı sizin kadar istiyoruz.”

Taylor birden burada bulunmak istemedi. Polislerin ona yardım etmeyi istediklerine inanıyordu ama onu ya da ailesinden kimseyi korumak için bir şey yapabileceklerine bir saniye bile inanmıyordu. Şimdi de düşünüyordu da, biri büyükbabasını öldürdüyse, sırada neden annesi olmasındı? Ya da Emily?

İçine soğuk bir korku saplandı.

Eve gitmesi gerekiyordu.

Emniyet kemerini aceleyle bulup neredeyse acı veren bir kuvvetle çıkardı.

Arabadan o kadar hızlı bir şekilde çıktı ki, Memur Jones’un onun kaybı için üzgün olduğunu söylediğini belli belirsiz duydu. Kapıyı çarpıp gözlerinden yaşlar akarak istasyona doğru koşmaya başladı.

Kaybınız için üzgünüm.

Bu ne anlama geliyordu ki? Büyükbabasını *nereye koyduğunu unutmuş* falan değildi. Biri gelmiş, geriye kan ve kemik parçaları kalana kadar suratını paramparça etmişti.

Hiçbir şeyi kaybetmemişti. Bir şey ondan çalınmıştı.

Değerli bir şey.

Taylor gözyaşlarının bulanıklığı içinden tren saatlerinin yazılı olduğu çizelgeyi gördü.

Biletini makineden geçirip barikattan platforma geçti ve insanlardan uzağa, en uca doğru koştu.

Sonra da cebinden telefonunu çıkarıp bir düğmeye bastı.

Uzarlarda bir yerde, bir telefon çaldı durdu. Sonunda Sacha'nın kaydedilmiş sesi, Fransızca ters bir cevap verdi. Bir bip sesi kulağını tırmaladı.

Taylor sakin olmak ve ona olanları mantıklı bir şekilde ve akıllıca anlatmak istiyordu. Onu korkutmak istemiyordu. Ama Sacha'nın sesi, bu sabah o serin, gölgeli eve adımını attığı andan beri içinde biriktirdiğı bütün duyguları tetikledi.

Büyük hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Kendini, "O öldü, Sacha," derken buldu. "Büyükbabam öldü. Bir şey onu öldürdü. Korkunç bir şey. Ve o... Ve benim... eve gitmem gerek ama... o şey her neyse, sanırım beni evde bulabilir. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ya peşimden gelirse? Ya annemin peşine düşerse? Ben onu... ben... gitmek zorundayım. Ama nereye gideceğim?"

Taylor kederine yenik düştü ve öne doğru eğilip alnını tozlu bir sütuna yasladı. Demir soğuktu. Ağlamaktan ciğerleri acıyordu fakat duramıyordu.

"Sacha," diye fısıldadı, "çok korkuyorum."

II

Sacha polise telefon açmak için kısa süreliğine durması haricinde, saatlerce durmadı bir daha. Uzun ağaçların gölgesi düşmüş dar köy yollarından, güzelliklerini göremediğı huzurlu köylerin içinden tam gaz geçti. Sevdici herkesten olabildiğince uzağı gitmek dışında hiçbir amacı, hiçbir hedefi yoktu. Bir de o yaratıkları yanında alıp götürmekten.

Sonunda onu durdurmayı başaran tek şey, motosikletinin benzin ibresinin boşu gösteriyor oluşuydu.

O durumda bile, benzin istasyonuna girdiğı zaman, durmadan önce etrafı iyice kolaçan etti. Taşıyıcılar eskimiş gibi görünen çitlerin arkasından fırlayabilir ya da yakınlarıdaki marketin içinden çıkabilirlermiş gibi.

Nerede olduğuna dair pek bir fikri yoktu. Uzun süre önce tabelalara bakmayı kesmişti.

Yolun gri şeridine gözünü dikerek geçirdiği onca zamandan sonra bacakları titriyordu. Dengesi yerine gelene kadar gidona tutundu.

Annie'nin hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Öğrenebilmek için birilerini aramaya cüret edemiyordu. Sadece ümit ve dua etmek zorundaydı.

Suçluluk duygusu onu yutuyordu.

Elinin değdiği her şey yok oluyordu.

Nereye gideceği ve ne yapacağına dair kararlar vermesi gerekiyordu ama bunu şu anda yapamazdı. Annie'nin havaya uçtuğu an gözünün önünde canlanıp duruyordu. Pikachu'nun ulumasını duyuyordu.

Engellemeye çalıştığı gözyaşları gözlerini yakıyordu. Onları sertçe sildi. Yas tutmak için vakti yoktu.

Mekanik hareketlerle motoru doldurdu, yağı ve suyu kontrol etti.

İstasyonun içinde kasada duran kişiye söylemesi gereken şeyleri söyledi, benzinin parasını ödedi ve dolaptan bir şişe soğuk su aldı. Yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu ama yiyecek düşüncesiyle bile midesi kalkıyordu.

Motosikleti yakınlardaki bir ağacın gölgesine koydu. Olan biteni düşünmek için mola vermesi gerektiğini biliyordu. Tetikte olması gerekiyordu.

Cebinden telefonunu çıkarıp ona uzun uzun baktı açmadan önce. Dört kere çınladı ve Sacha'ya sesli mesajlarının olduğunu söyledi. Yakınlardaki bir banka oturdu ve gözlerini kapayıp hepsini dinledi.

İlk mesajlar annesinden geliyordu, Sacha'ya eve dönmesi ya da en azından araması için yalvarıyordu.

Beşinci mesaj tuhaftı. İlk başta sadece düzensiz nefes alış sesleri duydu. Arka planda mekanik bir İngiliz ses, tam olarak anlayamadığı anonslar yapıyordu.

Sonra bir hıçkırık duydu.

Taylor'dı bu.

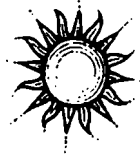
Taylor konuşmaya başladığı anda ayağa kalktı. Konuşması bittiğinde motosikletine binmişti.

Dudakları ince bir çizgi halinde telefonu cebine geri tıktı. Kaskını başına geçirdi ve motoru çalıştırdı.

Sonra da motosikleti arkaya çevirdi.

Şimdi en azından nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Ne yapması gerektiğini.

OTUZ SEKİZ

Oxford'dan eve dönüş yolculuğu hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Tren kırsal bölgelerden ilerlerken, Taylor annesinin cebini ve ev telefonunu defalarca aradı, her seferinde de sesli mesaja geçti.

Sonunda tren garına vardıklarında, gerginlikten hasta hissediyordu kendini.

Trenler daha tam olarak açılmadan trenden atlayıp hızla platformu geçti ve itip kaktığı yolculardan gelen sinirli bakışları görmezden geldi.

Eve gitmek ve ailesinin güvende olduğundan emin olmak zorundaydı.

Günlerden cumartesi olduğu için caddeler alışverişe çıkan insanlarla doluydu. Kalabalığın arasından onları seçmeden koşuyordu ki biri kolunu yakaladı ve onu geriye çekti.

Taylor çılgınca etrafına bakındı.

“Taylor?” Georgie'nin koyu kahve gözleri endişeyle doluydu.
“Neler oluyor?”

Onun suratını görünce Taylor ruhunun biraz daha yaralandığını hissetti.

Neden hâlâ arkadaş değiliz?

Ona her şeyi anlatmayı çok istiyordu fakat anlatamazdı.

“Şu anda konuşamam.” Taylor kolunu çekip kurtarmaya çalıştı. Ancak Georgie’nin eli kararlı bir şekilde tutuyordu.

Georgie, “Anlat bana,” diye ısrar etti. “Bir şeyler ters gidiyor, bunu görebiliyorum.”

“Ben...” Taylor sustu çünkü ne diyebilirdi ki?

“Canavarlar büyükbabamı öldürdü ve annemin peşine düşmüş olmalarından korkuyorum.”

Kimseye neler olup bittiğini anlatamazdı.

Georgie onu bırakmadı. “Taylor, yapma. Beni korkutuyorsun.”

Birden gözyaşları Taylor’ın yanaklarından akmaya başladı.

“Ah, George,” diye fısıldadı. “Çok kötü.”

Georgie’nin yüzündeki kaygılı ifade daha da fenalaştı. Taylor’a sarılıp onu hemen kalabalık ana caddeden uzaklaştırdı.

Sessiz bir yola döndükten sonra durdu ve Taylor’ı kendine doğru çevirdi. Gözlerini görebilmek için saçlarını yüzünden çekti.

“Şimdi. Neler oldu?”

“Bugün.. büyükbabam öldü.” Taylor bu kadarını paylaşabileceğine karar verdi. Ama bu sözleri söylemek daha kötü hissetmesine yol açtı. Taze bir yarayı yeniden kanatmak gibiydi. “Onu... ben buldum.”

Georgie, “Ah, olamaz,” diye fısıldadı. “Çok üzgünüm, Tay. Bu korkunç. Altüst olmana şaşmamalı.”

Georgie bir elini Taylor’ın omzuna koyarak onu kaldırımından götürdü. “Haydi, seni eve götürelim.”

Taylor, Georgie’yi eve kadar götürmemesi gerektiğini biliyordu. Güvenli değildi. Ama ona yine de izin verdi.

Bir süre sessizce yürüdüler. Sonra, Georgie ona yandan pişmanlık dolu bir bakış attı.

“Bak, bunun zamanı değil biliyorum. Ama Paul’e o şeyleri anlattığım için üzgün olduğumu sana tekrar söylemek istiyorum. Aptallık ettim. Ve sen de kızmakta haklıydın. Ben sadece onunla birlikte olduğum için heyecana kapıldım ve ahmakça davrandım. Sen benim için bütün çocuklardan daha önemlisin. Her zaman da öyle olacaksın.”

Taylor’ın kolu arkadaşının bileğini sıkıca tuttu. Onu affetmek için ölüp bitiyordu. Dünyada Tom ve Paul’dan daha önemli şeyler vardı. Daha tehlikeli şeyler.

Taylor, “Sorun değil,” dedi. “Sanırım o konuyu aştım.”

Georgie’nin suratındaki rahatlamayı görebiliyordu.

Georgie ona bakarak, “Garip olan ne, biliyor musun?” dedi. “Tom ayrıldığınızdan beri çok tuhaflaştı. Senin hakkında tek kelime etmiyor. O gün neler olduğunu öğrenmeye çalıştım, bana onunla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Sanki biraz... bilmiyorum. Unut gitsin. Ona inanmıyorum, tabii ki. Ama bu sence de acayip değil mi?”

Taylor, Bay Finlay’nin Tom’u spor salonundan çıkartırken kulağına yumuşak sesle fısıldadığı sözleri düşündü ve ürpermesini bastırdı.

“Onun artık hayatımda olmamasına seviniyorum ben sadece.”

“Hâlâ o Fransız çocukla konuşuyor musunuz... Adı neydi?” Georgie konuşurken burnunu kıvırdı. “Sacha mıydı?”

Bu sefer Taylor onun gözlerine baktı. “Evet, konuşuyoruz,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Arkadaşız.”

Evine yaklaşırlarken Taylor tuğla binanın etrafını tarayarak herhangi bir tehlike işareti bulmaya çalıştı. Fakat ters görünmüyordu. Parlak mavi kapı kapalıydı. Pencerelerin hepsi akşamüzeri güneşinde ışıldıyordu.

Yine de sırt çantasında anahtarlarını çıkartırken parmakları titredi ve kilidi denk getirmeye çalışırken anahtarlar şingırdadı.

Taylor eve girdiğinde Georgie hemen yanındaydı. Ona evine gitmesini söylemesi gerektiğini biliyordu. Artık iyi olacağını.

Ama onun gitmesini istemiyordu. Tek başına kalmak istemiyordu.

Evin içi serin ve sessizdi.

“Anne?” diye seslendi. “Evde misin?”

İçerideki tüyler ürperten sessizlik, sabah büyükbabasının dairesindeki gibiydi. Kalbi ağzına geldi.

“Emily?” Sesi bu sefer daha zayıf çıkmıştı.

Yanıt gelmedi.

“Emily’nin cumartesi günleri dans kursu olmuyor muydu?” Georgie kapı çerçevesine yaslanmıştı. “Her zaman?”

Taylor, Georgie’ye bakıp, “Sadece kontrol edeceğim,” dedi. “Burada dur.”

Holden koşarak geçti ve yukarı çıkmadan önce bütün odaları kontrol etti. Annesinin yatak odası boştu, yatağı düzgünce toplanmıştı ve Emily’nin kapısı açıktı, o yüzden limon sarısı duvarları ve dağınık yatağını görebiliyordu.

Ev boştu. Fizz de gitmişti, annesi onu da yanında götürmüş olmalıydı. Bu garip değildi.

Peki o zaman neden hâlâ bu kadar gergindi?

Yaklaşmakta olan bir felaket hissi bir battaniye gibi üzerini örtmüştü. Bir şeyler inanılmaz ters gidiyordu.

“Çay yapıyorum.” Georgie’nin sesi mutfaktan geldi. Taylor kaynakıcıya konan suyun şırıltısını duydu. “Şu anda bizden daha fazla çaya ihtiyacı olan kimseyi görmedim ben hayatımda. Ve ben çay *sevmem* bile.”

Georgie laklak ediyordu ancak Taylor dinlemiyordu. Çünkü birden kusacakmış gibi hissetti. Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Ses fazla yüksekti.

Tırabzanı tuttu ve kalp krizi mi geçiriyorum acaba diye merak etti.

Georgie'nin en son dediğı şey, "Annen iyi bisküvileri nereye saklıyor?.." oldu.

Ve kapı patlayarak menteşelerinden koptu.

OTUZ DOKUZ

Kapının önünde duran üç adamın üzerlerinde uzun siyah paltoları vardı. Buz gibi solgun tenleri ve ölüm renginde gözleri vardı.

Gülümsüyorlardı.

Taylor toplu bakışları karşısında eli kolu bağlanmış bir şekilde merdivenlerde donup kaldı.

“O da neydi öyle?” Georgie mutfaktan çıkıp koridorda belirdi.

Taşıyıcılar kafalarını aynı anda kaldırdı. Hareketlerinin insansı olmayan pürüzsüzlüğü Taylor’ın kanını dondurdu.

Georgie’nin sesi onu harekete geçirdi. Kalan basamaklardan inip Taşıyıcılar ile arkadaşının arasına girdi.

Gözlerini gülümseyen adamlardan ayırmadan, “Georgie, mutfğa git ve kapıyı kapat,” dedi omzunun üstünden.

“Ne? Niye?” Georgie hâlâ yaklaşıyordu, görüş hizasındaydı. “O ses neydi?”

Neden hiç *dinlemiyordu* ki?

Taylor ona doğru döndü ve bulabildiği her yerden güç çekti.

“Mutfağa git.” Bu sefer sesi kendi sesi gibi çıkmamıştı. Bu bir emirdi.

Georgie uysal bir şekilde söyleneni yaptı.

Taylor’ın başı güm güm vurmaya başladı. Kendi gücünden çekmişti.

Aptal, diye düşündü.

Arkasını dönünce Taşıyıcıların tam önünde durduklarını gördü.

Taylor onların hareket ettiğini nasıl duymamıştı?

Çılgınlığını bastırıp arkaya doğru sendeledi fakat adamlar rahatsız edici bir akıcılıkla onu takip etti, adımları sanki havada uçuyormuş gibiydi.

Her açıdan insan gibi görünüyordardı ancak acı verecek kadar zayıftılar. Ve bir koku yayıyorlardı. Islak toprak ve çürümenin kokusu öyle kuvvetliydi ki nefes alamadı.

Büyükbabasının ona söylediklerini düşündü. *Onlar bizim türümüz için zehirli.*

Taylor paniklemeye başladığını hissetti, nefesi kesik kesik çıkıyordu.

“Ne istiyorsunuz?” Kuvvetli bir sesle konuşmaya çalıştı ama sesi zayıf ve tiz çıktı.

Uzun boylu olan bir elini kaldırdı. Parmakları anormal bir şekilde uzundu, onları görünce tüyleri diken diken oldu. Tuhaf, alçak bir vızıltı duymaya başladı; binlerce böceğin hareket etmesi gibi.

Başının ağrısı arttı. Düşünmekte zorlanıyordu. Odaklanamıyordu.

“Evimden çıkın.” Fakat sadece bir fısıltı çıkmıştı. Kimse bundan korkmazdı.

Sonra da sesi duydu. “On üçüncü kız.”

Uzun boylu olan onunla göz göze geldi. Gözleri nefret dolu siyah deliklerdi.

“Sen çağrılmaya engel olmak istiyorsun. Bu yasak.”

Vızıltı gitgide yükselmeye başladı. Artık sesin içinde bazı kelimeler duymaya başladığını düşündü, daha önce hiç duymadığı bir dilde kelimeler. Berbat, korkunç kelimeler.

Birdenbire sol kolu dışarı doğru savruldu, sanki başka biri onu kaldırmış gibi. Taylor onu indirmeye çalıştı ama yanıt vermedi kolu. Dehşet içinde izlerken, kolunun ön tarafında bir kesik belirdi, yere kan aktı.

Kendine, *Bu gerçek değil*, dedi. *Bu bir illüzyon.*

Ancak acı gerçekti, kolu alev almış gibi yanıyordu.

Artık baştan ayağa panik içindeydi. Kalbi göğsünde çırpınıyordu.

Sonra da sağ kolu yana savruldu ve yanan bir kesik daha belirdi.

Kesiklerin içinden kan akıyor, ayaklarının dibinde birikiyordu.

Taylor akan kanın sıcaklığını ve ıslaklığını hissedebiliyordu. Yere damlayışını duyabiliyordu.

Bu bir illüzyon değildi.

Haykırmaya çalıştı.

Üç adam gelip tam önünde durdu, her biri avcunu Taylor’a doğru çevirmiş bir şekilde kolunu kaldırmıştı. Taylor acı ve kafa karışıklığı içinde onlara baktı, onları sadece üzerine doğru uzanan karanlık gölgeler olarak görebiliyordu.

Koridor sallanmaya başladı; bilincini kaybediyordu.

Buradan canlı kurtulamayacaktı. Herkes onun hakkında yanılmıştı.

Üzgünüm Sacha.

“Pekâlâ, beyler. Bugünlük bu kadar eğlenmek yeter.”

Ses tanıdık geldi. Korkusuzdu. Ve acayip sinirliydi.

Üç adam aynı anda döndü.

Louisa arkalarındaki kapı ağzında duruyordu, saçları mavi bir hale gibi ışıldıyordu. Suratı şişti, ağlıyormuş gibiydi. An-

cak şu anda üzgün görünmüyordu; daha çok öfkeden çılgına dönmüş gibiydi.

Rahatlama hissi Taylor'ın damarlarına bir uyuşturucu gibi akın etti, ardından da hemen onun için korku duydu. Bu şeyler fazla güçlüydü.

Onu öldürürlerdi.

“Louisa, *yapma*,” diye fısıldadığını duydu.

Ama diğer kız ona bakmadı bile. Gözlerini Taşıyıcıların üstünden ayırmayarak parmak uçlarıyla gelin de yakalayın hareketi yaptı.

“Haydi, kedicikler. Bu taraftan.”

Taylor ona yardım etmek istedi ama ölüyordu. Değil mi? Elllerinden yere akan kanı hâlâ hissedebiliyordu.

Gücünü toplayıp bakışlarını zorla kanlı bileklerine indirdi.

Fakat şimdi kesikler yok olmuştu. Ayaklarının dibinde birikmiş kan yoktu.

Merak içinde kollarını öne arkaya çevirdi, hiçbir iz yoktu. Mükemmel durumdaydılar.

Taylor söyledikleri şarkının değiştiğini, sızlanır gibi gelmeye başladığını fark etti. Kafasını kaldırıncı Taşıyıcıların Louisa'ya yaklaştıklarını gördü.

Görevleri Taylor'ı öldürmekse, Louisa'yı öldürmenin onlara sadece zevk vereceği ortadaydı.

Yine de diğer kızın yüzünde korkudan eser yoktu.

“Doğru duyduunuz, çocuklar.” Sesi alçak ve karanlıktı. “Ben geldim. Bakalım size karşı konulması hoşunuza gidiyor muymuş.” Louisa bir elini kaldırdı. Avcuna garip, geometrik bir sembol dövmesi yapılmıştı. İçinde göz olan bir üçgen gibiydi. O kadar yeniydi ki kenarları hâlâ kızarıktı.

Taylor, Louisa'nın Taşıyıcılara yolladığı gücünün sarsıcı ısı dalgalarını hissetti.

Hep birden geri çekildiler ve sesleri isyan ederek yükseldi. Uzun boylu olan doğruldu ve çabuk bir hareket yaptı. Kopmuş bir tahta parçası ok gibi Louisa'nın kafasına doğru uçuşt.

Taylor hızla nefesini içine çekti ama Louisa onu parmağıyla tembel bir fiske vurarak uzaklaştırdı.

"Hepsi bu mu?" Sesindeki alay keskindi. "Bu içler acısı, beyler. Daha fazlasını beklerdim. Bir şanınız var, yani."

Ancak Louisa dişlerini sıkıyordu ve Taylor onun adamları geri tutabilmek için bütün enerjisini kullanmakta olduğunu görebiliyordu.

Düşüncelerini duymuş gibi, Louisa'nın gözleri ona fırladı. "Biraz yardım?"

Sözleri suratına soğuk su çarpmış etkisi yarattı.

Taylor, *Ne yapıyorum ben?* diye düşündü, dehşet içindeydi. Louisa'yı tek başına bırakıyordu.

Çatışmaya doğru ilerledi. Biri ona narkoz vermiş gibi elleri ve ayakları bedenine ağır geliyordu fakat hareket ettikçe güçlendi.

Taşıyıcılar onunla diğer kızın arasında duruyorlardı. Onları kenara savurup geçmesi gerekiyordu ancak içinden bir ses onlara dokunmamasını söyledi.

Louisa'ya çaresizce bir bakış attı. Diğer kız gözlerini çok kısa bir an için Taşıyıcıların arkasındaki duvara çevirdi. Alnı terlemişti ve suratı efor sarf etmekten kızarmıştı. Gücü tükeniyordu.

Taylor ilk başta ne demek istediğini anlayamadı ama sonra jeton düştü.

Duvara doğru iki sessiz adım attı. Duvara dayandı. Sonra da gözlerini kapayıp etrafındaki gücü aradı.

Her yerdeydi. Altın enerji iplikleri. Varlıkları baş döndürücüydü. Sanki güç kendisini kullanmasını istiyormuş gibiydi. Hepsi cezbedici bir şekilde ona doğru eğilmişti.

Ancak altınların arasında, üç tane siyah yara izinin sızdığını gördü.

Taşıyıcıları.

Onların Karanlık enerjisi ipeksi, ışıldayan altınların arasında zehir gibiydi.

Kaybedecek zaman yoktu. Taylor, bulabildiği ilk enerji ip-liklerini yakalayıp kolunu öne attı ve bütün gücünü Taşıyıcılara odakladı.

Dışarı.

Anında üçü de ona yöneldi.

Taylor afallayıp sırtını duvara daha sertçe yasladı ve daha çok enerji çekti.

Louisa alay ederek, “Ah,” diye yorum yaptı. “Bahse varım bu canınızı çok pis yakmıştır.”

İkisi Louisa’ya döndü, en uzun boylu olansa dikkatini Taylor’dan ayırmadı.

Taşıyıcılar onları ayırıyordu. Zayıflatıyorlardı.

Taylor, kaynağına bakmadan bulabildiği her yerden enerji çekti. Saçları başının etrafında bir bulut gibi uçtu. Etrafında gücün çatırdadığını hissedebiliyordu. O kadar somuttu ki yanık kokusunu alabiliyordu; bir havai fişek gösterisi sonrası gibiydi. Ya da bir elektrik fırtınası.

Yaratıkların kafa karışıklığını hissedebiliyordu. Şarkıları artık daha düzensizdi. Ahenkli değildi. Böyle bir engel beklemiyorlardı. Louisa da bunu fark etti. Onlara doğru bir adım attı.

Soğuk bir sesle, “Sizleri,” dedi, “toprağın altına sokacağız. Neden bize zahmet çıkarmak yerine defolup gitmiyorsunuz?”

Ne yazık ki bu onları öfkeden deliye döndürdü. Bir an için ses kuvvetlendi. Sonra da adamlardan biri avcu yukarı bakacak şekilde elini kaldırdı.

Louisa gözleriyle bu hareketini takip etti. “Sıçtık.”

Aynı anda iki şey oldu. Taylor sağır edici bir çatırtı duydu ve Louisa kendini ona doğru öyle sert bir şekilde fırlattı ki,

saniiyeler önce durdukları yere bir şey düşerken ikisi de oturma odasına yuvarlanıp birlikte yere yapıştılar.

Düşmenin kuvvetiyle Taylor'ın ciğerlerindeki nefes boşaldı. Hırıltıyla soluyarak oturmaya ve neler olduğunu görmeye çabaladı. Hava toz içinde bembeyaz olmuştu. Koridorun zemini moloz altındaydı.

Tavanın yarısı az önce durdukları yere inmişti.

Taşıyıcıları görmeye çalışmak için boynunu çevirdi.

"Boşuna uğraşma." Louisa kanepenin yanına düşmüş, sakince dövmelerinin üzerindeki tozu silkeliyordu. "Gittiler." Burnunu buruşturdu. "Tanrım, ne kadar *pis kokuyorlar*."

Taylor bakmak için dizlerinin üstüne kalktı ama Louisa haklıydı. Kapı eşiği boştu. Dışarıda sadece mavi gökyüzü ve sessiz bir banliyö sokağı vardı.

Kalp atışları yavaşça normale dönmeye başladı. Louisa'ya döndü. "İyi misin?"

Louisa onunla göz göze geldi; gözleri acı doluydu.

"Hayır." Sesi boğuk geliyordu. "Bir daha asla iyi olamayacağım."

Artık Taşıyıcılardan bahsetmiyordu.

Taylor ona doğru bir adım attı. "Onlardan sana telefon açmalarını istedim."

Louisa kafasını salladı. "Duyar duymaz orada olmak istedim ama... polisler vardı." Taylor onu daha önce hiç bu kadar çaresiz görmemişti. "Geçmişimi kontrol etmelerine izin veremezdim. Seni orada onlarla yalnız bıraktığım için üzgünüm. Başka şansım yoktu. Bütün olanlar çok... berbat. Çok berbat."

Elinin tersini gözlerine bastırdı.

Taylor yavaşça yutkundü. O sabahın dehşeti zihnine sonsuza dek kazınmıştı. Kederin ve korkunun nasıl bir his olduğunu hatırlaması gerektiği zaman gidebileceği bir yerdi orası.

"Taylor?" Mutfaktan hafif hafif bir ses geliyordu.

Louisa hemen alarma geçip koridora doğru baktı. “O da kim?”

“Ah, kahretsin. Georgie’yi unuttum.”

Taylor, koridordaki enkazın içinden geçti ve kapıyı savurup açtı. Georgie kocaman olmuş kahverengi gözleriyle içeride duruyordu.

Özür dileyen çekingen bir sesle, “Nedense buradan bir türlü çıkamıyorum,” dedi. “Çok tuhaf.”

“Ona ne yaptın?” Louisa, Taylor’ı takip etmiş ve şimdi koridorda, arkasında duruyordu. Georgie’ye sanki bir kobay fareymiş gibi Taylor’ın omzunun üstünden bakıyordu.

Taylor, “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Onu o şeylerden uzak tutmam gerekiyordu. Bunu nasıl bozacağım?”

İkisi de Georgie hemen oracıkta değilmiş gibi konuşuyordu. Kızın kaygılı gözleri ikisi arasında gidip geliyordu.

Louisa, “Her şeyin yolunda olduğunu söyle ona,” dedi. “Şu anda korkuyordur sadece.”

Taylor en yumuşak sesiyle, “Georgie,” dedi, “artık gerçekten gelebilirsin.”

Georgie yavaşça koridora adımını attı ve yıkımı gördü. “Aman Tanrım. Ne oldu?”

“Gaz patlaması.” Louisa hiç tereddüt etmemişti. “Neyse ki küçük bir patlamaydı. Yoksa birileri yaralanabilirdi. Artık gitseniz iyi olur herhalde.”

Georgie gözlerini kırıştırdı.

Louisa inanılmaz bir şekilde, “Ben gaz şirketinden geliyorum,” dedi. Georgie’nin omzuna bir elini koyup ona alçak sesle konuştu. “Eve gitmen gerek. Taylor iyi. Küçük bir kaza oldu. Aslında pek bir şey olmadı zaten.”

Georgie, Taylor’a döndü. “Gitmem gerek. Ciddi bir şey olmadığına sevindim.”

Taylor'ın omuzları çöktü. Bunun gerekli olduğunu biliyordu ama birinin Georgie'nin zihniyle oynaması düşüncesinden nefret ediyordu.

Taylor, "Evet," dedi, sesinde duyulan bir parça melankoliye engel olamadı. "Ben de."

Georgie'nin manalı kahverengi gözleri anlayışla doluydu.

"Büyükbaban için çok üzgünüm. Gerçekten iyi olduğuna emin misin?"

Taylor, "Gerçekten iyiyim," diye yalan söyledi.

Georgie enkazın arasından yolunu buldu. Diğer tarafa geçtiğinde tozun içinden ona baktı.

"Annen kafayı yiyecek."

Taylor'ın dudakları acı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir de bana sor."

KIRK

“Önce halledebileceğimiz şeyler.” Louisa, Georgie gittiği anda konuşmaya başlamıştı. “Annemi arayıp bir kaza olduğunu söylemelisin. Oxford’dan geldiğinde evi bu halde bulduğunu söylersin.”

Bilek hizasına kadar alçı içinde olan Taylor empatik bir şekilde, “Olmaz, Louisa. Buraya gelemez. Güvenli değil. Emily’yle birlikte başka bir yere gitmeleri gerek. Aman Tanrım.” Parmak uçlarını alnına bastırdı. “Ona büyükbabamı nasıl söyleyeceğim? Ne diyeceğim?”

Çok şey olmuştu. Çok fazla dehşet yaşanmıştı. Bütün bunlardan başı dönüyordu. Midesi bulanıyordu.

Ben buna hazır değilim. Daha on yedi yaşındayım sadece.

“Doğru dedin.” Louisa durup düşündü.

Taylor’ların evinin ön koridorunun enkazıyla çevrelenmiş halde birbirlerine bakarak durdular. Ani sessizlik içinde son bir alçı parçası pat diye yere düştü.

Umutsuzluğun ötesine geçen Taylor, etrafındaki yıkıntıya baktı. Tavandan bazı parçalar oturma odasına ve merdivenlere düşmüştü. Ön kapı gitmişti.

Merhaba, anne. Büyükbabam öldürüldü ve biraz önce canavarlar evi yerle bir etti. Akşam yemekte ne var?

Neyse ki Louisa sakinliğini koruyordu. Bir saniye sonra, “Tamam,” dedi. “Şöyle yapacaksın. Annene Aldrich’e olanları anlatman gerek. Polis nasıl olsa ona haber verecek. Ama bu konuda yalan söyleyeceksin.” Molozu işaret etti.

Taylor kafasını salladı. “Peki ya o şeyler ne olacak? Taşıyıcılar. Ya annem ve Emily buradayken geri gelirlerse? O zaman ben nasıl?..”

“Bu gece geri gelmeyecekler.” Louisa’nın sesi emin geliyordu. “Ben yakınlarda olacağım, onlar da bir daha ikimizle birden karşı karşıya kalmak istemeyecekler. Ama sanırım sizi buradan götürmemiz gerek. Çok geçmeden.” Telefonunu çıkardı. “Ben onu halledeyim. Sen anneni ara.”

Taylor yıkıntının içinden tırmandı, kendini bildi bileli tavanda duran lambanın üstünden dikkatlice adımını attı. Çantası hâlâ bıraktığı gibi ön kapının önündeydi.

Deri çantasının üstündeki tozu silkeleyip telefonunu çıkardı ve annesinin numarasını buldu. Elleri titriyordu.

Louisa arkadan, “Unutma,” diye seslendi. “Eve geldiğinde burayı böyle buldun.”

Sesli mesaj. Annesinin sesi.

Taylor’ın gözleri sıcak yaşlarla doldu.

Biip.

“Anne, bir şey oldu... Kötü bir şey.” Sesi çatladı.

Sadece annesinin burada olmasını istiyordu. Şu anda. Ama ne diyeceğini bilemiyordu.

“Büyükbabam. Ve sanırım biri eve zorla girmeye çalışmış. Ev... Her şey... Sen.. Eve gelmen gerek. Lütfen. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

Telefonu kapadığında olduğu yerde durdu, harabeye dönen evine baktı. Ağlamak için zamanı yoktu.

Louisa'nın sesi mutfaktan geldi. Telefonda biriyle konuşuyordu.

“Üç ya da dört tane gerek,” diyordu. “Hemen, Finlay. Durum kontrol altında değil.”

Taylor yürürken paramparça olmuş sıva ayaklarının altında çtırtırdadı ve minik toz bulutları yükseldi. Louisa'yı önünde bir fincanla masada otururken buldu. Taylor içeri geldiğinde telefonunu masaya koydu.

“Arkadaşın çay yapmış,” dedi ve ona doğru bir fincanı itti. “Ne kadar düşünceli.” Bir an için Taylor kapıda öylece durdu. Bedenindeki her bir kas ağrıyordu. Sanki bugün yaşadığı her şeyin bir ağırlığı vardı da onu eziyordu. Yüzündeki ifadeyi gören Louisa onun için bir sandalye çekti.

“Otur.”

Taylor söyleneni yaptı.

Louisa çay fincanını daha yakınına itti. “İç.”

O anda Taylor'ın tepesi attı.

“Bu nasıl oldu, Louisa ya?” Ben St. Wilfred's *güvenli* sanıyordum.” Güvenli derken sesini yükseltmişti. “Bir şey suratını ezip parçalamış. Bir şey onu alıp fırlatmış. Büyükbabamı kim öldürdü? Bunu kim yaptı?”

Louisa yavaşça nefesini bıraktı. “St. Wilfred's güvenli. Ya da öyleydi. Ve yeniden öyle olacak. Olay şu ki...” Dudağını ısırdı, sanki söylemek üzere olduğu şeyi söylemeye dili varmıyor gibiydi. “Bu Karanlık sanatlar kullanıcısı, Taşıyıcıları kontrol eden var ya? Onun içimizden biri olduğunu düşünüyoruz.”

Taylor sersemledi. Parçalanmış kapıdan gelen araba sesini duyabiliyordu. Yakınlardaki bir bahçede oynayan çocukları. Böyle normal sesler, konuşmakta oldukları konuya çok aykırı kaçıyordu.

“Ne demek istiyorsun? Bunu bir simyacı mı yaptı? Benim gibi biri mi? Anlamıyorum. Bizim iyiler olduğumuzu sanıyordum, Louisa.”

Louisa, o anda Taylor’a işkence altındaymış gibi baktı.

“İhanete uğradık. Bunun içeriden biri olduğuna şüphe yok. Bunu yapan kişinin St. Wilfred’s’tan geldiğini düşünüyoruz, koyduğumuz güvenlik önlemlerini nasıl açacağını o yüzden biliyordu.” Louisa’nın sesi gergindi. “İnan bana, o okul bizim gibiler için kale gibi sağlam bir yer. Dünyadaki en güvenli yer. İçeri girebilmek için bizden biri olmak zorundasın. O şeyler var ya?” Taşıyıcıların meydana getirdiği hasarı işaret etti. “Asla içeri giremezlerdi. Karanlık sanatları kullanan biri asla içeri giremezdi.” Durdu. “Tabii en başından beri bizden biri değilse.”

Taylor ürperdi. Bu işleri çok daha fena hale getiriyordu.

“Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?”

Louisa kafasını salladı. “Henüz değil. Birkaç ihtimal var. Herkes şu anda bunun üzerinde, olayı çözmeye çalışıyor.” Öne doğru eğilip Taylor’ın gözlerinin içine baktı. “Bunu çözeceğiz, Taylor. Bu herifi yakalayacağız.”

Fakat Taylor ona güvence verilmesini istemiyordu. “Bana bunun nasıl olduğunu anlat.”

Louisa çayından sanki viskiymiş gibi bir yudum aldı. “Her zamanki nöbetçimiz o gün gelmedi. Arayıp haber vermedi. Onun pek yapacağı bir şey değildi bu ama onun hasta olduğunu varsaydık. Akşamüstü cesedini evinde bulduk.”

Taylor ona zorluk çıkaran somurtuk, cılız nöbetçiyi hatırladı ve ondan hiç hoşlanmadığı için ani bir suçluluk duygusu hissetti.

Louisa, “Yerine gelen kişi bizden biri değildi,” diye devam etti, ses sakın ama bitkindi. “Bu bir hataydı. Buna asla izin

verilmemiş olması gerekiyordu. Ama kimse düşünemedi ki...” Duraksayıp konuyu değiştirdi. “Yerine gelen adam kolayca kandırılmış. Bu herif her kimse doğruca içeriye girmiş.” Kafasını salladı, bugün olanlar karşısında afalladığı belliydi. “Bu daha önce hiç olmadı. St. Wilfred’s’ın tarihi boyunca, asla içimize birileri sızamadı. Duyulmuş şey değil. Şimdi herkes panik içinde. Koruma önlemlerini değiştirmek için elimizden geldiğince hızla çalışıyoruz. Güvenliği artırmak için. Zaman alacak ancak koleji yeniden güvenli hale getireceğiz.”

Taylor, “Başka kimseye zarar verdi mi?” diye sordu. “Nöbetçi ve büyükbabam haricinde?”

Louisa kafasını salladı. “Herkesi saydık. Bir tek dünya-daki en önemli simyacıyı öldürdü. Beni umursayan ilk kişiyi. Ve yürüyüp gitti.”

Sesi titredi ve sabırsız ellerle yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

Güçlü birinin kalbinin kırıldığını görmekte insanı perişan eden bir şey vardı. Çok şaşkın görünüyorlardı. Sanki kalplerinin orada olduğunu fark etmemişler gibi. Ta ki paramparça olana kadar.

Ne yaptığının daha farkına varamadan, Taylor kendini masanın diğer ucundan ona doğru uzanırken buldu. Louisa’nın tırnaklarının kenarları körelmiş ve yontulmuştu. Ellerini tuttuğunda soğuktu.

“Çok üzgünüm.”

Louisa yaşlı gözlerle güldü. “Bunu senin *bana* dediğine inanamıyorum. Büyükbabasını kaybeden sensin. Ben aileden bile değildim.”

Taylor, “Ama *öyleydin*,” diye ısrar etti. “Sen onun ailesindin. Bunu herkes görebilir. O seni çok severdi.”

Louisa elini bıraktı ve yüzünü ellerine gömdü. Derin, titrek bir nefes aldı.

“Olay şu ki, sanırım bunu yapan herifi görmüştüm. Buradayken, bir keresinde.”

Taylor ona bakakaldı.

“Ne?” dedi. “Burada mı? Woodbury’de mi?”

Louisa başını yukarı aşağı salladı. “İstasyonda. Gördüğüm adam...” Kafasını salladı. “Üstünden Karanlık güç akıyordu. Bunu tanıdığımı fark etti. Şöyle bir şey var... Ben sıradan bir Karanlık pisliği gözüm kapalı yenebilirim. Ama bu herif... Benden korkmuyordu. Bana gülüyordu. Benimle oynuyordu. Aldrich bu konuyu araştırıyordu. Bilmiyorum. Belki daha da dikkatli olması gerekirdi... Ama sonra kitabı bulduk ve herkesin dikkati dağıldı.” Nefesini üfleyerek verdi. “Sanırım o şekilde içeri girdi.”

Cümleleri bir düğüm gibi çıkmıştı, Taylor hangi ucundan tutacağını bilemedi. Kafasını en çok karıştıranı seçti.

“Ne kitabı?”

Louisa gözlerini kırıştırdı. “Ah, kahretsin. Sen onu bilmiyorsun. Unuttum. Sana bugün söyleyecektik.” Boğazını temizledi. “Araştırmacılarımızdan biri onu Bodleian’da buldu. Hani şu kütüphane var ya?”

Taylor başını salladı. Muazzam bir tarih kitapları koleksiyonuna sahip olan o ünlü kütüphaneyi çok iyi biliyordu. Altı yaşından beri orada ders çalışmanın hayalini kuruyordu.

“Aldrich o dönemde konuyla ilgili yayımlanmış her kitabı gördüğünü düşünüyordu ama bunu daha önce hiç görmemişti. Onu bu araştırmacılarımızın aklına parlak bir fikir gelip kütüphaneciden bütün dillerdeki kitapları sorduğu için bulabildik sadece.”

Taylor kaşlarını çatı. “Hangi dilde yazılmış?”

“Sorun da o. Baştan sonra kadim simyacı sembolleriyle yazılmış. Sıradan birine karalama gibi görünürdü. “Bilinmeyen diller” başlığı altında dosyalanmıştı.”

Taylor’ın aklı hâlâ karışık. “Okuyamadıysa, Aldrich onun önemli olduğunu niye düşündü?”

“Bu doğru kitapsa, ki Aldrich öyle olduğu düşünüyordu, o zaman bu, başka yazılarda adı birkaç kez geçen, paha biçilemez bir kitap.” Louisa neredeyse saygı duyuyormuş gibi bahsediyordu kitaptan. “Ayrıntılı bir tür plan olması gerekiyor, sanırım. Karanlık sanatları kullanan kişilerle mücadele etmek için bir talimat kitabı. Onlarla savaşmak için. Zarar verdikleri şeyleri düzeltmek için. Kayıp bağlantı o. Tek sorun....” Dudakları ironik bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu lanet şeyi okuyamıyoruz.”

Zarar verdikleri şeyleri düzeltmek için.

Taylor’ın içinde bir umut ışığı belirdi.

Hevesle, “Büyükbabam çözümün onun içinde saklı olduğunu mu düşünüyordu?” diye sordu. “Sacha’nın lanetini bozmak için bir yol mu?”

“Öyle olabileceğini düşündü.” Louisa’nın ses tonunda bir parça uyarı vardı. “Kitap doğru zamandan. İçeriği dikkatle –hatta adli olarak– saklanmış. İçindeki her şey şifreli. Aldrich bile onu okuyamadı. Ama o her neyse, önemli. Bunun olmasının sebebi bu kitap olabilir. Belki o adam kitabın Aldrich’te olduğunu biliyordu.”

Taylor ona baktı. “Kitabı almadı, değil mi?”

“Hayır. Kitap güvende. Aldrich değil.”

Telefon çaldı ve ikisi de yerinden sıçradı. Taylor onu tezgâhın üzerinden aldı.

Ahizeden annesinin panik içindeki sesi patladı. “Taylor, iyi misin? Ödümü kopardın. Büyükbabama ne oldu? Eve ne oldu?”

Annesinin kendini kaybetmiş olması nedense Taylor’ı biraz sakinleştirdi ve soğukkanlı davranan o oluverdi.

“Sanırım önce eve gelsen iyi olur,” dedi. “Bunu telefonda konuşmak istemiyorum.”

Annesi, “Şimdi yoldayım,” dedi, sesi hoparlörden her konuştuğunda olduğu gibi yankılanıyordu. Taylor arkadan gelen

motorun sesini duyabiliyordu. “On dakika içinde orada olacağım. Emily yanımda.”

Taylor annesine büyükbabasını nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Ne diyecekti? Kendini daha önce hiç bu kadar büyümüş gibi hissetmemişti. Ve yeniden bir çocuk olabilmeyi hiç bu kadar istememişti.

Arama sona erer ermez Louisa ayağa kalktı.

“Bak, gitsem iyi olur. Annen benim gibi birini yıkılmış evinin ortasında görürse işler...” gözleri koridordaki enkaza gidip geldi, “daha da karışabilir.”

Taylor onun gitmesini istemiyordu. Ama Louisa çoktan koridordan ilerlemeye başlamış, kalın tabanlı asker botları tavanın kalıntılarını ezerek gidiyordu.

“Bekle!” Hissettiği kadar korkmuş görünmemeye çalışarak peşinden koşturdu. “İstersen kalabilirsin. Annem umursamayacaktır.”

Louisa ona kapı eşiğinden inanmayan bir bakış attı.

Taylor, “...çok fazla,” diye ekledi zayıf bir sesle.

“Endişelenme Sarı Kafa. Çok uzağa gitmiyorum. Yakınlarda kalıp sana göz kulak olacağım. Finlay de geliyor. Yardımcı olmak için Oxford’daki çocuklardan birkaçı yolda.”

Taylor başka birini istemiyordu. Louisa’yı istiyordu. Ama ne derse desin kulağa çocukça gelecekti.

“Ah, peki,” dedi. “O zaman sorun yok.”

Louisa’nın yüzü yumuşadı.

“İyi *olacaksın*.”

Sesindeki beklenmedik yumuşaklık Taylor’ın tekrar ağlamak istemesine neden oldu.

Louisa paramparça olmuş kapının orada oyalandı, güneş mavi saçlarını parlatıyordu. “O şeylerle iyi savaştık, Sarı Kafa.

Ve Aldrich Montclair'in torunun yanımda olmasından onur duyduğumu bilmeni istiyorum. Seninle gurur duyardı."

Sonra da kalın, siyah kauçuk topuğunun üstünde dönüp uzaklaştı.

KIRK BİR

Sacha, Calais liman kentine vardığında saat gece yarısını geçmişti.

Şehir bu saatte sessizdi ama caddeler karanlıkta kafa karıştırıcıydı. Bir ara tamamen kayboldu ve hep birlikte eve doğru sendeleyerek neşeli bir grup sarhoş adama yol sormak için durdu.

Biri yardım etmeye hevesli bir şekilde, “Yolun sonundan sola dön,” dedi. “Ardından sağa. Sonra da sanırım... sola. Yok! Dur. Sağa.”

“Salak.” Arkadaşı onu öyle sert bir şekilde itti ki neredeyse yere düşüyordu. Sonra da kızarmış gözlerle Sacha’ya baktı. “Yolun sonundan sağa dön.”

Bu her şeyi açıklamış gibi geri çekilip kendinden memnun bir şekilde durdu.

Üçüncü sarhoş bir iğrenmeyle kafasını salladı. “Onları dinleme. Sarhoş onlar.”

Ama ona başka herhangi bir yol tarifi vermedi.

“İl... sağ olun.” Sacha motosikletini sürüp onlardan yavaşça uzaklaşmaya başladı.

“Dur!” İlk konuşan kendine gelmişti ve onun ardından tökezleyerek geliyordu, yardım etme isteğiyle dolmuştu. “Unutma, sola, sonra tekrar sola. Sonra, sanırım.... Sağa. Ya da sola.”

Motorunun kükreyişi onların sesini boğmadan önce Sacha’nın duyduğu en son şey, ikinci adamın, “Ya sen ne salaksın?” diye şikâyet edişi oldu.

Fakat sonunda aradığı şeyi buldu. Tabelalar çıktı karşısına.

Vapur iskelesinin bilet gişesinin önüne park edip kaskını çıkardı. Ter içindeki tenine esen meltemle serinledi.

Çok sayıdaki sokak lambalarından gecenin kadifemsi karanlığının içine sülfürümsü bir ışıltı yayılıyordu. Denizi göremiyordu ancak yakından dalgaların sesinin geldiğini duyabiliyordu. Havada keskin tuz kokusu vardı.

Yolculuğu sırasında sadece benzin almak için durmuştu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yemek yemeye. Ama onun beklemesi gerekecekti.

Bilet gişesine yürüdüğündeyse, pencerede duran “Fermé” yazısını gördü. Ardında kasiyer kasayı sayıyordu.

Sacha dikkatini çekmek için el salladığında, “Kapalıyız,” dedi kaba bir şekilde.

Sacha’nın morali bozuldu. “Ama bilet almam gerek.”

Adam sabırsızca işaret etti. “Son vapur gitti. Sabaha kadar başka yok.”

Sacha elinin gösterdiği yere baktı. Uzakta görebildiği belli belirsiz yanıp sönen ışıklar düşündüğü gibi başka bir şehir değil, uzaklaşmakta olan vapurdu.

Omuzları çöktü. Boşu boşuna mı o kadar uzaklara gitmiş, o kadar çabalamıştı?

Pencereye asılı kâğıttan vapor saatlerini kontrol etti. Kasiyer haklıydı, son vapuru beş dakikadan az bir süreyle kaçırmıştı. *Hiçbir şey* onun istediği gibi gitmeyecek miydi?

Yumruklarını alüminyum tezgâha o kadar sertçe vurdu ki sallandı. “*Merde!*”

Adam sandalyesinden fırlayıp, “Hey!” diye çıkıştı. “Ne yapıyorsun sen? Çek git, çocuk yoksa polisi ararım. Herkes gibi sabah olunca gel.”

Adam elinde tuttuğu yirmi avroluk banknotu unutmuş, bir silah gibi Sacha’ya sallıyordu. Başka koşullarda komik olabilirdi. Fakat şu anda, Sacha adamı yumruklayabilirdi.

Ama şu anda Sacha tutuklanmanın her şeyi berbat edeceğinin bilincindeydi. Ve geç kalmış olmasının sorumlusu kasiyer değildi. Ellerini kaldırdı.

Gışeden geri adım atarak, “Désolé,” dedi. “Affedersiniz. Gidiyorum.”

Adam, “İyi edersin,” diye mırıldandı.

Yürüyüp uzaklaşırken, Sacha acaba telefonu eline alacak mı diye gözünün kenarıyla adamı izledi. Ancak adam Fransız gençliğinin durumu hakkında kendi kendine homurdanarak para saymaya geri dönmüştü.

Bundan bir süre sonra, Sacha iskelenin yakınındaki cadde-lerde dolaşmaya başladı.

Yürürken biraz zikzak yapıyordu, bir şeyler yemesi gerektiğinin farkındaydı. Bir şeyler içmeliydi. Ama her yer kapalıydı.

Sıcak bir gece olmasına rağmen, ürpermesine engel olamıyordu. Suyun kenarındaki bir parka vardığında enerjisi tükendi. Banklardan birine oturdu ve başını ellerine gömdü.

Annie ve Pika’yı, annesini ve Laura’yı ve Taylor’ın kesik hiçkırıklarını düşündü.

Kendini hayatı boyunca daha yalnız hissetmemişti hiç. Herkesi yüzüstü bırakmıştı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Üzgünüm.”

Bir süre sonra, uzaktan deniz sesi gelirken sert banka kıvrıldı, başını çantasına koydu ve uykuya daldı.

II

Kornaların kulak tırmalayıcı sesi Sacha’yı sıkıntılı bir rüyadan uyandırdı.

Gözlerini kırıştırıp açtı. Gökyüzü bulanık bir gri-beyazdı. Deniz kuşları soluk arka planda daireler çiziyor, acı çığlıkları dalgaların sesini ve kamyon motorlarının homurtusunu delip geçiyordu.

Nerede olduğunu birden hatırladı ve hemencecik doğruldu, uykulu gözlerini ovuşturup saatine baktı.

Saat beşi biraz geçiyordu. Vapur birkaç dakika içinde gidecekti.

Sessizce küfredip çantasını bir omzuna attı ve bilet gişesine doğru koşmaya başladı.

Pencerenin önündeki sıra kısıydı ve Sacha patinaj çekerek sıranın sonuna geçti.

Çok şükür, diye düşündü. *Geç kalmadım.*

Ancak sıra yavaş ilerliyordu ve sıra ona geldiğinde vapurun motorları gümbürdemeye başlamıştı.

Kasiyerin dün gece bağırduğu adam olmadığını görünce rahatladı. Bu kasiyer daha gençti ve bir kadındı. Sacha gişenin önüne geçip cebinden para çıkarırken başını kaldırıp baktı.

“Bir bilet lütfen,” dedi. “Benim ve motosikletim için.”

Kasiyer bilgisayara bir şeyler girerken, “Genç ve bisikleti için bir bilet,” dedi neşeyle. “Tek yön mü, gidiş dönüş mü?”

Sacha tereddüt etti. Bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Geri gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Beş haftadan az zamanı kalmıştı. Tamamen başka bir yerde de olabilirdi. Belki Taylor’la birlikte Amerika’ya kaçarlardı. Yola çıkarlardı. Kaliforniya’ya giderlerdi. O şeylerin hep bir adım önünde olurlardı.

Ama içten içe bunun olmayacağını biliyordu.

Taylor'ın yanına gidip onun güvende olduğundan emin olacaktı. Sonraki adımlarının ne olacağına karar vereceklerdi. Sonra da Sacha buraya geri dönüp hayatı için savaşıacaktı.

Bundan bir çıkış yolu olmak zorundaydı. Daha yaşamaya yeni başlamıştı. Henüz sona eremezdi.

On yedi yıl bir ömür değildi. On yedi yıl henüz başlangıçtı.

Başını kaldırıp bilet satıcısına baktı.

“Gidiş dönüş.”

KIRK İKİ

“**A**nnen Taşıyıcıların verdiği zararı nasıl karşıladı?”
Louisa kaşığını şingirdatarak kahvesini yavaşça karıştırdı.

“Çıldırdı.” Taylor acıyla yüzünü buruşturdu. “Polisi aradı. Gaz şirketini aradı. Sigortadan gelen adama bağırdı. Herkese bağırdı.”

Kafein Şoku sakindi, pazar sabahı sadece bir avuç müşteri evini terk etmişti. Kahvenin kokusu havayı kafeinli bir tütsü gibi doldurmuştu.

Louisa tek kaşını kaldırdı. “Peki *onlar* ne dedi?”

“Polisler bunun bir suç olmadığını söyledi. Gaz şirketi bunun gazdan olmadığını söyledi. Sigorta şirketi bakmak için bugün birini göndereceklerini söyledi.” Taylor olanları çabuk çabuk sıraladı. “Rutubetten olmuş olabilir dediler.”

“Rutubet mi?” Louisa burnundan güldü. Bir an durdu. “Peki ya Aldrich? Annene söyledin mi?”

Taylor alçak sesle, “Çok perişan oldu,” dedi.

Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama aslında durum berbattı. Annesi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Emily'yi teselli etmek mümkün değildi. Ve bütün bu sahne tamirci kapıyı yerine takıp olanları fark etmemiş gibi davranırken yaşanmıştı.

Louisa, "Çok tatsız olmalı," dedi.

Taylor'ın cevabı neredeyse duyulmuyordu. "Çok."

Louisa bu anın geçmesini bekledi. Taylor kendini devam edecek gibi hissedene kadar sessizce kahvesini yudumladı.

"Tuhaf ziyaretçiler falan olmadı tabii?"

Taylor, "Öyle bir şey olmadı," diye onay verdi. "Huzur ve sessizlik."

Louisa'ya uyuyamadığını söylemedi. Ve gece saat üçte yatak odasının penceresinden bakıp Louisa'yı mavi saçlı bir nöbetçi gibi bir sokak lambasının altında nöbet tutarken gördüğünü. Ve ondan sonra birkaç saatliğine sızdığını.

Taylor, "Peki ya sen?" dedi. "Uyuyabildin mi?"

Louisa ağır ağır gerindi. Her zamanki gibi acayip havalı görünüyordu. Bugün üst üste iki yelek giymişti, biri gri, biri asker yeşiliydi. Dövmeleri solgun teninin üzerinde mürekkep gibi siyahtı.

"Ben hiç uyumam, bunu hâlâ öğrenemedin mi?" diye itiraz etti. "Yarasa gibiyim."

"Yarasalar gündüzleri uyur."

Louisa, "O zaman yarasa gibi değilim," dedi. "Uyumayan bir şey olmalı. Mesela, bir vombat."

"Tamam, sen bir vombatsın." Taylor gülümsemeden edemedi ama hemen ciddiyetini geri kazandı. "Bak, bir şey demek istiyordum... Dünkü o şey. Sana teşekkür edemedim. O yüzden... bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Louisa cevap vermeden önce bir an onu inceledi. Sonra da çantasına uzandı ve bir zarf çıkardı. Onu masaya koyup Taylor'a itti.

“Sana göz kulak olmaya devam etmek istiyorum,” dedi. “Ve bence ikimiz de senin güvenli bir yere gitmen gerektiğini biliyoruz, o yüzden... işte altın biletin, Sarı Kafa. Çikolata fabrikasına hoş geldin.”

Taylor şüpheyle zarfı inceledi. Üzerinde kendi ismi ve adresi vardı, bir de büyük, resmi görünümlü bir damga.

Zarfı almayınca Louisa sabırsız bir hareketle, “Açsana,” dedi.

Taylor dikkatlice zarfın kapağını kaldırdı ve ağır bir kâğıt çıkardı. İlk cümle karşısında o kadar sersemlemişti ki rüya görmediğinden emin olmak için gözlerini sıkıca kapayıp yeniden açmak zorunda kaldı.

Sayın Taylor Elizabeth Montclair'in Oxford Üniversitesi, St. Wilfred's Koleji'nin İleri Düzey Yaz Programı'na (İDYP) Ortaçağ Tarihi çalışmaları için erken katılım hakkı kazandığını bildirmekten mutluluk duyarız. Program haziran ayının dördüncü haftasında başlamakta olup ağustos ayının ikinci haftasına kadar sürecektir. Bütün düzenlemeler Dekan Jonathan Wentworth-Jones ve çalışanları tarafından halledilecektir. Bu program her sene yalnızca birkaç seçkin öğrenci için açılmaktadır. Ülkenin gerçek anlamda olağanüstü genç öğrencilerinden birisiniz. Tebrikler.

Taylor biri karnına yumruk atmış gibi hissetti.

Daha birkaç hafta önce, böyle bir mektup hayatında tek istediği şeydi. Hayatı boyunca başka hiçbir şey istemezdi.

Fakat artık her şey farklıydı. Ne hissedeceğini bilemedi. Ne düşüneceğini de.

Mektubu kaldırdı. “Bu gerçek mi? Yoksa bütün bunlar sahte mi?”

Louisa dudaklarını büzdü. “Senin ‘gerçek’ten kastın ne?”

Taylor gülümsemeyince bezmiş gibi göründü.

“Bu *gerçek*. Dekan seni kabul etmeden önce notlarının gerekli düzeyde olmasında ısrar etti. Yani, Tanrı aşkına, Taylor. O notlarla istediğin her yere girebilirsin. Senin kayıtlarını gördüğünde bu mektubu yazacağım diye kendinden geçiyordu az kalsın.”

Taylor kâğıdı dikkatlice katladı ve zarfa yerleştirdi. Demek gerçekten olacaktı bu.

Oxford’a gidiyordu.

Bütün hayalleri gerçek oluyordu. Bir tek, şimdi büyükbabası onu karşılamak için orada olmayacaktı. Ve Sacha hayatta olmayabilirdi. Belki de Taylor oraya gidene kadar Oxford yok olmuş olacaktı.

Diğer yandan, olayın kalbinde bulunacaktı. Olan her şeyle mücadele etmeye yardımcı olabilecekti. Kim olduğu hakkında daha çok şey öğrenecekti.

Louisa onun bir şey söylemesini bekliyordu.

“Teşekkür ederim.” Taylor’ın sesi samimiydi. “Seninle daha fazla çalışacağım için çok mutluyum. Ve bunun bir parçası olacağım için. Ama keşke...”

Sesi azaldı ve sustu.

Louisa, “Keşke Aldrich de bunları görebilseydi,” diye cümlesini tamamladı. “Ve olamadığı için üzgünüm. Ama onun istediği buydu. Senin St. Wilfred’s’ta olman. Güvendiği insanlarla birlikte eğitim alman.”

Taylor onun haklı olduğunu biliyordu. Bunu büyükbabasına borçluydu. Onun eserini tamamlamak için elinden geleni yapmayı. Sacha’yı kurtarmak için.

Sandalyesinde doğruldu. Yeniden konuştuğunda sesi sakindi. Kararlıydı.

“Ne zaman başlıyoruz?”

Louisa ona onaylayan bir bakış attı. “İlk fırsatta. Dekan anneni arayıp haberleri verecek. Seni buradan bugün götürmeyi düşünüyoruz. Dekan senin daha erkenden gelmen gerektiğini,

annenin de büyükbabasından kalan eşyalarla ilgili işleri halletmek için gelmesi gerektiğini, kız kardeşini de yanında getirebileceğini söyleyecek.”

Taylor bunun kendini ne kadar iyi hissettirdiğini itiraf etmedi. Annesiyle kardeşini bir süre daha yanında tutabilirse harika olurdu.

Louisa alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Bizlerden biri olduğuna göre sanırım sana gizli el sıkışmamızı falan öğretmem gerekecek.”

Taylor kollarını göstererek, “Belki de şu dövmelemlerden bir tane de bana yaparız,” dedi.

“Ayarlanabilir.” Louisa saatine bakıp aniden kalktı ve yerden çantasını aldı. “Ama önce eve gidip toparlanman gerek. Kamyonet bir saat içinde geliyor. Kaybedecek vakit yok.” Kapıya yöneldi. “Kötülükle savaşıp dünyayı kurtaracağın yeni yaşamına başlamanın zamanı geldi. Diş fırçanı almayı unutma.”

II

Louisa, kafenin önündeki köşede Taylor’dan ayrıldı.

“Hemen gidip okulda Finlay’yle buluşmalıyım,” diye açıkladı, yumruğunu kaldırdı ve Taylor kendi yumruğuyla beceriksizce vurdu. “Ama çok kalmayacağım. Kamyonet gelmeden önce orada olacağım. Her neyse,” diye ekledi, “sen de o arada ben araya girmeden annen ve kardeşinle konuşursun.”

Taylor, Louisa’nın ailesiyle tanışmamak için hep bir bahane bulunduğunu fark etti. Nedenini merak etti. Fakat şimdi bunu sormanın zamanı değildi.

Aceleyle eve doğru yürümeye başladı, düşünceleri karmakarışık. Yapacak çok şey vardı. Eşyalarını toplaması gerekiyordu. Annesinin kaçınılmaz sorularıyla yüzleşmek zorundaydı.

Mesela, teknik olarak hiç başvurmadan nasıl erken kabul edilmeyi başarmıştı?

Güzel soru.

Ayrıca Sacha'yla da gerçekten konuşması gerekiyordu. Büyükbabasıyla ilgili bıraktığı mesaja cevap vermemiştir. Sessizliği onu endişelendirmeye başlamıştır.

Taylor onun halasının evinde güvende olduğunu ve sadece meşgul olduğunu umuyordu. Ama böyle ortadan kaybolmazdı.

Evlerinin bulunduğu yolun geçtiği kavşağın köşesine tam yaklaşırken, güneş bulutların arkasında kayboldu ve kasabanın üstüne gölgeler saçıldı. Rüzgâr şiddetlenmeye başladı.

Fırtına geliyordu.

Adımlarını hızlandırdı. Ağaçların dizili olduğu sokağa dönerken Sacha'nın ona Paris'te aldığı botlar, kaldırımında ritmik bir şekilde tıkırdıyordu. Sokakta yalnızca bir iki kişi daha vardı ve onlar da rüzgârdan kaçmak için koşturuyordu.

Başının üzerinde dallar sallandı ve güçlenmekte olan esinti onları sağa sola savurdu. Rüzgâr yolun tozunu kaldırdı, Taylor'ın tenine küçük dikenler gibi uçurdu.

Tam eve varmak üzereyken onu duydu. Alçak sesli, uğursuz bir mırıldanma.

Kanı buz kesti.

Arkasını döndü.

Siyah paltoları içindeki üç adam hep birden köşeyi döndü ve ona doğru ilerlemeye başladı. Gülümsüyorlardı.

Kendi kendine, *Burada olamazlar*, dedi, mantıklı düşünmeyecek kadar çarpılmıştı. *Her tarafta insanlar var...*

Fakat Taşıyıcılar insanların onları görüp görmemesini önemsemiyor gibiydi. Herhangi bir şeyi önemseyebilme kabiliyetine sahip değillerdi sanki.

Ve doğruca ona doğru geliyorlardı.

Taylor geriye doğru tökezleyerek, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Dön onlarla savaşmış ve hayatta kalmıştı, ucu ucuna. Ve tek başına değildi.

Onlara arkasını dönüp koşmaya başladı.

Evde birileri olurdu. St. Wilfred's'tan birileri. Onu koruyabilirdi.

Fakat ayakları doğru çalışmıyordu sanki. Attığı her adımda o tuhaf şarkının sesi yükseldi. Bacakları sanki tuğlalar bağlanmış gibi ağırlaştı. Hareket etmek bütün gücünü tüketiyordu.

Birkaç adımdan sonra, ayakları hareket etmeyi tamamen kesti.

İçinde panik yükselerek deli gibi çırpındı. Ancak kapana kısılmıştı.

Taşıyıcılar etrafını sardı, donmuş sırtışları iğrençti ve de-ğişmiyordu; gözleri ruhtan yoksundu.

Hep birden avuçları ona dönük bir şekilde ellerini kaldırdılar ve söylemeye başladılar.

Sanki hepsi birden onu eziyormuş gibiydi. Hep birlikte onu boğuyorlardı. Nefes almak zordu. Düşünmek imkânsızdı. Aşağı doğru itildiğini, onların altına gömüldüğünü hissetti. Nefes almak için çabalarken soluğu boğazında guruldadı.

Bu sefer farklıydı. Bu sefer onları anlayabiliyordu. Söyledikleri kelimeleri değil ama o kelimelerin ardındaki düşünceleri.

“Seni paramparça edeceğiz.”

“Etini tadacağız.”

“Seni yok edeceğiz.”

Yolun karşısında orta yaşlı bir adam aheste aheste yürüyordu. Komşularından biriydi. Okula giderken sık sık el sallardı.

“İmdat!” diye haykırdığını duydu. “Bay Elstead. Yardım edin.”

Adam Taylor’ı görmüyordu.

“Lütfen,” diye hıçkırdı. “Biri yardım etsin.”

Taşıyıcılar daha da yaklaştı ve çirkin yüzleri ona yukarıdan baktı. Taylor gözlerini kapadı. Kapadığı anda dünya olağanüstü bir şekilde canlandı.

Taylor her bir yanında gücü görebiliyordu. Bu sefer sadece altın değildi. Yeşil, mavi ve kırmızıydı da. Capcanlı renkler etrafından akıp gidiyordu.

Ve Taylor *onları* da görebiliyordu. Üç Taşıyıcıyı. Dünyada kara deliklere benzeyen karanlık gölgelerdiler, renkli gücü kendilerine çekip emiyorlardı.

Onlar yerine bana gel. Taylor bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu. Birdenbire ortaya çıkmıştı. Elini uzattı, avcunu yukarı kaldırdı ve açtı.

Bana gel.

Güç iplikleri rengârenk bir su gibi ona aktı. İçini doldurdu. Ruhunu inanılmaz bir güce boğdu.

Yavaşça doğruldu.

Dirençliliği Taşıyıcıları şaşırtmış gibiydi. Şarkıları kuvvetlendi. Taylor'a enerji fırlattıklarını hissetti, ona ok gibi uçtuklarını görebiliyordu.

Elini kaldırdı, avcunu onlara doğru çevirdi.

Durun.

En yakındaki adam sanki Taylor ona vurmuş gibi geri çekildi. Şarkının kuvveti zayıfladı bir an için ama olmuştu.

Taylor'ın nefesi kesildi.

Onlara zarar verebiliyorum.

Bunu anlamak cesaret vericiydi. Ancak yaratıklar yeniden başlamıştı. Şarkının sesi daha da yükseldi, daha kararlıydı. Daha vahşiydi.

Taylor onların gücünü gırtlığına dolanmış eller gibi hissedebiliyordu. Nefes almak güçleşiyordu ve kendini soluk almaya çalışırken buldu. Kalbi isyan ederek göğüs kafesine güm güm vurdu. Fakat onların kendisine dokunmasına o izin vermişti. Korkuya yenik düşmüştü.

İçindeki güç kontrolsüz bir yangın gibi anında şahlandı.

"DURUN!"

Bu kelime kendine ait olmayan bir sesle içinden kükreyerek çıktı ve adamlar darbe almış gibi geriye doğru yaslandı.

Şarkı kesildi ve ardında sağır edici bir sessizlik bıraktı.

Taylor bir adım geriledi. Sonra bir adım daha. Fakat koşmaya başlayamadan kendilerine geldiler. Ellerini tekrar kaldırdılar. Ancak bu sefer, şarkı farklıydı. Daha yüksek sesliydi; kesintisiz, sağır edici bir çığlık. Taylor'ı ateş gibi yaktı; tenini bıçak gibi kesti.

Haykırdı.

Düzenli, mekanik bir vınlama, onların yarattığı ses ve acı sisini yarıp geçti. Gittikçe sesi yükseliyor, yaklaşıyordu.

Bu her neyse, Taşıyıcıların dikkatini dağıtıyordu. Şarkıları, bir saniye için bile olsa, yavaşladı ama bu Taylor'a dönmesi için bir şans vermeye yetmişti.

Bu bir motosikletti. Onlara doğru kükreyerek geliyordu. Motor feryat ediyordu.

Sürücüsü gidona iyice eğilmişti. Yüzü gümüş bir kaskın ardına gizlenmişti ama Taylor'a sanki bilerek onlara doğru hedef almış gibi geldi.

Taşıyıcılar dikkatlerini Taylor'a odakladı. Şarkı söylemeye devam ediyorlardı ki motosiklet onlara çarptı ve uçurdu.

Şarkı kesildi.

Sürücü kaskını çekip çıkardı, ortaya açık kahverengi saçlar ve deniz mavisi gözler çıktı.

Taylor bakakaldı. "Sacha?"

"Taylor! İyi misin?" Motosikletten atladı ve ona koştu.

Merak içinde, "Burada ne işin var?" diye sordu.

Sadece, "Mesajını aldım..." diyebilecek zaman bulabildi.

Taşıyıcılar yeniden ayağa kalkmış, onlara doğru geliyorlardı.

Sacha donup kaldı, Taylor onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Panikle, “Acele et,” dedi, Fransız aksanı belirginleşmişti. “Gitmemiz gerek. Onlarla savaşmam.”

Elini tuttu.

Taylor birden nefesini içine çekti.

İçindeki güç aniden bir sele dönüştü. Durdurulamaz bir nehre.

Güç içinde boğuluyordu. Onu kaldıramıyordu. Çok fazlaydı.

Bunu kontrol edemiyordu. Artık güç etrafında değildi. İçindeydi. Gücün *kendisiydi*.

Bunu açıklayamıyordu. Fakat Sacha’yla ilgili bir şey onu daha da güçlü yapmıştı. Saçları başının etrafında altın bir bulut gibi uçtu. Ve ne yapmak zorunda olduğunu anladı.

“Onlarla birlikte savaşabiliriz,” dediğini duydu.

Sacha ona tuhaf bir şekilde bakıyordu; ondaki değişimi görebiliyormuş gibi. Ancak gözlerinde şüphe vardı.

“Taylor, onlar fazla güçlü.”

Taylor gözlerinin içine baktı. “Bana güveniyor musun?”

Cevabı tereddütsüz geldi. “Evet.”

“O zaman elimi bırakma.”

Taşıyıcılar onlara doğru döndü ama şimdi sesleri çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Taylor onlardan nefret ediyordu. Bedeninin her bir zerresiyle onların ölmesini istiyordu. Nefret onu yuttu.

Yok edilmeleri gerekiyordu. Ve şu anda, bunu yapabilecek durumdaydı.

En yakındakine dönüp boştaki elini uzattı, avcu ona dönüktü. Öl.

Yaratık patladı.

Şiddetli bir enerji sarsıntısıyla havaya kemiğe benzer parçalar saçıldı.

Sacha küfrederek Taylor’ı döndürdü ve onunla uçan parçaların arasına girdi.

Taylor onun, “Bu da neyin nesi?..” dediğini duydu.

Güçle dolup taşarak gözlerini Sacha'ya doğru kaldırdı. "Bunu biz yaptık."

Sacha ona bakakaldı. "Nasıl?.."

Taylor, "Bilmiyorum," dedi. "Sadece... elimi bırakma."

Sacha elini öyle sıkı tuttu ki acıdı.

"Endişelenme."

Geriye kalan iki Taşıyıcı birbirine baktı. Sonra da uyarı olmaksızın doğal olmayan bir uyumla oldukları yerde döndüler ve Taylor'la Sacha'ya doğru kaymaya başladılar. Uzun boylu olan öndeydi. Nefreti Taylor'ın üzerine ateşten bir örtü gibi yağıyordu. Onu yakıyordu.

Sacha'ya doğru dönüp elini kaldırdı.

Taylor, Sacha'nın bedeninin gerildiğini hissetti ve bir darbe gelmesini bekledi. Ama Sacha onu bırakmadı.

"*HAYIR!*"

Taylor kendi sesini tanıyamıyordu. Her yerden geliyor gibiydi. Gökyüzünden. Ağaçlardan.

Bir an için en uzun Taşıyıcıyla göz göze geldi. Bütün kuvvetiyle kendine güç çekerken yarattığın siyah gözlerinin kocaman açıldığını gördü. Sonra da sol kolunu öne fırlattı ve elini açtı.

Taşıyıcılar alev aldı.

Sokağın ortasında alev almış dervişler gibi dönerlerken, Taylor ve Sacha dehşet içinde onları izledi.

Şarkıları önce haykırışa, sonra da berbat bir ağıta dönüştü.

Ve sonunda sessizliğe.

Rüzgârda savrulan gri küller, nemli toprak ve küf kokuyordu.

Başardık.

Taylor kendini hasta hissediyordu. Kesinlikle kusacaktı. Sacha'nın elini bıraktı.

Bacakları tutmuyordu.

Tam düşerken Sacha onu yakaladı. Taylor'ın hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. "Biraz önce ne oldu?"

Taylor güm güm vuran kalbini sakinleştirmek için titrek bir nefes aldı.

"Sanırım bizim bir araya gelmemizi neden istemediklerini öğrenmiş olduk."

KIRK ÜÇ

“**N**erede bunlar? *Şu anda* yola çıkmamız gerekiyor.” Adamın genizden gelen sesi keskindi. Endişeli görünüyordu.

Mavi saçlı kız, “Kimse aksini söylemiyor, Finlay,” dedi sabırlı bir şekilde. “Çocuklar yolda. Dekan *şu anda* Taylor’ın annesiyle konuşup her şeyin ayarlandığından emin oluyor.” Sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırdı. “Beş dakika. Sadece... sakın ol.”

Bu kız parıldayan mavi saçları, motosiklet botları ve dövme-leriyle çok çarpıcı görünüyordu. Sacha ondan anında hoşlandı.

Hep birlikte Taylorların oturma odasıındaydılar. Sacha, Taylor’ın yanında kanepede oturuyor, diğer ikisinin didişmesini izliyordu.

Finlay isimli adam oturma odasında volta atıyordu. Önce pencereye, sonra kanepeye, sonra da tekrar pencereye.

Bu Sacha’nın başını döndürüyordu.

“Vakit yok. Hemen harekete geçmeliyiz,” diye yeniden başladı. “Taşıyıcıları öldürmek daha önce görülmemiş bir şey. Başımıza bela açacak. Hem de hemen.”

“Taşıyıcıları öldürmek...” Louisa’nın sesi huşuyla çıkıyordu. “Buna inanabiliyor musunuz?”

İnce adam volta atmayı kesti. İlk kez gülümsedi. “İnanılmaz bir şey.”

Onlar alevler tam sönerken gelmişlerdi. İlk başta mavi saçlı kız, Louisa, Taşıyıcıların küllerinin son parçası da uçup giderken kıpkırmızı olmuş suratıyla nefes nefese ortaya çıkmıştı. Finlay isimli zayıf adamsa, birkaç dakika sonra bembeyaz bir suratla belirmişti.

Taylor titreyen ellerle onları aramıştı.

“Onlar da benim gibi,” diye açıklamıştı.

Sacha, Finlay ve Louisa’nın anlattıklarına inanmakta güçlük çektiklerini görebiliyordu. Ta ki kanıtını görene kadar.

Louisa telefonda, “Parçalarını kaldırımdan toplayabilirsiniz,” diye hayretle anlatmıştı. “Taşıyıcıları bundan daha ölü düşünemiyorum.”

Sacha hâlâ olanları sindirmeye çalışıyordu. Taylor’ın eline dokunduğu anda, elektrik şokundan farksız bir şey hissetmişti. Ancak bu Taylor’ı çok daha fazla etkilemişti. Sacha ondaki değişimi görebilmişti. Omurgası geriye doğru yay çizdi. Saçları suratının çevresinde havalandı, giysileri uçtu ve Sacha’nın hissedemediği bir rüzgârla savruldu.

Taylor’ın içinden sel gibi akan gücü hissedebiliyordu. Onun teninden yayılıyordu.

Bu konuyu diğerleriyle kısaca konuşmuşlardı.

Taylor, “Sacha amplifikatör gibi,” diye açıklamıştı. “Beni çok daha güçlü yaptı.”

Şimdi de mavi saçlı kızla ince adam, Finlay, bir kitaptan bahsediyor ve bir an önce ona ulaşmaları gerektiğini söyleyip duruyorlardı.

Bir de Taşıyıcıların biri için çalıştığını söylemişlerdi. Ve asıl tehlikeli olanın o kişi olduğunu. Ve intikam almak için şu anda buraya doğru geliyor olabileceğini.

Sacha, yanında oturan Taylor'a bir bakış attı. Gözlerinin arasında kaygılı bir çizgiyle diğer ikisini izliyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Taylor başını salladı, dudakları yukarı kıvrıldı.

Saçları birbirine girmişti ve yüzünde hiç makyaj yoktu.

Sacha hayatı boyunca daha güzel bir şey gördüğünü sanmıyordu.

O yeşil gözler...

Taylor, “Hayattayım,” dedi. “Bu da duruma bakacak olursak oldukça şaşırtıcı.” Kızın bakışları Sacha'nın yüzünü taradı. “Peki sen? Seni korkutuyor muyuz?”

Sacha, “Beni artık hiçbir şey korkutmuyor,” dedi.

Taylor'ın gülümsemesi büyüdü.

“Annenle iletişime geçtin mi?” diye sordu. “Halan iyi mi?”

Sacha ona Fransa'da neler olduğunu ve oraya nasıl geldiğini anlatmıştı. Taylor da ona oracıkta hemen onlara telefon açmasını emretmişti.

Sacha'nın damarlarına yeniden rahatlama hissi yayılarak başını salladı. “Hastanede ama yaşayacağını düşünüyorlar. Tanrı'ya şükür.”

Taylor, nasıl olduysa yeniden onun avcuna düşmüş olan elini sıktı. “Çok teşekkür ederim. Benim için hayatını tehlikeye attın.”

Sacha, “Ben ölemem, unuttun mu?” diye ona hatırlattı. “Ayrıca, başka nereye gidecektim ki?”

“Bahamalar güzelmiş diye duydum.” Ses tonu düzdü.

Sacha'nın dudakları seğirdi. “Taşıyıcı yok muymuş?”

Taylor, “Beyaz kumlu sahiller,” dedi. “Yüzde yüz Taşıyıcısız.”

“Kahretsin,” diye parmaklarını şaklattı. “Oraya gitmeliydim.”

Taylor yeniden ciddileşti.

“Louisa’nın senin Oxford’da kalmanı istediğini biliyorum.” Sesi tereddütlüydü. “İkimizin de orada daha güvende olacağımızı düşünüyorlar. Ve... belki de bunu çözebiliriz. Yani şey... birlikte.” Gözleri Sacha’nın gözlerini aradı. “Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Belki de şimdi eve gitmek istiyorsundur. Ailene dönmek. O da sıkıntı değil. Ben sadece... bunu bilmeni istedim.”

Sen neredeysen ben de orada olmak istiyorum.

Sacha bu düşüncenin nereden geldiğinden tam olarak emin değildi. Ama onun yanından ayrılmayacağını adı gibi biliyordu. Bu şeyi yenmenin tek yolu birlikte savaşmaktı. Bugün bunu görmüştü.

Ayrıca babası Oxford’a âşıktı. Sacha küçükken babası hep burayı anlatırdı. Babasının izinden gidebilirdi.

Burada kendini ona daha yakın hissederci.

“Oxford kulağa havalı geliyor,” dedi. “Oraya gidelim.”

Taylor sevinçle ona baktı.

“İşte bu,” dedi. Louisa nöbet tuttuğu ön pencereden kapıya koştı. “Kamyonet geldi. Eşyalarınızı alın millet.

“Eve dönüyoruz.”

Üstünde bir şey yazmayan beyaz kamyonet Taylorların evinin önündeki yolda boşa çalışıyordu.

Ona doğru yürürlerken kapılar açıldı; Louisa’nın yaşlarında üç genç adam dışarı fırladı ve kamyonetin yanına dizildi.

Üzerlerinde tişört ve kot pantolonlarıyla –biri de sörfçü şortu ve sandalet giyyordu– özel biri gibi durmuyorlardı. Fakat Taylor onların da tıpkı kendisi gibi doğal simyacılar olduklarını biliyordu.

Eh, belki de *tam olarak* onun gibi değil.

Louisa, “Pekâlâ,” dedi. “Taylor, Sacha; Shadid, Sam ve Alastair’le tanışın.”

Üçlü, canlı bir merakla onları inceledi.

Shadid olarak tanıdığı çocuk, Louisa'ya, "Bunu gerçekten yaptılar mı?" dedi. "Cidden mi?"

Louisa taşıdığı çantayı yere bıraktı ve cebinden taş benzer, fildişi renginde bir şey çıkardı. Işıktaki parlıyordu.

"Bulabildiğim en büyük Taşıyıcı parçası buydu."

Gençler onu aldı ve birbirlerine uzattı. Biri alçak sesli bir ıslık çaldı.

Sarışın olan onu elinde tutarken, "İnanılmaz," diye fısıldadı.

Hepsi yeniden dönüp Sacha ve Taylor'a baktılar.

Taylor onların ilgisinin ışığı altında biraz kıvrandı ama Sacha herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. Soğuk, mavi gözlerle onların bakışlarına karşılık verdi sadece. Sıkıyorsa duymak istemediği bir şey söylesinler de görelim der gibi.

Gerilimi Finlay bozdu.

Ellerini çırparak, "Oyalanmak yok," diye anons etti. "Yola koyulalım."

Sörfçü şortlu genç, Taylor'ın çantasını aldı ve onu arkaya atıp ardından da kendi bindi. Louisa ve Finlay, anahtarı tutan sarışın gençle konuşuyordu.

Sacha'nın motosikleti geldiğinde bıraktığı yerdeydi. Ona bakınca, Taylor birden birlikte seyahat etmeyeceklerinin farkına vardı.

Sacha da aynı şeyi fark etmiş gibiydi.

Bir an için kaldırımın kenarında ne yapacaklarını bilemeden öylece durdular.

Her şey çok hızlı geliyordu. Annesine hoşça kal demeden gidiyordu. Olan onca şeyden sonra. Ona sarılmak istiyordu sadece. Onun iyi olduğunu görmek istiyordu.

Ve Sacha'dan ayrılmak da istemiyordu. Yolculuğun sadece birkaç saati için bile. Taşıyıcılarla artık her ne olursa –o anlarda aralarında neler geçtiyse– Taylor şimdi Sacha'ya bağlanmış hissediyordu. Onun yanında olma ihtiyacı, korku kadar kuvvetliydi.

Sacha bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti sanki. Taylor'a sorgulayan bir bakış attı.

Louisa başını kamyonete doğru eğdi.

"Bin bakalım, ufaklık," dedi. "Sacha bizi takip edecek." Sacha'ya baktı. "Yol tarifini aldın, değil mi?"

Ancak Sacha'nın gözleri hâlâ Taylor'daydı.

"Fazladan kaskım var," dedi. "Benimle gelmek istersen."

Taylor'ın kalbi hopladı. "Gerçekten mi? Sorun olmaz mı?"

Sacha, Louisa'ya döndü. "Taylor benimle birlikte geliyor."

"Ne? *Onun* üstünde mi?" Louisa suçlayan bir parmakla motosikleti işaret etti. "Hiç sanmıyorum..."

Sacha onun ses tonunu duymazdan geldi.

"O öyle istiyor. Değil mi?" Taylor'a baktı.

Taylor hevesle başını salladı. "Evet. Kesinlikle. Evet."

Louisa, "Taylor..." diye uyardı.

Taylor, "Bir şey olmayacak," diye söz verdi.

Sacha, Taylor'a kaskı uzattı.

Louisa homurdanmaya devam ederek kamyonete bindi ve kapıyı kapattı.

Motosiklete önce Sacha bindi ve Taylor'a ayaklarını nereye koyacağını gösterdi. Taylor da ardından bindi.

Garip bir histi. Tuhaf bir şekilde zıplıyorlardı. İnanılmaz tehlikeliydi.

Taylor'ın hoşuna gitmişti. Çekinerek ellerini Sacha'nın beline koydu. Neresinden tutacağını tam olarak bilemiyordu.

Sacha anahtarı çevirdi ve motor gürledi. Motosiklet canlanmış gibiydi.

Sacha dönüp ona baktı. Vizörü açtı ve deniz mavisi gözleri, yüzünün görebildiği tek kısmıydı.

"Ondan biraz daha sıkı tutunman gerekecek."

Taylor daha sıkı tutundu. Göğüs kafesinin kemiklerini hissedebiliyordu; altındaki gergin kasları da.

Sacha gaza bastı.

Motosiklet ileri fırladı.

Çok geçmeden, Woodbury bir anı gibi arkalarında kalmıştı.

Ve Oxford onları bekliyordu.

SONSÖZ

Beyaz kamyonet ortaçağdan kalma uzun girişten geçti ve dar yoldan heybetli, gotik bir binaya doğru yavaşça ilerledi. Üzerinde iki yolcu taşıyan parlak siyah bir motosiklet arkalarından uğursuz bir homurtuyla takip ediyordu.

Üstlerinde, St. Wilfred's Koleji'nin flaması, sakın rüzgârda çatırdıyor ve dalgalanıyordu.

Dekan Jonathan Wentworth-Jones, idare binasının ön basamaklarında yanında dekan asistanı ve araştırma başkanı, Alec Milford'la birlikte durmuş, yaklaşan iki aracı izliyordu. Oradan geçen herhangi biri için dekanın yüz ifadesini okumak zor olurdu. Ancak onu iyi tanıyan herkes, aristokrat suratındaki çizgilerde bulunan gerilimi görebilirdi. Ellerinin iki yanında esnetip serbest bırakma şeklinde.

Onların arkasında binanın dört yüz yıllık kireç taşı duvarları yükseliyor, çentikli kulelerle sona eriyordu. Başlarının dört kat yukarısındaki saçaklarda duran gargoyllar ağızlarını kocaman açmış, onlara tepeden bakıyordu.

İçinde durdukları kemerli girişin etrafı gizemli geometrik sembollerle çevriliydi; eşmerkezli daireler, altı köşeli yıldızlar, eğimli çizgiler ve üçgenler içindeki üçgenlerle. Her bir oyma, bir simyasal güç simgesi idi. Hepsi yüzyıllar önce St. Wilfred's'ı ve sakinlerini korumak için dikkatle ayarlanmıştı.

Hepsi Aldrich Montclair'in öldürüldüğü sabah onları hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Sizce bu doğru mu?" Milford başını kaldırıp amirine baktı. "Sizce o kızın Taşıyıcıları öldürmüş olması mümkün mü?"

Dekanın gözleri motosikletten ayrılmadı. Ona binmiş olan iki kişi, yüzlerini saklayan gümüş kasklar takmaktaydı ancak dekan bunun onlar olduğunu biliyordu. Kot pantolon ve siyah tişört giyen öndeki ince çocuk, Sacha'ydı. Kısa siyah etekli kız da Taylor Montclair'di.

Milford'un neden sorduğunu biliyordu. Ellerindeki bütün kitaplar –tarihlerinin tamamı– Taşıyıcıların öldürüleceğini söylüyordu. Kovalanıp kaçmaları sağlanabilirdi. Uzaklaştırılabilirlerdi. Fakat şu ana dek kimse birini gerçekten öldürmeyi başaramamıştı.

Bunun gerçekleşmiş olabileceği ihtimali nabzını hızlandırdı. Buna inanmak çok zordu.

"Finlay ve Louisa bayağı bir ikna olmuş." Konuşurken dudakları neredeyse hiç kıvıldamadı fakat Milford'un onu mükemmel bir şekilde duyabildiğini biliyordu. "Laboratuvarda incelememiz için kalıntılarını toplamışlar." Asistanına baktı. "Bence yanılıyor olmaları ihtimali düşük."

O ve Milford, Finlay birkaç saat önce onlara telefon ettiğinden beri buna çok benzer bir sohbet ediyorlardı. Onun anlattığı detayları çok az sayıda insanla paylaşmışlardı. Onun yerine kanıtları görmeyi bekliyorlardı. Hiçbir hata olmadığından kesinlikle emin olmak için.

“Sizce bu onların?..” Milford’un bu düşünceyi tamamlamaya dili varmıyordu.

Dekan ona çelik gibi bakışlarla bakarak cümlesini tamamladı. “Bunu başarabilecekleri anlamına mı geliyor? Bu iki *çocuk*, türümüzün yüzyıllardır karşılaştığı en büyük karanlık sanat kullanıcısıyla mücadele edebilir mi? Hepimizi kurtarabilirler mi?”

Kamyonet yolun sonuna varmıştı. Motoru durdu.

Motosiklet merdivenin dibindeydi. Kuvvetli motoru sustu.

Kaskını ilk önce çocuk çıkardı ve ince telli kahverengi saçları ortaya çıktı. Kız da kaskını kaldırdığında, kıvrıkcık sarı saçları omuzlarına döküldü.

Motosikletten indiler, dekan ve asistanının basamakların başında durdukları yere baktılar.

Sıradan biri onlarla ilgili sıradışı hiçbir şey göremezdi fakat dekan o mesafeden bile onlarda bulunan olağanüstü gücü hissedebiliyordu. Özellikle de kızıdan geleni. Onun gücü daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Enerjinin normalde yaptığı gibi akıyordu. Bir pulsar gibi dışa yayılıyordu.

Ona doğrudan bakmak, güneşe bakmak gibiydi.

Dekan asistanının sorusunu cevaplamadı. Onun yerine, ellerini uzattı.

“St. Wilfred’s’a, hoş geldiniz.”

CJ'İN TEŞEKKÜRLERİ

Bu kitap mucizevi her şeyin başlangıcı gibi başladı; Paris'te kahve eşliğinde bir sohbetle. Carina da ben de daha henüz kitap fuarında üç saat boyunca kitaplara imza atmış, sonra da dinlenip parmaklarımızı soğutmak için gizlice kaçmıştık. Birlikte bir kitap yazma konusunda söyle bir konuştuk. Heyecan verici ve romantik bir şey. Sonra ben *Night School* serisi üzerinde çalışmak için İngiltere'ye geri döndüm. Aylar geçti. Ardından yağmurlu bir cumartesi günü ondan, “Kitabımız için bazı fikirlerim var,” yazılı bir e-posta aldım.

O yüzden ilk, benimle birlikte İngilizce yazacak kadar cesur ve benimle birlikte ortak yazarlık yapmayı deneyecek kadar gözü pek olduğu için Carina'ya teşekkür etmek istiyorum. Bu büyüleyici bir yolculuktu ve her adımını çok sevdim.

Atom Books'tan Karen Ball ve Sarah Castleton'a, hem Sacha ve Taylor'ın hikâyesini anında *anladıkları* hem de bu kitabı besleyip onun ortaya çıkmasına yardımcı oldukları için büyük teşekkürler. Onlar potansiyeli gördü ve karakterleri bizim kadar

sevdiler. Hikâyenin en iyi yanlarını ortaya çıkarmaya yardım ettiler. Sabrınıza ve becerilerinize minnettarım.

Ayrıca benden, “Henüz tanıştığım bir Fransız yazarla birlikte ortak kitap yazmak istiyorum...” diye bir e-posta alınca olan gücüyle kaçmak yerine, “Bana hikâyeden bahset,” diyen muhteşem temsilcimiz Madeleine Milburn’e teşekkürler. Ona hikâyeden bahsedince, “Üç bölüm yazdıktan sonra geri gel,” dedi. Sonra ona altı bölümle gittiğimde, “Git şu kitabı yaz,” dedi. İnancın için çok teşekkür ederim, Maddy.

Salon du Livre kitap fuarında kader belirleyen, “Bence bir-birinizden hoşlanacaksınız,” sözleriyle beni Carina’yla tanıştıran, Fransa’da Robert Laffont’daki editörümüz Glenn Tavenne’ye teşekkürü borç bilirim. Bir sene geçmeden birlikte bir kitap yazmaya başladık. *Merci beaucoup*, Glenn!

Almanya’da, Oetinger’deki Doris, Maia ve Christina’ya; Polonya’da, Otzwarte’deki Monika’ya; Bookouture’dan Oliver ile herkese ve *Gizli Ateş*’i yayımlayan bütün uluslararası yayınevlerine kocaman teşekkürler. Enerjinize ve bu yeni seriye duyduğunuz inanca çok minnettarız.

Bir de yanımda bulundukları ve muhteşem oldukları için Holly Bourne’a ve Alexia Casale’e teşekkür ederim. Siz olmadan ben ne yapardım?

YAT’deki yazarlara, bana katlandığınız için teşekkür ederim. 1991’den beri gönüllü olarak katıldığım ilk grup sizsiniz. Beni neredeyse daha az içe kapanık biri yapıyorsunuz. *Neredeyse*.

Ve son olarak, her zaman olduğu gibi, bunu başaracağımızdan bir an için bile şüphe duymamış olan Jack’e. Sen bana benim kendime inandığımdan çok daha fazla inanıyorsun. Her şeyi olağanüstü hale getirdiğin için teşekkür ederim.

CARINA'NIN TEŞEKKÜRLERİ

Bu muhteşem macera, harika C. J. Daugherty olmasa asla mümkün olamazdı. Birlikte bir kitap yazma fikri, Paris'teki bir kitap fuarında ortaya çıktı ve ilk başta çok, çok çılgınca bir şeymiş gibi görünüyordu. Ancak inanılmaz şeyleri başarmak için biraz çılgın olmak gerekir. O yüzden bunu yaptık. Güçlü ve harikulade bir şey ortaya çıkarmak için farklı tarzlarımızı birleştirdik. Bu kitap sadece Taylor ve Sacha için bir yolculuk değil, aynı zamanda bizim için de öyle ve CJ'e inanılmaz bir yazar ve dost olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Ve benim kadar kafadan çatlak olduğu için. Yazarak geçen o olağanüstü aylar için teşekkür ederim. Eğlenceli ve büyüleyiciydi, birlikte yazacak bir kitabımız daha olduğu için mutluyum.

Ayrıca İngiltere'deki yeni yayımcılarım olan Atom Books'a da teşekkür ederim. Özellikle de bana –bize– ve bu hikâyeye inandıkları için Karen Ball ve Sarah Castleton'a. Onların muhteşem çalışmaları kitabı olabileceği en iyi hale getirmeye yardımcı oldu.

Gizli Ateş'in potansiyelini anında gören, bize ve bu oldukça sıradışı ortaklığa inanan temsilcim Madeleine Milburn'e teşekkür etmek istiyorum. Bunlar benim İngilizce yazma ve İngiltere'de basılma konusunda ilk adımlarım. Bana kaç Noel sunduğunu umarım biliyordur.

Fransa'da Robert Laffont'dan Glenn Tavenne'e kocaman bir teşekkür. Aklına gelen parlak bir fikirle bizi bir kitap fuarında yan yana oturttuğu için CJ'le tanıştım. Bizim anlayacağımızdan emindi ve çok haklıydı! Kendisi bu kitabın vaftiz babasıdır.

Gizli Ateş'e daha şimdiden inanan dünyanın dört bir yanındaki yayınevlerine teşekkürler. Hepinizle tanışmak ve sizlerle çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Ve son olarak, bütün sevgimi oğlum Leo'ya ve karşıma çıkan ne olursa olsun her zaman beni desteklemek için yanında olan, bana inanan annemle babama yolluyorum. Onlar olmadan bugün burada olamazdım.

C. J. Daugherty

Eski adliye muhabiri ve araştırmacı gazeteci olan C. J. Daugherty, uluslararası çok satan *Night School* serisinin yazarı. Yirmi iki yaşında ilk kez bir cinayet kurbanı gördü ve o zamandan beri insan doğasının daha karanlık yanını bir saplantı haline getirdi. İngiliz elit kesiminin çocuklarının gittiği bir yatılı okulda geçen *Night School* kitapları dünya çapında satış listelerinin zirvesine yükseldi ve insanların kalbini kazandı. Kitapları yirmi iki dile çevrildi. Texas'ta doğdu ve yıllarca İngiltere'de yaşadı. şu anda yeni romanı üzerinde alışıyor.

Daha fazlası için: www.CJDaugherty.com sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Carina Rozenfeld

Carina Rozenfeld dokuz yaşında kendi hikâyelerini yazmaya başladı çünkü geceleri hayal kurmanın yeterli olmadığını düşünmüştü. Geceleri hikâyeler yazmaya devam ederken bir yandan da bir Fransız gençlik gazetesi için muhabirlik yaptı. Fransa'da ilk romanları basıldıktan sonra, tam zamanlı yazarlığa başladı. Bugüne dek yaklaşık yirmi popüler kitap yazdı; bunların arasında çok satan üçleme *La quête des Livres-Monde* ve *Les Clefs de Babel* de yer alıyor. Genç yetişkin literatüründe, *Phœnix* ve *La symphonie des Abysses* serileriyle tanınıyor. Yirmiden fazla edebiyat ödülü kazandı. Paris'te yaşıyor, şu anda yeni bilim kurgu ve fantastik edebiyat eserleri üzerinde çalışıyor.